

HOLLYWOOD

THE SIZZLING NEW YORK TIMES BESTSELLER!

ДЖАКЛИН БРИСКИН

*Изкусителка. Богиня. Звезда. Тя е готова
да пожертва всичко за любовта.*

МЕЧТИ САМО
НЕ СТИГАТ

ДЖАКЛИН БРИСКИН МЕЧТИ САМО НЕ СТИГАТ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Изкусителка. Богиня. Звезда. Тя е готова да пожертва всичко за любовта.

Алисия дел Мар беше идолът на милионите си обожатели, които боготворяха божествения ѝ образ на белия екран. Но за тези, които действително я познаваха, тя беше приятел и враг, всеотдайна и скъперник, победител и губещ в най-рискваната от всички игри — играта на любовта.

Авторката на бестселъри Джаклин Брискин Ви отвежда зад завесите на най-горещите скандали в Холивуд — в един свят, където страстта е власт, парите царуват над всичко и...

*На Ралф и Дона, Лиз и Морт, Ричард и Джери, но най-
вече на Берт.*

КОЯ Е АЛИСИЯ ДЕЛ МАР?

За Дезмънд... тя е *последната филмова звезда* — и последния му шанс да спаси студиото си от разруха.

За Максим... тя е плът — изкусителна и скъпа, носеща спасение.

За Бари... тя е съвършената съпруга — докато успехът ѝ не затъмнява неговия.

За Хеп... тя е вдъхновението, от което той се нуждае, за да стане най-великия режисьор в света на киното — докато тяхната знойна връзка не прераства в грандиозен скандал.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Точно преди разсъмване в онази сряда на месец декември 1986 година се бе изсипал хубав дъжд, но към девет часа сутринта слънчевите лъчи плъзнаха като разтопено масло по зелените гористи гънки на прочутия с цените на парцелите си Бевърли Хилс.

Една жена стоеше пред прозореца на спалнята си и се взираше в лазурното утро. Изглеждаше прекрасно дори и с несресаната си, разпиляна по гърба, гарвановочерна коса. Широкият пеньоар не успяваше да скрие вълшебните очертания на снагата ѝ. Притвори за миг очи и замисленото ѝ изражение се превърна в нескрит ужас. Но тогава тя изведнъж тръсна рамене, сякаш припомняйки си за някакво свое задължение, и бързо влезе в дългия и тесен будоар. Зад професионалния набор от козметични средства лежеше сгънат брой на *Лос Анджелис Таймс* с нейната фотография на първа страница. Черно-бялото изображение на изкуствено разрошената ѝ коса с отметната назад глава; щедро покритата с червило и отворена в усмивка уста ѝ придаваха далеч по-корав вид — на жена, агресивна и чувствена. Заглавието под снимката гласеше:

АЛИСИЯ ДЕЛ МАР, ЗАВРЪЩАНЕТО НА ОТЧУЖДЕНАТА ЗВЕЗДА.

Алисия дел Мар не беше снимала филм от шест години. Не се показваше на обществени места в продължение на месеци. Епизодичните ѝ появи биваха отбелязвани с голям шум по телевизионните канали и пресата — *Стар* и *Инкуайър* регистрираха огромни тиражи всеки път щом публикуваха поредния слух, че звездата се е уединила в екзотичен дворец в Катманду, в Мавритански замък или във вицецралска резиденция в бразилската джунгла с някой милиардер, без значение дали е Аднан Хашоги или достолепния принц Рение. Легендите никога не успяха да пуснат корен върху каменистата

почва на истината и Алисия дел Мар надмина и мита за самата себе си. Можеше ли да има по-интригуващ факт от новината, че една звезда — международна звезда от първа величина — слиза от върха на кариерата си и красотата? Нейните почитатели, които бяха страдали заедно с нея през време на болести, трагедии и луди скандали, напразно се мъчеха да разплетат загадката.

Алисия включи „хирургическия“ комплект от осветителни тела и се приведе напред, за да разгледа отражението си в огледалото. Носът и брадичката ѝ бяха твърде деликатни, но по начин, който изискваше почит от страна на камерата. Горната ѝ устна беше малко по-тясна от долната; недостатък, който я правеше да изглежда крехка и уязвима. Лицето ѝ всъщност се доминираше от едрите ѝ тъмносини очи, които, както беше забелязал някой, бяха като дълбоки и потайни кладенци.

Докато полагаше бавно и търпеливо грима с отметната назад глава, тя се заслушваше; и най-малкият шум отвън я караше да трепва страховито.

Точно в десет и половина три коли завиха по стръмната алея в *Лоръл Уей*, катерейки се по змиевидните участъци на пътя, за да паркират близо до овехтялото бунгало, чиято мазилка плачеше за ръката на някой майстор зидаро-мазач.

Бари Кординър остана в колата, подхвърляйки безцелно ключовете на прашното си БМВ. Покритото с бръчки, но все още красиво лице на Бет Гоулд развълнувано се втренчи в огледалото за обратно виждане на своя Кадилак Севиля, за да оправи безупречната връзка на сиво-синята си копринена блуза. Лицето на ПД Зафарано изразяваше явната му неохота да напусне ролс-ройса с персонални регистрационни табелки АГЕНТ 1.

И изведнъж, сякаш призовани от невидими камбани, и тримата излязоха от колите си. Поздравявайки се с високи и преувеличено сърдечни гласове, те се събраха заедно. Преди още да достигнат входната врата, една пълна чернокожа жена на средна възраст в камериерска униформа се появи от розовата ограда, която скриваше служебния вход.

— Заповядайте в задния двор, ако обичате — изрече тя. — Мис дел Мар ще дойде след малко.

Те я последваха по алеята, като Бет внимателно избягваше едрите и назъбени листа на голямата райска птица^[1].

Плоският терен на градината преминаваше в голямо патио^[2] с плувен басейн, оформен като сърце. Този скромнен басейн бе придобил славата си чрез един изключително разпространен портрет на Анди Уорхол, изобразяваш Алисия дел Мар, къдреща водите му с гърдите си.

Ранният дъжд бе измил всяка следа от смог, като красотата на околността даваше и на тримата порядъчната възможност да се игнорират едни други под претекст, че се възхищават на панорамата. А тя се простираше от заснежените планини Сан Бернардино, през огромната територия на града, чак до водите на Тихия океан, където се мержелееше остров Каталина, лавандулов храст на хоризонта.

Бет наруши мълчанието.

— Знаеше ли някой от Вас, че тя се е върнала?

Гласът ѝ беше запазил мекия си и напевен ритъм, макар че ръцете ѝ бяха плътно свити в юмруци.

— Никъде не беше споменато — каза ПД.

— Аз знаех — каза Бари. Другите се извърнаха въпросително към него, но той положи торбичка с тютюн *Дънхил* върху закръгленото си шкембенце. После се зае с лулата си, като започна да я пълни бавно; класическият похват на авторите на криминални романи, с който засилваха напрежението. — Беше на първа страница на тазсутрешния *Таймс*.

ПД и Бет въздъхнаха разочаровани. Неловкото мълчание бе нарушено от силния шум на спортна кола, промъкваща се по тесния планински път. След малко Максим Кординър се появи в патиото.

Той повдигна широките си костеливи рамене и ги дари с язвителната си усмивка:

— Брей, да пукна, ако това не са вдовицата Гоулд, Паоло Доминик Зафарано, суперагентът, и световноизвестният американски писател Бари Кординър. Значи сме четирима.

Бет промърмори, припомняйки си времето, когато компанията им се беше състояла от пет души:

— Имаш ли някаква представа какво иска тя?

Максим намести слабото си удължено тяло в един шезлонг.

— Това място ми мирише на нещо не много розово. Сигурно ни е извикала, за да ни бръкне за малко в джобовете.

— Това, че обстановката не е много изискана, не е толкова важно — каза Бари. — Тя държи вилата под наем. А и освен това проблемите с поддържането на къщата никога не са я вълнували.

— Едва ли мога да споря по тоя въпрос с теб, момчето ми. В края на краищата ти беше женен за дамата.

Начинът им на обличане беше коренно различен. Максим носеше неизгладена работна риза и *Ливайс*, толкова износен, че коленете му се белееха, докато Бари беше с тъмносин блейзър с демодирано тесни ревери и бронзови копчета, разкопчани, за да не пристягат коремчето му. Черният костюм бе като излят по безукорното тяло на ПД, докато сивият костюм на Бет беше украсен с бисери толкова едри, че повечето хора ги считаха за фалшиви, но всъщност бяха извадени от крайбрежните води на Цейлон и застраховани на астрономическа сума.

Въпреки толкова различният им външен вид, общото за всички очертание на брадичката сочеше несъмненото им родство.

Бет и Бари бяха близнаци, единствените двама, които поддържаха някакви взаимоотношения, и редките им разговори се съсредоточаваха върху грижата за техния осемдесетгодишен баща. От две години нито единият, нито другият се бяха срещали с първите си братовчеди, Максим или ПД.

И въпреки това навремето бяха петима и толкова неразделни, че Кординър на шега ги бе кръстил *Нашата Банда*.

— Чакането щеше да е далеч по-лесно, ако знаехме защо сме тук — заупорства Бет.

— Не знам как са нещата при теб, Бет — каза Максим, докато измъкваше едно смачкано писмо от джоба на дънките си. — Аз самият съм тук, защото само преди два часа един пощальон ми донесе това писмо у дома. — Той зачете изписаните с мастило букви. — *Непременно да бъдете на Лоръл Уей № 10895 в десет и половина сутринта. Алисия.*

— И аз получих едно такова. — Изисканият глас на Бет се изви в рязък фалцет. — Тя иска да доведе Джонатън, но той вече бе заминал на училище. — Последното изречение произнесе с разтреперан глас, сякаш молейки ги да оправдаят отсъствието на сина ѝ.

— Трябваше да отложи една среща със Спилбърг. — ПД изглежда злобно прозорците с плъзгащи се стъкла и зеленикаво огледално покритие. — Какво ли я е ухапало?

Максим ги дари с язвителната си усмивка.

— Да си спомняте някой път дамата да е спазила уговорен час или среща?

Бет и Бари трепнаха едновременно, сестра и брат близнаци, признаващи с едно-единствено издайническо движение, че каквато и да е била причината за тяхната отчужденост, те все още имаха общи тайни от доброто старо време, вълнуващи и двамата.

— Стига само да имаше и най-малката възможност, щеше да ни изкара всичките за посмешнице — каза ПД. — Нека да погледнем истината в очите — тя ни съсипа живота и...

— ПД! — прекъсна го Бет с лице, изкривено от ужас.

— Да, ПД — каза Максим, — нека само да изброим дребните рани, които ни нанесе дамата. Скара ви с Бет. Накара Бари да захапне бутилката — направо звучи като сензационен сериал.

ПД кимна мрачно.

— Максим, мога да ти осигуря голяма сделка, ако си готов да я продуцираш.

През шейсетте и седемдесетте години Максим Кординър се беше изявил като изненадващо изобретателен продуцент. Критиката го аплодираше, касите на кинотеатрите биваха обсаждани от полудели киномани, а филмите му бяха донесли слава, неотстъпваща на тази му като знаменит съпруг и любовник, но въпреки това след трагедията, сполетяла брат му през 1981 година, бе зарязал филмовата индустрия.

Бари се изправи на крака.

— Докато чакаме Алисия да ни обясни за какво ни е събрала, не можем ли малко да си наквасим гърлото?

Бет свали тъмните си очила и го изгледа с мрачен поглед.

— Няма за какво да се тревожиш, Бет — каза Бари. — Има един урок, който доайенът на това имение ми е преподал и той е, че алкохолът е изключително вредна субстанция за мен. — Барът в залата беше с холандска врата, която извеждаше към парапета на басейна и той я отвори. — Пак ли като едно време?

Беше същото, както и преди. И бутилките по иначе празните рафтове сочеха проявена грижа за техните предпочитания. Бяло вино с

минерална вода за Бет, полска водка за Максим, кампари и сода за ПД. Бари сам си отвори бутилка *перце*.

Мъжете отпиха от питиетата си и започнаха да се отпускат; след минути заговориха на професионалния си език, разбираем само за посветените в бранша. Шпионският роман на Бари предстоеше да излезе в твърда подвързия следващия април и беше откупен на аукцион за издание с меки корици. ПД приключваше договаряне с Робърт Редфорд и Сиси Спейсък. Максим до неотдавна беше работил със старите си приятели Джейн Фонда и Том Хейдън в един комитет по човешките права.

Бет остана мълчалива. Другите се страхуваха да разкрият нещо от своето минало. Тя беше единствената сред тях, която можеше да си позволи някаква що-годе откровеност. *Джонатън* — потръпна изведнъж тя. — *За какво ли ѝ е притрябвал тук?*

Бари наля студено безалкохолно. Внезапен метален звук ги вкамени. Някой отваряше прозореца на главната спалня.

Пред тях се появи Алисия. Беше в любимия си червен цвят. В плътно пристегнатата си с колан пурпурна рокля, с гримирано лице, с ярки устни, разтворени в тръпнеща усмивка, тя беше жена съвсем различна от другите... не, жена, родена от боговете. Докато ги приближаваше с изпънат гръб и полюшващи се бедра, тя беше богинята на любовта от последния си филм. Дори и на дневна светлина изглеждаше на не повече от двацет и пет години, макар и четиримата да знаеха отлично, че тя бе започнала работа в *Магнъм* през 1960 година, преди двацет и шест години.

— Радвам се, че дойдохте толкова бързо, след като ви повиках — изрече тя. Гласът ѝ беше нисък и леко дрезгав.

— Въпросът е, защо? — изстреля Максим.

Тя го дари с лека усмивка, после изгледа въпросително Бет.

— Къде е Джонатън?

Бет пребледня до такава степен, че всички лунички по лицето ѝ ясно се изписаха.

— В училище — умолително отговори тя на бившата си зълва. — Когато получих писмото ти, той вече бе заминал на училище.

ПД огледа роднините си и внезапно проумя, че за пръв път Алисия бе събрала съвършения екип, завършващ с нея. Бари с готов сценарий, Бет с финансите и Максим — продуцентът.

— Да не си решила да си възвърнеш популярността, Алисия? — запита той с нетипична за него прямота.

— Нямам ли право да се видя отново със семейството си?

— И такава мисъл ми мина през главата — каза Максим. — В края на краищата ти имаш, така да се каже, определен спомен от един епизод..., който ние от фамилията Кординър бихме желали да си остане под дюшека.

— Това ли си мислиш, че е? — запита Алисия. — Че съм ви поканила тук, за да ви шантажирам?

Язвителното изражение на Максим изчезна.

— Кажи ни какво искаш — изсумтя той, — за да си тръгваме.

Алисия се обърна, без да пророни и дума. Макар нещо неуловимо в позата и походката ѝ да подсказваше, че е обзета от тревога, дори тъга, малката група възприе изтракването на стоманените ѝ токчета като зловещо предзнаменование. Затвори прозореца безмълвно след себе си.

Максим присви очи към необщителния зеленикав прозорец.

— Излиза, мълчи, прибира се. За какво, по дяволите, е всичко това? Бари, момчето ми, двамата с дамата споделяхте дълги години семейното щастие. Я ни кажи мнението си, защо ни повика тя на сладка приказка.

Бари закрачи към басейна, загледан замислено в едно евкалиптово листо, което се люлееше по повърхността на хлорираната вода. *Защо сме тук?* Разумът му отказваше да даде каквото и да било обяснение. Да се изправиш лице в лице с бившата си съпруга е вълнуващо дори и след толкова много години; събитието бе разлистило страниците от историята на катастрофалния им брак и бе стоварило вината за всичките им злочестини върху нейния корав гръб. Но сега, след като бе прекарал в компанията ѝ по-малко от две минути, той бе убеден, че го очакваше най-големия ѝ номер в живота му?

[1] Райска птица — екзотично растение от сем. *Strelizia* с големи оранжеви и сини цветове, издадени напред от зелена чашка; наподобява птица по време на полет. — Бел.ред. ↑

[2] Патио — вътрешен двор. — Бел.ред. ↑

БАРИ
1959

1

На 8 октомври 1959 година — една нажежена до бяло събота — само три седмици след началото на последната му година от предварителния курс по право в Калифорнийския университет, Лос Анджелис, Бари Кординър предприе най-смелата си постъпка за своите двайсет години. Той избяга в Лас Вегас, за да се сгоди с едно момиче на име Алиша Лопес, с което се беше запознал само преди седемнадесет дни.

Бари не можеше да си спомни дали в действителност майка му го е информирала с доста гъгнивия си глас, че след като не е толкова богат като братовчедите си, то той трябва да изкарва само отлични оценки, да бъде чевръст и да не създава проблеми в училище. Нито пък Бет можеше да си спомни. Тогава близнаците се съгласиха, че задълженията им трябва да са били генетически програмирани: последните изисквания бяха Бет да се дипломира в колежа, после да се омъжи за еврейин професионалист, който или вече бе направил кариера, или щеше да бъде на косъм да я направи, докато през това време Бари трябваше да преуспее в адвокатската професия, преди да си намери достойна партия. Никой от тях не се възпротиви. А и как биха могли да се разбунтуват? Клара Кординър купуваше дрехите си от евтините магазинчета на Бродуей, но водеше децата си в Бевърли Хилс да ги облича в луксозните магазини на *Сакс* или *Магнин*; приготвяше им питателни балансирани ястия. Обучаваше ги на добри маниери, защото беше добре възпитана.

Бащата на Клара, Фридман Кординър, беше собственик на голям магазин за обувки и тя, като единствено дете, беше галеник на съдбата. Точно преди двайсет и втория си рожден ден пазаруваше на булевард Холивуд, когато забързаният Тим Кординър, явно на градус от изпития преди това джин, се стовари върху нея и едва не я събори на тротоара. Той ѝ се извини, като я покани на чай на верандата на близкия *Холивуд хотел*. Беше много висок и смехът му кълтеше надалеч. Тъй като беше във филмовия бизнес, имаше познанства с Глория Суонсън, Том Микс, Ървинг Талбърг, Луис Майер, Арт Гарисън, Дъглас Феърбанкс и Мери

Пикфорд. До този момент Клара не беше познавала такъв блестящ мъж. Разбира се, ортодоксалните ѝ родители никога не биха ѝ позволили да излиза с неевреин, така че тя си измисляше разни причини, за да може да се измъкне от къщи. След по-малко от седмица загуби девствеността си върху леглото на Тим Мърфи. Следващия месец мензисът ѝ закъсня. Тим, който беше не по-малко луд по нея, каза:

— Отиваме да съобщим на родителите ти.

В големия и безупречен дом Клара плака и се закле да възпита бъдещите си деца като добри евреи и Тим споделяше мислите ѝ — негови предшественици (унгарски селяни), заклети антисемити, сигурно се обръщаха в гроба. След загубата на дъщеря си Фридманови също плакаха и после се посветиха цяла седмица на шива, традиционните седем дни скръб, считайки я вече за мъртва. Закъснелият мензис на Клара се оказа фалшива тревога и ѝ бяха потребни цели единайсет години, докато зачене близнаците. Още в началото на брака им откри, че съпругът ѝ, сценичен работник, прекарва дните си, местейки тежки декори; всичките му знания за Холивуд идваха от по-големия му брат, Дезмънд Кординър, който беше важна клечка в *Магнъм*. Тим пиянстваше; изневеряваше ѝ. Но в действително тежки моменти — а в къщата на Тим Кординър това не беше рядко явление — семейството отново ставаше единно.

Като единствен син, Бари разбираше, че негово задължение беше да възмезди майка си за недостатъците на баща си.

По време на дългото и горещо пътуване през пустинята *Мохаве* към Лас Вегас той не успя да потисне видението на майка си, обзета от ужас; но застанал пред пищно обрисувания олтар с Алиша до себе си, виждайки сълзите ѝ да се стичат по блестящите бузи, сърцето му сякаш порасна двойно и той реши, че път назад няма; нищо не можеше да надвие на лудостта, която го бе обзела още първия път, когато я беше зърнал да пие колата си в кафето на *Шип* в Уестууд.

Любовта от пръв поглед беше съпроводена от класическите симптоми: безсъние, загуба на апетит, невъзможност да мисли за каквото и да било друго, освен за Алиша и неспадащата му полуерекция. Бяха се натискали жадно в автомобила му Де Сото, модел 1950 година, но не бяха стигнали до края. Бари благоговееше пред Алиша, като в същото време се страхуваше от несполука —

единственият му опит с една застаряваща проститутка на *Мейн стрийт* се беше оказал пълен крах.

Бари беше страшно слаб; застанал пред олтара в своя смачкан сив костюм, създаваше впечатлението за недохранен юноша, израснал твърде бързо. Докато пристъпваше от крак на крак, усещаше как потта му се стича под мишниците въпреки силния дезодорант, който беше използвал предната нощ, преди да тръгне за срещата си с Алиша. Идеята да забегнат в Лас Вегас му бе хрумнала едва когато бяха започнали да се прегръщат. Космите на врата му настръхнаха при мисълта, че братовчедите му и сестра му ги наблюдават, и той за миг съжали, че ги беше поканил. Алиша му носеше едно досега непознато чувство на сигурност и защитеност. По време на шестчасовото им пътешествие с колата, лишена от климатична инсталация, тя се тревожеше да не изглежда съвсем раздърпана на церемонията; от гледна точка на гостите тя наистина изглеждаше такава. Отзад алената ѝ рокля от креп се беше набръчкала отвратително, откривайки дългите ѝ стройни бедра.

Бари непрестанно поглеждаше към годеницата си и скоро вече не можеше да отдели поглед от нея. За него Алиша беше самото въплъщение на красотата. Не беше сигурен дали и останалите споделяха мнението му, но главите на мъжете непрекъснато се извъртаха подир нея. Той знаеше, че повечето от тях я намираха привлекателна. Вярно, полите ѝ за нещастие бяха къси, а горната част на роклята ѝ — прекалено тясна. Копчетата се опъваха до скъсване между пълните ѝ заоблени гърди, но това не беше достатъчно обяснение за проявения интерес, защото жените се обръщаха след нея не по-малко от мъжете.

Бари гледаше захласнат в годеницата си, без да обръща внимание на мировия съдия, който мърмореше нещо за задълженията на брака; опитваше се да убеди себе си, че не е смахнат, че тя действително е красавица. И както обикновено, пак не можеше да прецени лицето ѝ. Кожата ѝ определено беше уникална. Имаше много жени с безупречни фигури, но никоя от тях не притежаваше кожа с такава кадифена мекота. Алиша имаше особено излъчване, сякаш идваше дълбоко отвътре; като че ли флуиди преминаваха в кръвта ѝ, която сега тревожно пулсираше в нежната синя вена на шията.

Изведнъж проумя, че тя стиска сватбения букет (който той токущо беше купил от тесния вестибюл в църквата) толкова силно, че чак дъхът ѝ замираше. Притиснат в нея, той я хвана за ръката, влажна като неговата.

По обяд температурата в Лас Вегас се повиши над сто градуса по Фаренхайт, а църквата нямаше климатична инсталация. Издутите и розови бузи на мировия съдия сякаш се топяха в гънките на двойната му гуша.

Хеп, Максим, Бет и ПД бяха еднакво нещастни.

Братовчедите бяха родени през 1938 или 1939 година, по време на така наречената *Златна Ера* на Холивуд. Хеп и Максим бяха синове на Дезмънд Кординър, главата на фамилията. Дезмънд заемаше важен пост във филмовата индустрия дълго преди те да се родят; беше вторият човек след Арт Гарисън, основателят на *Магнъм Пикчърс*, и след смъртта на Гарисън той бе поел ръководството на студиото. Бащата на ПД беше Франк Зафарано, режисьорът, чиито сантиментални, патриотарски филми бяха донесли огромни печалби на *Магнъм*. Бащата на Бет и Бари, Тим Кординър, никога не успя да се издигне по-високо от поста на сценичен работник. Братовчедите, следователно, принадлежаха на висшия, средния и долния слой на една индустрия с добре очертана йерархия. Това обаче не бе попречило между тях да се изгради едно здраво приятелство от най-ранно детство, което през периода на съзряването и пълнолетието ги сближи още повече.

Закопчаната яка на ПД бе придобила неузнаваем вид и едри капки пот се стичаха по лицето му. Чистата носна кърпичка, с която изтри класическите черти на лицето си, беше безупречно изгладена; майка му Лили Зафарано, родена Лили Кординър, имаше в къщата си домашна прислужница и готвач, също и перачка, която идваше да глади всеки вторник изпраните малки роклички и полички на дъщерите ѝ, Анет и Диърдри, но за сина и съпруга си се грижеше лично тя. Франк Зафарано, който бе напуснал родния си град Енна в Сицилия на шестнайсетгодишна възраст, поддържаше старото италианско схващане, че предназначението на жената в живота е да служи на мъжете в къщата.

Хеп и Максим не изглеждаха толкова притеснени, макар че върху синята риза на Хеп вече бе избило голямо петно между широките му

плещи. И двамата братя бяха високи шест фута и три инча, но приликите свършваха дотук.

Хеп беше с тринайсет месеца по-възрастен от Максим; имаше едри кости. Очите му бяха замислени, сиви, челото му широко, а носът разбит от времето, когато бе играл американски футбол. Може би затова лицето му бе грубо на вид.

Максим забеляза парче стар вестник върху пода и се наведе да го вдигне. Докато си правеше вятър, тесните му добре оформени устни се изкривиха в кисела усмивка. Беше наследил по-дребната и красива версия на бащиния си остър нос; високият ръст му придаваше изискана елегантност. Жените се лепяха като мухи по него; сред фамилията Кординър имаше репутацията на женкар.

Бет стоеше привидно спокойна, докато човек не се вгледаше поотблизо и не откриеше влагата, избила в кестенявата ѝ коса прическа паж, завита към шията. Деликатното ѝ незачервено лице беше с лек тен като този по ръцете, оголени от бледосинята блуза без ръкави, украсена с огърлица от култивирани перли. С пълните малко свръхмярка крака, скрити под църковната пейка, тя имаше вида на съвършената ученичка в смесен калифорнийски колеж.

Лицето ѝ не издаваше нищо от бурята, развихрила се в душата ѝ при вида на откъснатия от нея брат, свързан с венчален пръстен към това евтино момиче. За нейното съществуване Бет дори не беше подозирала до пет и половина часа тази сутрин, когато Бари бе почукал на прозореца, прошепвайки ѝ да се облече и да дойде в Лас Вегас за брачната церемония.

— Бет, и без много шум — предупреди я той. — Не искам мама и татко да разберат.

Чувството за отговорност на Бет беше вкоренено далеч по-дълбоко от това на брат ѝ. Тя седеше на пейката в църквата с едничката мисъл в главата как да смекчи удара, който щеше да понесе майка им, страдаща от коронарна недостатъчност.

Мировият съдия ги запита звучно:

— Желаш ли, Бари, да вземеш Алиша за своя законна съпруга, която да обичаш и браниш?

— Д-да — заекна Бари.

— А ти, Алиша, желаш ли да вземеш Бари за твой законен съпруг, когото обещавах да почиташ и да му се подчиняваш?

Алиша промърмори съгласието си.

Мировият съдия оповести, че съгласно властта, предоставена му от щата Невада, двамата вече са съпруг и съпруга.

Алиша се извърна. Ресниците ѝ затрепкаха, докато Бари се привеждаше за традиционната целувка.

Мировият съдия се приведе напред към първата пейка и заля ПД, който беше седнал до самата пътека, с аромат на престоляла пот и пресен чесън.

— Мога ли да ви помоля Вас и младата лейди тук да станете свидетели на щастливата двойка?

— Хайде, Бети — каза ПД.

Слаб руменец обагри внезапно деликатната шия на Бет. Никой, дори и Бари, който ѝ беше най-близък в света, дори и не подозираше, че тя беше луда по ПД. Най-голямата ѝ детска мечта беше да прекара една нощ в къщата на леля Лили и чичо Франк, заемайки малката стая, съседна на тази на ПД. Нямото ѝ обожание се бе превърнало в чисто физическо към единайсетата ѝ година, когато бе получила първата си менструация и едновременно с това бе научила за италианския Ренесанс. В тайните си помисли тя наричаше ПД с кръщелното му име, Паоло Доминик и си го представяше като някакъв дук от *Медичите*, облечен в коприна и брокат. Бет съзнаваше много добре, че любовта ѝ беше безнадеждна — тя беше еврейка, а ПД — католик, и освен това бяха кръвни роднини. Чувствеността ѝ не отстъпваше на красотата ѝ и тя излизаше с много момчета, с което ѝ се разнесе славата на най-популярното момиче в общежитието на *Алфа Епсилон Фи* към южнокалифорнийския университет.

Тя и ПД изчакаха, докато мировият съдия с дразнеща проточеност подготвяше документите за подписване. След това ПД хвана под запотената си мишница ръката ѝ и те излязоха навън.

Другите чакаха до един храст, възползвайки се от хилавата сянка, която хвърляше подобие на църковна кула.

— Къде ще ходим да се почерпим сега? — запита Хеп. Той беше неофициалният водач на *Нашата Банда*, първоначално, защото беше най-едър и впоследствие, защото уважаваха непогрешимия му инстинкт за справедливост.

— Нямаме уговорка за гощавка — изрече Бари вдървено.

— Аз черпя — каза Хеп.

— Ние черпим — добави Максим.

Хеп и Максим приемаха за съвсем естествено, че след като бяха с големи доходи, трябваше да финансират прищевките на групата. ПД можеше да приеме жеста, защото баща му бе добре известен като режисьор, Бет — защото като жена беше свикнала друг да плаща вместо нея. Единствено Бари се чувстваше като беден роднина, чието мъжко достойнство страдаше всеки път, когато някой друг плащаше вместо него.

— Не че не оценявам... — започна той.

— Хайде, Бари — каза Хеп. — Алиша заслужава едно малко празнуване.

— Не е необходимо...

— Господи боже, момчета, докога ще се пържим в тая фурна? — прекъсна ги ПД. — Аз ще подпиша името на татко във *Фабуладор*. Той се ползва там с привилегии.

Със своите изискани клиенти, разкошно обзаведени стаи и пет шикарни ресторанта *Фабуладор* се считаше за най-добрият хотел по крайбрежието. Елегантният чичо Франк трябва да се бе отбивал доста често в огромното казино на *Фабуладор*, без семейството му и да подозира даже. ПД ги поведе към *Шанз-Елизе*, най-скъпият ресторант. Когато обясни чий син е той, сияйният главен келнер ги съпроводи до едно голямо сепаре. Разгъвайки колосаните бели салфетки за Алиша и Бет, той им предложи да започнат с малките стриди.

Докато другите се заеха с хряна, табаското и червения сос, Алиша стискаше с побелели пръсти салфетката. Хеп забеляза това, взе една малка виличка, измъкна молюската от черупката ѝ и я глътна без всякакви превземки. Тя проследи внимателно всеки негов жест и после последва примера му. Жадно погълна на една хапка първата стрида и бързо покри устата си със салфетка. С останалите вече постъпи по-елегантно, без да бърза.

В началото братовчедите бяха малко сдържани, сякаш бракът на Бари ги беше направил изведнъж по-възрастни и те все още не бяха сигурни за правилата на играта. Дори и язвителният хумор на Максим бе загубил обичайната си острота. Но шампанското им развърза

езиците и докато пристигнат яйцата по бенедиктински, петимата братовчеди се бяха върнали към обичайните си закачки.

— Бари, момчето ми, как мислиш да поднесеш новините на родителите си? — запита Максим.

— Много просто. Ще им напомня, че съм постъпил както и те на времето — отвърна Бари.

— Само че, за съжаление, родителите от фамилията Кординър не приемат такава логика — забеляза Максим.

Бет се извърна към новата си братовчедка.

— А ти, Алиша? — запита тя с вежливата усмивка, която пазеше за благотворителни мероприятия. — Как ще реагират твоите родители?

Алиша заби поглед в масата.

— Те са в Ел Пасо — изговори бързо тя.

Настъпи неловка тишина.

Тогава ПД я запита:

— Ти си католичка?

След миг колебание Алиша кимна.

— Аха.

— Значи с теб ставаме двама католици, а ние много добре знаем, че ще има последствия. Ти си се омъжила извън църквата.

Меката ѝ пълна уста потръпна, а очите ѝ сякаш станаха още потъмносини.

— Хей, те ще го преглътнат — обади се Хеп.

— Бари, къде ще живеете? — запита ПД.

Понастоящем Бари живееше в типовото жилище на родителите си, което се състоеше от три малки спални, баня и тънки стени.

— Още не сме решили — каза той, неспособен да овладее подръпването си.

Алиша го докосна по ръката.

— Аз съм сигурна, че моят шеф ще ни позволи да ползваме малката къщичка отзад, за която ти разказвах — изрече тя успокоително.

— Къщичка ли? — запита Максим. — Да не гледате овце или печете хляб, или нещо от този род?

— Домакинска работа — отвърна Алиша.

Бари поруменя до такава степен, че луничките му избледнях напълно. Той захвърли салфетката върху масата.

— Трябва да тръгваме, Алиша — изрече кратко той.

— Добра идея — похвали го Максим. — Чувам, че в тоя град да се убиеш, не можеш да намериш свободна стая в мотел.

— Наистина ли? — запита Алиша.

— Той се шегува с нас — каза Бари, чието смущение премина във внезапен порив на мъжко превъзходство. — Благодаря ти, ПД.

— За какво? — отвърна сърдечно ПД. — Фабуладор плаща.

Младоженците заобиколиха покритите маси. Бари беше обвинил покровителствено ръка около талията на Алиша, докато вървяха към фойето на хотела.

— Ето го Бари Кординър, бил шута на адвокатската си кариера — обади се Максим.

Брат му Хеп възрази:

— Не съм чул някой да споменава, че ще напуска колежа.

— Не мога да разбера какво толкова лошо има в това да прескочиш някои досадни церемонии и да откараш феноменалното си гадже направо в някой мотел? — поиска да узнае ПД.

Максим поклати глава.

— Господи, мексиканска слугиня!

— Той е луд по нея — забеляза Бет, скрила отчаянието зад шеговития тон.

— И ако това не убие майка ти, значи нищо не е в състояние да го направи — каза Максим. — Гледай, Бет, братчето ти не бръсне никакви законни положения.

— Майка ми не е сляпа фанатичка — възрази разгорещено Бет.

— О, да, но въпреки всичко иска полуеврейското ѝ чедо да литне нависоко — каза Максим.

Максим, ПД и Хеп взеха на подбив католицизма на ПД и издигането на Дезмънд Кординър до член на епископалната църква. Те никога не пропускаха случая да се подиграят с бързата смяна на темата от страна на Бет и Бари, когато станеше дума за техния юдаизъм.

Бет сведе поглед към останалото от яйцата ѝ по бенедиктински.

— Бих се обзаложила, че е доста по-малка от осемнайсет години — каза тя.

— Така си мислиш, защото мозъчето ѝ е доста малко — каза Максим.

— Днес е сватбеният ѝ ден. А и тя беше доста смутена от всички нас, за да каже нещо умно — изрече Хеп, свеждайки сивите си очи върху по-малкия си брат.

— Добре знаем, че ти си нашият сър Галахад — отвърна Максим. — Но в този случай изобщо няма нужда от кавалерството ти. Искам да кажа, че тя едва ли ще пропадне без IQ^[1] с тия гърди и задник.

— Максим, моля те — промърмори Бет. — Тя е моя снаха.

ПД дари Бет с топла усмивка, разкриваща снежнобели зъби.

— Не му обръщай внимание, Бет, той умира от черна завист.

Хеп вдигна чашата.

— За нашата нова братовчедка — каза той. — За Алиша. И Бари.

[1] IQ — коефициент за интелигентност. — Бел.ред. ↑

Бари бавно управляваше колата по криволичещия крайбрежен път, но вниманието му бе насочено към крайпътните мотели.

— Никога не съм посещавала такова място — каза Алиша.

Макар и да гледаше пренебрежително на очертаната с неоново сияние жена върху хотелската фасада, Бари беше потиснат от мащабността на *Фабуладор*.

— Тъпотия — изрече той.

— Роднините ти ни изпратиха много тежко.

— Да, те имат стил — кимна той.

— Стил — повтори бавно тя, сякаш да запечата навеки тази дума в паметта си.

За миг Бари отново преживя онова унижение, когато Алиша му бе споменала занятието си. Но в следващия момент топлата ѝ снага се притисна в неговата и всичките му съмнения и страхове отлетяха. Когато беше насаме с нея и светът не се изправяше застрашително срещу него, друг Бари Кординър се издигаше от слабичкото и несигурно момче: мъж, силен и уверен в себе си.

Той знаеше, че съпругата му произхожда от голямо и сплотено семейство в Ел Пасо. Макар че тя му ги бе описала твърде пестеливо — мистър Лопес караше голям кран, мисис Лопес приготвяше вълшебни супи. Бари си беше изградил представа за мургавата и красива майка на Алиша, прегърнала с една ръка високия Лопес, и многобройната им челяд, подредена пред тях. На осемнайсетгодишна възраст Алиша, най-голямото дете, нямаше никакъв шанс да се запише в колеж, освен ако не заработеше сама парите за таксата, така че тя бе напуснала дома си, за да потърси работа в Лос Анджелис.

Бедността на Алиша правеше незначителен факта, че той започваше семейния живот само с две банкноти от два и пет долара в джоба си. Но всъщност в този момент липсата на парични средства придаваше нещо много вълнуващо на началото на съвместния им живот.

През запрашеното стъкло изплува продълговат и тесен мотел, който изглеждаше като детска играчка в сянката на гигантските палми, заобиколили го от всички страни. Знакът, оформен във формата на трапец, беше украсен в четирите края: \$3, \$3, \$3, \$3. Това беше мотелът с най-ниски цени, на който досега бяха попаднали по пътя си. Той намали скоростта и попита:

— Какво ще кажеш за този?

— Чудесен е... — отвърна тя с разтреперан глас.

Той я придърпа към себе си, диво възбуден от мисълта какво щеше да направи с нея само след час най-много, макар и с малко угризение. Знаеше със сигурност, че тя е девствена. Всяко добродетелно католическо момиче беше девствено. Докато паркираше, я целуна пламенно.

Неохотно се отдръпна от нея.

— Ще отида да уредя стаята.

Изтри червилото от устните си с опакото на дланта и наметна палтото; жегата беше голяма, но нямаше друг начин да прикрие издутите си панталони.

Малкият офис беше пуст. Той натисна звънеца в края на отделената с преграда рецепция и погледна през отворения прозорец — Алиша си слагаше червило. Усмихна се. Жената си оставаше винаги жена; та нали само след минути щеше да го изтрие от устните ѝ с целувките си.

Никакъв звук не долиташе иззад затворената врата с бронзова табелка: УПРАВИТЕЛ.

— Хей — извика, като отново натисна звънеца.

Не последва отговор. Тогава заобиколи преградата и почука на вратата:

— Има ли някой тук?

Никакъв отговор. Той вдигна един ключ от таблото, като успокои почитащата си закона душа с набързо написаната бележка: *Нямаше никой, и аз взех ключа за стая №7. Ще ви платя по-късно.*

Паркира пред номер 7 и посегна отзад за кафявата торба, която съдържаше две нови четки в комплект с малка туба паста за зъби (презервативите, които беше купил от същото магазинче, лежаха дискретно в джоба на якето му). Той пренесе Алиша през дървения праг на стаята.

Жегата бе придала на стаята задушна атмосфера, сякаш продължително време никой не я беше обитавал. Затвори вратата с крак след себе си и включи климатичната инсталация преди да пусне годеницата си на пода. Прегърна я силно и заби с всички сила езика си в отворената ѝ уста, като едновременно с това сграбчи с две ръце прелестно изваяния ѝ задник и я притисна към себе си. Но тя леко го отблъсна.

— Бари... — прошепна тя. — Нека първо да вземем душ, а?

Той докосна с устни челото ѝ разочарован, но в същото време съзнаваше, че след всичкото това препускане през пустинята в кола без климатична инсталация, тя имаше право.

— Трябваше да се досетя.

Водата зашуртя в малката баня и той усети комбинирания ефект от шампанското и предишната безсънна нощ. Бари се просна върху прашасалото легло и запали цигара. Заоглежда голата и грозна стая. Представи си едно бъдещо празнуване на годишнина от сватбата, когато щяха да се чукат с кристални чаши, пълни с искрящо шампанско, заобиколени с цяла орда крещящи дечурлига. Дотогава той вече щеше да е главният съдружник в някоя престижна адвокатска фирма (Кординър и така нататък) с бял кичур в косите и два романа бестселъри на пазара. Алиша щеше да бъде изумителна в дългата си черна рокля, семпла и елегантна, скромна фон за диамантите ѝ.

Душът спря. Той заби в очакване цигарата си в пепелника.

Изтекоха десет безкрайни минути, докато вратата се отвори и тя се появи на прага гримирана, с черна коса, праметната зад раменете ѝ, и една малка хавлия, скриваща божествения торс.

— Сега е твой ред.

Той потисна с усилие порива да дръпне хавлията и прекрачи прага на банята, като набързо се сапуниса под мишниците. След горещия душ той дори не подсуши тялото си от бързане, но за да не оскърби все още целомъдрената си съпруга, заметна хавлия около кръста.

Нейната бе сгъната върху един стол. Тя лежеше, покрила тялото си с чаршаф.

Той приседна на ръба на леглото и каза:

— Здравей.

Тя изтръгна една нервна усмивка.

Бари се приведе за целувка, бавно издърпвайки чаршафа. При любовните игри до този момент бе изучавал тялото ѝ стъпка по стъпка. Но сега внезапната ѝ голота го остави без дъх, сякаш някой внезапно бе изкарал въздуха от дробовете му.

Тази удивителна фосфоресцираща плът сякаш бе попила всичката налична светлина в замъгления мотел. Тялото ѝ беше източено, със заоблени преходи, пълни и твърди гърди с щръкнали зърна, притежаващи розовината на току-що разцъфнала пъпка; талията тънка, а черният триъгълник между бедрата ѝ бе с рязко очертани граници. Бари не можеше да отдели погледа си от нея, а в съзнанието му препускаха имена и образи на богини на любовта: *Астарта, Венера, Афродита...*

Той коленичи до леглото и покри с целувки всеки от алено лакираните нокти на краката ѝ.

После се изтегна до нея и придърпа голотата ѝ към своята. Откри, че няма воля да си сложи презерватива. Докато се наместваше върху нея, от ума му излетяха всичките сексуални техники, които беше разучил от ръководствата за правене на любов.

Проникна в нея и направи три или четири движения, целият облян в пот, докато свърши.

Задържа я задъхан в прегръдките си. След няколко минути щеше да има достатъчно енергия за една цигара.

— Всичко наред ли е? — запита я нежно.

— Чудесно...

— Не ти ли причиних болка?

— Сега съм вече изцяло твоя.

Шепотът ѝ съдържаше цялата екзалтация на клетвата.

Усмихнат, той притвори очи.

В продължение на пет минути, през които дишането му се нормализира напълно, тя остана неподвижна върху леглото, но после бавно се измъкна от разхлабената му прегръдка. Преди това нежно го целуна по челото. От допира на устните ѝ той се размърда и тя застина, затаила дъх, но той се претърколи и прегърна възглавницата с продължителен и заситен звук. Тя протегна ръка към голямата си и

лъскава нова чанта, взе я и се промъкна на пръсти към банята, като заключи отвътре.

Дръпна ципа на най-голямото вътрешно отделение на чантата и измъкна една почти изпразнена туба с контрацептивен крем. Изстиска остатъка с напрегнат вид.

Тъкмо изплакваше медицинския аромат от тялото си, когато изведнъж вратата на стаята се разтrese от силни удари.

— Отворете, дяволите да ви вземат — изрева нечий женски глас от другата страна. — Аз съм управителката!

Алиша обви кърпата около ханша си и изтича в стаята, където Бари трескаво търсеше слиповете си. Лицето му беше бледо, с ясно изписано съзнание за вина.

— Какво става? — попита тя.

— В офиса нямаше никой и аз се обслужих сам с ключа — прошепна той в отговор. — Как да ѝ го обясня сега?

— Не се тревожи. — Тя бързо оправи завивките на леглото и се пхна под тях, като се зави до шията. — Аз ще ти помогна.

Крясъците и ударите по вратата се засилиха.

Бари отключи и свали верижката от вратата. Управителката застана срещу него: с платинена коса, навита на ролки, и лице, изкривено от гняв, като маска от древногръцки театър.

— Ти, копеле мръсно! — изпищя тя. — Не знаеш ли, че законът забранява нахлуването с взлом? Имам приятели в градската полиция! Като нищо ще ти лепнат шест месеца!

— Никой не се обади, когато натиснах звънеца. Оставих ви бележка. — Той сграбчи панталоните си и измъкна портфейла. — Ето, заповядайте парите.

— Ти, проклето богаташко копеле, мислиш си, че можеш да размахаш някой долар и да се измъкнеш ли?

— Моля ви! — Треперещият и нещастен момичешки глас зад него принадлежеше на някаква непозната.

Бари се обърна да се увери, че в стаята, освен Алиша нямаше никой друг.

Управителката се втрени изумена.

— Исусе, и си вкарал в стаята и малолетна! Е, сега вече не ти мърда доживотната присъда, авер!

— Тя е съпругата ми — каза Бари.

— Сигурно.

— Ние сме женени — изрече Алиша, повдигайки лявата си ръка с блестяща златна халка. После се уви в чаршафа и прошепна: — Родителите ми също не могат да си представят, че сме женени. Още от пътя отидохме да се венчаем. Един мирови съдия ни венча. Нямаше... свещеник... — И тя зарови лице в шепите си.

— Хей, хей, недей да плачеш! — Гласът на управителката внезапно се смекчи.

— Това... е... смъртен грях...

— Миличко, всичко е наред, не се безпокой.

Алиша остана с приведена глава. Безутешни стонове се разнесоха изпод черната грива на разрешената ѝ коса.

Управителката докосна голата ръка на Бари.

— По-късно ще ми платиш — изсъска тя. — Иди успокой момичето.

Вратата се затвори и той се обърна към Алиша. Тялото ѝ се разтърсваше сякаш в приглушен плач.

— Миличка, недей, моля те. Знам как се чувстваш. Не си ли спомняш, че ти казах как родителите на майка ми са я били отписали, защото татко не бил евреин. Слушай, ако искаш, ще стана католик. Религията е нещо много голямо за Бет, но мен това не ме интересува.

Алиша вдигна очи към него. С мъка сподави смеха си.

— Тая дърта пачавра — едва успя да изрече.

За миг той беше като зашеметен пред факта колко лесно го беше заблудила. След три курса хо творческо майсторство в калифорнийския университет в Лос Анджелис, той считаше себе си за автор, притежаващ свръхчувствителното сетиво.

И в следния миг изведнъж проумя, че Алиша, гола и изненадана не по-малко от самия него, бе успяла да го отърве от тази вещица, управителката. Сам той никога не би се справил. Беше абсолютно сигурен, че на пръсти се брояха момичетата, способни на такова виртуозно изпълнение.

— Ти заслужаваш Оскар — каза той. — Мога ли и за в бъдеще да разчитам на твоята помощ?

— Разбира се — изрече тя щастливо. — Не си ли мой съпруг?

Забележката ѝ го възбуди неимоверно. Той беше неин съпруг. Издърпа обратно чаршафа и отново покри с тялото си божествената ѝ

фигура.

— Бари Кординър и Алиша Лопес Кординър.

Името ѝ не беше Алиша, баща ѝ не се казваше Лопес, не идваше от Тексас и не беше на осемнайсет, а едва беше навършила петнайсет години.

Най-ранните ѝ спомени бяха от безкрайни купчини целина със силен аромат.

— Гледай само да не ходиш много надалеч — беше ѝ дала съвет майка ѝ, придружен с плесник.

Берачите и опаковчиците нямаха време да се усмихнат, дори когато тя изпълняваше своите малки танци. Когато голямото жълто слънце се изкачи до средата на небето, вече бе на косъм да се разреве, но не беше малка и не вървеше да се разциври като някое бебе. Една далечна група евкалипти обещаваще прохлада и тя се запъти към дърветата, забравила обещанието пред майка си. Стройна колона от мравки, пренасяща някакви зрънца, отвлече вниманието ѝ и тя приклепна до нея. Беше твърде погълната от гледката, за да чуе приближаващите се стъпки. Нечия сянка надвисна над главата ѝ.

— Ух, че сладурче с черна коса и сини очички!

Не беше виждала мъжа до този момент. Предните му зъби липсваха и усмивката му я изплаши.

— Трябва да се връщам при мама — изрече по възможно най-учтивия начин.

Той се изсмя със странен скърцащ смях и приклепна до нея.

— На моите приятелчета винаги им купувам по нещичко. Какво ще кажеш за една голяма и студена кока-кола?

До този момент едва ли ѝ се събираше повече от глътка от тази течност и изведнъж си спомни колко горещо беше и каква силна жажда изпитваше.

— Къде е тя?

— Първо трябва да докажеш, че си ми приятелче.

И той я погали по крака. Дъхът му вонеше на гнило, а пръстите му бяха хлъзгави и противни, докато се плъзгаха нагоре по бедрото ѝ.

— Аз не съм ти приятелче! — заяви решително тя с тон, който бе научила от майка си.

— Ама ей сега ще ми станеш — каза той. С другата ръка разкопча грубите си панталони. — И тогава ще си пийнеш студена кола.

Тя се опита да се дръпне, но той я стисна здраво и изкара члена си. Мъжете често се облекчаваха в полето, но винаги се обръщаха с гръб към останалите. Това нещо беше грозно и зачервено, дебело и кораво като бухалка за бейзбол.

— Първо трябва да го погалиш — каза ѝ той. Сграбчи я за ръцете и се опита да я принуди да докосне това противно нещо.

Тя използва единственото си оръжие, което имаше — равните си бели зъби. Приведе се рязко напред и силно го ухапа.

Той нададе пронизителен вик и я пусна. Тя побягна колкото сила имаше към фургона и майка си.

Майка ѝ, Мей Сю Холистър, не беше сигурна кого трябва да обвинява заради по-малката си дъщеря, Алис, но по едно време бе завъртяла любов с един лейтенант от танковите войски, красив великан със сини очи. Защото който и да погледнеше Алиша, можеше да се убеди, че баща ѝ едва ли е бил някой мексиканец като таткото на Хуанита.

— Исусе, като гледаш по-малката ми дъщеря, ще кажеш, че е някоя бяла госпожица, не мислиш ли?

Мей Сю беше една от безбройните сезонни работници, които кръстосваха Калифорния в раздрънканите си брички или готовите да се разпаднат всеки момент жълти автобуси, вече негодни за превоз на учениците. Тя превиваше гръб по полетата дванайсет, четиринайсет часа в денонощие. Повечето фермери предлагаха бунгала без течаща вода за сезонните работници, но имаше и такива, които не разполагаха дори и с това. Тогава Мей Сю издигаше заедно с момичетата си колиби от гофриран картон направо върху голата земя. Тя пазаруваше в схлупени и лошо осветени магазинчета и плащаше безбожни пари за гранясали хамбургери и бял хляб, чиято мека среда понякога беше обагрена в зелено от гъгрици. В дните, когато им изплащаха възнаграждението, си отпускате по някоя бира, сладкиш или бутилка

мляко. Дрехите купуваше от затънтените магазинчета на фирмата *Гудуил*. (Много години по-късно Алис гледа, обляна в сълзи, едно повторно излъчване на *Жътвата на срама*; тя прекалено добре знаеше през какво беше минал Едуард Р. Мърроу.)

Въпреки тежкия живот, оставил немилостивия си отпечатък върху иначе все още запазеното ѝ тяло, Мей Сю не беше загубила вкуса си към развлеченията. Беше останало доста от моминската ѝ красота и мъжете все още не отказваха да я дарят с това, което тя наричаше *малко радост*. Не ѝ оставаше никаква енергия да се занимава с дъщерите си. Споменът на Алис за майка ѝ не беше зрителен: майка ѝ беше сборен спомен от аромат на бира, пот и евтин парфюм, и внезапен жилещ плесник.

Сестра ѝ Хуанита беше човекът, който я даряваше с майчина милувка, топлина и нежност.

— Нита, Нита, Хуанита — напяваше тя, притиснала буза в гъстата черна коса на Алис. — Южната луна трепетна се свлича.

Но освен гъстите си черни коси двете сестри нямаха никаква друга прилика. Алис спокойно можеше да се снима в някоя реклама на Бъргър с огромните си сини очи, блестяща кожа в розово и бяло, дребно носле, и широка усмивка, разкриваща ред бисернобели зъби. Лицето на Хуанита беше прекалено широко, кожата ѝ беше едропореста и мазна, а зъбите ѝ криви. Единственото ѝ хубаво нещо, прекрасните тъмни очи, бяха леко разместени поради некоригираното ѝ късогледство и астигматизъм.

Когато Алис беше на пет, а Хуанита на тринайсет години, на Мей Сю ѝ се наложи да прави пореден аборт. Възрастната акушерка с розова брадавица на носа поиска десет долара в аванс и помощта на Хуанита. И двете дъщери на Мей Сю станаха свидетели на алената струя, съпроводида появата на мишеподобното създание, тяхното полубратче, гледаха как кръвта тече ли, тече и се стича върху мръсните дъски на масата, като в същото време виковете на Мей Сю бавно заглъхваха.

След смъртта на Мей Сю с прехраната на семейството се захвана Хуанита. Другите берачи ѝ помагаха кой с каквото може, като ѝ казваха къде има работа и към кого да се обърне, за да я наемат. По време на пиковия период по прибирането на ягодите помагаха и по-малките братчета и сестричета; Алис също превиваше неуморно гръб под

палещото слънце. По онова време надзирателите често отказваха да плащат на дете, което не береше достатъчно упорито. От време на време на Алис ѝ се завиваше силно свят и безкрайните поля с пластмасови огради започваха да мерзелят и да се люшкат под безмилостното слънце, но тя никога не се предаде.

Местните власти не даваха и пет пари за задължителното училищно образование в Калифорния като не осигуряваха учители за децата на сезонните работници, но настояваха да ги записват в училище. Никое от децата на Холистър не прекара повече от три последователни седмици в което и да било училище. Лошото зрение на Хуанита не ѝ позволи да научи нещо повече от няколко прости думи и внезапната смърт на Мей Сю сложи край и на нейното образование. За разлика обаче от нея Алис се оказа далеч по-способна ученичка. Тя се научи да чете много по-добре от повечето от съучениците си, да произнася думите достатъчно правилно, да събира и изважда толкова бързо, че учителите ѝ бяха направо удивени. Но в другите области останаха големи празноти — тя не знаеше например че Джордж Уошингтън е бил първият президент на Съединените щати, никога не се научи да пише с курсив, вярваше, че Испания се намира на юг от Мексико.

И по съвсем разбираеми причини училищният персонал не можеше да гледа спокойно тия транзитно преминаващи, с които непрекъснато им се налагаше да си имат работа.

Алис изкара четвърти клас много бързо през класната стая с табелка на вратата БИБЛИОТЕКА. Красивата руса библиотекарка им показваше как да попълват картоните си, как да се подписват на листовите, залепени върху форзаца на всяка книга. Алис, възбудена до неимоверност от вида на толкова несметни съкровища, не можа да изчака реда си.

— Ще взема това — обяви тя, протягайки ръка към *Потайната градина*.

— Алис, не си написала адреса в картона си.

— Ранчото на Хароу.

— Твоите родители ли берат марулите на мистър Хароу?

Алис кимна. Тя винаги криеше в тайна сираческото си битие; кажеше ли им истината, предупреди я Хуанита, щяха да я откарат в ония домове, обикновено наричани сиропиталища.

— Тогава мистър Хароу трябва да се разпише вместо теб в картоната ти.

Изведнъж погрознената библиотекарка издърпа рязко книгата от ръката на Алис, която сякаш току-що можеше да я е заразила с някаква инфекция.

— Страшно много Ви благодаря — изпъна презрително рамене Алис и рязко ѝ обърна гръб.

Макар че учителите, полицаите, бригадирите и хората като тази библиотекарка я ужасяваха, тя по-скоро би умряла, отколкото да им даде да го разберат. По-голямата част от останалите работници правеха мили очи на властите. Тя презираше с цялата си душа това им угодничене и превиване на гръб.

Мъжете не отделяха очи от нея и тя не смееше да се отдели от Хуанита. (Берачите бяха порядъчни хора и макар че хвърляха погледи към съблазнителното ѝ тяло, те никога не биха причинили мъка на едно дете.) Хуанита обаче погледна сериозно на страховете ѝ.

— Слушай — каза ѝ веднъж, когато Алис приближаваше седем години, — ако само някой мъж се опита да ти прави разни неща, да иска да те докосне, не му позволявай.

— *Онова* нещо ли? Не се тревожи. Брр. Толкова е гадно.

— И ако само някой се опита да ти направи нещо, удари го силно тук — и Хуанита посочи между здравите си крака — за своите шестнайсет години беше надарена с късо и набито тяло. — После бягай като от дявола.

Когато Алис беше на десет години, Хуанита се събра с един много нисък мъж на име Хенри Лопес.

Алис възненавидя Хенри с цялата си душа още от първия миг, когато го видя. Той непрекъснато ѝ удряше плесници затова че имала голяма уста, и по няколко пъти в месеца биеше Хуанита, което в очите на Алис беше далеч по-лошо — тя беше готова да се пожертва за

Хуанита дори и да пострадаше самата тя. Хенри обаче притежаваше една забележителна черта. Когато двамата с Хуанита се канеха да си доставят *малко радост* — той му казваше *да се чука* — качваше Алис на раздрънкания си пикап и я откарваше до най-близкото кино, като ѝ оставяше в ръката десет цента. И на седмица тя гледаше средно по три филма.

Обожаваше филмите и много скоро се научи да имитира до съвършенство Кърк Дъглас, Ингрид Бергман, Рей Феърбърн, Бърт Ланкастър. Понякога по време на смяната на лентата някое момче ѝ купуваше по кола или някой шоколад. Тя се чувстваше задължена да отговори на тези подаръци като разрешаваше горещата му ръка да подържи прелестните ѝ гърди под роклята. Но нищо повече. Пролетта, тъкмо преди Алис да навърши петнайсет години контрацептивният метод на Хуанита се провали. Хенри Лопес, чудото на чудесата, щеше да става татко. Ожениха се в Санта Паула. Свещеникът каза на Хуанита за две свободни работни места в близкото ранчо на Тейлър.

За техния пълен работен ден Тейлърви даваха на Лопесови 200 долара месечно плюс правото да ползват едно обзаведено бунгало с работещ хладилник, истинска готварска печка, и, о, чудо на чудесата, един черно-бял телевизор с трепкащо изображение върху десетинчовия си екран. Сестрите Холистър изведнъж бяха прекрачили множество социални стъпала в обществото. Сега вече имаха постоянна работа, бяха си на мястото. Хуанита, вече с титлата *икономка*, ходеше с гордо вдигната глава по прашния път, водещ към голямата двуетажна бяла къща — мисис Тейлър все още не знаеше за бременността ѝ.

Хуанита щеше да върши домакинската работа и в бунгалото, но Алис настоя да ѝ помага в готвенето и чистенето, в гладенето на част от огромната купчина изпрано бельо на Тейлърви, както и да приготвя обяд на Хенри.

Но сега вече отношението му към нея претърпя коренна промяна. Той започна да я задиря непрекъснато. Всеки път, когато тя се движеше от печката до хладилника и обратно я галеше по ръцете, като от време на време я докосваше и по гърдите. Тя започна да се изхитря, но той ставаше все по-невъзможен. За Алис това непрестанно задиряне оскърбяваше безкрайно и Хуанита и следователно беше още по-унизително, отколкото нередовните му плесници.

— Виж какво ми става от теб — каза ѝ той, сграбчвайки я за ръката.

— Остави ме, Хенри!

Но мръсната ръка на Хенри притежаваше неимоверна сила. Той без усилие смъкна дребната ѝ длан надолу, като принуди пръстите ѝ да усетят твърдината под издутите му панталони.

— Обзалагам се, че ще ти хареса.

С огромно усилие тя успя да се отскубне.

— Фасулът ти е на печката! — извика, затръшвайки след себе си външната врата.

— Я, мъничкото ми, виж това.

— Закопчей си предницата, Хенри, предупреждавам те.

— Искаш ли да кажа на Хуанита, че си ми пускала аванси?

— Няма да ти повярва.

Той я сграбчи за раменете и я притисна към пода, принуждавайки я да застане на колене.

— Що не ме поиздухаш малко, ситна путчице?

Спомените изплуваха в съзнанието ѝ.

— Ще те ухапя, Хенри.

— Тя ще те изхвърли от хубавата ти стая. Хайде, миличко, само едно мъничко минетче. Хич няма и да те заболи. Все едно че нищо не е станало.

И той се опита да го натика в устата ѝ.

За втори път в живота си Алис ухапа мъжки член. Не с всичка сила, но все пак достатъчно болезнено и той се отдръпна със скимтене.

* * *

Едно юлско утро термометърът се закова на почти невъзможното показание 113 градуса^[1]. Алис се беше проснала на голямото легло в предната стая, облечена с къси шорти и парче плат, завързано около гърдите ѝ, четейки *Да бъдеш на седемнайсет години*. Вгълбена в

книгата, тя не забеляза жадния поглед на Хенри, с който я следеше от прага на вратата, докато изведнъж дъхът му не я опари по ухото.

Мигът, в който тя вдигна поглед, той вече я бе възкачил, мачкайки я с потното си и миризливо мъжко тяло.

— Мистър Тейлър казва, че днес било много горещо, за да се работи — изрече задъхан той. — Чудесен ден да се изчукаме както трябва.

Тя се бореше да се измъкне от ръцете му, задъхана и обляна в пот, но железните мускули на бедрата и едната от ръцете му я притискаха немилостиво към леглото.

— Ще ти хареса — изпъшка той, докато свободната му ръка смъкваше шортите ѝ.

— Не! — изплака тя.

Ръката му се пъкна под ластика на шортите и се плъзна по атлазено гладкия ѝ корем.

Тя се опита да се отскубне.

— Махай се!

— Бях ти като баща — мърмореше той. — Сега си заслужавам отплатата.

Хенри дръпна със замах подобие на блузка от тялото ѝ и зарови глава в разголените ѝ гърди; смъкна шортите ѝ и бясно разкопча копчетата на дънките си. Огромният му пенис се ухили срещу нея.

Тя се дърпаше отчаяно, но пръстите му безмилостно се врязаха в плътта ѝ. Острите му нокти раздраха меката тъкан. Той разтвори влагалището и напъха вътре члена си. Алис трескаво разсъди дали да не му издере очите, но после изведнъж старият съвет на Хуанита изплава в паметта ѝ. Коляното ѝ рязко се стрелна нагоре.

Той изрева от болка, изтърколи се от нея и заподскача, сграбчил с две ръце слабините си.

— *Put a!*^[2] — изскимтя той, превил се на две.

Болката му я хвърли във внезапна паника. Скри се зад завесата, разделяща стаята, притиснала шортите си отпред, а разкъсаното парче плат към гърдите си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Искаш ли аспирин?

Хенри приседна на ръба на леглото, с тъмно и тясно лице, възприело суровото изражение, с което биеше Хуанита.

— Ти си го търсиш откакто те познавам — изломоти той. — Има само едно нещо по-лошо от курва, и то е такава, дето само дразни мъжете като тебе.

Алис затрепери неудържимо, докато Хенри тръгна олюляващ се към изхода.

Тя знаеше къде отива той: да каже на Хуанита, че сестра ѝ му е пукала аванси. Мисълта, че Хуанита, която беше всичко за нея, ще се хване на лъжите му, я докарваше до полуда. Преоблече се с хълцане.

В пет часа Хуанита се появи по пътя, сандалите ѝ вдигаха прах около голите ѝ загорели глезени, а едната си ръка бе подпряла на кръста. Алис тръгна да я посрещне, като си мислеше, че Тейлърви трябваше да бъдат слепи, за да не видят, че икономката им е бременна.

Хуанита мълчеше, докато вървяха към бунгалото в жаркия следобед. Изпълнена със страх, Алис безсмислено бърбеше нещо, как била сложила да готви агнешко и как сложила фасула във фурната. После се чу да пита внимателно Хуанита:

— Видя ли се с Хенри?

— Видяхме се. — Хуанита отвори вратата на кухнята. Изпълнената с вкусни аромати кухненска атмосфера вибрираше от акумулираната топлина. — Дойде при мен в къщата. Каза ми, че си му пукала аванси и си се търкала в него.

Алис примига бързо, без да направи опит да отхвърли обвинението. Не искаше да ѝ причинява болка с разкритието, че съпругът на сестра ѝ е лъжец и изнасилвач.

Тя само повдигна рамене и каза:

— Мисля да отида в Лос Анджелис и да си потърся работа, пък ако мога, ще се опитам и да уча.

После затаи дъх, молейки се Хуанита да одобри плана ѝ.

За нейна изненада обаче Хуанита нямаше нищо против.

— Хубава идея.

С разтреперани ръце Алис се премени в най-добрите си дрехи — червена плажна рокля, обтегната по тялото ѝ, с дълъг дамски шал — и събра оскъдния си багаж. Всичко се събра в една голяма кафява торба за пазаруване.

Хуанита измъкна от джоба си шепа смачкани банкноти.

— Вземи — каза тя.

— Нита, не мога да взема нищо от теб, ти ги събираш от толкова време за детски лекар.

Потта върху лицето на Хуанита открои ярко тъмните петна под очите при тъжната ѝ усмивка.

— Момиче като теб има нужда от някой долар, за да остане почтено в Лос Анджелис.

Това беше признанието ѝ, че не е повярвала и думица на Хенри.

След дълъг размисъл Алис протегна ръка към парите и прегърна сестра си. Тя усети с корема си порасналия вече плод в утробата на Хуанита.

— Нита, как ще карам без теб?

— Алис, виж, имам нещо, което трябва да използваш. — Тя протегна ръка към най-горната лавица и свали една наполовина използвана туба с вагинален крем. — Изстискай си вътре от него.

Алис беше твърде покрусена в момента, за да обясни какво се бе случило в действителност. Ами какво щеше да стане ако Хенри го беше пхнал надълбоко, за да зачене бебе? Тя се запъти към банята.

В Лос Анджелис опита да си намери работа като сервитьорка. След три дни и четиринадесет отказа на законни основания, че няма никакъв документ, с който да докаже, че е навършила осемнайсет години, тя тръгна да се вози по градските автобуси в обикаляне по адресите, дадени в обявите от домакинства, търсеци домашна прислужница.

Домакините бдително я оглеждаха от входната врата, без изобщо да я пуснат да припари във вътрешността на къщата, но отговорът винаги биваше един и същ:

— О, благодаря Ви, че дойдохте, но мястото е вече заето.

Телефонните обаждания и транспортните разходи до шикарните крайградски квартали, мизерната ѝ хотелска стаичка, хотдозите и разределеният портокалов сок съвсем изтъниха портмонето ѝ.

Сутринта, в която Алис тръгна да провери обявата с най-ниско платена работа, ставаше повече от двацет и четири часа, откакто не беше сложила и залък в устата си. Жегата и изпаренията в автобуса съвсем я изтощиха и взе да ѝ се вие свят. Една стара чернокожа жена с

яркочервена провлачена рокля се друсна на седалката до нея. Тя отвори хартиената си торба и каза:

— Заповядай една поничка.

— Току-що закусих, но няма да ви откажа.

— Всяка сутрин си ги приготвям сама. Но ти не ми изглеждаш добре. Я си вземи още една.

Алис се отпусна пред тази доброта от съвсем непознат човек. Тя мигом погълна поничката с шоколадов пълнеж и довери на жената проблемите си.

— Никъде няма да си намериш работа, момичето ми. Много си хубава. А и всички виждат, че си много млада. Тия дни мексиканците и ние, чернокожите, не сме много популярни. — Добрите и зачервени от недоспиване очи я огледаха. — Ммм, много си бяла. Но с тая гъста черна коса можеш да минеш за мексиканка. Говориш ли им езика?

— Разбира се. — Кой ли не го говореше там по полетата? — Ами очите ми?

Възрастното лице се сбръчка във весела усмивка.

— Няма за какво да се тревожиш. Говори им на твоя си испански и те никога няма да ти гледат очите.

Още същата сутрин мисис Йънг, господарка на малката къща средиземноморски тип в *Брентууд*, нае Алис Лопес. Тъй като „не знаеше“ английски, Алис получаваше три пъти по-малко пари, отколкото трябваше, и работеше за тях три пъти повече.

На 23 септември тя навърши 15 години и вече два месеца работеше за семейство Йънг. Тъй като този ден се падна през уикенда, когато работодателите ѝ бяха извън града, тя се почерпи с хамбургер, пържени картофи и кока-кола в една закусвалня на *Шип* в *Уестууд*. Всички клиенти на това обширно заведение се веселяха бурно или бяха потънали в оживен разговор. Алиша се почувства още по-самотна, отколкото на работното си място, в своята нова алена минипола и червени обувки с петинчов ток. Освен измъчващата я самота, тя беше разкъсвана и от отсъствието на Хуанита до такава степен, че направо ѝ идваше да закрепци. Много ноци бе плакала, преди да заспи с нейното име на устните си.

Когато високият и червенокос млад мъж до нея ѝ се усмихна, тя му върна усмивката. Изглеждаше съвсем почтен и си помисли, че

трябва да е студент от калифорнийския университет в Лос Анджелис. Обви с устни сламката на колата си.

— Май не ви харесва хамбургера — каза той.

Тя сведе поглед към почти неначения сандвич.

— Днес май нямам голям апетит — тя забрави испанските интонации, които бе принудена да спазва при разговорите си със семейство Йънг. — Но тук храната е вълшебна.

— Ако искате да вкусите наистина хубави хамбургери — каза той авторитетно, — ще трябва да опитате тия в *Томи*.

— *Томи*?

— Никога ли не сте ходили там?

— Аз съм в Лос Анджелис само от два месеца — призна тя тихо.

— Откъде сте?

След дълга пауза тя каза:

— Ел Пасо.

Беше чела за Тексас в един брой на *Нешънъл Джиографик*, който следващия месец щеше да заеме мястото си в чакалнята на кабинета на доктор Йънг.

— Аз съм Бари Кординър — каза той.

След кратка пауза се представи и тя.

— Алиша Лопес.

Интуитивно бе предусетила, че разкриването на тайната около детството ѝ щеше само да накара младия мъж да си плати сметката и да я остави самотна повече от когато и да било. А и не беше ли се разделила вече с Алис Холистър и острите дразнещи аромати на презрели зърнени култури? Освен това тя вече харесваше това колежанско момче с лунички и червена коса.

Той я заведе в *Бруин* да гледат *Живот във висшето общество*. Уреди вечеря с чили хамбургери в *Томи* на първата следваща вечер, когато семейство Йънг я пусна в отпуска. А когато я целуна за лека нощ, тя се почувства като облъхната от топъл вятър и щастлива. Това ли беше любовта?

През първата си брачна нощ лежеше, без да спи; равномерният шум на климатичната инсталация поглъщаше тихото дишане на съпруга ѝ. Тя съзнаваше, че трябва да се чувства виновна заедно го бе

излъгала. Но какъв избор имаше? Той я бе измъкнал от този дълбок и мрачен кладенец, а тя нямаше никакво право да рискува и да се върне там.

*Ти няма да съжаляваш, че си се свързал с мен, помисли си тя, обзета от любов, докато докосваше мършавия му глезен с пръстите на крака си. Вече бе заключила, че той трябва да е извънредно богат и умен, един почти адвокат, който пише чудесни истории, създаване толкова висше, че просто не е възможно да му бъде равностойна съпруга. А днес беше научила, че семейството му притежава *Магнъм Пикчърс!* *Магнъм*, където правеха толкова много от онези филми, които бе гледала в кинотеатрите.*

Спомни си за сестра му и братовчедите му и въздъхна. Само онзи едър рус младеж, Хеп, я беше погледнал с някаква топлина. Другите се държаха високомерно и отчуждено. *Хеп — помисли си тя. — Какво странно име.*

После обгърна с ръце слабото тяло на Бари. Равното му дишане не се промени.

Никога няма да съжаляваш, че си ме взел за жена — помисли си разгорещено тя. — Кълна ти се, че никога няма да съжаляваш.

Алиша Кординър даваше свещена клетва. Тя даряваше съпруга си със своята вярност, която беше безгранична.

[1] По Фаренхайт. — Бел.пр. ↑

[2] Курва. — Бел.пр. ↑

Реактивен самолет изрева над главата на Бари тъкмо в момента, когато колата му свърна в забуления от мъгла квартал. Редицата порядъчни бунгала, всички забележително еднакви, различаващи се единствено по подреждането на ливадите си, лежеше точно по глисадата на летището на Лос Анджелис.

Той свърна по тяхната алея, паркирайки зад единайсетгодишния шевролет оникс на баща си. Алиша сложи гребена си в дамската чантичка. Още когато бяха навлезли в неспирното движение на Лос Анджелис, тя бе включила вътрешното осветление на колата и се бе заела със сресването на гъстите си черни коси, непрекъснато слагаше червило и после го изтриваше, безуспешно се опитваше да поизглади поне малко набръчканата си червена рокля. Напрегнатостта ѝ се предаде и на без това изнервения вече Бари, който очакваше тягостно сблъсъка с родителите си. Той се сгърчи отчаяно над кормилото и му се прииска да бе имал поне малко пари, за да я разведе по магазините на Лас Вегас и да ѝ купи пуловер и пола. Неземната ѝ красота го заслужаваше. По някаква асоциация в съзнанието му изплува Бет, студена и понятна, класическото момиче от смесен колеж. *Бети* — помисли си той. — *Дано вече им е казала.*

Алиша интуитивно прочете мислите му.

— Бари, сестра ти ще си бъде ли у дома?

— В неделните дни обикновено си е у дома. Иначе живее в общежитие на *Алфа Епсилон Фи*.

— И тя ли учи в калифорнийския университет в Лос Анджелис?

— Не, тя е в държавния калифорнийски. — Спести си разяснението, че чичо им Дезмънд плащаше обучението на сестра му в частното студентско градче, както и сметките ѝ в женския клуб на университета. Пое дълбоко дъх и стисна ръката на Алиша. — Да влизаме — каза той.

И тъй като къщата им нямаше вестибюл, те пристъпиха направо във всекидневната. Зад двете старомодни кресла и диван — всички

покрити с износен червеникавокафяв плат — се намираше трапезарията. Тим и Клара Кординър бяха седнали един срещу друг.

Косата на Клара бе боядисана в някакъв странен нюанс между червено и кестеняво, сресана и опъната назад. Бе облечена в морскосиня домашна рокля. Тим беше със стара и избеляла фланелка с къси ръкави.

Стомахът на Бари рязко се сви под въпросителния поглед на родителите си. *Те още не знаят* — помисли си той.

— Къде е Бет? — запита той глураво.

— Остана при чичо ти Франк и леля Лили — отвърна Клара с онзи неприятен и дразнещ носов глас. — Скъпи, щом си решил да не се прибиращ, иска ми се поне да ни предупреждаваш. Цяла нощ не съм мигнала и съм чакала да се обадиш по телефона. Събота сутринта намерих бележката на Бет, че сте заминали за Лас Вегас с останалите.

Очите на Тим жадно се плъзгаха по вълшебните гънки на тялото на Алиша.

— Няма ли да ни запознаеш с приятелката си?

Бари сграбчи с всичка сила ръката на Алиша.

— Т-тя е нещо повече от п-п-приятелка — заекна той. — Мамо, татко — това е Алиша, моята съпруга. Вчера се оженихме в Лас Вегас.

Все едно че ги беше ръгнал с един от ония електрически остени за волове, които шерифите по Мисисипи използват за разгонване на работнически демонстрации. Ухиленото изражение на Тим мигновено изчезна, заменено от провисналата му челюст. Опитът на Клара да си поеме рязко въздух премина в пресеклив стон и ръката ѝ с разширени вени се притисна към гърдите. Откакто бе започнала да страда от коронарно заболяване, тревогата за болното ѝ сърце не я напускаше и за секунда.

Алиша наруши тишината.

— Щастлива съм да се запозная с вас, мистър и мисис Кординър — изрече тя кротко.

Тим скочи на крака като изстрелян от пружина. Тъй като беше неделен ден, не се беше обръснал; сивеещата му руса коса бе започнала да оредява откъм темето, а шкембето му заплашваше да скъса копчетата на избелялата фланелка. Въпреки това огромният ръст и широките плещи му придаваха силно внушителен вид. Сега обаче, обзет от гняв, поведението му бе заплашително и непредсказуемо.

— Дрън-дрън — изръмжа той.

— Оженени? — прошепна Клара с напрегнати вратни сухожилия. — Ти никога не си ни споменавал за такова нещо. Откога я познаваш?

— От месец — преувеличи малко Бари.

— Алиша ли беше? Как ѝ е другото име? — обърна се Клара към Бари, сякаш Алиша беше глухоняма.

— Кординър. Но бях Лопес — каза Алиша.

Гласът ѝ съдържаше искрица хумор, но ръката ѝ в дланта на Бари трепереше.

Клара посивя. Тим заобиколи масата и я потупа по раменете с неловка нежност.

— Няма ли да кажете нещо? — запита Бари.

— На мен ми се струва, че ти не ни остави нищо за казване, непрокопсанико!

— Тим, моля те... — промълви предупредително Клара.

Тя добре знаеше, че всичката избухливост на рода Кординър бе достигнала своя връх в съпруга ѝ. Когато близнаците бяха на девет години, той се бе сбил с друг сценичен работник и го бе проснал в безсъзнание. Мъжът бе починал, докато го караха в болничния пункт на *Магнъм*. Дезмънд Кординър бе използвал всичките си мощни връзки, за да отърве брат си от затвора.

— Моля за какво? — изрева Тим. — Набарал някаква мокрогърба^[1] евтинийка и ни ги разправя, че се оженил за нея. Какво, по дяволите, чака от нас, коментар ли?

Бари беше наследил макар и малка, но все пак достатъчна част от темперамента на баща си, и в този момент блесналите му злобно очи и настръхналата му фигура съвсем явно сочеха приликата помежду им.

— Очаквам нещо от рода на пожелания за здраве и щастие.

— За да чуеш такова нещо от мен, непрокопсаник такъв, ще се ожениш както трябва!

— Както сте направили двамата с мама ли?

Застрашително ръмжене се изтръгна от мощните гърди на Тим и той направи крачка напред.

Ръката на Клара отново се притисна към гърдите ѝ.

— Много ви моля и двамата да не започвате пак отначало.

— Какво искаш да кажеш с това *отначало*? — запита войнствено Тим. — Кога друг път този непрокопсаник е довеждал в къщата ни някаква евтина мексиканска уличница, за която се е оженил?

— Хайде, Алиша — изрече през стиснати зъби Бари, — да се махаме отгук.

Реакцията на родителите му изпълни Алиша с отчаяние, но тя изрече примирително:

— Бари, ние изненадахме родителите ти.

— Ти! — обърна се Тим към нея. — Ако си мислиш, че вече си член от семейството, изхвърли го от главата си. Ние не сме милионерите от фамилията Кординър, а сме съвсем обикновени и порядъчни хора. — Той приведе главата си като някой бик към Бари. — А колкото до теб, щом си станал толкова самостоятелен, от днес нататък не чакай и цент от мен.

— Аз работя в студентското сдружение — каза Бари.

— Ония пари едва ти стигат за учебниците и бензин. Плащай си сам стаята и стола, пък да те видя колко време ще издържиш!

— Тим, той трябва да завърши! — изплака Клара.

— Клара, не се бъркай! Ти го разглезваш от прекалено дълго време. Крайно време е този мистър Голяма Клечка Женен Мъж да разбере какво представлява животът.

Ноктите на Бари са забиха в дланта на Алиша.

— Поне съм научил, че животът не се състои в сваляне на курви по баровете и преминаване после през леглата им!

— Ти, дребно лайно такова! — изрева колкото му глас държи Тим. — Вдигай си насрания гъз от къщата ми и гледай да не забравиш и евтината си курва от Тихуана!

— Тим — проплака Клара. — Тим, моля те...

Бари не остана да дочака следващата порция. Той сграбчи Алиша за китката и я помъкна след себе си по късия и неосветен коридор в стаята си, където издърпа от гардероба кожения си куфар, подарък за рождения му ден от леля Лили и чичо Франк и започна да го тъпче с дрехите си. Алиша седна на стола до бюрото му, притиснала треперещите си ръце в скута. Станалата сцена бе доунищожила и малкото ѝ останало самочувствие, но въпреки това не можеше да потисне внезапния си порив на симпатия към Тим. Не към Клара — никога не бе обичала хленчещите мрънкала. Но в образа на неистовия

в гнева си едър мъж във фланелка с къс ръкав бе имало нещо патетично. Прииска ѝ се да убеди Бари да отиде и да се разбере с баща си, но в света на Алиша беше колкото и неразумно, толкова и опасно да се навира между двама разгневени мъже. Тя започна да сгъва дрехите, които Бари хаотично тъпчеше в куфара си.

Чашата за моливи върху бюрото му подскочи, когато външната врата се затръшна с гръм и трясък.

— Татко излиза, край на действие първо — изрече Бари, като с мъка се опитваше да потисне сълзите си.

— Бари, ще се разберем с тях, повярвай ми.

— След това оскърбление, което ти нанесе той... което нанесе на двама ни?

— Шокът...

— Да пълзим пред него? — Момчешки ъгловатото му лице рязко се обтегна и той започна да сваля книги от рафтовете на библиотеката си. — Никога.

Вратата се отвори. На прага, в полумрака на коридора зад нея, застана Клара с удължено като яйце лице.

Тя се обърна към сина си, като старателно избягваше да гледа Алиша.

— Скъпи, не трябва да вземаш насериозно татко си, когато е разгневен. Ние не искаме да си тръгваш.

— Този път той е прав — изрече напрегнато Бари. — Аз си имам вече задължения към семейството.

— Твоята, а-а, съпруга също може да остане. Леглото ти е двойно.

— Не искам да ви досаждам.

— Но как тогава ще завършиш университета? Бари, ти трябва да се дипломираш.

— Ще се дипломирам, не се тревожи.

— Не мога повече да понасям тия семейни скандали... — изрече Клара с разтреперана челюст. — Това руши здравето ми. Нали ще се обаждаш?

— Това зависи от татко. Първо ще трябва да се извини на съпругата ми.

Клара примига несигурно.

— Бари, всичко е наред, не се тревожи.

— Категорично отказвам да влизам в къща, където са оскърбили съпругата ми — заяви упорито Бари.

— Ти познаваш баща си, скъпи — простена Клара. — Той не желае никому злото, но досега не се е извинявал никому през живота си.

— Тогава е крайно време да го направи.

— Ти беше толкова добро момче — изрече Клара и се извърна. Нито веднъж не си бе позволила погледът ѝ да падне върху Алиша.

Бари затръшна вратата.

— Та казваш, че тия хора, при които работиш, ще ти позволят да ползваме къщичката им, така ли? — промърмори той.

— Разбира се — отвърна Алиша, прикривайки несигурността си с усмивка.

Семейство Йънг беше толкова изненадано при вестта, че тяхната прислужница се е омъжила, и то за *бял студент* (да, мисис Йънг наистина го произнесе така), че изобщо не забеляза внезапното отсъствие на испанския акцент в гласа ѝ. Когато обаче Алиша ги попита дали може да продължи работата си и двамата с Бари да ползват къщичката, съпрузите Йънг станаха внезапно изключително сериозни. Мисис Йънг се отпусна върху хлъзгавата изкуствена материя, която пазеше кадифената тъкан на дивана, и нейните огнени очи се спряха в очакване върху съпруга ѝ.

Той изрече заповеднически:

— Алиша, докато двамата с мисис Йънг обсъдим нещата, моля ви двамата със съпруга си да изчакате навън.

Алиша и Бари почакаха на стъпалата пред къщата.

След десет минути ги поканиха обратно вътре. Доктор Йънг им обясни конструкцията и водопроводната система на къщичката отзад.

— В квартал като този ние бихме могли да ѝ вземем един изключително добър наем — заяви той, пропускайки да спомене факта, че местната зона беше R-1, в чиито сгради беше разрешено да се живее само еднофамилно. — Но мисис Йънг и аз сме много, много доволни от Алиша, а също така и Рони и Лони. А и вие изглеждате порядъчен младеж, не сте някой невъзпитан или шумен тип. Така че ще ви позволим да я обитавате, с изпитателен период, разбира се.

— Няма да съжалявате — изрече разгорещено Бари.

— Разбира се, ще правим малка удръжка от възнаграждението на Алиша. Как ви се струва удръжка от петдесет долара, Алиша?

Алиша знаеше със сигурност, че я мамят най-малко с двайсет и пет долара от тези, които действително ѝ се полагаха, но които така или иначе не виждаше. А сега още петдесет долара? Но имаше ли всъщност тя някакъв избор?

Тя кимна.

— Чудесно.

— След като измиеш съдовете в кухнята, си вече напълно свободна — произнесе доктор Йънг. — Освен ако мисис Йънг и аз нямаме среща. Тогава, естествено, ще се наложи да се грижиш за момчетата. Вашият съпруг...

Бари се изкашля, повтаряйки името си.

— Казвам се Бари Кординър, сър.

— Да, Кордър. Вие разбирате, естествено, че нашето споразумение не ви осигурява храна.

Мисис Йънг се обади:

— Няма да позволя Алиша да ви носи храна от моята кухня.

Алиша се приведе към съпруга си в очакване да не последва някакво гневно избухване, подобно на това, което вече беше демонстрирал при срещата им с родителите му. Но той само кимна послушно:

— Разбира се.

На раздяла мисис Йънг им каза:

— Алиша, ще те чакаме точно в шест и трийсет.

Взеха стая под наем в един дъвен мотел на *Пико*. От едната им страна гърмеше оглушително аржентинска музика, а от другата набираще скорост, като от време на време позаглъхваше, някакъв семеен скандал. Когато Бари се сложи върху разкошното тяло на съпругата си, ерекцията му изведнъж увехна.

Вечерта им нанесе и последния удар.

[1] Wet-back — човек с мокър гръб (англ.). Наричателно име за мексиканците, които се вмъкват нелегално в САЩ, преплувайки

граничната река между САЩ и Мексико, оттам идва и обръщението.
— Б.пр. ↑

И двамата не мигнаха цяла нощ. На следващата сутрин пристигнаха в къщата на семейство Йънг далеч преди шест и половина. Бари отиде в задния двор, докато през това време Алиша приготвяше закуската. Думата *къщичка*, използвана от Алиша, бе събудила у него представата за обвити с лози китни къщи, декор за *Страданията на младия Вертер* или нещо от този род, така че му трябваше цяла минута, докато проумее, че тя всъщност бе имала предвид пристроената стая към гаража.

Той дръпна рязко незаключената, изкорубена врата и в лицето го блъсна задушаваният мирис на азотен тор. Доктор Йънг, запален градинар, съхраняваше мотиките си, лопати, търмъци и всички останали земеделски сечива върху боядисаните в червено дървени стелажи, докато подът беше зает от големи бели найлонови торби, пълни с тор. Бари внимателно се придвижи между торбите и отвори една шперплатова врата, като малко остана да се задуши от вонята на занемарен клозет.

Първо трябваше да сложи ред в гаража, преди да се захване с пренасянето на градинарските инструменти и безбройните торби с тор. В десет и тридесет, след като мисис Йънг потегли в двуцветния си додж, Алиша дойде при него.

— Каква чудесна работа си свършил! — възкликна тя.

Тя изля цяла бутилка белина в тоалетната и се заеха със стените, прозорците и изкорубеното дюшеме. Мисис Йънг ги беше дарила щедро със старите мебели, нахвърляни в горния етаж на гаража. Алиша оправи креватите и огледа помещението.

— Остава само да опъна един чаршаф да ни служи за килер и да подреда книгите ти върху стелажите и всичко ще бъде наред.

Потното ѝ лице сияеше от щастие.

Бари не знаеше какво да каже. Неговите претенции, поне по негово мнение, бяха повече от скромни; не беше израснал сред архитектурен разкош като братовчедите си, но Господ му беше

свидетел, че вонящото подобие на тоалетна и неизчезващата миризма на азотен тор съвсем не бяха това, което си бе представял.

Тази вечер Алиша се върна при него след девет, разнасяйки около себе си лекия аромат на лосион за ръце. Той седеше на масата и четеше за колоквиума на следващия ден. Тя се приведе над него и обгърна шията му с ръце, притискайки главата му във вълшебните си гърди. Бари се изправи да я прегърне, без да има нищо плътско наум — имаше да заучи поне още няколко казуса по случая Волстед, — но тя притисна длани към мършавия му задник и се притисна с всички сили в него, издавайки тихи зовящи звуци. Страстта ѝ мигновено го възбуди. До този момент тя никога не бе реагирала с такава страст, нито бе поемала инициативата в свои ръце.

— Люби ме, Бари — прошепна дрезгаво тя. — Люби ме.

Ерекцията му беше мигновена и твърда.

— Нека да си сложа презерватив.

Тя го дърпаше към себе си върху матрака, трескаво водейки ръката му под късата си униформена пола и под бикините си към горещата и влажна цепнатина.

Призовавайки последните останки от волята си, той се издърпа от прегръдката ѝ.

— Веднага се връщам.

Видът обаче на тоалетната чиния, малко по-блед от сутринта, но все така отвратително кафяв, направо уби възбудата му.

Той се върна в стаята, за да завари лампата забулена с шал и съпругата си, изтегната гола върху леглото. Щръкналите ѝ към него зърна притежаваха най-нежния бледорозов нюанс, който някога беше виждал, докато вулвата между разтворените ѝ бедра беше тъмнорозова. Той отново си помисли за богините, но този път за онези отпреди цивилизацията.

Твърдостта му се възвърна и той уверено се отпусна върху нея, обхващайки щедрите очертания на гърдите ѝ толкова силно, че тя извика от болка.

— Това ли искаш? — запита той с дрезгав глас.

— Да — проскимтя тя.

— Какво искаш да направя?

— Люби ме...

— Не, кажи думата...

— Шибай ме...

— Помоли ме.

— Шибай ме, моля те, шибай ме.

Дрезгавото му дишане изпълни вселената около тях, докато той проникваше дълбоко в нея. Потъваше все по-дълбоко в розовите ѝ тайнствени дълбини и накрая се изпразни толкова интензивно, че чак топките го заболяха.

Той ѝ прошепна в ухото, когато дишането му се успокои:

— Хей, ама и теб си те бива, когато си във форма.

Прииска му се да не бе обременен с тия свои задръжки и да спомене приликата ѝ с богините, но не успя; сънят почти мигновено притисна клепачите му.

Алиша придърпа одеялото върху плещите му и после заплака. Но защо плачеше? Не беше ли постигнала това, за което беше мечтала? Не беше ли я любил току-що съпругът ѝ?

Тя прекалено дълго си бе блъскала главата за миналата нощ, приемайки, че вината за провала беше нейна. *Аз просто не съм привлекателна* — си беше помислила нещастна тя. — *Навярно не успя да го направи, просто защото аз не съм равна с него.*

Но тук и дума не можеше да става за почтеност.

Когато беше проговорила за пръв път на Бари Кординър в закусвалнята на *Шип*, някакво непогрешимо чувство ѝ беше подсказало, че той може да е образован и да произнася думи, които тя беше срещала до този момент само в книгите, но той беше страшно наивен за значението на една-единствена дума: бедност. Той и представа си нямаше колко омразно и срамно нещо беше бедността. Той считаше, че да си беден означава да имаш за баща мъж на име Лопес, който от време на време бива принуждаван да сменя работата си, да изплаща със закъснение падежите на полиците си и понякога в края на месеца семейството да се храни с фасул. Той не знаеше какво е да спиш на голата земя, да вървиш гладен, докато накрая ти прилошее, да пикаеш пред всички на полето. Жестоката действителност като нищо щеше да го накара да грабне куфарите си.

Тя изтри с кокалчетата на пръстите си сълзите си и се насочи безшумно към тоалетната с тубата вагинален крем, подарък от сестра ѝ Хуанита. Сигурно щеше да е по-безопасно, ако бе успяла да си изцеди преди и след това, както беше направила в Лас Вегас, но този път той

си беше нахлузил презерватив *Троянец*, така че според нея нещата бяха наред. Прииска ѝ се Хуанита да е до нея, за да може двете да обсъдят проблема. *Тя дори и не знае, че съм омъжена*. После Алиша си помисли дали тя ще може да си представи Бари. Алиша ѝ го беше описала по най-блестящ начин, но Хуанита, притеснена от почти пълната си неграмотност, може би не беше намерила смелост да помоли Хенри или някой друг да ѝ прочете писмото. И Алиша, момиче, едва навършило петнайсет години и жадуващо да има до себе си по-голямата сестра, отново заплака.

На следното утро, когато всички бяха излезли от къщата, Алиша извървя пеш мила и половина до най-близкия телефон на булевард *Сан Винсенте*, откъдето се обади в ранчото на Тейлърви.

Обади се мисис Тейлър. Хуанита и Хенри вече ги нямало, обясни тя със стиснати зъби. Мистър Тейлър бил принуден да изгони Хенри. Лопесови не били оставили никакъв адрес, където да препрачат пощата.

Разбра, че сестра ѝ не беше оставила никакъв адрес. Сезонните селскостопански работници нямаха постоянен адрес. Нямаше никакъв начин да се свърже с Хуанита. Нито да я открие. Никога повече.

Алиша напусна като слепец телефонната кабина; слушалката остана да се люшка като махало на телефона.

Три седмици по-късно Бари и Бет седяха и пиеха кафе на широките и гъмжащи от хора стъпала пред *Акерман Хол*. Бари, който не беше проговорил на никого от фамилията след скандалната нощ, когато бе напуснал къщата на родителите си, беше силно и приятно изненадан при вида на появилата се Бет точно когато излизаше от работа в Студентския съюз. Беше обедно време и всички маси вътре и отвън заведението бяха заети, като студентите ядяха дори и върху стъпалата от червени тухли. Сред гръмогласната врява той се похвали с вълшебната вила, която обитавали с Алиша и с трите статии, които пишел за *Дейли Бруин* за *Купувача на деца* от Джон Хърси. Той изпитваше изгаряща нужда да докаже на Бет — и на целия клан Кординър — как се справя без проблеми с положението.

— Бари, изслушай ме — каза Бет. — Нещата вървят много лошо откакто ти ни напусна. Мама ходи да ѝ правят електрокардиограма;

много е зле. А татко се е вкопчил на живот и смърт с шефа на сценичните работници.

— Добре, кажи ми какво да правя тогава аз? Да се върна, пълзейки, и да ги моля за прошка, че съм се оженил за най-хубавото момиче, което обичам безумно?

— Как гледат на брака родителите й?

Войнствеността на Бари мигновено секна. Когато Алиша му беше казала, че е звъняла по телефона на родителите си, огромните й сини очи се бяха къпали в болка. Тя не му каза никакви подробности от разговора, но той беше сигурен, че Лопесови бяха заклеили брака й, сключен извън църквата.

— Виждаш ли? — каза Бет. — Всички са ядосани. Чичо Дезмънд, леля Розалинд, чичо Франк, леля Лили...

— Стига си ме обвинявала!

— Не искам да те обвинявам.

— Защо си дошла тогава?

Тя си поигра с дребното златно украшение, преди да отговори:

— ПД ме помоли да разговарям с теб.

— ПД? Че какво общо има той с цялата работа?

— Поканил е всички ни на гости в Нюпорт. — Чичо му Франк и леля Зафарано имаха къща на брега. — Тази неделя.

— Нас ли? — запита Бари. — Обясни ми какво означава тази дума *нас*.

— Ти, аз, ПД, Алиша, Хеп, Максим.

— Предай на ПД нашите съжаления — каза Бари. — Бет, сега слушай внимателно какво ще ти кажа. Докато татко не се извини на Алиша, аз няма да я заведа при когото и да било от фамилията.

— ПД просто иска да бъдем заедно всички, и нищо повече. Татко и мама няма да ги има — нито пък някой от чичовците и лелите.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Добре, тогава ще видя дали Алиша е съгласна.

Тонът на Бари беше повече от категоричен. Но по негово мнение, всяка неделя, прекарана извън онази ужасна стая, беше все едно посещение в Рая.

Нюпорт се гънеше по протежение на една тясна ивица земя срещу Балбоа; курортните градчета близнаци се гушеха в един голям, изпълнен с корабчета залив. През лятото жителите на Лос Анджелис прииждаха на тълпи и задръстваха движението по пътя в продължение на мили. В средата на ноември пътят не беше задръстен, но въпреки това Бари караше с повишено внимание. Сутринта бяха имали първото си спречкване. Бари бе предложил Алиша да облече шорти, но тъй като тя имаше единствено подаръка от дъщерята на Тейлърви, бели и много стари, неколkokратно закърпвани (един повече от осезаем спомен от насилието на Хенри Лопес), тя беше облякла червената си плажна рокля с превръзка на гърдите. Бари се бе въздържал от всякакъв коментар, дори не беше проронил и дума. От този момент нататък бе отговарял едносрично на всичките ѝ опити да завърже разговор със съпруга си. Тя и без това беше прекалено възбудена пред перспективата да прекара цял ден в компанията на сестра му и всичките му братовчеди и сега мълчанието му караше стомаха ѝ нервно да се свива.

В Нюпорт Бари направи ляв завой, пресичайки къс и изгърбен мост.

— Остров Лидо — обяви той. — Най-изключителният сред изключителните.

— Чудесен е — изрече тя, благодарна загдето беше нарушил създаденото от него мълчание, макар че не можеше да проумее какво толкова имаше в наблъсканите една в друга къщи.

Бари паркира. Двамата слязоха от колата и той я поведе към една двуетажна и покрита с бели керемиди къща. Докато крачеха по тясната уличка, Алиша едва сега установи колко измамно изглеждаха фасадите. Къщата на Зафарано имаше заден двор, дълъг поне сто фута. В нажежения слънчев обед огромните площи бяла боя сякаш танцуваха пред очите ѝ. Тя посегна към ръката на Бари. Пръстите му бяха отпуснати и не реагираха на допира ѝ.

Завиха покрай един ъгъл и се оказаха на едно дървено кейче. Остър бриз размахваше водни зайчета по лазурния залив. Голяма яхта с брезентово покривало в морскосиньо, в същия нюанс като щорите на къщата, се олюляваше върху водата, блъскайки се с буферите си в дървения кей. Палубата ѝ се предпазваше от високи стъклени стени; в отпуснатата жега ПД, Хеп и Максим се бяха изтегнали и се припичаха на слънце. Бет си играеше с фотоапарат; беше облякла жълта блузка без ръкави и шорти в същия цвят.

— Здравейте, момчета — обади се Бари.

Всички вдигнаха поглед към него.

Алиша отлично осъзнаваше впечатлението, което правеше с червената си плажна рокля, опъната в горната си част и черни обувки с остри връхчета и високи токчета. Тя напрегнато се усмихна.

ПД рязко се изправи. Компактното му тяло с развита мускулатура и силен тен се насочи към тях.

— Добре дошли — каза той. — Най-последно.

Максим се приповдигна на лакът и дари Бари и Алиша с кисела усмивка.

— По дяволите, ПД, нали ги знаеш тия вечно надървените от медения месец, те сигурно са се качили за малко в кревата, преди да тръгнат.

Бет засмяна вдигна пръст.

— Задръжете.

Тя приведе хубавата си главица и насочи фотоапарата към ПД, застанал между Бари и Алиша.

Хеп се присъедини към тях след снимката. Алиша, която дори и на високите си токчета беше почти с една глава по-ниска от него, не можа да не отбележи, че къдравата руса окосменост върху гърдите му преминаваше в кестенява към пъпа и почти катраненочерна изчезваше под избелелите му къси гащета.

Хеп сръга по рамото Бари, преди да целуне бузата на Алиша. Лекото докосване на устните му предизвика порой приятни тръпки и усещането, че се намира на вражеска територия, малко се притъпи.

— Бет е приготвила гуакамолe — каза ПД. — Единственият ѝ голям специалитет.

— Да — добави Максим. — И проклетницата отказа да ни го сервира докато не пристигне близначето ѝ със съпругата си. Така че

по-бързо, докато не сме умрели от глад.

Бари сведе поглед надолу, с устни, свити в изражение, което не беше съвсем усмивка, изражение, от което Алиша се страхуваше — това означаваше, че тя по някакъв начин го беше смутила.

— Забравих да си взема бански костюм — изрече бързо тя.

В действителност тя нямаше бански и не бе имала никаква възможност да се измъкне и да си купи какъвто и да е от някой от безбройните бутици, пръснати по булевард *Сан Винсенте*.

— Няма проблем — каза ПД. — Мама държи в стаите за преобличане цели купища всякакви ръстове и модели.

От другата страна на къщата бяха разположени две врати с изрисувани на тях блестящи бронзови силуети, обозначаващи пола на посетителите. Алиша се озова в нещо като всекидневна почти два пъти по-голяма от тяхната стая, обзаведена с плетена мебел, заметната с шотландски одеяла. Десетина бански костюма висяха накачени в редица. Три номера памучни модели за малки момичета. Три огромни ръста с полички да скриват отпуснатите форми на зрели съпруги. Тя насочи вниманието си към оставащите четири. Червените и розовите бикини бяха твърде големи за нея. Черният цял бански костюм беше прекалено стегнат в гърдите. Белият Ластекс обаче ѝ залепна по тялото. Беше цял с голямо V-образно деколте, докато широки прорези разголваха местата, където ханшът ѝ се сливаше с бедрата. Тя се въртеше ту наляво, ту надясно пред огледалото, докато накрая трябваше да признае пред себе си, че костюмът ѝ стоеше страхотно. После изведнъж се намръщи. Дали Бари нямаше пак да надене онази смутена усмивка, когато се появи така облечена пред другите?

Някой почука на вратата.

— Аз съм Хеп. Вече започнах да се притеснявам. Всичко наред ли е?

— Не съм съвсем сигурна.

Той влезе и се втренчи в нея.

— Хей — прошепна той. — Хей.

— Добре ли ми стои?

Тя усети, че цялата почервява. Захласнатият му поглед я смущаваше, но в същото време обаче някакво възторжено чувство взе да се разлива из тялото ѝ.

— Вълшебно.

Гласът му напусна дрезгаво гърлото и той не можеше да отдели поглед от нея.

— Да, но не изглеждам ли... знаеш... евтино?

— Ти си направо невероятна. Също като Лиз Тейлър, само че по-млада и още по-красива. Повярвай ми, татко веднага би подписал договор с теб.

— Бари понякога... — Тя внезапно спря, осъзнавайки, че беше на косъм да се покаже нелоялна към съпруга си. — Аз наистина си нямам и понятие какво означава това стил.

Хеп отметна глава назад и сивите му очи вече не бяха присвити в усмивка. Ресниците му бяха много тъмни за човек с толкова светла коса. Сама в стаята с него, тя внезапно осъзна колко добре му стоеше банският костюм, усети аромата на сол и лосион, който се разнасяше от много едрото му и мускулесто тяло. Тесният и кльоцав Бари не можеше да я накара да се почувства крехка и безпомощна.

— Ти си напрегната, нали? — запита спокойно той.

— Аз ли? Защо да съм напрегната? Защото никога не съм била в къща като тази ли? Или защото бащата на ПД е известен режисьор? Или защото твоят баща притежава *Магнъм*...

— Той работи в *Магнъм* — прекъсна я Хеп. — Той е вицепрезидент по продукцията. Това е работа като всяка друга.

— Да. Като изключим факта, че ръководи голямо филмово студио.

Хеп приседна в един от столовете, очевидно безгрижен към петната, които оставяше намазаната му с крем против изгаряне кожа.

— Не е на този пост от самото начало.

— Не е, но той е бил момче тогава. Едно богато момче.

— Това ли ти разказа Бари?

— Ние не разговаряме много за фамилията.

Начинът, по който Бари пазеше мълчание за семейството си, ясно означаваше, че въпроси на тази тема не се допускаха; цялата й информация в това отношение се свеждаше до факта, че родителите на майката на Бари се бяха отрекли от нея, загдето се е омъжила за Тим Кординър.

Замисленият поглед на Хеп остана върху нея. Тя седна върху едно плетено кресло.

— Дядо и баба напуснали Унгария, когато татко бил само на няколко месеца — каза Хеп. — Фамилията, между другото, не била Кординър, а някакво непроизносимо име, което имиграционният чиновник записал като Кординър. Те умирали от глад — местният барон продал двете ниви, където те отглеждали ръж. Дядо станал наемен работник в стоманените заводи в Пенсилвания...

— Наемен работник?

— През ония дни заводите плащали пътните разноски на евтината чуждестранна работна ръка. В замяна на това дядо ми поел ангажимент да работи седем години само за едното ядене. Единствената засечка била фактът, че компанията притежавала градчето. Наемите и цените на жилищата били ужасни и дядо никога не успял да изплати дълга си. Нямало пари за такъв лукс като лекарства или лекари. Дядо имал девет деца. Само татко, леля Лили и чичо Тим оцелели.

— Съжалявам — каза тя.

— После станало още по-лошо. — Сивите му очи гледаха мрачно. — Дядо се удавил, или по-скоро се изпекъл, сред тонове разтопен метал. Това станало само две седмици преди да се роди леля Лили. Разбира се, че такова нещо като вдовишки пенсии или безплатни наеми нямало. Те се преместили в Питсбърг. Татко — той бил тогава на десет години — изпълнявал поръчки в един евтин публичен дом. С бакшишите от тях издържал семейството. И докато стане на шестнайсет години, бил икономисал достатъчно за пътни до Лос Анджелис. Там се хванал на работа да мести тежки декори в *Магнъм*, където Арт Гарисън току-що бил започнал работа. Само след година вече снимал дългометражни филми и заложил всичко, което имал, за да наеме голяма къща за семейството в Уилшир. Той има в бизнеса репутацията на човек, който не се спира пред нищо, но инак семейството за него е на първо място. Така че както виждаш, фамилията Кординър не е потомствена аристокрация.

Алиша кимна. Спокойствието на Хеп по някакъв странен начин се беше придало и на нея; а историята му беше само един допълнителен елемент. Ужасите, изживени от предишното поколение, принадлежаха на миналото, и Кординърови сега бяха аристократи, богати и влиятелни.

— Благодаря ти, Хеп — каза тя.

— За какво? Загдето ти разказах историята на фамилията ли?

Той протегна ръка да погали голото ѝ рамо, сякаш да я дари с покой. Тя усети от горещината, обзела бузите ѝ, че цялата пламти. Но ръката му се отпусна и гласът му отново стана дрезгав.

— Не се притеснявай за банския костюм, стои ти чудесно.

— Изобщо нямах никакъв избор — каза Алиша. — Този беше единственият, който ми стана наполовина.

Разговорът ставаше малко след един часа. Другите бяха влезли вътре да се преобличат за обяда.

— Наполовина наистина е точната дума — изрече Бари с плътно свити устни.

— О, Бари, моля те, не ми проваляй деня.

— Да благодаря на Бет, че успя да намери нещо да си сложиш отгоре. Иначе нямаше да ни пуснат даже и да припарим до прага на *Краб Кукър* — каза той. Но после, след като проумя, че разговорът за изкусното тяло на жена му го бе довел почти до несправедливост към нея, той примирително смени темата на разговора. — Какво правихте долу ти и Хеп?

— Разговаряхме.

— За какво?

Тя разбра, че Бари я питаше не защото ревнуваше, а защото бе просто любопитен. Тя разбираше също така, че макар и съпругът ѝ да играеше ролята на беден роднина, неговата гордост, че се явява частица от славната фамилия Кординър, беше неимоверно голяма. Той не би оправдал по никакъв начин сухия разказ на Хеп, хвърлящ сянка върху тази слава.

— О, нищо особено — каза тя. — Просто си поприказвахме и това е.

Алиша беше очаквала нещо официално, стегнато, като ресторанта в Лас Вегас, но процесът на хранене в *Краб Кукър* беше свободен и непринуден като на пикник. Ордъвърът от задушена риба със сланина и лук им беше сервиран в пластмасови съдини, а основните ястия от морски животни им сервираха в чинии за

еднократна употреба. Сред ароматите на печена риба, суетенето на млади и загорели сервитьорки, смеха на неофициално облечени хора, Алиша, облечена в пъстрата рокля, която Бет бе намерила в един килер, бавно се опознаваше с компанията си от нови роднини. След обяда шестимата се пъгнаха в открития крайслер на ПД и соленият бриз разнасяше из околността гръмогласното им изпълнение на *Итси битси тийни уийни йелоу полка дот бикини*, докато караха обратно към къщата.

Нечий голям и черен ролс-ройс се беше изпречил господарски точно пред вратите на гаража на семейство Зафарано.

— Господи, това е колата на татко — каза Хеп.

— Какво прави тук чичо Дезмънд? — поиска да узнае Бари. Той мигаше бързо, сякаш някаква прашинка бе влязла в окото му.

— Кой знае? — каза ПД. — Може да му се е объркал нещо уикендът.

— Татко да си обърка уикенда? — възрази Максим. — ПД, ти си умно момче, я опитай пак. Защо е тук?

— Добре — изрече примирително ПД. — Той ме помоли да доведе Бари и Алиша на обяд, за да може да уреди конфликта между Бари и родителите му.

— Ти си едно голямо лайно, ПД — изрече Бари през зъби, макар и уплашен. — Бракът ми и взаимоотношенията ми с родителите са си чисто моя грижа.

— Очевидно, селяндурче мое, чичо Дезмънд не споделя мнението ти — върна му го ПД.

Небрежната лекота, с която Дезмънд Кординър се облегна на перилата, би убедило всеки непознат, че той е собственикът на голямата яхта и крайбрежната къща. В меките си мокасина, декорирани дискретно със златни катарамии, добре скроени сиви панталони и разкопчана спортна риза на сиви райета с широка вратовръзка от мек вълнен плат, той определено се открояваше сред всякакво обкръжение. Двете сребърни ивици в гъстата му току-що минала през бръснар черна коса го караха да изглежда истински аристократ. Високото му и стройно тяло — на шейсетгодишна възраст само леко налято около кръста — не издаваше и следа от прекараните през детството тежки лишения. Нито пък лицето издаваше селския му произход. Набразденото чело беше високо, носът дълъг и тесен, а когато биваше отпуснат, устата му демонстрираше нескрито превъзходство.

През седемте години, последвали смъртта на Арт Гарисън, основателят на *Магнъм Пикчърс*, когато Дезмънд Кординър бе поел кормилото на филмовото студио, отделът за връзките с обществеността на *Магнъм* непрестанно публикуваше статии и материали, демонстриращи близките връзки на шефа им със световните знаменитости. Дезмънд Кординър на първа страница на *Лайф* в игра на голф с президента Айзенхауер, на посещение в *Хайъниспорт*, където прекарва уикенда със сенатора Кенеди, водещ кандидатпрезидентската си кампания. Многократно излъчван по телевизията филм, показващ филмовия бос на борда на кораба на Нейно Кралско Височество *Британия* в компанията на Нейно Кралско Височество и принц Филип. Едно от последните издания на *Форбс* помещаваше задълбочена статия за работите на *Магнъм Пикчърс*, в която се посочваше, че Дезмънд Кординър не е някакво парвеню като починалия му бос, Арт Гарисън; не е грубиян като Хари Кон; не е някаква нелепица като Луис Б. Майер; или пък току-що пристигнал като Скурас или Занук; на страницата присъстваше в целия си ръст

филмовият могол, постигащ винаги своето с патрицианските банкери от Ню Йорк зад гърба си, които финансираха филмите му.

Като видя синовете си, племенниците и племенницата си, той леко оголи едрите си белоснежни зъби в нежна усмивка, като бавно изкачи стъпалата към тях, приветствайки ги сърдечно.

Бари избърбори:

— Чичо Дезмънд, да ти представя моята съпруга, Алиша.

Дезмънд Кординър свали слънчевите си очила; тъмните му очи се впиха в момичето пред него.

До този момент Алиша не беше виждала очи като неговите. Докато се взираше в нея, те сякаш се превърнаха в черно стъкло, бездънно и непроницаемо. Световноизвестният джентълмен беше изчезнал и мястото му бе заето от ледено пронизващите му очи, които се връзваха в плътта ѝ, черепа, вътрешностите ѝ, яйчниците.

— Значи ти си горещото дребно парче, което е станало причина за целия този шум.

Алиша успя да скрие обзелия я ужас по своя обичаен начин, като се показва храбра повече, отколкото беше.

— Вината е моя — изрече жизнерадостно тя.

— Е, ти наистина си нещо. Даже и в тоя град на красиви момичета, трябва да призная, че ти действително имаш нещо. Може би очите, може би кожата... — Той повдигна рамене, сякаш припомняйки си, че не е в офиса си, разглеждайки физическите атрибути на някоя новоизгряваща млада звезда. — Вие двамата с Бари елате вътре.

Бари издаде несигурен гърлен звук.

— Татко — намеси се Хеп, — ние всички бяхме на бракосъчетанието. Всичко е законно.

Дезмънд Кординър отвърна топло:

— Когато става въпрос за закон, Хеп, аз се консултирам с шефа на юридическия ми отдел.

Той отвори една стъклена врата и секунда по-късно Алиша го последва. *В бизнеса татко има репутацията на безмилостен, но инак всичко дава заради семейството си* — беше ѝ казал Хеп. Сега само трябваше да разбере дали беше част от бизнеса или от семейството.

Всекидневната стая в крайбрежната къща на Зафарано имаше огледално стъклена стена откъм залива, което я правеше още по-просторна, макар и да нямаше нужда от такъв лукс. Провансалски

масички и скринове, произведени няколко столетия по-рано, се вместили сред дълбоки кресла и дивани, тапицирани в различни комбинации от синьо и бяло. Дезмънд Кординър отиде до скритото зад панелите барче, наля си солидна порция и отнесе напитката със себе си до една масичка в далечния ъгъл на стаята, където не можеха да ги видят откъм палубата; той посочи със свободната си ръка към столовете пред него.

— Бари — започна сърдечно той, — добрата новина от цялата работа е доказателството, че ти не си педераст.

Дезмънд Кординър вироглаво манифестираше своята ненавист към хомосексуалистите в бизнес, в който много голям брой от тези представители на човечеството демонстрираха големи и разностранни таланти. Разбира се, при необходимост той наемаше гей представители, но всеки път, когато възникнеше някакъв проблем при снимането на определен филм, той стоварваше цялата вина върху тях. Ненавистта му беше почти патологична — и неумолима.

Бари плахо се усмихна.

— Да не си се притеснявал за това, чичо Дезмънд?

— Едва ли — проговори Дезмънд Кординър по начин, който изключваше дори и теоретичната възможност някой от неговата фамилия Кординър да се окаже такъв. — От друга страна, обаче, лошото е, че си инат като магарешки задник.

Левият клепач на Бари замига неволно.

Алиша се размърда в дълбоката тапицерна, придвижвайки се поблизо до съпруга си.

— Вие нямате никакво право да говорите по този начин на съпруга ми, мистър Кординър, — каза тя.

Чашата с напитката в ръката на Дезмънд Кординър рязко подскочи. Той беше като вожд на племе в семейството си и никой до този момент не се беше осмелявал да му каже какво може и какво не може да говори. Лицето му представляваше нещо ужасно. Сякаш загорялата кожа се беше разтеглила като маска. Съвсем очевидно маниерната топлота в общуването можеше да се нахлузва и сваля като маска.

— Откога трябва да искам разрешение от някакъв шибан задник, за да разговарям с племенника си?

— Вие не разговаряхте с него, вие го оскърбяхте. — Сърцето на Алиша биеше така бясно в гърдите ѝ, сякаш всеки момент щеше да изхвъркне. — А ние сме женени, без значение дали това ви харесва или не.

Дезмънд Кординър се обърна към Бари.

— Бари, сега ще ти покажа колко е лесно да станеш пак ерген.

— Чичо Дезмънд... аз н-не искам... — заекна Бари.

Този път обаче слънчевите очила се насочиха към Алиша.

— Колко искаш?

— Какво колко?

— Пари.

— Ние имаме достатъчно — заяви тя.

— Разбира се, че си имате. Затова чистиш хорските нужници от лайната им.

Неподозиран гняв изпълни сърцето на Алиша и изтласка страха ѝ.

— Аз имам работа, мистър Кординър. Бари също ще почне работа веднага, щом завърши.

— Дрън-дрън.

— Той ще започне работа като адвокат.

— Ако имаш и малко мозък в главата си, ще видиш, че той никога няма да завърши колежа си, да не говорим за юридическия факултет, щом е женен за теб.

— Ще завърши, чичо Дезмънд — избъбри Бари.

— Ти нямаш сила на волята и никога не си имал. Бет има чувство за отговорност и достатъчно воля. Ти искаш само да си пилееш времето на пишещата машина и да си представяш, че си Ърнест Хемингуей. — Погледът му отново се премести върху Алиша. — Искам да извадиш ноктите си от племенника ми — така че кажи цената си.

— Чичо Дезмънд...

— Затваряй си устата, Бари. Това е между мен и устатата мисис Кординър тук. Един бон стига ли?

— Излишно се товарите, мистър Кординър.

— Ще се натоваря с далеч повече, само и само да измъкна от блатото член на моето семейство. Бон и половина?

— Не ми трябват вашите пари.

Гневът, придал ѝ смелост, се изписа на лицето ѝ.

— Два бона.

Алиша се изправи на крака.

Заплашителното напрежение на Дезмънд Кординър нарасна, за миг главата му се отметна назад, сякаш упоритият ѝ отказ физически го беше засегнал.

— Два бона и половина.

Той се наклони на една страна, за да може да издърпа портфейла от задния си джоб. Едра пачка банкноти се приземи с мек шум върху масичката.

Алиша се втренчи изумена. По ъглите на видимите банкноти беше изписано числото *100*. Никога до този момент не беше виждала сто доларова банкнота. За нея беше немислимо, че някой, дори и човек, управляващ филмовата империя *Магнъм Пикчърс*, може да носи толкова пари у себе си, още повече да ги хвърля в лицето на непознат.

— И нито цент повече. — Дезмънд Кординър вече се усмихваше с подкупващата си усмивка. — Всичко в брой.

— Бари — изрече тя спокойно, сдържайки с последни усилия обземащата я паника, — искам да се прибираме у дома. Веднага.

Лицето на Бари остана без кръв. Дезмънд Кординър беше личност, пред която трепереше цял *Магнъм*, и никой от йерархията на директорите, никой от звездите или хилядите изпълнители и работници — включително баща му и чичо му — не се осмеляваха да си тръгват, преди той да е сложил край на разговора. И въпреки това Бари се усети, че крачи към входната врата, макар и с мъка.

В момента, в който Алиша влезе в стария де Сото, се скърши и заплака.

Бари управляваше трескаво и колата се затресе върху моста, преди да съобрази, че кара на ръчна спирачка.

— Господи, Алиша, как мога да карам, когато ревеш така?

Тя зарева още по-силно.

— Аз откраднах... банския костюм на леля ти и наметалото...

Издуха носа си в резервната му носна кърпичка. Бари, разтревожен далеч повече от избухналата ѝ истерия, отколкото от гнева на чичо си, я потупа по коляното.

— Не се тревожи. Веднага щом забележа някой уличен телефон, ще се обадя до тях. Бети ще донесе вещите ти и ще вземе тия на леля

Лили.

Макар че той изпълни обещанието си да позвъни на сестра си, Алиша продължи да плаче през целия път до *Дисниленд*. Едва когато прекосиха огромните паркинги, сълзите ѝ най-сетне секнаха. Изтри подутите си очи и се втренчи в изкуствения *Матерхорн*.

— Бари? — запита тя със слаб глас.

— Какво, миличкото ми?

— Никога досега не бях виждала банкнота от сто долара.

— Ами... — изрече Бари, който също не беше виждал.

На следващата сутрин, понеделник, камбанките на вратата иззвъняха преди девет. Мисис Йънг определено не обичаше да я будят толкова рано. В очакване на Бет да ѝ донесе дрехите, Алиша посегна към голямата хартиена торба с банския костюм и наметалото, които грижливо беше изпрала, и се стрелна през стаята, преди да прозвучи и второто немелодично прозвъняване.

На входната врата беше застанал един възрастен чернокож шофьор.

— Тук ли живее мисис Кординър? — Той учтиво свали шапката си. — Вие ли сте мисис Кординър?

Тя кимна. Ролс-ройсът до тротоара ѝ подсказа ясно чий шофьор беше той и поради тази причина не изпита особена изненада от гледката на измъкващия се от вътрешността на бляскавия автомобил Дезмънд Кординър. Но въпреки това инстинктивно направи крачка назад.

— Нямахме възможност да довършим разговора си — изрече Дезмънд Кординър, като изгледа критично късата ѝ тясна найлонова униформа. — Онази наметка *пучи*, която носехте вчера, не ви придаваше особено чаровен вид. Вашето тяло заслужава нещо много повече.

Дали не мислеше да я накара да се раздели с Бари посредством хвалбите си? Или ѝ се сваляше? Дали мъже богати и могъщи като него се сваляха на някоя жена?

— Мистър Кординър — изрече тя, — нямам право да приемам свои гости в къщата.

— Алиша? — Намръщена и пристягаща халата си мисис Йънг влезе със суров вид в хола. И изведнъж очите ѝ се опулиха при вида на един прекрасен костюм от черна коприна, който струваше далеч повече от цялото съдържание на гардероба на семейство Йънг.

— Мисис Йънг — каза Алиша, — да Ви представя чичото на моя съпруг.

Дезмънд Кординър инсталира умерена усмивка.

— Надявам се, че шофьорът ми не ви е събудил, мисис Йънг.

— Не — каза тя, хвърляйки поглед през отворената врата. Възрастният шофьор търкаше с гюдерия предното стъкло на ролс-ройса. — Не, разбира се, че не. Алиша, мила, защо не заведеш мистър...

— Кординър — произнесе той с галантна усмивка. — Дезмънд Кординър.

Мисис Йънг мигновено разпозна добре известното име.

— Алиша, скъпа, заведи гостенина си във всекидневната — изрече тя с уважение.

Дезмънд Кординър се разположи удобно върху покрития с изкуствена тъкан диван.

— Вчера подходих малко неправилно — изрече той приветливо. — Но вие действително ще бъдете изненадана, като научите колко често директният зелен подход дава резултати.

— Бари и аз ще си останем женени.

— Бяхте пределно ясна по този въпрос — каза той след къса пауза. — А аз можех да се проявя далеч по-лошо, знаете.

— Мистър Кординър, вашето посещение тук няма никакъв смисъл.

— Откъде знаете какво ми е на ума?

— Знаем. Искате да ни разделите с Бари.

— Преди много, много години се научих да не се хабя в предварително загубени битки — каза той. — Реших, че е по-добре да подкрепите съпруга си по далеч по-достоеен начин.

— Той работи в Студентския съюз към калифорнийския университет в Лос Анджелис и така достойно подпомага и двамата ни.

Изрядно маникюрираната ръка на Дезмънд Кординър нетърпеливо отмахна възражението ѝ.

— Уважавам изключително много лоялността, Алиша, но гледала ли си някога на брака от неговата гледна точка?

— През цялото време.

— Тогава сигурно си разбрала, че Бари по-скоро би отишъл в затвора, отколкото да живее в стаята на прислужница.

— Нашето жилище е на гърба на къщата.

Той отново я изгледа.

— Ти наистина си кораво парче — изрече с крива усмивка. — Малко екзотична, макар и за секунда да не бих повярвал, че в тебе има нещо латиноамериканско.

— Фамилията ми е Лопес! — възрази тя.

— Нека опитаме с Холистър — изрече той с все същата крива усмивка. — Виждаш, че вчера можех да бъда далеч по-неприятен, отколкото се показах. Знае ли Бари, че си петнайсетгодишна копелдачка, която е започнала да работи в полето още от шестгодишна — или от петгодишна?

Тя сграбчи хартиената торба и я притисна към гърдите си, сякаш да се защити от голата истина.

— Недей се прави на толкова изненадана — каза той. — За един частен детектив не е проблем да открие подобни неща.

— И какво от това? — изтърси тя. — Поне не съм изпълнявала поръчки на евтини курви.

Очите му в миг си възвърнаха черния леден блясък.

— Бари ли ти го разказа? Откъде, по дяволите, е могъл да го научи? Даже и Тим никога не разбра.

Фактът, че Хеп ѝ беше доверил такъв семеен секрет, направо я изуми.

— Никой не ми е казал — изплъзна се тя. — Това беше просто изстрел в тъмното.

Дезмънд Кординър не откъсваше погледа си от нея. Тя не издържа и отмести очи.

— Ще те убия, ако пророниш и думица на някого — изрече спокойно той.

Заплахата не прозвуча като изхвърляне — Дезмънд Кординър знаеше много добре откъде може да се ангажира наемен убиец.

— Ще го пазим в тайна — каза тя.

Очакваше да я атакува за острия ѝ език, но вместо това той се приведе напред, сякаш бяха двама търговци, обсъждащи общ бизнес.

— Какво ще кажеш да се пробваш като статистка?

— Статистка? — запита тя с набръчкано чело, за миг неспособна да проумее думите му.

— Знаеш какво е статистка — изрече нетърпеливо той. — Парите не са лоши, а и аз ще се погрижа да имаш достатъчно работа в *Магнъм*, за да можете двамата с Бари да преживявате. Всеки ден наемам стотици статисти. Какъв е проблемът да бъдеш една от тях?

Статистка... Тя захапа долната си устна. Това означаваше, че ще се появи на екрана.

— Бари няма да ми позволи да го направя — каза накрая.

— Познавам Бари от двегодишен и знам как разсъждава. За него е по-лошо и от смърт да живее в къщата на жена с очи на насекомо, женен за прислужницата ѝ.

— Той е много ядосан за начина, по който се отнесоха с мен родителите му и от онова, което казахте вчера. Никога повече няма да ми позволи да приема каквото и да било от фамилията.

— Можеш да ми повярваш, че няма да имаш и най-малката връзка с фамилията. — Тонът на Дезмънд Кординър беше студен и равен. — Аз не ти предлагам роднинство, а работа.

— Бари е много горд, той не приема подаяния. Няма начин да го убедя да приеме помощта ви.

— Пробвай — изрече Дезмънд Кординър, изправяйки се на крака, запътен към входната врата.

Алиша се събуди с главоболие. С напредването на деня болката в главата ѝ се усили много и тя цялата се превърна в струна. Разбираше, че за пръв път в живота ѝ се предлагаше нещо, което Хуанита наричаше *хубаво бачкане*. Каква по-хубава работа от тази да имаш възможност да се появиш на киноекраните? Болката от главата се разля върху врата и плещите ѝ, когато се замисли как да поднесе необичайната оферта на Дезмънд Кординър в най-благоприятна светлина пред гордия си съпруг. Тази вечер доктор Йънг работеше до късно и чак след десет часа успя да приключи работата си. Беше като подлудяла от желанието да го сподели с Бари.

Той лежеше върху леглото; голям жълт бележник с линирана хартия беше опрян на бедрата му. Пишеше в него трите си есета върху някаква книга за вестника, издаван от колежа.

Той ѝ проговори, без да вдигне глава:

— После ще говорим, сладур, тъкмо ми е дошла музата.

Добре планираната ѝ стратегия пропадна. Тя приседна до него на леглото и изтърси:

— Чичо ти беше тук.

Бари изтърва химикалката.

— Чичо Дезмънд?

— Да.

— Кога?

С внезапно забързан и по детски пронизителен глас тя описа посещениято, пропускайки единствено споделените тайни.

— Изобщо не беше като вчера. В действителност беше много мил. Бари, аз, такова, си мислех нещо... Как мислиш, дали не е глупаво? Искам да кажа, дали бих могла да бъда статистка?

— Не се изисква никакво въображение или умение за да бъдеш — отвърна той с високомерен тон. — Статистите не са актьори.

— Значи ти нямаш нищо против?

— Това си е твоя работа.

Стотиците аргументи, които беше трупала мислено, в миг се разлетяха и се пръснаха всички.

— Значи няма да имаш нищо против?

— Нали току-що ти казах — изсумтя той. — Това си е лично твоя работа.

И тя разбра по реакцията му, когато той не я погледна, а се наведе да вдигне молива си от пода, че се надяваше решението ѝ да бъде положително.

На следната сутрин Алиша позвъни в *Магнъм Пикчърс*. Секретарката на Дезмънд Кординър каза, че шефът ѝ бил зает на някаква конференция, но тя била предупредена да приеме съобщение.

— Бихте ли му предали, че... а... съпругата на племенника му е готова да приеме офертата му от вчера.

В понеделник, една седмица след деня на посещението на Дезмънд Кординър, младото семейство на Бари Кординър се премести да живее в обзаведен ергенски апартамент в една разнебитена част на западен Холивуд. Бари отброи наема от първия до последния месец от спестяванията на Алиша и после младоженската двойка отиде до най-близкия супермаркет на *Ван Влайът*. Когато касиерката им върна рестото, Алиша си поигра с двете парцаливи еднодоларови банкноти и монетите. Това им беше цялото останало богатство. Несигурността на финансите им не изглежда да впечатли Бари, който иначе се тревожеше много за парите. Той ѝ помогна да разместят хранителните продукти в старомодния вграден хладилник, изсмя се, когато разбра, че фурната в старата висококрака печка не работи, и се вгледа отблизо във всяко ъгълче на кухничката и банята.

След като изядоха хамбургерите, предложи да разпънат дивана.

Не я беше любил от онази нощ преди уикенда в Нюпорт. *Алиша пое вината върху себе си; все пак, нередовността на сексуалните им взаимоотношения нямаше връзка с външния ѝ вид. Сексуалното желание на Бари, и без това ниско, беше паднало съвсем от вида на грозната им и дъхаща на белина стая.*

След като свършиха, той потъна мигновено в неизменния си сън. Алиша се изправи да ползва вагиналният крем, — вече открито го оставяше върху рафта в банята. Бари беше във възторг от това, което той нарече *двойно подсигуряване*. Болезнените ѝ гърди изглеждаха странно уголемени; ръката ѝ се плъзна към черния триъгълник... Тялото ѝ сякаш очакваше още много. С въздишка тя реши, че изобщо не я бива за съпруга.

Изминаха три дни. Дезмънд Кординър не се беше обадил от деня на посещението си в семейство Йънг и сега тя не можеше да потисне мрачните си мисли. Дали беше разбрала неправилно офертата му? Дали наистина беше възнамерявал да ѝ помогне да стане статистка? А дали пък секретарката не беше забравила да му предаде съобщението ѝ? Дали не беше объркал нещо с новия им адрес? Или е променил решението си? Най-големият ѝ и най-неотстъпчив страх беше, че той е замислил някаква злобна игра, за да я накаже загдето не беше приела подкупа му. За нея Дезмънд Кординър беше твърде сложна и могъща личност, за да я проумее. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че ако нещо благоприятно не се случеше скоро, щеше отново да ѝ се наложи да търси работа по колоните с обяви във вестниците. А това вече означаваше действителният крах на брака им — тя дори и не беше подозирала отвращението на Бари от живота в гаражната стая, до момента, в който се пренесоха в новото жилище.

На четвъртата сутрин, след като Бари тръгна към университета, стана от леглото толкова изтощена, че дори нямаше сила да оправи дивана. Седна на разхвърляната постеля и изпи още една чашка киснатото кафе. Внезапно почукване по вратата замалко не я задави и тя подскочи.

Пред вратата стоеше високо момче с ориенталски черти, облечено в джинси. Каза, че е пратеник на *Магнъм*. Тя се разписа в книгата му и получи един голям кафяв плик с логото на *Магнъм* — леопардова глава в горния ляв ъгъл. Отвори го с разтреперани пръсти и намери членска карта за *Гилдията на сценичните статисти*, издадена на името на Алиша Лопес, и едно смачкано със съвсем автентичен вид кръщелно свидетелство, издадено от щата Тексас на името на Алиша Елена Лопес, с дата 2 юли, 1941 година. Закачена с кламер, към

документа за самоличност имаше една напомнителна бележка, написана на ръка.

Не можеш да използваш името Кординър.

Подпис нямаше, но тя знаеше, че острият, почти нечетлив почерк можеше да принадлежи само на един човек — Дезмънд Кординър. Покъсно бележката щеше да я доведе до бяс и последващо отчаяние, но сега, хълцаща от облекчение, тя я смачка и захвърли в пластмасовата торба за отпадъци, която държеше под кухненската мивка.

Имаше също така и бележка, напечатана на машина, която обясняваше, че Алиша Лопес е регистрирана за преференциално обучение в *Магнъм*. Трябва да се обади незабавно на отдела за разпределяне на ролите. Имало работа за нея. И накрая, вместо подпис, бе написано: *Диктувано, но непрочетено от Дезмънд Кординър.*

Младото семейство не можеше да си позволи телефон и Алиша се запъти към булевард *Санта Моника*, където имаше улични автомати.

Номерът, даден в писмото, звъня поне петнадесет пъти, преди един рязък и неприятен глас да отговори:

— Отдел по разпределяне на ролите.

— Имате ли в списъка си работа за Алиша Лопес?

— Няма нищо — излая гласът.

— Трябва да има. Може би към *Магнъм Пикчърс*.

Последва дълга пауза.

— Да, Лопес. Ще играете в *Парижки любовници*. Утре да бъдете в *Магнъм* точно в осем сутринта, сцена четиринадесета.

— Какво да облека?

— Дрехи. — Телефонът замлъкна.

В седем и тридесет Бари се промъкваше по задръстената лява ивица на платното по *Гауър*. Алиша, която до този момент не беше виждала студио, се вглеждаше през сутрешната разрежена мъгла, в една висока и измазана постройка много дълга, боядисана в нещо наподобяващо нюанс на жълтото. Бари натисна спирачката пред вратата, през която се точеше безкрайна върволица автомобили. Високо над главите им върху желязната арка беше закрепено логото на

компанията, леопардова глава, и надпис с готически букви: MAGNUM PICTURES.

— Ще те чакам тук в пет и половина — каза той, като се привеждаше да я целуне по бузата.

— Ще ми пожелаеш ли късмет?

— Сладурче, казах ти и пак ще го повторя: недей да се тормозиш за глупости. Ще бъдеш просто едно от многобройните момичета в масовите сцени.

Колите зад тях засвириха пронизително с клаксоните си и Алиша изскочи от колата. Проследи с поглед старото де Сото как изчезва зад ъгъла на *Сънсет булевард*. Пое си дълбоко дъх и се отправи към железната арка. После забеляза една въртяща се врата, а до нея прозорец. Над прозореца беше ясно изписано: СТАТИСТИТЕ СЕ РЕГИСТРИРАТ ТУК.

Зад зарешетения прозорец седеше пълнобузесто старче.

— Как се казваш, сладур?

— Аз съм Алиша Лопес, работя в *Парижките любовници*.

— Лопес? — Той се консултира с бележника си. — Аха, ето те и теб.

Усмихна се и ѝ подаде една разписка.

Тя я прочете.

— Къде се намира павилион четиринадесети?

Той махна с ръка на един красив с добре оформена уста шофьор, смътно познат отнякъде, и се обърна към Алиша.

— За първи ден си, така ли? Ей там, онези големи сгради са *павилионите*. Върви направо покрай тях, после завий наляво и подмини още два. Третият вдясно е четиринадесетият павилион. Късмет, сладур.

Тя го дари с ослепителна усмивка на благодарност и се завъртя през вратата. Мина покрай големите здания и слезе по няколко циментови стъпала. Блъсна една тежка метална врата и остана с отворена уста.

Намираще се в някаква висока и безкрайна подземна пещера. От лявата ѝ страна в далечината имаше някакъв много силен светлинен източник. Докато вървеше към него, видя опънато огромно брезентово платно, имитиращо град на хоризонта. Отпред се намираха изкуствени треви, изкуствени храсти, криеци грозни дървени сандъци, от които

растяха истински дървета, и една малка въртележка. Около този щедро осветен псевдопарк се бяха пръснали около стотина души, повечето нормално облечени мъже и шепа жени. Четирима сценични работници носеха паркови пейки, двама електротехници вървяха по едно високо скеле, но никой друг не изглеждаше да е ангажиран с някаква работа. Алиша се озърташе сред тълпата — мъже, пиещи кафе, мъже, четящи обяви за покупки и продажби, мъже, приказващи и смеещи се, като се мъчеше да разбере на кого трябва да се обади. Забеляза една сивокоса жена с майчински вид, която плетеше.

Алиша я приближи и запита учтиво:

— Извинете ме, мога ли да ви запитам къде трябва да бъдат статистите?

— По дяволите! Изтървах една наметка! — Тя изгледа злобно Алиша. — Вие статистка ли сте?

— Да.

— Тогава къде ви е гримът?

Алиша, която бе прекарала на разсъмване повече от час пред огледалото в банята, полагайки грим толкова, колкото бе счела за необходимо за пред камерата, внезапно проумя, че лицето на жената пред нея беше покрито с оранжев крем, и дълги изкуствени мигли трепкаха над блестящите малки очички.

— Мислиш си, че си звезда, а? И си мислиш, че ще имаш и персонална гримьорка, май, а? Е, нека да ти го кажа тогава направо — ние, останалите, сме готови да си заработваме парите, когато дойдем тук, така да знаеш.

И жената отмъстително заби дългата стоманена кука в кълбото прежда. Алиша се дръпна назад. Забеляза едно малко момиче седнало на един стол. Детето имаше на главата си голяма светеща конусовидна шапка, а лицето му гледаше право нагоре със затворени очи, докато през това време една червенкоса гримьорка налагаше с пудра дребното му носле.

Алиша изчака момиченцето да се отдалечи и се приближи до жената. Преглътна с усилие и запита:

— Мога ли да ви помоля за малко грим?

— Новичка си, а? — запита сърдечно жената. — Хайде, сядай. Ще ти покажа как се прави.

Няколко минути по-късно, устните на Алиша вече бяха гримирани, се чу мъжки глас:

— Окей, момичета, елате всички тук!

— Това е помощник-режисьорът, вика статистите за прослушване.

Алиша си пое дълбоко дъх и стана от стола.

До едно сложно съоръжение с монтирана върху него камера беше застанал Хеп. В чиста и бяла риза, с навити до лактите ръкави, изглеждаше невероятно строен и красив.

— Хеп — повика го тя тихо.

Той рязко се обърна.

— Алиша! Какво правиш ти тук?

— Аз съм статистка. Но и ти ме изненада здраво.

— Приятно ми е да се запознаем, аз съм вторият помощник-оператор — каза той.

Сега вече си спомни, когато Бари ѝ каза, че Максим и Хеп работят в *Магнъм*, докато ПД бил в отдела по договаряне в *Парамаунт*, смисълът на информацията му беше в това, че двамата с Бет били единствените двама от братовчедите с повече от една година в колежа. Тя си спомни още и забележката на Максим в Нюпорт, че целта на Хеп била да стане филмов режисьор.

— Хеп — извика мъжът зад камерата. — Трябва ни още филм.

— Веднага — отвърна Хеп. Той се обърна към Алиша. — Бягай на сцената, но само да се уговорим за обяда, а?

— Чудесно — каза тя и побягна.

Двадесет или повече статистики се бяха събрали около помощник-режисьора, един кльощав и нервен мъж в сив костюм. Възложената ѝ задача беше да се придвижва по пътеката в парка от ляво надясно. Коленете ѝ се подгънаха и тя падна. Повториха епизода. Този път помощник-режисьорът я посъветва да забави малко темпото, тя не била на спринтьорски състезания на сто метра.

После пред камерата застана Хеп и захлопна две дъсчици с тебеширени надписи, които той прочете високо на глас:

— Сцена двадесет и втора. Първи епизод.

Камерата я заследи. Глезените ѝ се полюшнаха несигурно над хубавите ѝ обувки. Този път, когато падна, видя, че се беше събрал целият снимачен екип.

— Моят пръв работен ден — изрече тя с нервен смях, — и работата отива натам, да бъда включена във всички черни списъци на филмовата индустрия.

— Защо? — запита Хеп. — Погледнах те през обективите — ти изглеждаше страхотно; разбира се, тайната на успеха на статистките е да стоят по-далеч от камерата. Ако изпъкнеш в масовите сцени, а ние ги гледаме всяка вечер, повече няма да те извикат за снимки.

Алиша съхрани ценната информация в паметта си.

— Има толкова много да уча — въздъхна тя. — Но ти нали ме видя как падах през цялото време.

Хеп замислено смъкна обвинката на двете салати, които току-що им бяха сервирали. Алиша бе очаквала трапезария, достойна за филмово студио, но вместо това се беше озовала в кафене с под от линолеум и голи стени. Пластмасовите маси бяха нацърбени. Някои хора носеха всекидневни дрехи като нея, имаше и няколко в каубойски костюми, но имаше също така и художници в измазани с боя комбинезони, възрастни жени, които изглеждаха като секретарки, но всъщност бяха скриптерки, сценични работници и електротехници.

— За какво си мислиш, докато камерата снима? — запита Хеп.

— Да стигна до другата страна на сцената — за какво друго?

— А може би това е момиче, което се наслаждава на слънцето и мисли за любимия си?

— Ммм — произнесе тя, кимайки. — От теб наистина ще стане голям режисьор.

Той се усмихна.

— А сега ми кажи как се сдоби с тая работа.

— Баща ти.

Хеп откъсна край от френското хлебче и го намаза с масло.

— Когато си тръгваше от Нюпорт, мислех, че всеки момент ще пламне.

— Сигурно е взел душ.

Хеп отново се усмихна.

Същият следобед, когато минаваше пред камерата, тя се отпусна и тръгна с ленива походка, представяйки си, че е момиче замечтано за любимия си.

Малко преди четири и половина режисьорът викна:

— Снимаме!

Беше вече твърде късно да се започва следващият епизод, така че актьорският състав и снимачния екип бяха освободени.

Нажеженото осветление около и над сцената бавно угасваше, хората събираха вещите си, навсякъде звучаха сбогувания и стъпки отшумяваха в здрача. Алиша имаше да убива цял час преди идването на Бари и седна на един сгъваем стол в сенките.

— Да си виждал по-рано онази чернокосата статистка? — запита нечий мъжки глас в мрака.

— Онази, дето се спъна ли? Не. Че как ще я забрави човек? Сълзичка, а?

— Ух! Това вълшебно дупенце и ония ми ти гърди... Не ти ли се иска...

Лицето ѝ беше цялото поруменяло докато гласовете бавно се стопиха в мрака, но тя не можа да сдържи усмивката си.

— Алиша?

Тя подскочи, но после се успокои, като видя, че е Хеп.

— Здравей, Хеп.

— Какво правиш тук?

— Бари ще дойде да ме вземе чак в пет и половина.

— Аз ще те откарам. Само му се обади по телефона.

— Ние, а-а, нямаме телефон.

— Тогава ела да пийнем по едно кафе.

— Хеп, онази жена, гримьорката Мадж, ми каза, че на булевард Сънсет имало магазин, където продават професионален грим...

— *Гауър Козметикс* — каза той. — Ще се радвам да те откарам там.

Върнаха се пред входа на студиото точно преди да пристигне Бари. Докато ѝ отваряше вратата да влезе в колата, Хеп каза:

— Хей, Бари, след като двамата с Алиша ще работим в един и същи филм пет или шест дни, спокойно мога да я докарам до вас и да ти спестя разкарването. Къщата ви е точно по пътя ми.

— Чудесно — каза Бари.

Той вече бе привършил с трите статии за *Дейли Бруин* на тема *Купувачът на деца* и бе започнал нещо, което той наричаше новела, но което можеше да се разтегли до повест, като крадеше време от съня и учението си, за да пише.

Докато колата се промъкваше с мъка през претовареното движение, Алиша седеше отпусната на седалката. Цял ден бе обмисляла как да разкаже на *Бари* как се снима филм: другите статистики, различните гримьорки, режисьора; и въпреки това сега седеше мълчалива и втренчена във фаровете на колите от насрещното движение и мислеше за *Хеп*.

Алиша се снима в *Парижки любовници* още шест дни. Всяка вечер, докато Хеп я караше у дома, тя го разпитваше за филмовия бизнес. Обикновено нямаше навика да задава много въпроси, защото от многобройните училища, през които беше минала, беше разбрала главния урок — да задаваш въпроси, разкриващи празноти в образованието ти, е равносилно да разкриваш своето низше положение. Но умелият начин, по който Хеп управляваше малкия си автомобил, здрачът, тяхната близост, правеше много облекчен процеса на признание. Той ѝ разказа за профсъюзите на работещите във филмовата индустрия, за начина на заплащане, за оборудването, как се отива на снимки в открита местност, за централния офис. Той паркираше в двора на разнебитения жилищен блок, изпращаше я покрай странните храсти с аромат на портокал и оставаше за няколко минути да си побъбри със своя братовчед.

Когато приключиха снимките на масовите сцени със статисти в *Парижки любовници*, Алиша изпита някаква празнота, почти депресия. Всяка сутрин звънеше в отдела по наемане на статисти и всеки ден получаваше отрицателен отговор. Но вече бе получила чека си; дори и след удръжките бе останало достатъчно за младото семейство да си прекара телефон, да отиде на кино (гледаха *Синове и любовници*) и да вечеря спагети по болонски, най-евтиното ястие от менюто в крещящия ресторант на *Перино*.

В началото на декември се снима в една шпионска история с голям бюджет на име *Убийството*. Шпионинът, игран от Джон Гилгуд, имаше обичай да скита по нощните клубове, където танцуваха статистките. До този момент Алиша не бе танцувала никога, но бе наблюдавала Джин Кели и Сид Чарис, беше гледала как Чъби Чекър изпълнява своя туист. Тя се отпусна в ритъма и се остави да бъде водена от партньора си.

Нейната привидна увереност беше плод на страшно напрежение. Все още изпадаше в отвратителното състояние на тревога и паника, но постепенно възприемаше образа на човек от филмовия бизнес и

влизаше в ролята веднага, щом пристъпеше в двора на студиото *Магнъм*. Човекът от филмовия бизнес имаше нещо общо, да речем, с ролите на Мерилин Монро, чиито героини ходеха с предвзета стъпка, усмихваха се с глави, леко отметнати назад, облизващи устните си, за да изглеждат винаги влажни, блестящи и желани; блестящи млади актриси, в чийто речник думи като съмнение и несигурност не съществуваха.

Хеп продължаваше да я откарва вечер у дома ѝ, макар че не вземаше участие в снимките на *Убийството*. На третата нощ той паркира колата до жилището и застина неподвижен, стиснал кормилото силно с две ръце.

— Тия дни се налага да работя до късно. — Гласът му беше равен и неискрен.

Алиша остана изненадана и не успя да си поеме дъх.

— Съжалявам — добави той.

— Хей, всичко е наред — реагира блестящо актрисата в нея. — Хеп, благодаря ти много за отличното таксиметрово обслужване.

Всяка година фамилията Кординър празнуваше масово Коледа в масивната къща английски стил на Дезмънд Кординър над булевард *Сънсет* в Бевърли Хилс. Цветята на Лео растяха буйно по всички стени и ъгли, пръснати сред колекцията от антични орнаменти на Розалин Кординър. Доставчиците на провизии бяха подготвили три, чак неприлично едри, пуйки с всякакъв пълнеж за всички роднини, кръвни и некръвни, братовчеди, чичовци, лели, снахи и така нататък.

Колкото повече напредваше декември, толкова повече Бари се чувстваше откъснат от родителите си. Вълна от тъга го обзе при мисълта за Бет, лелите и чичовците си, старата банда и по-младите братовчеди, събрани всички заедно: мъжете, водещи разговори на бизнес теми, жените, хвалещи се с новите бижута, децата, шумно размахващи новите играчки. Съвсем до скоро беше гледал на доброволното си изгнание ако не с удоволствие, то поне с гордост; също като дука на Уиндзор той бе жертвал всичко заради жената, която обичаше. Но в празничните дни паметта обикновено се бунтува. Той се зарови в работа по повестта си и — макар че не го правеше съзнателно — започна да се отнася с потискащо отчуждение към Алиша.

На двадесети декември получи писмо, напечатано на фирмена бланка на *Магнъм*. *Скъпи Бари, леля Розалинд и аз ще се радваме да те видим на Коледа*. И отдолу беше подписана *чичо Дезмънд*.

Бари церемониално скъса дебелата хартия и я захвърли в кошчето за отпадъци.

— Защо да не отидем? — запита Алиша.

— Не те ли смущава фактът, че твоето име отсъства?

— Може би той си е мислил, че това се подразбира — каза тя и гласът ѝ леко се провлече при спомена за думите му: *Нямаш право да използваш името Кординър*. — Добре, защо да не можем да се покажем, макар и само за час? Коледа е.

— Господи, каква мазохистка! Да не би да се наслаждаваш от плесниците и униженията? Толкова ли не можеш да го проумееш? Та аз го правя заради теб!

Тя беше в менструация и това решително не ѝ помагаше да прикрива чувствата си. Очите ѝ се навлажниха и ѝ се доплака страшно. Вместо това обаче се зае да разкраси апартамента. Бари я беше обучил да управлява автомобила и тя отиде до магазина на *Ван Влайът* за малко поинсетия^[1]. Нямахше как да разбере колко жалки бяха резултатите от старанието ѝ в сравнение с направеното в къщата на Дезмънд Кординър.

Сутринта на Коледа Бари и Алиша си размениха подаръци. Тя му беше купила спортно сако в морскосиньо и бяло, много хубава дреха, която трябваше да изплаща чак до юли. Той ѝ подаде плик с десетдоларова банкнота. Тъй като фурната не работеше, тя не можеше да изпече дори и част от пуйката. Пригответи *arroz con pollo*^[2], ядосана на следите от самосъжаление, която откри в себе си. В края на краищата беше ли прекарвала изобщо някога прилични Коледи Алис Холистър?

Свършиха с пилето към един часа. Бари бутна чинията си настрана.

— Миличка, трябва да поизлезе за малко, нали нямаш нищо против?

— Сега? Преди десерта?

— Ненавиждам се, че ти развалям празника. Но Коледа определено не е за мен. Еврейската ми половина винаги се противи на нееврейската. Борба не на живот, а на смърт. — Смахът му беше малко насилен. — Ще се върна, преди да се смрачи.

Грабна старото си яке — не новото сако — и изхвърча навън.

Той отива на партито — реши Алиша. Включи малкия телевизор, който бяха получили в придатък към апартамента. Неспособна да възприеме веселия смях, леещ се от всеки канал, тя го изключи и се преоблече в старите си дрехи. Изми съдовете и после се залови с генерално чистене.

Тъкмо си миеше зъбите в банята, когато чу да се отваря входната врата. Уверена, че съпругът ѝ се е върнал, извика весело:

— Хей, тук съм!

— Къде? — отвърна гласът на Хеп.

Тя стреснато подскочи, оглеждайки за миг отражението си в огледалото на вратата. Беше привързала косата си назад с найлонова панделка, а розовата ѝ блузка имаше старо петно точно отпред на гърдите.

Хеп беше застанал в средата на стаята, прегърнал два големи пакета. Силата на погледа му я накара да се смути още повече от неопрятния си външен вид.

— Честита Коледа! — извика тя с развитото си вече актьорско майсторство.

— Донесох ви подаръците — каза той. — Къде е Бари?

— Не е ли у вас?

— Не. — Той завъртя глава и я огледа. — Алиша, ти изглеждаш като...

— Като мърлячка — подсказа услужливо тя.

— Не. Без грим си дори още по-хубава, а прическата ти е вълшебна. — Почервенял, той ѝ протегна единия пакет със златна емблема на магазина *Сакс*. — Това е за теб.

Тя приседна на дивана и се опита с изведнъж вдървените си пръсти да развърже възела на зелената панделка. Повдигна капака на кутията и за пръв път я лъхна уханието на скъп парфюм, с който беше парфюмирана луксозната нова дреха. Тя измъкна една плетена вълнена жилетка в кралско синьо, като докосна с тръпнещи пръсти тъканта.

Само най-богатите можеха да си позволят такива дрехи. Без да мисли, тя отново върна в пакета жилетката.

— Хей, какво има? Да не са излезли от мода? Алиша, тъкмо си мислех, че ти подхожда на очите, но няма да имам нищо против ако искаш да я сменим за нещо, което ти харесва повече.

Той не само бе похарчил цяло състояние за нея, но и беше взел назаем.

— Направо умирам за нея.

Тя разкопча златните копчета и плъзна голите си рамене в ефирните ѝ ръкави.

— Стои ти чудесно — каза той.

— Ние пък нищо не сме ти купили.

— Голяма работа. Как мина вашата Коледа?

— Чудесно. Направо беше вълшебно.

— Имаш късмет, че не дойдохте при нас. Татко беше в лошо настроение. Чичо Тим дойде къщи, вече вързал кънките, и после обърна за по-сигурно още половин дузина питиета. На леля Клара направо не ѝ се говореше. Чичо Франк загуби доста пари на масата за покер и леля Лили много се разстрои. Едно от малките пък си изповръща и червата.

— Всъщност и при нас не беше кой знае колко весело — призна Алиша. — Сигурна съм, че на Бари много му се искаше да ви дойдем на гости, но баща ти му прати писмо, в което моето име не беше споменато... — Гласът ѝ се провлече във въпросителна интонация.

Хеп се засуети в прибирането на опаковъчната хартия обратно в кутията.

— Какво мислиш? — не отстъпваше тя.

— Загдето татко не те е поканил ли?

Той въздъхна и после каза:

— Алиша, татко е изключително сложна натура и аз никога не съм успявал да го разбера докрай. Но той и душата си дава за семейството и ако чичо Тим и леля Клара не са искали да те видят там...

— Разбирам — произнесе тя с отслабнал глас.

Хеп приседна на дивана до нея. Тя усети аромата, който се излъчваше от него на `_ after shave _` и тоалетен сапун.

— Днес трябва да си се чувствала по-зле от всички нас — каза той. — Ти си съвсем откъсната от семейството си и всички близки. Какви огромни звезди... така ми описа веднъж Коледа в Ел Пасо един приятел.

Алиша заби поглед в земята.

— Никога не съм била там — прошепна тя.

— Къде?

— В Тексас.

Главата му рязко помръдна и сивите очи я изгледаха въпросително.

— Никога не съм напускала Калифорния — прошепна тя. — Излъгах и за името си, и за семейството, за всичко.

— Но защо?

— Ти просто не знаеш, просто не знаеш.

И тя заговори; той трябваше да научи всичко. Дори и да я презира след това.

Тя се обгърна зиморничаво с ръце и отиде до прозореца, като заразкава с нисък глас историята на Алис Холистър. Разказа за неизвестния си баща, за скитника в нивата от целина, внезапната смърт на Мей Сю върху разкривената дървена маса. Описа как Хуанита се е грижила за нея и нейните тъмни и прекрасни, макар и повредени очи. Разказа за нечовешкия труд сред безкрайните ниви, където никой собственик не си прави труда да строи тоалетни и където жените се подмокрят всеки ден. Разказа за инцидентните си посещения на училището и как е спяла само с един картон между нея и голата земя. Спомена ухабените кинотеатри, които ѝ продавали мечтите си. Описа агресивните набези на Хенри и защо е дошла в Лос Анджелис, и как се загубили с Хуанита. Тя му каза дори и истинската си възраст. Неспособна да го гледа в очите, докато говори, тя не откъсваше поглед от двора и падащия здрач.

Когато накрая замълча, Хеп не каза нищо — той не беше проронил и дума по време на горчивия ѝ разказ. В някакъв съседен апартамент някой непрекъснато пускаше *Адесте Фиделес: О, елате всички вие вярващи, щастливи и тържествуващи...* Накрая тя се извърна и погледна Хеп. Здравчът в стаята се бе съгъстил почти до мрак и не можеше да се различи изражението на лицето му.

— Срамувам се — промълви тя. — Толкова се срамувам.

— Защо?

— Как защо? Нали чу. Живеехме като животни.

— Всички други в тая страна трябва да се срамуват, но не и ти.

— Той замислено поклати глава. — Какво каза Бари?

— Аз... направих нещо ужасно... той... мисли, че аз съм Алиша Лопес от Ел Пасо.

Признанието, което току-що му бе направила и разкриващо най-големия ѝ страх — съпругът ѝ да не научи за миналото ѝ, — увисна осезаемо в мрака между тях.

О, елате всички, елате всички във Вит-ле-ем.

Хеп се приближи до прозореца. Очите му плуваха във влага и тя внезапно проумя, че бе плакал.

— Причината, поради която спрях да те возя до вас — изрече той с приглушен глас, — е, че затъвах все по-дълбоко и по-дълбоко. Страшно дълбоко.

Коледните песни ехтяха в безкрайната минута, през която Алиша и Хеп не откъсваха поглед един от друг. И тогава коледните лампички, скрити сред клоните на дървото в центъра на двора, внезапно припламнаха. Хеп разтърси глава, сякаш разбуждайки се от тежък сън.

Никой от двамата не проговори. Той отвори вратата и прекрачи прага.

[1] Тропическо американско растение с ярки цветове, използвано обикновено за украса. — Б.пр. ↑

[2] Пиле с ориз (исп.). — Б.пр. ↑

Фосфоресциращите зеленикави стрелки на будилника им показваха дванайсет часа и четиридесет и три минути след полунощ, когато Алиша дочу неравни стъпки и звук от пъхването на ключ в бравата на вратата. Вратата се отвори и затвори и в този момент до ноздрите ѝ достигна тежкия дъх на изпита бира, мирис, тревожно напомнящ ѝ за Хенри Лопес. Някакъв стол се прекатури в мрака.

Тя включи лампата.

Бари примига при внезапната светлина.

— Съжалявам, сладурче — избърбори той с надебелял език. — Прости ми, че те заряхах на Коледа.

Той стоеше прав с ръце, олюляващи се до тялото му, и с глава, приведена виновно като на някакъв хванат в бяла първокласник.

— Всичко е наред, Бари. А, такава, Хеп се отби и донесе подаръци.

— Същият, прогнил като татко...

— Не е престъпление човек да получи подарък за Коледа.

— Прогнил, прогнил... — Той се строполи върху леглото и я затисна под себе си. — Толкова си ми потребна, сладурче.

След миг Бари вече спеше с якето и обувките на краката си, а тежкия му бирен дъх я задушаваше.

Алиша го погали по острата, червеникава коса. Защо се чувстваше виновен той, когато тя беше човекът, който би трябвало да се чувства виновен заради греховните си прелюбодейски помисли. Тя го събу и прекара остатъка от нощта в мисли как по-добре да му обясни, че постъпва много правилно, като я избягва.

През януари Алиша вече работеше здраво в телевизионния отдел на *Магнъм*. Хеп не се обаждаше на Бари, нито на нея. Един ден го зърна да крачи по улицата на студиото с развявана от вятъра коса. Няколко дни по-късно го мярна да излиза с колата си през портала, а до него седеше Лу Лу Родие, знаменитата френска танцьорка. И двата

пъти му махна с ръка, но той не отвърна на поздрава ѝ, макар тя да беше убедена, че я е видял. И с чувство на отчаяние си помисли, че той не се нуждаеше повече от никакви предупреждения да стои по-далеч от нея: историята на Алис Холистър го беше отвратила.

Целият снимачен екип на филма *Дни на упования* замина за по-нататъшни снимки в Гватемала, без втория помощник-режисьор да си вземе сбогом със семейството на Бари Кординър.

— Доволна ли си, че поканих Бет, Максим и ПД за обяд в неделя? — Луничките на Бари блестяха от пот, а лицето му сияеше. — Бях ти обещал, че ще имаш възможност да приготвиш специалитетите си.

Обзелата го възбуда беше една радостна промяна на настроението от изминалата седмица, когато бе потънал в мрачна тишина и не искаше да споделя нищо с нея. Алиша го прегърна и каза:

— Разбира се.

Първа пристигна Бет, подавайки ѝ подаръка за домакинята, еднопаундова кутия с шоколади. Само след минута пристигнаха и Максим с ПД. Осезателно чувствайки отсъствието на Хеп, Алиша се върна край печката. Бари отвори с рязък гърмеж изстудената в хладилника бутилка шампанско, разля искрящото вино по нагласените чаши и вдигна своята.

— Това е празник — обяви той. — И пред вас е застанал човекът, който току-що е продал романа си на *Саутуест Ревю*.

Нажежената плоча на печката изсъска от разлетите няколко капки шампанско от Алиша. Другите завикаха всички в един глас. Бет заплака.

— Толкова съм горда, Бари!

— Хей-хей-Бари-бой! — засмя се Максим.

А ПД запитва:

— Колко ти платиха?

— Те плащат с определен брой книги — отвърна бързо Бари.

— Кой е казал, че писателството било като проституцията? — запитва Максим. — Първо започваш да го правиш от любов, после го правиш заради няколко свои приятели — имам предвид *Саутуест Ревю* — и накрая почваш да го правиш за пари.

Всички избухнаха в смях.

Алиша разбърка сместа от агнешко, препържен фасул, чили и домати. Някакво чувство, все едно че е била предадена, прониза гърдите ѝ. Защо не е казал първо на мен?

Бяха насядали вече около масата, когато телефонът иззвъня. Резкият и стържещ звук накара Бари и Алиша да разменят разтревожени погледи; до този момент телефонът почти не бе се обаждал.

Алиша вдигна слушалката.

— Да?

— Това ли е апартаментът на семейство Кординър? — запита странно познат мъжки глас.

— Да.

— Дайте ми Бари, ако обичате.

Тя погледна съпруга си.

— За теб е — каза тя.

Той се изправи.

— Татко? — прошепна той. Той се заслуша мълчаливо, примигвайки, и изведнъж лицето му побеля. — Къде е тя? — Пауза. — Веднага тръгваме.

Той окачи слушалката и се обърна към Бет.

— Мама — изрече той. — В болницата *Сийдър* е. Сърцето ѝ.

Бет с треперещи устни вече бе скочила на крака и бъркаше в чантичката си за ключовете.

— Не — каза ПД, хващайки я за ръката. — Нека да не рискуваме някой нещастен случай по пътя. Аз ще карам.

— Ние сме с моята кола, братовчеде — посочи му Максим.

Всички вече бяха застанали до изхода. Алиша изтича да изключи печката и посегна към синия си кашмирен пуловер.

— Сладур — каза Бари, — по-добре ще е да останеш у дома.

Бет добави с учтив успокоителен тон:

— Така или иначе, те няма да пуснат никого до леглото ѝ, освен най-близките ѝ хора.

Вратата се затвори след четиримата.

В продължение на цяла минута Алиша не помръдна, заобиколена отвсякъде от аромата на шампанско и мирис на мексикански ястия. С отсъстващ поглед свали пуловера си и започна да почиства масата.

Максим и ПД оставиха близнаците на площадката, от която тръгваха стъпалата към болницата. Времето за свиждане вече бе изтекло. Бари стисна здраво ръката на Бет в асансьора и не я пусна, докато не стигнаха до стаята.

Стъпките им кънтяха тежко в пустия коридор. Баща им ги приближи, висок, едър мъж, с внезапно увиснали плещи под износеното палто.

Нещо стисна Бари за гърлото.

— Как е мама? — успя да изтръгне от себе си Бет.

Баща им се втренчи в тях със зачервените си и изплашени очи; някогашното му красиво лице изглеждаше внезапно състарено.

— Не е много добре, но ще се оправи.

Бет, която се бе ужасявала от мисълта да завари майка си мъртва, промърмори:

— Благодаря ти, Господи. Ш'ма Израел...

За разлика от Бари, Бет знаеше да се моли и можеше да чете и говори на иврит, не само за да достави радост на майка си, но също и защото смесеният ѝ произход не ѝ даваше покой и тя изпитваше нуждата да изповядва строго традиционната религия.

Тим посегна колебливо към Бари и те се прегърнаха с мъжка неловкост.

— Радвам се да те видя, татко — изрече Бари със задавен глас, с мъка сподавил желанието да се разреве.

— Чичо ти Дезмънд уреди доктор Принцметал да дойде тази вечер и да я прегледа. — Доктор Мирон Принцметал беше лекуващият лекар на претоварените сърца от висшия ешелон на филмовата индустрия. — А аз уредих отделна стая и частни сестри да я гледат непрекъснато през цялото денонощие — изговори Тим с очевидна гордост от себе си.

— Можем ли да я видим? — запита Бари.

Те крачеха по коридора. След малко Тим почука на вратата на стая номер 513.

Сивокоса сестра подаде главата си отвътре.

— Не бива да влизате сега, мистър Кординър. Нашето момиче се нуждае от почивка.

— Синът ми и дъщеря ми искат да я видят.

— О, вие трябва да сте Бари — произнесе сестрата. — Тя питаше за вас.

Бари влезе в бледо осветената стая. Лицето на Клара Кординър изглеждаше толкова бяло, сякаш черепът под кожата ѝ прозираше.

— Мамо?

Очите ѝ бавно се отвориха.

— Бари...

— Здравей...

— Сърцето ми...

— Не се опитвай да говориш мамо, — каза той, погалвайки я по косата. — Доктор Принцметал ще дойде всеки момент. Той ще те излекува.

— Толкова ми липсваше...

— И ти ми липсваше, мамо.

Колко време беше минало от последния път, когато се беше обръщал към нея така?

— Как е... училището ти? — прошепна тя.

— Дипломата ми вече е почти в джоба ми. — Спокойната болнична атмосфера сякаш се разбунтува от безсрамната му лъжа. Той дори не беше казал на Алиша за провала при последната сесия. — Мамо, продадох един роман. Едно много реномирано литературно списание ще го публикува.

Побелелите устни на Клара се оформиха в слаба и измъчена усмивка, а после очите ѝ се затвориха.

Сестрата потупа Бари по ръкава. Сълзи рукнаха от очите му, докато излизаше от стаята. Смутен, той забърза към мъжката тоалетна, където изля свободно всичката си мъка и разкаяние. Първият човек, когото видя, след като излезе от тоалетната, беше чичо му Франк, прегърнал с ръка зет си. Франк Зафарано беше висок пет фута и четири инча, докато Тим Кординър беше почти цял фут по-висок от него, но режисьорът, облечен в спортното си яке, бе доминиращата фигура.

Франк раздрусва юмрук при вида на Бари.

— Имаш късмет, че сме в болница, Бари, иначе щях хубаво да те натупам.

През изминалите трийсет години, откакто се беше заселил в Калифорния, Франк почти бе изгубил сицилианския акцент от младежките си години, но гласните окончания на думите му бяха емоционално по-наситени, когато се намираше в особено състояние на духа, подобно на това, в което се намираха всички членове на фамилията.

— Какъв син си, щом като бягаш от майка си?

— Чичо Франк — измърмори Бет, — Бари дойде на минутата щом се обади татко.

Франк поклати глава, от което гъстата му посивяла грива се разлюля като бурно море, възмутен до дъното на душата си от неблагоприятните синове.

— *И къде беше през всичките тия месеци?*

— Бари, как е мама? — запита Бет.

— Тя ми проговори — каза Бари, опитвайки се да бъде убедителен.

Франк го потупа по гърдите.

— Най-доброто лекарство за майката е да види сина си.

Мирон Принцметал обяви, че състоянието на пациентката е сериозно. Тим Кординър и двете му деца проседяха цяла нощ в неудобните столове в чакалнята на болницата. В седем сутринта докторът се появи отново и обяви, че състоянието на болната се стабилизирало. Близнаците и баща им се върнаха в малката си къща в Уестчестър.

Закуската не се различаваше по нищо от хилядите предишни такива, освен само дето Бет, а не Клара, изпържи яйцата. Бари и Тим се нахраниха, после седнаха да си изпият кафето край кухненската маса, като си разделиха вестника. Тим взе спортната част, а Бари се зае с рубриката за обзор на книгите, водена от Робърт Кирш. Макар и изпитващ угризения на съвестта заради майка си, Бари както никога досега, се почувства в мир със себе си заедно бе напуснал дома си с Алиша.

— Мислиш ли, че е разумно да си купя кола на старо? — повтори Алиша въпроса си.

— Какво каза, скъпа? — Моливът на Бари спря да шари за миг, но очите му продължиха да бягат по страниците на жълтия линиран бележник.

— Тъкмо си мислех — каза тя. — Имаме някой и друг долар, за да можем да вземем нещо на изплащане. Няма да има нужда да ме караш всеки ден на работа.

— Ако се нуждаеш от кола, нямам нищо против.

— Можеш ли да дойдеш с мен този уикенд да огледаме?

Бари отново бе започнал да пише.

Това беше една от редките им вечери заедно; Бари почти не пропускаше ден, в който да не посети майка си в болницата.

В продължение на петте седмици, които Клара Кординър прекара в болницата *Сийдър*, Бари всеки ден беше неотлъчно до нея най-малко по два часа. През нощта на сърдечната ѝ атака, ужасен от пълната ѝ безпомощност, си беше втълпил, че ако не беше се отделял от нея, то тя нямаше да пострада толкова. Като предан син бе повече от убеден, че ще се оправи само ако ѝ посветеше по-голямата част от времето си.

Клара вече нямаше нужда от частни болногледачки; ходеше облечена в подарените ѝ пижами и четеше подарените ѝ книги, но въпреки това разяждащото чувство за вина караше Бари всеки ден да ходи в болницата. Никога не предложи на Алиша да го придружи; в края на краищата не беше ли точно бракът му с нея прекършил здравето и сърцето на майка му? Обикновено после хапваше нещо с Бет и баща им и който от фамилията се случеше този ден при тях.

— Бари? — извика го Алиша.

Той набърчи чело и вдигна поглед.

— Какво има?

— Кой ден ти е по-удобен — събота или неделя?

— За колата ли? Избери си каквато искаш.

— Нищичко не разбирам от автомобилни двигатели или цени.

— Не мога да отделя толкова време — каза Бари, но после изведнъж омекна. — Но ПД разбира от цени. Ей сега ще се чуя с него и ще го помоля да те придружи.

В събота следобед Бари отиде да види майка си. Останала сама в апартамента, Алиша критично се взираше в огледалото на банята. Непреклонното нежелание на Бари да я вземе със себе си поне веднъж при майка му в болницата я караше да се чувства доста несигурна по отношение принадлежността си към фамилията Кординър. Дали ПД нямаше да реши, че новите ѝ панталонки са прекалено впити? Ами пуловера? Хеп го бе купил от магазина на *Сакс*, Хеп беше направил избора, а той със сигурност имаше стил... И въпреки това не ѝ ли стоеше малко смешно това кралско синьо и не изпъкваха ли прекалено гърдите ѝ под него?

Някой почука силно на вратата.

— Влизай, ПД — повика тя.

Но на прага се показа Хеп.

Кръвта се оттегли от главата ѝ, и тя изпита същата слабост в краката си, както навремето, когато беряха ягоди в *Окснард*.

Слънцето на Централна Америка беше усилило тена на Хеп и косата му бе съвсем просветляла. В бялата си оксфордска риза и панталони с цвят какви той изглеждаше като бизнесмен от висшия ешелон — и недостъпно красив. От много време я беше избягвал.

Тя полусъзнателно облиза устните си и успя да се усмихне.

— Добре дошъл у дома от Гватемала — каза. — Кога се върна?

— Преди две седмици.

— Аз очаквах ПД.

— Той ме помоли да го заместя. Имаш ли нещо против?

Тя изтръгна още една усмивка.

— Защото ако си против, няма да има никакви проблеми. ПД е свободен утре — каза Хеп и после добави. — Той е далеч по-добър в пазарлъците от мен.

— Ти просто ме изненада, това е — каза тя, посягайки към портмонето си.

Докато обикаляха изтърканите с автовакса коли в магазина на *Баумгартен* за шевролети на старо, тя реши, че лекотата в разговора на

Хеп и спокойните му съвети бяха положително доказателство, че той, за разлика от нея, бе изплавал от затъването си.

Хареса един двуцветен модел от 56-та година, но вноските се оказаха непосилни за портмонето ѝ.

Оттам се прехвърлиха два квартала по̀ на изток в магазина на Алтън за чуждестранни коли втора употреба.

Пълничък продавач в син костюм със синя риза се приведе към тях.

— Добър ден, сър, какво мога да направя за вас и прекрасната ви малка съпруга?

— Това е моя братовчедка и иска да си купи кола — обясни Хеп, разяснявайки нуждите на Алиша и състоянието на финансите ѝ.

Продавачът ги заведе до един червен фолксваген тип *бръмбар* с навъртени петдесет и три хиляди мили. Направиха една пробна обиколка на квартала и Хеп реши, че с двигателя всичко е наред. В един малък и задушен офис той подписа документите като свидетел по продажбата. Закръгленият продавач обясни на Алиша, че веднага щом молбата ѝ за отпускане на заем бъде одобрена, фолксвагенът става неин.

— ... и на банката, ха-ха-ха — задави се от смях продавачът.

— Колко време ще отнеме процедурата? — запита Хеп.

— Нали знаете какви са банките в днешно време. Мн-о-о-о-го бавни. — Продавачът отново се изсмя. — Малката ви дама ще може да разполага с фолксвагена чак в сряда и то при най-добрия случай.

Докато се измъкваха от паркинга, Алиша каза:

— Много съм ти задължена, загдето подписа като свидетел, Хеп.

— Нямах намерение да бягаш, нали? — запита той. — Освен това татко те е вписал в преференциалната ведомост, така че ти си платежоспособна.

— И въпреки това, страшно ти благодаря.

И тогава той се усмихна.

Откакто я беше взел сутринта лицето му не бе променило сериозното си изражение. Хеп не се държеше с принудена сърдечност като ПД или вежливо усмихнат като Бет. Не оголваше нервно зъби като Бари, нито пък използваше язвителен хумор като брат си, Максим, но от друга страна, до този момент не бе имало случай да бъдат заедно и лицето му да не разцъфтява в широка усмивка.

Насърчаващата му усмивка беше топла и сърдечна.

— Ти си облякла пуловера — каза той.

— Непрекъснато го нося. Обичам го.

Той ѝ отвори вратата на колата си. Някакъв буик чакаше да влезе в освободеното място за паркиране, но Хеп не бързаше да запали мотора.

— Когато ПД ме помоли да го заместя — изрече бавно той, — малко остана да му откажа.

— А защо не... — Тя се изкашля да прикрие прегракналия си глас. — Защо не му откажа?

— Защото исках да те видя.

— Но оттогава минаха месеци. Аз вече си мислех...

— Какво?

— Нищо.

— Не, кажи ми.

Тя се загледа в студеното мартенско слънце със съзнанието, че магнитът привлича всякакви железни предмети, и чу себе си да прави най-неочакваното за нея признание:

— Мислех си, че ме избягваш.

— Аз те избягвах.

— Ооо...

— Аз ти обясних, Алиша.

— Да, но тогава ти вече знаеше историята ми. Кой не би се отдръпнал на твое място?

— Ти наистина още не ме познаваш — каза Хеп.

Шофьорът на буика натисна нетърпеливо клаксона. Хеп дори не чу сигнала; той пое ръката ѝ и вплете едрите си пръсти между нейните. Тя цялата затрепери. Повдигна ръката ѝ и притисна пръстите ѝ към бузата си. — Ти изобщо не ме разбираш.

В понеделник Алиша играеше в една улична сцена в задния двор на *Магъм*. В ранния следобед се появи Хеп и предложи да я откара у тях. С трескаво лице тя набра домашния си телефон.

— Вълшебно! — изрече ентусиазирано Бари. — Така ще мога да отида направо в болницата.

Но Хеп не я откара в квартирата им. Вместо това подкара колата по булевард *Холивуд*, после зави наляво по една странична улица, като спря пред ресторант *Дон на Бийчкомър*. Залата беше украсена като полинезийска джунгла със скални късове, а стените целите бяха покрити с виещи се растения. Вътре беше направо тъмно; само защитният фенер на масата им хвърляше отблясък върху лицето на Хеп, усилвайки тена му. Тя поиска кола. Хеп си поръча ром в черупка от кокосов орех.

— Искаш ли да опиташ? — запита той.

Тя смукна през червената целофанова сламка.

— Ммм, много е вкусно.

— Затова го и избрах, защото знаех, че ще ти хареса. — Той направи пауза. — Алиша, не се ли чувстваш самотна, след като Бари отсъства толкова много?

— Той е затрупан с работа — изрече тя в защита на съпруга си. — Учението му е много напрегнато, работи в студентското сдружение, и пише; сигурно си чул, че продаде един роман на едно голямо литературно списание? А сега за капак и сърдечната атака на майка му.

— Аз не го укорявах, Алиша. Всъщност, да, укорявах го. Значи той до този момент не те е водил в болницата при майка си?

— Това едва ли би подпомогнало процеса на оздравяване на мисис Кординър.

— Той ли ти каза това?

— Горедолу — въздъхна Алиша. — Казва, че това ще я раздразни и може да се окаже опасно.

— Не е задължително да влизаш в стаята ѝ. Всички от фамилията се отбиват там и после вечерят с него, Бет и чичо Тим.

Това, че членовете на семейството се събират в болницата, беше ново за нея.

— Защо позволяваш на Бари да те изолира?

Мускулите на челюстта му се изопнаха.

Той ми е направо бесен — помисли си тя и в същия миг осъзна, че всъщност гневът му не бе насочен към нея — или дори към Бари и родителите му, а към несправедливостта на ситуацията.

— В действителност той не ме изолира — каза тя и промени темата на разговора. — Просто ми се събира много работа и на мен. Хеп, когато навремето посещавах онези олющени кинотеатри, все си

казвах, че един ден и аз ще бъда на екрана, но всъщност дълбоко в сърцето си знаех, че това са абсурдни мечти. А погледни ме сега — чувствам се като Алиса в огледалния свят. Мечтите станаха действителност.

— *Само мечти не стигат* — каза Хеп, пропускайки край ушите си опита ѝ да отклони разговора в друга посока. — Ако Бари те беше вземал със себе си всяка вечер в болницата, чичо Тим и останалите щяха да те приемат. И ти щеше да се превърнеш в част от семейството.

— Бедно мексиканско момиче се намества във висшето общество на Холивуд?

Мускулите на челюстта му отново изпъкнаха.

— Чичо Тим е сценичен работник.

— А мистър Зафарано? Всички знаят кой е баща ти...

— Чичо Франк не прави тайна от факта, че е пристигнал на времето в Калифорния с пет долара в джоба. А за татко вече ти разказах.

— Хеп — каза тя, — нека да прекратим този разговор.

— Толкова ли не можеш да видиш? Бари винаги е имал много силен комплекс за малоценност. Неговата несигурност възпрепятства приобщаването ти към фамилията.

Макар и да знаеше вече със сигурност след сцената с родителите на Бари в къщата му, че тя никога няма да бъде приета от Кординърови, думите на Хеп буквално я унищожиха. Тя се приведе над колата си.

След малко той се обади нежно:

— Съжалявам, Алиша. Не исках да те карам да се чувстваш още по-зле. Но ти трябва вече да си разбрала, че всичко онова, което ти причинява болка, измъчва и мен.

Тя вдигна поглед. Пламъкът от лампата на масата играеше в сивите му очи. Той я гледаше с такава напрегнатост, че думите ставаха излишни. Ръката му се пресегна и обгърна китката ѝ. Повторното му докосване я накара да се разтрепери цялата. Той не отмести ръката си и впи поглед в лицето ѝ; сълзи набъбнаха в очите ѝ.

— В Кауенга има мотели — изрече той с глас, лишен от всякаква интонация.

— Да — прошепна като ехо тя, — да...

В четвъртък, 16 март, същия ден, в който Алиша си получи фолксвагена от търговеца на автомобили, една линейка върна Клара Кординър у дома ѝ. Тим и близнаците я чакаха на малката затревена площ пред къщата.

Клара се усмихна изтощено от вратата на линейката.

— Ето за какво си струва да живее човек — промълви тя. — Щастлива съм, когато семейството ми е около мен.

Пет нощи в седмицата Бари изминаваше задръстените улици до малката къща в *Уестчестър*. Той, Тим и Бет — когато не беше по студентски мероприятия — споделяха безсолните, бедни на мазнини и безвкусни вечери, приготвяни от възрастната майсторка готвачка, и се хранеха на грубите метални маси в стаите за болни. Бари рядко се завръщаше вкъщи преди единайсет. Обикновено заварваше лампите светещи, късния филм по телевизията, и Алиша заспала, свита на кълбо. Това му даваше достатъчно основание да не се интересува как прекарва съпругата му вечерите в негово отсъствие.

— Хеп...

— Какво?

— Хеп... това не е истинското ти име.

— Харвард — прошепна той.

— Харвард? Като онзи колеж ли?

— Това е моминското име на мама. Когато съм бил бебе ми измислили прякора Хеп и така си ми остана.

— Това е добре. Ти не си Харвард, звучи твърде помпозно.

Тя го целуна по къдравата и корава окосменост на гърдите.

Те вече бяха правили веднъж любов и остър аромат на мускус се бе просмукал в отметнатите завивки. Той бе галил хлъзгавата епителна тъкан на влагилицето ѝ, а тя бе прокарвала длани по твърдия му излъскан с копринен блясък penis. Мотелът в Кауенга, станал редовното им място за срещи след онова задъхано бягство от

ресторанта в *Бийчкомър* преди шест седмици, даваше стаи под наем за час. Те пристигаха дискретно всеки със своята кола, Алиша изчакваше малко и после следваше отдалеч Хеп до стаята, която той отключваше.

Вече бе започнала да събира зрънце по зрънце информация за него. Някои неща бяха действително смущаващи: майка му произхождаше от богата и склонна към филантропична дейност стара фамилия; той наричаше световните звезди по малките им имена — за него Лорън Бейкъл беше Бети, Рейн Феърбърн — Мерилин, Хенри Фонда — Хенк, а Едуард Робинсън — чичо Еди. От друга страна, обаче, бе щастлива да узнае, че за разлика от брат си Максим, който прескачаше от легло в легло в духа на най-добрите традиции на Холивуд, Хеп беше спал само с три жени до нея. (Сдържаността му се обясняваше частично с вродената му свенливост и частично с разбирането му, че сексуалната връзка предполага нещо изключително сериозно.)

— Ти си много тайнствен мъж — каза тя. — Всичко, което знам за теб, е, че си много почтен...

— Страшно — изсмя се той, притискайки ръката ѝ около пениса си.

— ... и силен и добър.

— Точно противоположното на онова, което представлява един мъж в леглото със съпругата на братовчед си.

Веселостта бе изчезнала от гласа му.

— Не се тормози толкова, Хеп.

— Как така да не се тормозя?

— Аз съм негова съпруга. Аз съм тази, която го мами.

— А аз? Не само съм му братовчед, но се и пиша за приятел.

— За жената е по-различно.

— Това е двоен стандарт, любов моя, а аз не вярвам в него.

— Не можеш да ме разубедиш да не те обичам.

Тя вдигна глава и се втренчи в очите му.

— Съжالياваш ли, че започнахме?

— Господи, не. Как можеш да си мислиш, че това ми е било на ума? Исках само да ти обясня, че да посягам на съпругите на други хора, не е в моя стил.

— Не прозвуча по този начин — проговори бързо тя от страх, че той може да поиска да я прекъсне.

— Аз няма да бъда човекът, който ще сложи край.

Тя проговори и зениците ѝ бяха огромно разширени:

— Ти си свободен.

Ръцете му се обвиха около нея.

— Не, любов моя, аз не съм свободен.

Той я притисна с всички сила към себе си. Целуна я първо по очите, после по устата, без да прекъсва да я гали по гърба и ханша. Тя му върна целувките със страст не по-малка от неговата, галейки мускулите на раменете и ръцете му. Когато беше разделена от него, мигновеният спомен за чувствената му страна — окосмеността по силното му едро тяло, добре развитата мускулатура — можеше да я подмокри и възбуди. А когато беше с Бари, макар че се презираше за това, тя не можеше да се сдържи да не направи сравнения — съпругът ѝ беше по-дребен и по-тесен навсякъде.

Двамата трепереха неудържимо, докато Хеп проникваше в нея, и внезапният ѝ стон изпълни отворената му уста. Ласките им ставаха все по-необуздани и изведнъж рязко секваха, заменени от неистовото му движение вътре в нея или люлеенето ѝ около кръста му. Тя мислеше само за небесните мигове, когато беше с него. Всяка клетка от тялото ѝ пееше от екстаз. Вече не беше в някаква си сумрачна мотелска стая, не знаеше коя е, не знаеше нищо за Хеп, нито за собственото си тяло, тя се рееше в някакъв неземен свят. Изведнъж нададе неволен, гърлен вик. И тогава започнаха накъсаните спазми на мускулите и тя цялата се разтърси, вкопчена с нокти в кръста на Хеп, докато жадно гълташе въздух.

— Скъпи... ааа... ааа... Хеп... скъпи...

Първият път не беше се получило. Хеп бе свършил прекалено бързо, а тя изпитваше разбираема нервност; но от този момент нататък вече редовно се разтърсваше от оргазъм, не, от оргазми... Първият от тях продължи много дълго; след първоначалните мощни вълни от наслада, които обърнаха вътрешностите ѝ навън, всяко късче от влажната, обляна с пот кожа тръпнеше, душата ѝ се рееше все по-високо и по-високо, докато накрая идваше пълното освобождаване и тя потъваше в безвремието, откъдето отново потъваше в океана на оргазмите. Тя считаше проявите на телесна наслада физическо проявление на нежните и в същото време разтърсващи емоции, които я свързваха с Хеп.

Докато се обличаше, си помисли, че най-лошото нещо, което причиняваха на Бари, беше нейното връщане при него след това.

— Бари — произнесе тя и направи малка пауза. — Мислил ли си някога, ааа, да се прибереш при родителите си?

Прегърбен над пишещата си машина, той долови въпроса, но не и неговото съдържание. Вдигна глава и изсумтя:

— А?

— Няма ли да е по-добре, ако спиш при родителите си?

— Това е един много странен въпрос. Да не би да си забравила, че живея тук?

— Ти не прекарваш тук кой знае колко време и...

— Да не би да ми връчваш ултиматум? — прекъсна я той с порозовели лунички.

— Просто е по-разумно, това е всичко.

— Ултиматум ли ми даваш? — повиши глас Бари, защото тя бе отишла в банята да се съблече. *Откога бе започнала да се преоблича там?* — запита се той. Това бе започнало от деня, в който си беше купила два комплекта нощници — преди това бе спала без дрехи. А това бе станало горе-долу преди два месеца, плюс или минус седмица.

След малко излезе от банята, облечена с къса бяла нощница, която решително не скриваше гънките на тялото ѝ.

— Бари, разбираш ли, това е първата нощ, откакто ти си у дома от цяла седмица насам.

Тя се приведе да разгъне леглото и фигурата ѝ мигновено извика в паметта на Бари бронзовата балерина на Дега в щатския музей, ефирна и женствена и в същото време удивително силна. В следващия миг лампата примига и угасна; фигурата ѝ сякаш се разтвори в мрака, отдалечавайки се от него. В този миг той проумя до каква степен беше станал зависим от земната ѝ сила, от способността ѝ да се справя с всички проблеми, и дори от нейната неравнопоставеност с него.

— Не можеш да противопоставяш болестта на мама срещу мен — изрече той дрезгаво.

— Аз не те обвинявам, Бари. — Тя се сгуши в далечния ъгъл на леглото. — Искам само да кажа, че ние двамата вече вървим по

отделни пътища.

— Да не би да се срещаш с някого в студиото?

— Става въпрос за нас — мен и теб — каза тя.

— Да, наистина!

Сгушена в чаршафа, тя запита:

— Не можем ли да поговорим като разумни хора?

— Защо не поговориш като разумен човек с него?

Ако Бари не беше толкова разкъсан от страхове и ревност, той не би пропуснал да види внезапно пребледнялото ѝ лице.

— За какво да говоря и с кого? — парира тя.

— С онзи момък, с когото си тръгнала по своя отделен път! — извика той.

Бари сграбчи старото си яке — той така и не облече онова луксозно спортно сако, което му беше подарила тя за Коледа, — и изхвърча навън.

Спря с колата до най-близкия бар — задимено, тясно заведение с голям телевизор, включен на баскетболен мач от професионалната лига. При всяка вкарана в кошa топка клиентелата бурно ревеше в знак на одобрение и удряше с всички сили по тезгяха. Равнодушен към спорта Бари хлътна в едно сепаре и започна да поръчва бира след бира в опит да удави спомена за големите и загрижени виолетови очи на Алиша, когато бе предложила да се изнесе от жилището им.

Два часа по-късно, целият вонящ на бира, той съумя да докара обратно старичкия де Сото до дома си. В мрака се спъна и се просна върху пода. Лампата светна и Алиша се приведе над него. Той притисна бузата си до голия ѝ крак и захълца.

— Миличко, не ме изоставяй.

Тя го погали по свитите рамене.

— Бари, стани.

— Прости ми, че бях толкова време при мама.

— Хайде, подай ми ръка.

Той не пое ръката ѝ. Вместо това притисна устни до дъхащите ѝ на лосион пръсти на краката. Дори и пиян, той ясно съзнаваше театралността на жеста, но не можеше да надмогне унижението си.

— Нали ми обещавах, че няма да ме изоставиш?

— Хайде, Бари, ела да си легнеш.

— Ние сме женени... завинаги... — Той хълцаше шумно, дрезгаво, агонизиращо.

Накрая тя въздъхна.

— Това беше само една идея, Бари, нищо повече.

Вече в леглото я зацелува по гърдите, засмука шумно зърната ѝ, той — едно отдавна пораснало бебе с крехко лице и увехнал penis, разплескан в бедрото ѝ.

Инцидентът я натъжи и тя си припомни своите клетви за вярност, които все пак не беше престъпила с лека ръка. Всеки път, когато прекрачваше прага на онази стая в мотела Кауенга, мисълта за развод преминаваше през съзнанието ѝ.

През един горещ и изпълнен със смог ден в началото на май групи костюмирани статистки седяха в очакване върху сгъваемите столове, разтворени в южния край на западната улица на *Магнъм*. Алиша, облечена от глава до пети в памучна рокля, седеше малко встрани от тях, забила глава в *Идиот*. Страстна читателка, невежа дори и по отношение на това кои автори бяха гениални и кои не, тя поглъщаше безразборно всеки роман върху библиотечните лавици на Бари — Мелвил, Агата Кристи, Томас Уулф, Балзак, Флобер, О'Хара, Хърси, руските класици — с една почти животинска страст: поучавай ме, принуждавай ме, отнеси ме. За нея в момента не съществуваха нито статистите, нито снимачният екип.

— Вие ли сте Алиша Лопес?

Примигваща и разтревожена, Алиша напусна деветнадесети век, мистичната Русия и вдигна лице да погледне младото момче, което ѝ подаде един бял плик. Вътре намери малка бележка, на която пишеше: *Явете се в офиса на мистър Кординър в шест и половина.*

Откъсна очи от листчето хартия, едва когато гласът на помощник-режисьора изрева през мегафона:

— Хайде, статисти! Почваме!

В края на снимките върна костюма, който трябваше да се почисти за следващия ден, набързо свали грима си и после, подтичвайки измина четвъртината миля, която ги делеше до сградата на управлението на *Магнъм*; място, в което до този момент дори не беше стъпвала. В годините преди телевизията да навлезе толкова широко във филмовата индустрия, сградата на управлението беше

препълнена от хора. А сега извитата стълба към необитаваните втори и трети етажи беше блокирана от дълга маса.

Офисът на Дезмънд Кординър все пак запазваше аурата си на процъфтяващ. Зад извивките на две елегантни маси от стар махагон седяха две еднакво облечени секретарки, никоя от които не даваше и най-малкия признак, че работният ден беше свършил. Пищната блондинка продължаваше да чука бързо на пишещата машина, докато по-слабата и по-възрастна брюнетка вдигна глава и загледа въпросително Алиша полуусмихната.

— Мистър Кординър иска да ме види. Аз съм Алиша Лопес.

— О, да — каза брюнетката и усмивката ѝ угасна. — Седнете, ако обичате.

В офиса нямаше стенен часовник, Алиша пък нямаше ръчен, и не можеше да определи колко бързо минава времето. Блондинката печаташе на машината, брюнетката свърза най-малко пет пъти шефа си с външни клиенти по телефона, докато през това време зад пурпурните завеси тъмносиният здрач бавно преминаваше в мастиленочерно.

Лукава мисъл премина през съзнанието на Алиша: *Когато стана известна, няма да ме карат да чакам.*

Не ако, а когато.

Макар и да гледаше на себе си като на някакъв червей, вмъкнал се сред гордата фамилия Кординър, сродяването ѝ с нея неизбежно бе издигнало амбициите ѝ на нова висота. Като дете си беше мечтала да се види на екрана като някое от онези безброй красиви и разкошно облечени момичета, но сега вече знаеше, че дрехите на статистките и епизодичните актриси бяха собственост на реквизитния гардероб, а прекрасните им домове бяха просто едни декори. Тя жадуваше за уважение. Ако беше звезда и на върха на успеха, нямаше да я карат да чака толкова в този офис, вече леко изпотена и със стомах, свит на възел.

Накрая някакъв звънец забръмча върху едно от бюрата.

— Можете да влизате — каза брюнетката.

Когато навремето Дезмънд Кординър бе поел кормилото като шеф на *Магнъм*, той не бе променил нищичко в офиса на Арт Гарисън. Гарисън, чиято фигура бе почти като на джудже, беше издигнал бюрото си четири стъпки над пода, принуждавайки по този начин посетителите да извървяват почти петдесетте фута, дялящи входната

врата от бюрото му, като молители към олтар. А сега Дезмънд Кординър остана с глава, приведена над документите по бюрото му, без дори да вдигне поглед към нея. Алиша гледаше чичото на съпруга си — своя работодател — със страх и ужас. Тя отметна бойко глава назад и закрачи към бюрото му с походката на звезда, опасявайки се само непослушните ѝ крака да не я подведат.

Малко преди да го достигне, Дезмънд Кординър вдигна поглед към нея.

— Слушай, ти, малка путко... — Равният му тон накара мръсната дума, която тя мразеше най-много от всичко, да прозвучи изпълнена с отрова много повече, отколкото даже и самият той се беше надявал. — ... до гуша ми дойде вече от теб.

— Сега пък какво съм направила? — запита тя, без да издава изненадата, която изпита от твърдостта на гласа си в контраст с омекналите си крайници.

— Престани със синеоката си невинност, путко, тъй като много добре знаеш защо си тук.

— Нямам и най-малка представа.

— Няма да ти позволя да преобещ живота на Хеп.

Дъхът ѝ изскочи рязко със свистене. Ослепителна светлина проряза за миг мозъка ѝ. Дори и за миг не бе предположила, че Хеп ще бъде причината да застане пред това исполинско бюро, защото си мислеше, че никой дори и не подозира за тайните им срещи в мотела в Кауенга.

— Как разбрахте? — запита тя със странно отслабнал глас.

Той дори не чу въпроса ѝ.

— Стой настрани от него или ще се погрижа той да научи за дупката с лайна, от която си изпълзяла.

— Той знае — каза тя и ноктите ѝ отчаяно се забиха в дланите ѝ. — И не дава пет пари.

— Момчето ми винаги е било прекалено благородно дори и в свой ущърб — произнесе Дезмънд Кординър с все същия сдържан тон. И изведнъж бушуващият в гърдите му гняв помете и последната преграда по пътя си. Юмрукът му се стовари върху бюрото, карайки го да изкънти. — Махай се от пътя му, курво мръсна! — изрева той.

— Искате да се махна от страната? Или от този свят? — Макар и с пресъхнала уста, тя пак не се предаваше.

— Изчезвай от Лос Анджелис! Ако не искаш да позвъня на ченгетата и да им кажа, че си даваш гъза под наем!

— Гъза под наем. Жестоко!

Дезмънд Кординър присви очи. Тя се напрегна цялата, предчувствайки физическия сблъсък. Но вместо това той свали очилата си с черни рамки и уморено разтри връхната част на носа си между веждите.

— Днес беше много шибан ден — каза той, докато слизаше по стъпалата. — Хайде да започнем отначало.

Много често дори и най-непочтените му съперници не можеха да сдържат възхитата си от Дезмънд Кординър; те не пестяха суперлативите си: съвършен професионалист го наричаха те в такива моменти. Бяс, цинизми, изнудване, заплахи, предложения за издигане по служебната стълбица, съчувствена нежност, призив към човешчина — той можеше да превключва от едно към друго без никакъв преход и с ненадминат успех.

— Заповядай, седни — каза той.

Краката ѝ бяха на косъм да се подгънат, така че тя дори не се опита да възрази и предпочете да се отпусне изнемоощяла в дълбокото и удобно кожено кресло.

Той седна от другата страна и се приведе срещу нея.

— Алиша, само преди няколко месеца ти отказа да се разделиш с Бари. Сега си мислиш, че си влюбена в Хеп. А си толкова млада. Не е ли възможно да си се заблудила?

— Това е съвсем различно — каза тя. — А и Хеп е на двайсет и една години.

— Истински Метусалем — произнесе Дезмънд Кординър с уморена усмивка. — А какво ще кажеш за брака си?

Тя повдигна рамене.

— Разговарях с Хеп тази сутрин. Попитах го, какво, по дяволите, става.

— И какво каза той?

— Каза, че това изобщо не ми влиза в работата. — Той направи пауза. — Ти вече трябва да си разбрала, че Хеп е абсолютно порядъчен — сигурно е наследил добродетелите си от майка си — тя произхожда от стар род. Така че аз не мога да повярвам, че той изпитва

удоволствие да се вмъква в мотелски стаи със съпругата на братовчед си.

Алиша положи сетни усилия да запази лицето си безизразно, но все още не бе усвоила напълно актьорското майсторство; тя пребледня.

Дезмънд Кординър продължи атаката.

— Бедният Бари се държи по възможно най-глупавия начин.

— Майка му...

— Аз уважавам дълбоко твоята лоялност, Алиша. Но Клара вече от доста време е по-добре. Бари трябва да прекарва нощите си с теб. Какво му става на това момче? Да изостави съпругата си сама, която е не само красива и сексапилна, но и има ум в главата и воля. И да не си взема изпитите...

— Миналия семестър той взе всички изпити и зачоти.

— Не е взел абсолютно нищо, аз проверих. — Той вдигна тъжно рамене. — Деканът казва, че това момче е пропуснало всичките си шансове да стане добър адвокат.

— Но това е само един семестър!

— Оценките се вписват в регистър. А сега ме изслушай внимателно, Алиша. И двамата знаем, че Бари е побъркан на тема писане. И аз ти предлагам да му дадем възможност да докаже себе си. Клара я заплашва поредната сърдечна атака, можеш да ми вярваш. Да пукна, ако мога да разбера защо толкова настоява синът ѝ да стане адвокат. Може би има нещо общо с това, че е еврейка. Каква фамилия! Католици, евреи, епископати, дори един луд розенкройцерианец.

И една странстваща селянка.

— Сигурен ли сте, че не ще успее да постъпи в юридическия факултет?

— Абсолютно сигурен. — Дезмънд Кординър преплете пръсти.

— Алиша, аз имам добър приятел във Франция, казва се Филип Сен-Симон. Може би си чувала за него.

Кой не беше чувал за него? Сен-Симон пишеше сценарии, режисираше и продуцираше. Той беше оставил своя отпечатък върху френския филм така, както Фелини го беше направил в Италия, както Бергман в Швеция. Дори и най-строгите и придирчиви критици се разтапяха, когато правеха обзор на творчеството му, като често използваша думата гений.

— Ако се включиш в трупата му, ще можеш да направиш най-важната стъпка към кариерата си.

Кариера... Думата притежаваше някакво богато покритие, като патина от старо злато. Макар че изпитваше невинна гордост от битието си на статистка, тя добре съзнаваше, че това просто беше само една работа и нищо повече. Но кариера?

— Двамата с Бари бихте могли да навлезете в новите си професии.

Професия, още една изкусителна дума.

— Тук стана малко претъпкано, но във Франция не е така.

Франция. Във Франция тя щеше да бъде разделена от Хеп с хиляди мили. Нямахше да го вижда, да го чувства до и в себе си, нямаше да долавя аромата му.

Дезмънд Кординър не откъсваше погледа си от нея.

— Идвало ли ти е някога наум колко разрушително действаш на Хеп?

— Аз не му причинявам болка — изрече тя с изтръпнали устни.

— Ти не, но ситуацията ще го направи. Преди да се появиш ти, той никога не се е държал по такъв детински начин. Аз се гордея с това, че винаги мога да позная какъв човек стои срещу мен. Ти си прекрасна жена и не можеш да постъпиш така с него...

— Но ако...

— Ако напуснеш Бари ли? Хеп ще се почувства още по-нещастен. Не ще изпита никога повече покой.

— Аз не му причинявам болка — повтори тя.

— Помисли си добре. — Той се изправи. — Сен-Симон е един мой много добър приятел.

Покрусена и разнебитена, сякаш току-що е била осъдена на смърт от съдия, тя притвори очи и не видя доволната усмивчица на Дезмънд Кординър.

Когато Алиша напусна административната сграда, тя видя, че стрелките на кръглия часовник над вратата към една от сцените за озвучаване, вече приближаваха осем. Тъй като Бари щеше да бъде при родителите си, тя си беше уредила среща с Хеп в мотела Кауенга. Той винаги я изчакваше в колата си, докато пристигне. Защото как иначе можеше да го види да излиза от офиса с ключа? Как можеше да го проследи точно в коя стая влиза? И тя сега си помисли, че това са били несръчните опити на мъж, неловък в любовните авантюри; както и в други форми на измама.

Докато се мъкнеше цялата трепереща към паркинга, студеният вятър, пронизващ тъмната и безлюдна улица на *Магнъм* ѝ се стори най-подходящият компаньон. Навремето Хенри Лопес веднъж я беше пребил с една дървена летва; сега, след разговора с Дезмънд Кординър, усещанията ѝ бяха същите. Цялата в рани, изнемощяла, зашеметена. Тя — презряната Алис Холистър — беше изкусила Хеп, един безупречен рицар. И в отчаянието си взе мигновено решение.

Тази нощ няма да се срещна с него. Няма да разговарям с Хеп. Ще сложа край на всичко. Веднага. Веднага. Веднага.

Тя залитна и се подпря на една стена, цялата разтърсвана от ридания. Остана така със студения вятър, пронизващ я цялата, докато фаровете на преминаваща кола не я окъпаха в жълтите снопове на светлините си. Тя се изправи и забърза към фолксвагена и към дома си.

Когато отвори входната врата, телефонът звънеше. Това беше само Хеп, просто нямаше кой друг да е; тя застана над телефона със свити в юмрук ръце, докато накрая звънът престана. Когато само след няколко минути телефонът се обади отново, тя притисна с ръце ушите си.

Следващата вечер Бари си остана у дома. Внезапното му просветление, че той не може без Алиша, се бе съчетало със застрашителното откритие, че тя може да го зарече. И той започна да прави луди усилия да съкрати броя на вечерите, в които вечеряше със своите родители.

Телефонът звънна тъкмо когато Алиша миеше съдовете. Бари вдигна слушалката.

Разговорът продължи не повече от тридесет секунди и после той постави слушалката върху телефона с приглушен възглас.

— Хеп беше — каза той. — За пръв път от толкова време насам се обажда. И знаеш ли за какво? Да пита кога е рожденият ден на мама.

Следващата вечер беше събота и валеше силно. Клара бе помолила сина си да не рискува по хлъзгавите пътища и Бари тъкмо си търсеше някаква работа, когато телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката. Разговорът отново не продължи дълго. Бари беше силно озадачен.

— Какво му е станало на Хеп? Та той е толкова спокоен и съсредоточен, никога не е изпадал в подобно състояние. И знаеш ли какво искаше да узнае? Кога бил рожденият ден на мама; а аз му казах вчера, че е чак през август. Понякога просто не мога да го проумея.

Неделя се случи прекрасен ден и Бари реши да го прекара целия с родителите си. Телефонът се скъса да звъни, но Алиша не вдигна слушалката. Нито пък в понеделник, когато Бари остана до късно в библиотеката на калифорнийския университет в Лос Анджелис.

Вторник тя работи в *Колумбия Пикчърс*; снимаха в танцовална зала. Беше купила с част от скромните си средства една черна минирокля с пайети и кожено палто от фалшива норка и се надяваше да заработи някой друг долар допълнително.

После се прибра у дома и намери обичайната бележка закрепена до лампата: *При маме и татко съм. Ще се прибера към 10.*

Изпита замайване, сякаш всеки момент щеше да припадне. След призовката ѝ, с която я викаха в офиса на Дезмънд Кординър преди пет дни, тя беше изпила галони кафе без захар и куп бутилки кока-кола, но беше сложила в устата си не повече от няколко залька. Повтаряйки си непрекъснато, че трябва да се храни, тя си обели един малък картоф, нарязва го на филийки и ги пушна в студена подсолена вода, след което запали котлона. Окачи вечерната си рокля на закачалката и се измъкна от найлоновите чорапи, които бяха започнали да се впиват в бедрата ѝ. В банята нанесе дебел слой крем *Албален* върху лицето си, шията и раменете и изтри плътния слой грим. Докато си взимаше душ, звънецът на входната врата иззвъня, но водата шумеше силно и тя не го чу.

— Алиша? — извика Хеп.

Тя подскочи. Не беше заключила вратата и Хеп стоеше в средата на стаята. Тя сграбчи една кърпа и я уви около ханша си; каква идиотщина, Господи, да се крие от Хеп, който бе покривал с целувки всяко ъгълче на тялото ѝ!

— Ей сега идвам — извика тя, захлопвайки вратата на банята след себе си.

Хвана се с две ръце за мивката. Имаше усещането, че плътта ѝ сякаш е покрита с някакъв символичен слой кожа. Опита се да събере колкото имаше останала сила. *Време е за раздяла* — помисли си тя, докато изплакваше лицето си. — *Направи го бързо. Бързо. Колкото можеш по-бързо.*

Тя излезе от банята в кадифения халат на Бари, закопчан чак до шията с плътно завързан колан.

— Защо се криеш от мен? — запита Хеп. Под очите му имаше тъмни дълбоки кръгове.

— Да се крия?

— Знаеш какво искам да кажа.

— Повеселихме се малко и стига толкова. Това е.

Дезмънд Кординър би се гордял от спокойния ѝ, лишен от всякаква емоция тон.

— Ти наричаш това, което стана между нас *повеселихме се*?

— За мен беше така.

Той пристъпи към нея и я сграбчи за раменете.

— Дрън-дрън. Аз бях буден, Алиша. Ти не се преструваше. — Той направи пауза. — Какво се е случило?

— Нищо — изрече тя с изтръпнал глас.

— Не мислиш ли, че аз имам право да зная?

— Да кажем, че съм се опомнила. Все някой трябва да се опомни пръв.

— Последният път не ми изглеждаше така.

Хеп беше едър мъж и очевидно уверен в себе си, затова и повечето хора считаха, че трудно излиза от кожата си. Но Алиша го познаваше по-добре от тях. Гласът и изражението на лицето му ѝ показаха колко дълбоко го беше засегнала; тя усети степената на болката, сграбчила го в момента.

— Хеп — въздъхна тя, — рано или късно трябва да спрем. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Защо да избързваме тогава, след като това е неизбежно?

— И двамата го знаем много добре. Аз съм омъжена.

— Бари не личи да си го спомня много често.

Тя се извърна да изключи котлона с картофите. Произнесе с гръб към него:

— Веднъж му предложих да се разделим. Той изтича навън и се напи, след като се върна, едва се държеше на краката си. Плачеше.

Тя примига, опитвайки се да прогони от паметта си спомена за Бари, рухнал върху килима, за хълцащите му мокри целувки, с които бе покрил краката ѝ.

— Той ще се оправи — произнесе безизразно Хеп.

— Може би. Но ти няма да се оправиш. Той е твой братовчед, един от най-близките ти приятели. Та ти даже се чувстваше виновен, докато разговаряше с него по телефона. Никой от разговорите ти не продължи повече от минута.

Той я гледаше с полуотворена уста и дишаше тежко. Когато тя отваряше вратата на стаята в Кауенга, той я гледаше със същия поглед, сякаш искаше да я фотографира в паметта си. Алиша рязко си пое дъх, предателска тръпка я разтърси. Тя беше готова и Хеп го знаеше отлично — предателска червенина бе обагрила видимата част от шията ѝ, в очите ѝ бе пролазила влага.

Той я гледа така в продължение на няколко секунди, после я вдигна на ръце и с два скока стигна до дивана. С една ръка отметна полите на халата ѝ, а с другата трескаво смъкна ципа си. И двамата трепереха като трескави. Единият ѝ дълъг и гъвкав крак се качи върху облегалката на дивана, а другият се отпусна на пода; тя изцяло му се откри.

Това беше истината, единствената истина. Тя принадлежеше на Хеп.

Всичко приключи за миг. След малко, още тръпнеща, тя му се усмихна.

— Така ли действат пещерните хора?

— Не чух никакви оплаквания. — Той приглади с ръка изпотените си черни коси. — Тия картофи ли бяха вечерята ви?

— Те бяха моята вечеря.

— Отиваме на ресторант. И без никакви спорове. А ако някой ни види, толкова по-добре!

В *Пасифик Дайнър* двамата се наслаждаваха на гозбите, смееха се на шегите си и замълчаваха само когато сервитьорът им носеше димящите парчета стек с огромни купчини пържени картофи. Тя яде героично, но последното блюдо се оказа прекалено за възможностите ѝ. Хеп се пресегна и забодде филето, което тя беше отместила встрани.

— Откъде знаеш, че аз няма да го изям? — запита тя.

— Много просто. Защото аз ще го изям.

Тя се засмя и го замери с парче стек. Той го улови.

— Браво — каза тя.

— Хей, с кого мислиш, че си правиш майтап? В това сепаре седи студент трети курс, бог на бейзбола, чиято *Малка Лига* стигна до игрите *Ол Стар*.

— Още не си влязъл в книгата с рекордите на Гинес — каза тя. Но думите му бяха отнели малко от веселието ѝ. Какво представлява това Малка Лига? Има толкова много неща в живота му, които не разбира.

— Хеп, колко е часът?

Той погледна златния си часовник.

— Девет и половина.

— Бари ще се върне около десет — въздъхна тя.

— Когато се върнем — изрече той с глас, лишен от всякаква емоция, — аз ще му кажа.

— Ти?

— Че кой друг?

— Хеп, аз ти обясних колко разтърсен беше той, когато...

— Не мога повече да го лъжа.

— Нито пък аз. Това, което искам да ти обясня, е, че аз трябва да му кажа.

— Няма да стане. Ако си мислиш, че ще те оставя да вършиш черната работа...

— Той е мой съпруг — прекъсна го тя. — Аз се грижа за него; не го обичам като теб, но се грижа за него.

— Аз също. Тогава ще му го кажем двамата.

Тя стисна с всички сили салфетката в скута си, осъзнавайки своята пълна нелоялност, докато обясняваше забързано:

— Бари действително си мисли, че е по-малко Кординър от другите. Той счита, че не е на нужната висота, за да се чувства Кординър. — От последното й издайничество й се повдигна и тя избъбри: — А когато стане въпрос за вас, той се чувства пълно нищожество.

— Така и трябва да бъде. Ние сме върхът.

Горчивината в думите на Хеп беше толкова непривична за него, че тя го погледна. За пръв път видя прилика между него и Максим, неговият саркастичен и пресметлив брат.

Тя докосна Хеп по едрата напрегната ръка.

— Ще бъде достатъчно кален удар, ако аз му го кажа. Но поне тогава няма да се срамува.

Тя приближи апартамента и видя да се процежда светлина през венецианската щора. *Бари се е прибрал* — помисли си тя и потръпна. Напрегна се в очакване на отвратителната сцена, която трябваше да последва и отвори вратата. Поздрави я грохотът на конски копита. Всеки вторник от десет до единайсет по телевизията вървеше гледаният от голям брой зрители *Апаху 45*, уестърн, произведен от *Магнъм Телевижън*. Бари дълбоко презираше тези сериали.

Дезмънд Кординър седеше на дивана във всекидневната, върху който тя и Хеп се бяха любили само преди няколко часа, и гледаше екрана.

— Би трябвало да заключваш вратата си — изрече той с мек бащински укор. — Ако беше заключила, аз и Хеп нямаше да можем да се вмъкнем.

Тя инстинктивно излъга в опит да защити Хеп.

— Хеп ли? Аз излязох до ресторанта *Долорес* да купя един пай. Сама.

Дезмънд Кординър измъкна един сгънат на четири лист от нагръдния си джоб.

— Хеп е пристигнал у вас в шест и четиридесет и три и е излязъл с теб в седем и двайсет и седем. Двамата сте отпътували с неговото МГ в *Пасифик Дайнър*. Поръчали сте си стек, но не и пай — или какъвто и да било друг десерт.

— Вие сте действителното олицетворение на душевното спокойствие — въздъхна тя. — Да пускате детективи по следите на собствения си син.

— Моят човек върви по твоите следи. — Дезмънд Кординър се изправи да изключи телевизора. В черния си копrienен костюм и ослепително бяла риза той правеше едностайното им апартаментче да изглежда още по-нещастно. — Алиша, ти си малка, но може би си спомняш кой беше Колис Брейди?

Разтревожена от внезапната смяна на темата на разговора, тя каза:

— Колис Брейди? Не беше ли това барабанистът, който изгуби ръката си в една автомобилна злополука преди доста години? Онзи, който след това се самоуби?

— Да, той се самоуби. Но изгубването на ръката си той дължеше не на нещастен случай. Брейди се навърташе около Илейн Поуп. В действителност двамата имаха много разгорещена връзка. — През четиридесетте и в началото на петдесетте години Илейн Поуп беше звезда от първа величина, а ролите ѝ бяха подобни на тези, играни от Оливия де Хавиланд и Гриър Гарисън. — Ако си спомняш, Илейн беше омъжена за Джак Рексфорд, така че тя определено беше оцетена в сексуално отношение у дома си. Рексфорд беше едно от педалчетата на Холивуд. — Пословичната омраза на Дезмънд Кординър към хомосексуалистите получи поредния си изблик. — Той беше най-големият пасивен педераст на *Магнъм*. И когато вестниците започнаха да публикуват в клюкарските колони слухове за Илейн и Колис, Арт изпадна в страшен гняв. Опита се да въздейства на Илейн да приключи, но резултатът беше, че връзката ѝ с Колис се разгоря с нова сила. Така че му се наложи да говори с Брейди. Брейди му обясни, че той е свободен музикант без всякакви ангажименти към *Магнъм*, така че може да прави каквото си пожелае, например, да обясни на света как Рексфорд умира да му разпарят гъза. По този начин Брейди унищожи две от най-касовите звезди на *Магнъм*. Доста скоро след този разговор му се случи малка случка и той си загуби ръката. За едноръки барабанисти трудно се намира работа и Брейди се самоуби. След това вече с Илейн нямаше никакви проблеми.

Алиша съумя да изтръгне една усмивка от себе си.

— Ако ви разбирам правилно, мистър Кординър, вие ме заплашвате...

— Във филмовата индустрия има далеч повече примери от този род, отколкото можеш да си представиш. Не правят изключение и другите индустрии, въобще навсякъде, където някои хора престъпват правилата.

Тя преглътна с усилие, спомняйки си тъмната локва кръв около размазаното тяло на един профсъюзен деец, прегазено от камион.

— Ако нещо ми се случи, Хеп веднага ще разбере.

— Някой да е споменавал името ти?

— Но Бари е ваш племенник, а Хеп е ваш син... — Гласът ѝ спадна с един ужасен децибел. — Вие не бихте го направили.

Дезмънд Кординър почеса върха на орловия си нос в загадъчно мълчание.

Вратата се отвори.

— Здравей, сладур, аз съм... — Приветствието на Бари внезапно секна. — Чичо Дезмънд?!

— Много късно се прибираш, Бари — изрече Дезмънд Кординър.

— Отбих се при мама, но ако знаех, че вие сте тук, щях да се върна по-рано.

Дезмънд Кординър им се усмихна и каза:

— Чаках те да се прибереш, за да кажа и пред двама ви големите новини за Алиша.

— Новини? — запита Бари.

— Филип Сен-Симон е мой приятел. Беше ми споменавал, че търси младо американско момиче за новия си филм, така че му изпратих един клип с Алиша — едно твое изпълнение в *Белязаната*, където плачеш, момичето ми. Сен-Симон ми се обади тази вечер да ми каже, че ти отговаряш напълно на представите му, че си самата екзотична невинност, каквото и да означава това.

Сен-Симон се обидил по телефона? Дезмънд Кординър щял да му позвъни по-късно? Алиша не вярваше на ушите си.

— Разбира се, това не е главна роля, само епизодична, но Сен-Симон си събира актьорска трупа, така че това е само началото.

— Мислех, че той ненавижда Холивуд — обади се Бари.

— В момента снима в Нормандия, всъщност току-що е започнал.

— Нормандия? — запита Бари с глупав вид.

— Нормандия се намира във Франция, Бари.

— Но тогава Алиша ще трябва да замине за... за Франция?

— Естествено.

Бари замига на парцали.

— Чичо Дезмънд, ти винаги си бил добър към нас и ние двамата с Алиша сме ти дълбоко благодарни — заяви той с приведена глава. — И съвсем естествено аз никога не бих ѝ попречил в каквото и да било. Но аз още не съм завършил последната си година от подготвителния курс в калифорнийския университет, а после ме чака юридическия факултет.

— Бари, Бари! От всички хора, които познавам, ти си най-неподходящият човек за тая професия! Ти си прекалено чувствителен и с голямо въображение! Клара ми показва онези статии, които си написал за книгата на Хърси, *Купувача на деца*, за колежанския вестник. Кажи ми, мислил ли си някога сериозно да се захванеш с писане?

Бари неволно хвърли поглед към заключеното чекмедже с хаотично нахвърляните жълти ръкописни страници и прилежно отпечатаното машинописно копие.

— Ами, а-а, май че...

— Това ще бъде една чудесна възможност да сложиш началото.

— Цялата работа е там, че мама наистина много иска да стана адвокат. Двамата с татко отделяха от залька си за моето обучение.

— Гарантирам ти, че Клара ще бъде разочарована — до момента, в който види как първата ти книга обира лаврите на критиката.

Бари отново хвърли поглед към чекмеджето. Повестта му щеше да затъмни славата на Хемингуей и Фицджералд.

— Чичо Дезмънд, след всички тези усилия от твоя страна ще бъде крайно непочтено от моя да сложа кръст на всичко, направено от теб. Не е никакъв проблем да придружавам Алиша няколко месеца.

— Браво, моето момче. Както ви казах, Сен-Симон вече снима. Исква Алиша при себе си още вдругиден.

— Не мога — прошепна тя.

— Защо не? — запита Дезмънд Кординър.

Бари отговори вместо жена си.

— Тя е с лабилна нервна система — обясни той. — Но, сладур, не си ли спомняш на какъв хал бяхме, преди да почнеш работа като статистка? А сега вече виждаш колко тъпа е работата. Няма от какво да се страхуваш. Сен-Симон е гений; той може да накара и цирково шимпанзе да изпълнява главната роля.

Дезмънд Кординър я дари с най-широката си усмивка.

— Бари е прав, момичето ми. Няма за какво да се тревожиш. Моите хора ще уредят всичко около билетите, да, да, Сен-Симон обещава пълната издръжка и на двама ви.

Бари сграбчи ледената ръка на съпругата си.

— Франция, сладур. Само си помисли, отиваме във Франция...

И Алиша разбра, че вече нямаше право на избор. Бяха я откъснали от Хеп. И сега, в момента на пълното си безсилие, тя не чувстваше нищо, освен една огромна вътрешна празнота, сякаш някакъв невидим демон изсмукваше и последните искрици живот от нея.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Бари се извърна от басейна във форма на сърце, отдалечавайки се бавно от него през обляното от слънце патио към мястото, където другите трима пиеха напитките си.

Той издърпа стола към себе си и каза:

— Не мога да разбера защо ни е събрала тук. Страшно много време съм си мислил за нея и пак стигам до извода, че изобщо не съм я познавал. Но ако има нещо, в което да съм повече от абсолютно сигурен, то е, че тя изобщо не искаше да ходи във Франция.

Максим се изсмя с цяло гърло.

— О, Господи, ама и теб си те бива! Тя не искала да работи със Сен-Симон? Бари, глупако такъв, нима не може да забележиш през всичките тия години семеен живот с нея какви мотиви я движат? Бившата ти съпруга е най-амбициозната кучка в целия свят.

— Да, Бари, ти наистина си малко тъпичък — изрече Бет. Сестринската топлина в очите ѝ неочаквано възроди свежестта от младежките ѝ години. Тя понижи глас, хвърляйки крадешком поглед към закритите със завеси прозорци. — Чия кариера се градеше, когато вие двамата заминахте за Франция?

— Бет и Максим са прави — каза ПД. — Позволете и на мен да кажа няколко думи в качеството ми на агент. Трябва да знаете, една статистка има шанс едно на милион да пробие към върха. И кой уреди този шанс да стане реален? Ти, Бари. Ти с твоята фамилия Кординър. Без това тя дори и не би могла да мечтае за съвместна работа със Сен-Симон.

— Тя не мечтаеше за нищо — произнесе остро Бари. — Сен-Симон просто търсеше едно американско момиче да изиграе една епизодична роля в *Биби* и чичо Дезмънд му изпрати един клип на Алиша.

Тънките крака на Максим подскочиха, сякаш ударени с лекарско чукче за проверка на рефлексите му.

— Татко? Но защо?... О, Господи — Хеп? Значи това е бил начинът му да я откъсне от Хеп? Странно, до този момент това изобщо не ми беше минавало през ума.

— Че защо да ти минава? На мен също изобщо не ми хрумна; а и нямаше откъде, тогава още не знаех за връзката им през ония дни. — Бари говореше без никакъв упрек или ревност. — През всичките тези години се учех на занаят и тя ме подкрепяше, без да я чуя дори веднъж да промърмори нещо — добави той.

— Всички се изприщихме, докато се мъчехме да разберем защо ни е събрала тук — каза Максим. — Така че не ми се пъчи много с авторската си почтеност.

Бари разтри провиснала си гушка.

— Искях само да бъда обективен и да посоча, че и тя имаше добри черти.

Лицето на Максим изразяваше преувеличено недоверие.

— Да не би да искаш да основем фондация за мексикански селянки, желаещи да станат филмови звезди? Бари, тя не само причини смъртта на моя брат, но и ни използва така, както никога никой не го е правил. И още как.

— Тя наистина се превърна в твоя най-голям неуспех, Максим — изрече подчертано Бари. — Но си длъжен да признаеш, че тя ти даде — и на бедния Хеп също — шанс да направите своите първи филми.

Очите на Максим се присвиха пред изгледа на басейна с толкова нелепа форма и след миг устните му бяха готови да изстрелят поредния сноп мълнии от сарказъм срещу своя дебел и плешив братовчед. Но след малко разтърси глава, сякаш прочистваше мислите си.

Колкото и да изглеждаше абсурдно от гледна точка на сегашния момент, не беше ли наистина гледал тогава на Алиша — не, тогава тя вече беше Алисия, — като на средство за изграждане на собствената си кариера?

Не бе ли тогава тялото ѝ спасителният пояс, който щеше да го измъкне от океана на личния му ад? Но това, разбира се, беше още преди трагедията, връхлетяла го по времето на снимките на *Скитания*, да измете всичките му такива мечти и надежди.

МАКСИМ
1966

През една студена зимна вечер в края на месец февруари 1966 година Максим Кординър бавно напредваше инч по инч с цялата опашка към касата на кинотеатър *Бруин* в Уестууд. Вече във фоайето на киното той се втренчи в големия плакат:

Сен-Симон представя

БРАВУРА

Клод Тисо — Жаклин д'Абранте
С участието и на Алисия дел Мар

Той можеше да вземе и копие на *Бравура* от прекрасната кинотека на *Магнъм*, но беше израсъл с убеждението, че хората, платили за да гледат, са най-добрият показател за успеха на филма. Той беше гледал всички филми на Сен-Симон, когато поставяше наравно с Бергман, и по този начин бе проследил целия възход на Алиша от онази епизодична роля без думи в *Биби*. В онзи период лицето ѝ беше по детински пълно, а веждите ѝ бяха превърнати в тънки дъги, но дори и измежду прославените френски актьори тя изпъкваше с уникалния си талант, съумявайки по някакъв невероятен начин да вдъхне живот дори и на героините със секунди филмово време. След трите ѝ следващи филма той повиши мнението си за нея. Тя се бе превърнала в сексзвезда, действително, но и с блестящ хумористичен привкус. Ролите ѝ бяха пораснали. Преди три години, след като бе направила филм и с Фелини, а Сен-Симон ѝ бе предоставил вече статуса на звезда с всичките произтичащи от това привилегии, американската преса започна да я забелязва.

Максим си купи билет в задните редове на киното и се облакът с угасването на светлините. Нямаше никакви начални надписи с имената на режисьора и сценариста. Вместо това камерата препускате

по Шанз-Елизе, сякаш закачена към мотоциклета *Харлей Дейвидсън* на Клод Тисо, отскачаше от време на време към една група млади американски хипита, фокусирайки върху гърба на стройно момиче с дълга черна коса. Тя се извърта и околността се завърта с бясно темпо и следва мигновено катастрофален сблъсък с автомобилното платно. В центъра на екрана се появява Алисия и зрителската маса надава сладострастен вой. Роклята ѝ е с разкопчано горно копче и високите ѝ твърди гърди са почти разголени и подскочат по един много забавен начин, докато тича да помогне на проснатия Клод Тисо. От загриженото ѝ изражение става ясно, че тя е в неведение за причината на инцидента. Жената, седнала на стола пред Максим, се обърна към придружителя си и изрече с възхита:

— Направо я обожавам!

Максим несъзнателно се приведе напред. Ето къде беше липсващото късче мозайка от *Скитания*.

Скитания, филм от новата вълна с разлят сюжет, който планираше да продуцира, рядко напускаше съзнанието му.

Филмът щеше да накара баща му да погледне по-благогосклонно на сина си.

Въпреки че Максим криеше чувствата си от околните с лазерен сарказъм, той беше безпощаден към себе си. Никога не се бе самозалъгвал, че целта му от най-ранно детство беше да накара баща му да го обича. Неговият IQ беше над 160 и външният му вид рядко красив, но под безмилостните и пронизващи черни очи на Дезмънд Кординър той неизбежно се чувстваше прекалено източен, прекалено мършав, лаладжия, нелюбим, без всякакъв интелект; той се чувстваше така, сякаш го разглобяваха като някаква евтина играчка с изкарани наяве всички отрицателни качества. С течение на годините баща му бе успял да му втълпи, че Хеп, с тринайсет месеца по-възрастен от него, притежаваше всички качества, от които така отчаяно се нуждаеше Максим. Но поради някаква необяснима причина Максим никога не бе оспорвал това отношение. В действителност стената, която бе издигнал около себе си, беше най-крехка откъм брат му. Той обичаше Хеп.

Максим отново се съсредоточи. Алисия пак се бе появила върху екрана. Той отбеляза, че в салона всички бяха престанали да хрускат

пуканки. Тя притежаваше онзи необясним магнетизъм, който никой не може да дефинира, но с който се ражда всяка звезда.

Той остана и за следващата прожекция. Докато бърборещата тълпа заемаше местата си, умът му трескаво търсеше начин да убеди Алиша да се раздели със Сен-Симон и със стабилната заплата, за да работи върху един филм с малък бюджет, начинаещи продуцент и режисьор. Една изключително трудна задача, усложнявана допълнително и от факта, че всеки път, когато някой от фамилията Кординър отиваше на гости във Франция, биваше посрещан само от Бари, докато през това време Алиша — впрочем вече Алисия — отсъстваше.

Трябва да действам много внимателно — помисли си Максим докато светлините бавно потъмняваха. — Нямам право на грешка.

* * *

— Бари, Максим се обажда.

— Максим! Откога не съм те чувал!

— Трябва ли да прибавя сенилни нотки в гласа си?

— Откъде се обаждаш?

— От къщи в Лос Анджелис. Но ми задай въпроса следващата седмица и отговорът ще бъде — в Париж.

— Кажи ми с кой полет пристигаш. Веднага скачам в колата и ще ти бъда чичероне в Града на светлината.

— Връзката е много лоша. Пристигам другия четвъртък.

— На двайсет и седми?

— Да, на двайсет и седми. Алиша там ли ще бъде?

— Не, сега правят репетиции за един нов филм. Но ще бъде чудесно. Ще се повеселим както в доброто старо време.

— Не си ли идва за уикендите?

— Ами...

— Проклети комуникации. Тази седмица Алиша ще се прибере ли?

— Ами... да.

— Ще бъда у вас в събота, това е двайсет и девети, около пет. Ей сега ще се обадя в туристическото бюро.

В този дъждовен мартенски следобед през 1966 година се здрачи далеч преди пет. Алисия беше свалила двата старомодни абажура, оставяйки по този начин крушките голи. Приведе се към кръглото огледало, опъна ъгълчето на лявото си око и очерта фина синя линия точно под обтегнатия долен клепач.

Условията определено не бяха от най-добрите, за да блеснат пред Максим.

Лятото придаваше едно особено очарование на тази осемдесетгодишна къща от сив камък. Малкият, обрасъл в къпинови храсти парк, беше затревен, да не кажем изоставен; белите рози, които надзъртаха над фронтонната арка на входната врата, цъфтяха необезпокоявани от градинарски ножици. Сега обаче, с проливния дъжд, огъващ в гротескни танцови пози храсти и дървета и настъпващата валпургиева нощ, мястото придобиваше зловещ вид. Вътрешните стени бяха влажни на допир, а вятърът свободно се разхождаше из залите.

Преди две години Бари бе открил къщата. Хареса я заради кулите близнаци, изваяни във формата на шапки на вещици. Макар и малкото мебел да бяха разбити, многобройните прозорци — счупени, а входната врата да се люлееше на пантите си, духът на ренесансовата архитектура бе запалил искрящи блянове у него. Той съобщи на Алиша, че този изоставен „замък“, както нарече недвижимото имущество, ще бъде едно чудесно капиталовложение. Тя изтегли всичките си пари от *Креди Лионе*, приключвайки сметката си в банката, и взе назаем от Сен-Симон, за да се справи с най-належащите ремонти. Бари със своите ръкави, навити до лактите и откриващи обсипаните му с лунички ръце, блестящи кафяви очи, развален, но решителен френски, направляваше усилията на триото общи работници, наети набързо от най-близкото селце Белвил-сюр-Лоар. Когато парите, с които плащаше на работниците, привършиха, той възвърна старото си мрачно настроение. Вече много рядко отскачаше до Париж, предпочиташе високите каменни стени на замъка.

Алисия бе направила купища дългове, само и само да го измъкне от депресията му.

Повестта му, започната в калифорнийския университет, Лос Анджелис, беше отхвърлена от двадесет и седем издатели в Съединените щати и Англия. Следващият му опус с обем 1407 страници беше изминал половината от същия кръг. Бари, който обикновено пазеше в дълбока тайна своите произведения, този път бе станал истински маниак на тема тайнственост. От честите му избухвания, приведени плещи и мълчанието на пишещата му машина Алисия се досети, че третото му начинание бе замряло в безплодна пауза.

Нейната кариера, обаче, без да бъде наричана светкавична, напредваше с бързи темпове.

След *Биби Сен-Симон* каза:

— Алиша Лопес? Какво е това име?

И така за пореден път тя придоби нова самоличност. Алисия дел Мар, актриса.

Сен-Симон ѝ препоръча една осемдесетгодишна маркиза, която да ѝ преподава езика на Расин и Балзак, и един също почти толкова възрастен преподавател по актьорско майсторство. Тя вземаше уроци по пеене, постъпи в курс по балет и макар че едва ли някога щеше да стане примабалерина, гласът и тялото ѝ придобиха изключителни измерения. Научи се да плува, да кара ски, да язди кон — умения, повече от необходими за професията ѝ.

Алисия дел Мар беше завладяна от един древен наркотик — работата. Единствено работата даряваше с покой при трагедия на любовта; единствено работата притъпяваше жестокият срам, пронизващ душата ѝ при спомена за начина, по който се беше разделила с Хеп.

От онази нощ на сблъсъка ѝ с Дезмънд Кординър тя се бе притеснила далеч повече за Хеп и Бари, отколкото за себе си. Неспособна да даде логично обяснение за внезапното си заминаване, без да разкрие ролята на баща му в това дело, тя не можеше да се реши на среща с Хеп. Паниката не напусна душата ѝ повече от година. Когато разбра, че Дезмънд Кординър никога не би причинил зло на сина си или племенника си, беше станало прекалено късно за писма или телефон. Хеп се беше сгодил.

Тя научи за събитието в една майска вечер на 1961 година. Беше се върнала като пребита от една изнурителна репетиция в малкия

апартамент, който двамата с Бари бяха наели в четиринайсети арондисман^[1] на Париж. Бари го нямаше. На бюрото му лежеше обичайното седмично писмо на Бет. Макар че тези дълги, написани на пишеща машина писма да бяха адресирани до двамата, обръщенията бяха основно към него, така че Алиша само хвърляше по някой бегъл поглед. Този път обаче в началото писмото се забодеше в очите ѝ.

Голямата новина е, че Хеп се е сгодил!! За едно страхотно червенокосо момиче на име Сара Каулс. Тя учи в университета в Южна Каролина, а баща ѝ е старши вицепрезидент на Хюз Еъркрафт. Съвършената двойка. Разбира се, че чичо Дезмънд и леля Розалинд са на седмото небе от щастие. Имаше страхотно парти в Каулсови, а Сара беше направо божествена. Макар че нямах възможност да разменя дори и дума насаме с нея. Двамата с Хеп са неразлъчни...

Алисия остави писмото върху бюрото. Риданията я разтърсваха толкова силно, че нямаше сила да чете повече.

Същото лято, въпреки че боледуваше много рядко, изкара много тежък грип, а после серия простудни заболявания. Много често се улавяше, че плаче при съвсем неподходящи моменти.

Седем месеца по-късно, когато Бет съобщи на брат си, че годежът се е развалил, Алисия се възненавидя за щастиято, което я бе обзело.

Окуражена от Бари, тя подписа петгодишен договор със Сен-Симон.

Контрактът вече изтичаше и тя бе станала, ако не звезда, то най-малкото известна актриса. През декември *Elle* беше направило голямо интервю с нея, а през този месец *Тайм* бе публикувал снимката ѝ в раздела си, посветен на знаменитостите — Алисия дел Мар, екзотичната американка с испанско име, любимото секс-котенце на Франция.

Алисия жадуваше да разшири своето амплоа.

На вратата се почука тъкмо когато разстилаше грима си.

— Аз съм, мадам — обади се сервилен женски глас. Вратата изскърца и в стаята се вмъкна късокрака жена с широки бедра и латиноамериканска външност. Беше облечена в изгладена униформа на прислужница и прошарената ѝ коса беше подстригана на кичури, достигащи очилата ѝ.

Беше Хуанита.

Хуанита затвори вратата и се втренчи през дебелите лещи на очилата в сестра си.

— Мислех, че си се облякла.

— Нали ме знаеш колко съм туткава.

— Какво ще облечеш тази вечер?

— Мисля да сложа роклята от синьо кадифе.

— Тя ти стои страхотно, но ще умреш от студ.

— Ами, ще си сложа дълги гащи.

Хуанита се изсмя. Смехът ѝ беше мек и изненадващо мелодичен.

— Направо ме убиваш с това твоє гласче.

Алисия я обгърна през раменете и я притисна силно.

— Ах, Нита, чудя се как съм могла да живея толкова време без теб!

За да се съберат двете сестри, бе необходима помощта на загрижена приятелка.

През миналия август Алисия бе получила писмо от Щатите сред купищата възторжени послания от нейните почитатели. Тъй като по-голямата част от американската ѝ кореспонденция се състоеше или от безсрамни предложения, или от неграмотни послания, които гласяха, че макар Исус да обича всички, той не може да толерира неморалността, тя предпазливо сряза плика.

Скъпа Алисия дел Мар,

Пише ви жена, приятелка на мисис Хуанита Лопес.

Тъй като нея не я бива много в писането, помоли мен да ви пиша. Тя ви е видяла в „Невероятната“ и иска да ви каже, че сте страхотна. Казва, че тя и вие сте свързани с роднинска връзка, но не казва колко близка. Така че ето

сега ще ви пиша нещо, което не искам да ви пиша. Много лошо тръгна животът ѝ, откакто детенцето ѝ умря миналата година. Още след погребението съпругът ѝ я наби толкова лошо, че извикаха линейката, а той офейка мръсникът. Оттогава тя се мъчи да си изплати дълговете към докторите и болницата. Господ ще ви благослови, ако можете да изпратите някой долар. Адресирайте го до мен, нейната приятелка, Люси Кобин, Пощенска кутия 198, Фресно, Калифорния.

Алисия изпрати по пощата една значителна сума пари и едноразов билет за *Ер Франс*. На летище *Орли* сестрите Холистър се прегърнаха. Алисия излъчваше сияние в кремавия си костюм от *Кристиан Диор* (беше си го купила от Сен-Симон на четвърт цена, след като бе изиграла ролята си в *Сабин*, а Хуанита бе в зелени развлачени панталони и зелен износен пуловер от изкуствена материя, купени от някой квартален магазин за обезценени стоки. Алисия бе призовала на помощ цялото си актьорско майсторство, за да скрие ужаса, който бе изпитала при вида на сестра си. Един от предните зъби на Хуанита липсваше, завехнал лилав белег разсичаше челото ѝ и две дълбоки бръчки разделяха чудните ѝ тъмни очи, защото тя през цялото време се напругаше с всичка сила, за да вижда пред себе си. Който и да я погледнеше, не би ѝ дал по-малко от петдесет години, въпреки че тя още не беше навършила дори и тридесет.

Докато стигнат апартамента в четиринайсети арондисман и двете вече знаеха историята на другата от момента на раздялата им. Хуанита избухна в смях при разказа на Алис как се е прекръстила на Алиша Лопес, за да си намери работа като домашна прислужница, и въздъхна дълбоко, когато научи, че Алиша била влюбена в друг мъж, но останала при съпруга си. Когато Алисия научи подробностите за смъртта на малката си племенница — от гръбначен менингит и медицинска небрежност — тя избухна в ридания.

След вечеря Алисия произнесе твърдо:

— Оставаш да живееш при нас.

— Къде е мъжлето ти?

— Той не идва често в Париж, това прекъсва творческия му процес.

— Последното нещо, от което имаш нужда, е една мексиканска сестра.

— Нита, не говори така. Много те моля. Не си отивай, поне сега. Толкова бях самотна, докато дойдеш.

— Кой казва, че си тръгвам? Никога не съм имала други близки хора освен теб и Пити. Но ти нямаш нужда от някаква отдавна загубена сестра, а от една добра прислужница.

— Да ми станеш слугиня? — Вилицата на Алисия падна в блюдото с недовършено печено. — Това е най-налудничавата идея, която някога съм чувала! Ти направо ме побъркваш!

— Сега ти си кинозвезда.

— Изпълнявам епизодични роли.

— Никога няма да разбереш колко си щастлива, Алис — каза Хуанита.

— Добре, изпълнителка на второстепенни роли. А ти си моя сестра.

— Насаме ще си бъдем, както и по-рано. Пред публиката обаче ще бъда твоя прислужница.

— Не!

— Мъжлето ти знае ли какъв живот си живяла? Преди да станеш Алиша Лопес?

— Не...

— Ако ме представиш като своя сестра, той няма начин да не разбере.

Алисия въздъхна, но не се предаде.

— А не мислиш ли, че той няма да заподозре нещо покрай еднаквите ни фамилии?

— Фамилията Лопес носят най-малко пет милиона души. — Хуанита размаза бучка сирене върху парче хляб, използвайки пръста си вместо нож. — Ще убием два заека с един куршум, ако му кажа, че съм разбрала за истинското ти име — Лопес, което ме е накарало да ти напиша писмо. Като твоя почитателка съм те помолила да ми помогнеш да си намеря работа — каза тя замислено и облиза останалото сирене от пръста си. — Алис, стига сме спорили. Иначе

няма да остана. Тук е направо някакъв хаос, а ти знаеш колко обичам да подреждам къща и да готвя.

— Сигурна ли си, че мексиканската кухня ще се хареса на богатия ти братовчед? — запита Хуанита.

Точно в този момент Бари отвори вратата.

Косата му падаше над челото във формата на разкривено W, а онази младежка костеливост бе останала някъде в миналото; дебелилото му ирландско туидово сако беше добре издуто отпред.

— Скъпа, приближава пет часа, а ти още не си се приготвила — каза той, отпивайки яко от почти препълнената си чаша.

Бари редовно пиеше вино преди обяд. Нервите му се нуждаеха от солидно отпускане. Богатият му братовчед с остър език щеше да завари замъка в пълен хаос, и то в присъствието на Алиша. В редките случаи, когато бяха идвали гости от фамилията, той винаги бе пропускал съпругата си от програмата. Въпреки потайната си и неизразима гордост от нейното положение и въпреки че от негова гледна точка бракът им беше стабилен, той никога не успя да надрасне себе си — онова старо чувство на срам от „произхода“ ѝ не го напускаше.

Алисия, която също се тревожеше от предстоящото посещение, (*Как ли ще изглеждам пред брата на Хеп?*) вече не може да съдържи нервите си.

— За какво си забързал толкова? Максим още не е пристигнал.

Хуанита излезе от стаята.

— Поне няма да се тревожим за вечерята — каза Бари. — Тая жена е истинско съкровище. — Той беше приел историята на Хуанита без никакъв въпрос. — Я чуй! Това не беше ли кола? — Той дръпна рязко избелелите плюшени завеси от прозорците. Стъклата за миг бяха заслепени от мощни фарове въпреки дъжда. — Отивам долу да го посрещна — хей, че те май са двама!

Сърцето на Алисия падна в петите. Тя в миг се озова до прозореца. Някакъв мъж бързаше напред по шибаните от дъжда стъпала пред Максим. Дали пък не беше жена с панталони и палто? Но какво значение имаше това? Фигурата беше прекалено ниска и слаба за Хеп.

— Ще кажа на Хуанита да сложи още един прибор — каза Бари.
— И без паника нали, сладурче? — Той изхвърча от стаята.

Алисия си среса косата назад. Облече топло бельо и се пъхна в домашната си роба с дълбоко деколте, която беше купила след снимките на филма *Кускус с крем*, поставяйки си златната огърлица със сапфирите — златото беше само тънко покритие, сапфирите фалшиви, но самата огърлица беше антика и на нея ѝ допаднаше мекият излъскан блясък. Инстинктите ѝ подсказваха, че изглежда великолепно. Тя наклони глава да се огледа. Но... не беше ли прекалено натруфена?

Преоблече се в червена вечерна рокля с цветя и пуловер от ангорска вълна, после ги смени с черен костюм с панталон, и накрая се върна на роклята от синьо кадифе с фалшивите сапфири.

Максим и неговият приятел бяха прекарали в къщата повече от час, преди тя да слезе по затъмненото стълбище, плъзгайки ръка по парапета, за да избегне счупеното стъпало.

[1] Арондисман — градски район в Париж. — Бел.ред. ↑

Бари и гостите му бяха в гостната стая със столове, придърпани до пукащите цепеници в разкошно украсената камина. Всички се изправиха при влизането на Алиша.

— Хей, хей — извика Максим с обичайното си ухилване. — Най-после. Неотразимата Алисия дел Мар, звездата на половината сълзливи мечтателки по света.

— Бъзльо. Защо не на всичките? — и тя повдигна вежди с комично възмущение.

— Сен-Симон няма особена популярност, ето защо — отвърна Максим, откривайки незабавно кампанията си.

— Дилър, това е съпругата ми, Алисия — каза Бари. — Скъпа, запознай се с Дилър Робъртс.

Дилър Робъртс, застанал между двамата високи братовчеди, изглеждаше още по-нисък в своите пет фута и осем инча. С набитата си фигура, гарвановочерна коса и уязвимо ъгловато лице той напомняше донякъде на Монтгомъри Клифт. Дилър имаше някакво излъчване, предизвикващо съчувствие и Алисия мигновено го хареса.

— Алисия, просто не мога да ви кажа какво означава за мен тази среща — изрече той. — Когато Максим спомена, че идва при вас, аз му се закачих като репей на гърба. Надявам се, че нямате нищо против.

По говора му тя заключи, че бе минал обучение като актьор и използваше наученото да скрие нервността си, подобна на нейната.

— Радвам се, че дойдохте. Както съм се скрила, тук изобщо не идват хора. — Тя накриви глава. — Дилър, виждала ли съм ваши работи?

— Зависи от това колко слаби и с евтин бюджет филми гледате годишно. О, да не забравя, тази година аз приготвих пуйката на Брандо.

Пламъците рязко се стрелнаха в комина, когато Хуанита отвори вратата с арката и кимна леко на Алисия.

— Вечерята е сервирана — обяви Алисия.

Трапезарията не беше още обновена, така че те се върнаха към чамовата маса в един ъгъл на подобната на пещера кухня. Супата с испанско название *albondigas*, ястията от месо, царевица с пиперки и сочните енчилади, пърженият боб бяха гарнирани с безброй комплименти към Хуанита, която пърхаше около огромната печка с въглища.

Братовчедите доминираха в разговора, връщайки се към дните от доброто старо време — Бари почтително, а Максим не без остроти.

След богато карамелизираната торта и кафето, домакинът се изправи олюляващо на стола си.

— Каня ви на банкет, на който подаръкът на Максим ще придаде особено пикантен вкус.

Вече в гостната той отвори бутилката *Хенеси*, донесена от Максим, докато братовчед му с помощта на Дилър пренесоха още една дебела цепеница в камината. Алисия се отпусна в изтърканото кресло.

— Алисия — започна Максим, — имам делово предложение към теб.

— Делово предложение? — запита изумено тя.

— Имам предвид следното. Моята баба Харвард, толкова зряла с годините, че беше известна като баба Скок-подскок, почина преди две години. В завещанието оставя на двамата си внуци сумата от триста и шестдесет хиляди долара. Ние решихме да ги издухаме, като направим филм, Хеп и аз.

Силният вятър от Атлантика забарабани с едри капки дъжд по прозореца.

— Хеп? — запита тя.

— Братът на Максим — напомни Бари.

— Как можеш да не си го спомняш? — запита Максим. — Та той е прекалено едър, за да го забрави човек. — Той се отпусна в креслото. Пламъците в камината обагриха в пурпурно лицето му. — Само че имаме един много малък проблем. Нямаме актриса за главната роля.

— Имам договор със Сен-Симон.

— Направих проверка в юридическия отдел на *Магнъм* — каза Максим. — Договорът ти изтича само след няколко месеца.

— Филм на *Магнъм*? — запита тя със съзнанието, че въпросът ѝ е безсмислен.

— Ти си направо бавноразвиваща се. Филмът е мой и на Хеп. Един филм на *Харвард Продакшънс*. Дистрибуторът по всяка вероятност ще бъде *Магнъм*, просто по някаква случайност познавам някои хора там.

Дилър се изкикоти съвсем по актьорски.

— Очакваме огромен успех — продължи Максим. — Можеш да разчиташ на това. А и освен това главната героиня ще прави нещо повече от това да показва голите си гърди — не ме разбирай криво, не злословя по адрес на твоите. Искам само да ти кажа, че ти вече си готова да поемеш и далеч по-значими роли.

Тя леко се изкашля.

— Хеп знае ли, че ми предлагаш роля?

— В момента търси места за снимки.

— Значи тогава не знае.

— Аз съм продуцентът. Задачата на продуцента е, както знаеш, да наеме таланта и да го подпомогне в работата му.

— Максим, Сен-Симон планира една далеч по-добра роля за мен. — Пълна лъжа, доколкото ѝ беше известно.

Максим отпи от брендите си.

— Означаваш ли това, че отговорът ти е *не*?

— Да, отговорът ми е *не*.

— Определено *не*, или може би *не*?

— Определено *не*.

Максим наклони глава, протягайки напред празната си ръка, жест, който означаваше: *Госпожо, ако вие искате да пропилеете шанса на живота си, това си е ваша работа.*

Вятърът виеше, удвоявайки силата на дъжда.

— Вслушай се — каза Дилър.

— Като истинска буря в павилионите на *Магнъм* — произнесе Максим, свивайки ръце пред устата си като мегафон. — Хайде, момчета, дъждовалните машини готови. — Той намали гласа си до нормален. — Не изпитвам особена охота да се връщам в хотела.

— Тук ще спите — заяви Бари с надебелял език. — Няма да мърдате оттук.

Алисия искаше по-скоро да се отърве от киселата усмивка на Максим.

— Да — каза тя. — Настоявам да останете... надявам се, че двамата с Дилър нямате нищо против да спите в едно легло.

— Дил, какво ще кажеш? — обърна се Максим към него.

— Всичко, каквото имам да кажа — отвърна Дилър, — е, че нямам никакво желание да се претрепем някъде по този дяволски път.

— Ти знаеше ли за плановете на Максим? — запита Алисия, вмъквайки се в дебелината на фланелена нощница. — За филма му, искам да кажа.

Бари се обърна към нея.

— Преди да слезеш при нас, той превъзнасяше до небесата проектите си; направо бях забравил до какви висини може да стигне въодушевлението му.

— Въодушевление?

— О, да, той непрекъснато повтаряше, че щял да бъде принуден да наеме приятелката на Хеп.

Приятелката на Хеп? В годините, последвали разтрогването на годеча му със Сара Каулс, Бет не беше споменавала в писмата си за никакви особени ангажименти, но явно Хеп е задълбочил някоя своя връзка. Алисия се извърна настрани.

— Значи тя е актриса?

Бари се прозина.

— Точно там е работата, че не е. Казва се Уитни Чарлз. От банкерската фамилия *Чарлз-Бостън*. Пробвала се е в рекламите. Направила е три рекламни клипа и всичките за компании, контролирани от *Чарлз-Бостън*.

— Значи мислиш, че ще я наемат, така ли?

— Какво говориш? Знаеш колко несигурен е станал филмовият бизнес днес. Акционерите на *Магнъм* ще въстанат, ако чичо Дезмънд понечи да прояви шуробаджанащина и пусне филм, направен от синовете му с участието на звезда, чийто единствен опит се състои в участието ѝ в три рекламни клипа. Ето защо има нужда от теб. Ти може да не си Бардо, но хората вече познават името ти.

— Тогава считаш, че съм направила грешка, отхвърляйки предложението му?

— Мила, нали сме се разбрали по този въпрос? Всеки си гради кариерата, без да се бърка в работите на другия.

Тя угаси светлината и легна в голямото меко легло, издърпвайки пухения юрган високо до шията си. Бари положи ръка върху рамото ѝ. Другарски жест, никакви покани за любов. Не бяха се любили от четири месеца. Предишният период беше още по-голям — към пет месеца. Никой от тях не го правеше на въпрос; това беше източник на скрит срам и за двамата. Макар че беше непрестанно ухажвана от неуморния Сен-Симон, от Клод Тисо и от още поне десет души от снимачния екип, тя ги беше оставила на дистанция с изкусен хумор, който не остави никаква враждебност помежду им. Приятелите ѝ, които също така бяха и нейни партньори, я считаха за символ на американската перверзия — вярната съпруга. Но тя съзнаваше, че архаичната ѝ вярност беше по-скоро насочена към Хеп, отколкото към Бари.

Бари се оригна с винени аромати и се изтърколи от нея.

Бедничкият ми той — помисли си тя, търкайки нежно пръстите на крака си о прасеца му. — *Богатите му роднини още му създават комплекси — ето защо се напи толкова.*

Тя си измисляше оправдания за пианството на Бари. Въпреки практическото отсъствие на полов живот между тях и празнотата, създадена от него във взаимоотношенията им, лоялността ѝ към него се бе усилила и поради това тя никога не гледаше на себе си като на главната причина, поради която той не пускаше бутилката. Дълбоко презирайки се за собствените си неуспехи, той горчиво се възмуцаваше от нейния прогрес.

Само след две минути високото му и пронизително хъркане започна да конкурира поривите на бурята. Тя дълго време остана будна, лежеше по гръб с очи, вперени в тавана.

Да играе във филм, да бъде нещо повече от сексимвол — това беше повече от предизвикателство, крайъгълен камък в кариерата ѝ.

Но, разбира се, беше абсолютно невъзможно да приеме ролята.

Не можеше да се изправи срещу Хеп.

Тя добре съзнаваше, че прибързаното ѝ бягство без никакво прощално обяснение бе нанесло неимоверно жесток удар на Хеп. В пълно неведение за мотивите ѝ, той би могъл да заключи единствено,

че тя бе сграбчила с две ръце внезапно появилия се шанс да направи кариера със Сен-Симон пред възможността за съвместен живот с него.

Внезапно се видя отстрани да отваря вратата на мотелска стая в бежово, видя Хеп, застанал в очакване, сивите му очи, топли и разбиращи. Със скимтящ стон тя се претърколи по корем, притискайки се в матрака и стегна вагиналните си мускули, докато се триеше напред-назад в едно унизително и омерзително подобие на любов.

Жестока ревност към Уитни Чарлз от банковия клан *Чарлз-Бостън* я задави.

Вятърът бе стихнал в неделя сутринта, но дъждът, макар и преминал в леко росене, не спираше. Докато Алисия навличаше дебелилото си вълнено бельо край малкия електрически радиатор, Бари се беше сгушил в леглото под дебелилото подплатено с вата одеяло.

Тя го запитва съчувствено:

— Искаш ли да ти донеса сурово яйце с устърширски сос?

Това беше любимото му ястие, с което лекуваше махмурлуците си.

— Благодаря ти, но нямам време, трябва да се обличам.

Той се измъкна от леглото, завързвайки коланчето на халата около себе си.

— Хайде, потапяме се — изпъшка той.

Тя положи една окуражителна целувка върху пъпчивата му буза — устата му дъхаше на кисело — и те заключиха ръце, докато слизаха по стълбите. Вече на долната площадка видяха, че вратата на библиотеката зееше широко разтворена. Максим се бе привел над бюрото и четеше.

Бари побледня. С глух рев той се втурна към него и го изблъска от бюрото си.

— Нямах право да бъркаш из нещата ми — изхърка той.

— Какво, по дяволите... — започна Максим.

Бари блъсна братовчед си, който политна и падна назад върху извитото като арка антично бюро, съхраняващо огромно количество ръкописи на Бари. Максим възстанови равновесието си и връхлетя върху Бари, засипвайки го с цял куп удари по изцапаната с петна тъкан на халата му. Бари изписка и в отговор се опита да изблъска ръцете му. Отстрани и двамата изглеждаха смешно.

Шумът изкара Дилър от кухнята.

— Господи — извика той, — какво става тук?

— Бари не позволява на никого да четете ръкописите му — обясни Алисия. — Дори и на мен.

Алисия и Дилър стояха объркани със съзнанието, че трябва да прекратят свадата, но не знаеха как.

Максим удари Бари в гърдите. Бари залитна, после се втурна напред и замахна към напрегнатото лице на Максим.

Кръв шурна от носа на братовчед му. Ръцете на Бари в миг се отпуснаха безволно покрай тялото му.

— Господи, Максим, не го направих нарочно.

Максим нанесе последния си удар в тялото на вече прекратилия съпротивата негов опонент. Коляното му коварно намери слабините на Бари и братовчед му се сгърчи със стон.

Алисия се втурна към съпруга си и нежно го поведе към стола на бюрото му.

Дилър предложи носната си кърпичка на Максим.

— Благодаря ти — изрече задъхано Максим, попивайки кръвта си. — За какъв дявол беше всичкият този шум, Бари, стари приятелю?

— Ти въобще някога искаш ли разрешение да надзърташ където и да е? — запита с разтреперан от смущение глас Бари.

— В своето невежество си мислех, че всичко написано е предназначено да се четете — каза Максим.

— Не и преди последната редакция.

— Дори и без нея написаното е много добро.

Бари се изпъна.

Максим бавно добави:

— В действителност дяволски добре написано.

— Е, ако не нещо друго, битката поне ми оправи махмурлука — изрече весело Бари. — Пихте ли кафе?

— Ще пийна още една чашка — каза Максим. — Бари, дори и на ум не ми е минало да те кастрирам.

Минало ти е и още как — помисли си Алисия, следвайки мъжете в топлата кухня.

Същата сутрин Бари и Максим не се отделиха един от друг. И двамата демонстрираха силна семейна носталгия, сякаш да се убедят,

че юмручната им схватка ни най-малко не бе помрачила общите им спомени. Максим и Дилър отстъпиха на увещанията на Бари и приеха да прекарат още една вечер в къщата.

Дилър предложи да придружи Алисия при покупките на хранителни продукти. Макар че дъждът бе направил на пръв поглед околността безлюдна и тесният път беше хлъзгав и опасен, пазаруването се бе оказало извънредно кратко. Дилър беше отличен компаньон. Създаваше някаква много мека атмосфера около себе си, притежаваше приятна гъвкавост, която тя свързваше с определени хомосексуалисти. *Но това — разсъждаваше тя, — беше крайно невероятно. Ако Дилър действително беше такъв, нима щеше тогава Максим, всеизвестният женкар, да обикаля Европа с него?*

Двете сестри се върнаха в Париж рано на следващата сутрин за репетицията на Алисия в *Пламъкът*. Епизодът, един дълъг и непрестанен галски спор, продължи чак до шест часа вечерта.

Нечий мъжки глас се обади, докато тя уморено влизаше в апартамента си:

— Здравей.

Максим се бе изтегнал в едно кресло, елегантен както винаги в модерното си туидово сако и избелели джинси.

— Какво правиш тук? — запита тя остро.

— Четох хороскопа си. Там пишеше, че тази вечер трябва да отвърна на гостоприемността. Двамата с теб отиваме на вечеря.

— Максим, страшно съм уморена. А и освен това Хуанита ми е приготвила нещо за хапване.

Тя се огледа за подкрепа на думите си. Но през отворените врати на спалнята се виждаха само двете тесни легла; кухнята и банята също бяха отворени, но и там нямаше никого.

— Когато ѝ обясних, че ще излизаме, тя реши да се поразходи малко.

Слепоочията на Алисия запулсираха болезнено.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да контролираш когото си поискаш?

Тясното му и красиво лице се отпусна, а вестникът прошумоля в краката му.

— Алисия, нямаш и представа колко смешна е забележката ти.

Притискайки главата си с пръсти, тя си припомни, че през изминалите шест работохолични и често пъти изпълнени с носталгия години, когато градеше кариерата си във Франция, поканата на Максим беше първата увертюра, направена от друг Кординър, освен Бари.

— Добре — въздъхна примирено тя. — Дай ми само няколко минути да се преоблека.

— Не се притеснявай. Резервацията ни в *Лаперуз* е от осем и половина.

Той протегна ръка и я потупа по задника, докато тя влизаше в спалнята. Леката закачка не събуди нищо в нея, дори и лек гняв.

Лаперуз се помещаваше в една древна и очарователна къща. Първоначално бяха настанени в големия салон на първия етаж. После Максим размени няколко думи с управителя и ги поведоха по излъсканото стълбище към едно уединено сепаре, което гледаше към тъмната Сена с блестящо осветените корабчета.

След като беше дадена поръчката, Алисия каза:

— Ако тази вечеря е предназначена да ме ангажира за твоя филм, отговорът ми продължава да е отрицателен.

Очакваше остра и саркастична реакция, но вместо това той се извърна и я изгледа с мрачна сериозност.

— Нека бъда откровен с теб, Алисия. Страшно се нуждая от теб. И от двама ви.

— И от двама ни? — запита изненадано тя. — И от Бари също?

— Нямаме готов сценарий, само някакъв сюжет. Романът, върху който работи той, се покрива почти изцяло с това, което ни е нужно.

— Така ли? Той никога не коментира работата си с мен — призна тя. — За какво става дума?

— Едно продължително, изпълнено с преживелици пътешествие. Заглавието е същото като на оригинала, *Одисея*, нашето е *Скитания*. Действието се развива в най-люксовите хотели на Прованс, а ние се местим нагоре и надолу по крайбрежието на Орегон и Калифорния в един психеделичен автобус. Героите ни са антивиетнамски настроени, про-наркотични и про-секс.

— Експериментална творба?

— Много мощна. Съвсем нова е за американската публика, но сега ѝ е времето. Алисия, аз бях абсолютно сериозен, когато ти казах, че си израснала далеч над ония тъпи американски актриси с вечно навирени крака. Ти заслужаваш една истинска роля. Ти си от ерата на шестдесетте години, новата жена, интелигентна, разкрепостена, без задръжки по отношение на секса.

Абсолютно никакви, освен ако абсолютната вярност към един почти целомъдрен брак би могла да се счита за задръжка.

Една богата и възрастна двойка беше седнала на най-близката до тяхната маса. Мъжът хвърли поглед към Алисия, бодна два пъти в чинията си и промърмори нещо на съпругата си, благоухаеща на *Шанел*. Тя изчака дискретно половин минута и после се обърна с любопитство. Обикновено Алисия изпитваше невинна радост от това, че хората я разпознаваха. Но сега се намираше в отвратително настроение и погледите я раздразниха.

Тя изглежда навъсено обожателите си и изрече с приглушен глас.

— Максим, много съжалявам, но аз си имам свои причини да откажа.

— А какво ще кажеш за Бари? Никога ли не си се замисляла за начина на живот, който води той? Да не може да изкара и цент, да го издържа съпругата му?

— А това — рязко отвърна тя — си е наша работа.

— О, разбира се. Бари ми обясни, че вашите кариери никога няма да се пресекат. Но аз му се изсмях. Ти си му длъжница, Алисия, абсолютна длъжница. Без теб той щеше сега да е адвокат, щеше да взема тлъсти хонорари и щеше да е в нормални отношения с леля Клара и чичо Тим...

— Не мислиш ли, че вече прехвърляш всякаква мярка? — изрече сърдито Алисия. — Бари не би постъпил по друг начин. Знаеш колко често нарича сценаристите курви — добави вече по-спокойно тя.

— Така говорят всички девственици. Това произлиза от страх — от страха, че няма да те поискат, от страха да не се осереш. Повярвай ми, Алисия. Той би прескочил и през огнени обръчи, само и само да напише сценария на *Скитания*.

— Тогава защо не му дадеш възможност да опита поне на пробен сценарий?

Пристигна първото основно ястие. Максим проследи с поглед церемонията по сервирането на техния *turbotin braise aux echalotes*.

Когато след малко пак останаха сами, Алисия каза:

— Той е един абсолютно самоотвержен писател.

Максим заби зъби в първата хапка.

— Върховно е.

— Дай му шанс.

Максим продължи да се наслаждава на храната, сякаш тя изобщо не беше проронила и дума.

— Опитай го. Просто няма подправка, която да не са използвали.

— Това ли е твоят начин да ми съобщиш, че филмът е поръчка пакет? Че ако аз не взема участие, ти няма да вземеш Бари? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Казвам ти да си изядеш своя turbotin, преди да е изстинал съвсем.

Както беше прието, в петък Сен-Симон прекрати репетицията точно в един часа. Алисия и Хуанита се вмъкнаха в ситроена, като спряха в *Белвил-сюр-Лоар* да си купят прясно изпечени франзели.

Влизайки в къщата, бяха изненадани от бясното чукане на пишещата машина.

— От доста време не бях го чувала да работи така — каза Хуанита.

Тракането продължи с неуморно кресчендо чак до часа за вечеря. Бари се появи със зачервени очи и изпито от умора лице, но въпреки това грабна бутилката с виното от кухненския рафт и затанцува с нея към Алисия, сграбчвайки я в меча прегръдка.

— Сладур, не ти мърда най-великата роля в кариерата ти!

Тя се издърпа и го загледа зяпнала. Хуанита наблюдаваше с безстрастен поглед, бъркайки супата от спанак.

— Не знаеш ли? — запита Бари.

Алисия поклати глава.

— Максим не ти ли каза? Сигурен съм, че обеща да изясни всичко с теб... Или пък дали не му обещах аз да свърша тая работа? Както съм се сраснал с пишещата машина, и името не мога да си спомня. — Последва още една прегръдка. — Знам, че си счепкана с Холивуд на тая тема, но можеш да ми повярваш, че вече си готова.

— Сен-Симон...

— Ще имаш време да завършиш *Пламъка*. А той не е пинтия, няма да се заяде за оставащите няколко месеца. Досега не съм ти се бъркал в работите, но скъпа, ти наистина не можеш да се откажеш.

Алисия въздъхна.

— Бари, наистина ли искаш да напишеш сценария?

— Този филм е точно това, от което имаш нужда, за да стартираш в кариерата — заяви той на висок глас. — Заради това се

съгласих да го направя безплатно. Правя го заради теб! — изкрещя Бари.

— Супата е готова — извика Хуанита от кухнята.

— Ти, лайно такова — изрече Алисия, — ти, мръсно лайно такова!

— Един ден ще паднеш на колене пред мен и ще ми благодариш — не й остана дължен Максим.

Репликите се разменяха на следващия ден следобед. Той беше пристигнал сам в замъка около единайсет сутринта и веднага се бяха уединили с Бари. Тежката дъбова врата неохотно пропускаше приглушено гневните им крясъци.

— Накарал си го да го направи без пари!

— Това е съвсем обичайно за един начинаещ автор.

— И ако аз откажа ролята, ти ще се откажеш от сценария му?

— Ще бъда принуден.

— Значи той може да ти предложи сценарий по-добър дори и от този на *Отнесени от вихъра* и ти ще се откажеш от него?

— Какъв избор бих имал тогава?

— Не мислиш ли, че това ще го унищожи окончателно?

— Алисия, ти си вътре в бизнеса, не е необходимо да ти го напомням. Без теб никое студио няма да сключи договор с нас за снимките на филма, това да ти е ясно. Съсипването на Бари не е моя грижа, а твоя.

Остатъкът от седмицата Максим прекара в замъка, помагайки на Бари да изчисти проекта на сценария. Братовчедите спореха до прегракване през деня, през нощта и по време на храна. В *Льо Негр*, един ресторант две звезди от веригата *Тур*, двамата братовчеди се скараха толкова жестоко за един епизод, че бяха изхвърлени от залата на ресторанта. В петък скелетът на сценария беше вече готов и късно следобед на същия ден Максим си тръгна. Бари отпразнува повода със стилно *Божоле*. На следната сутрин Алисия донесе на съпруга си сурово яйце с устърширски сос и той се оттегли в библиотеката да започне работата по вече окончателния сценарий.

След като Алисия завърши снимките си в *Пламъка*, Сен-Симон формално я освободи от остатъка на контракта. Гъстите му бакенбарди одраскаха бузите ѝ, той си взе сбогом с нея и извика:

— *Bonne chance* в Холивуд!

Бари жадуваше да се завърне триумфално у дома. Но тъй като хонорарите им за *Скитания* щяха да дойдат чак след привършване на снимките, и понеже Алисия все още дължеше на Сен-Симон за ремонтите по замъка, двамата се набутаха в един чартърен полет Париж — Лос Анджелис.

Алисия и Хуанита използваха задремването му и се уединиха в опашката на самолета до тоалетните.

Хуанита се обърна към сестра си.

— Сега ще ми обясниш ли какво става?

— Да ти обясня какво?

— Знам, че се съгласи да направиш филма само заради Бари. Не мога само да разбера защо си толкова неспокойна? Да не би да е заради чичото на Бари, бащата на Максим? Нали ми каза, че искал да те изгони от страната?

Алисия се втренчи надолу към облаците.

— Това беше преди много време. Оттогава минаха шест години. Вече едва ли го е грижа къде живея.

— След като не те е страх от него какво имаш толкова срещу Калифорния?

Алисия положи брадичка в малкия овален илюминатор.

— Нали си спомняш, когато ти казах, че бях влюбена и скъсахме? — изрече тя бавно. — Това беше братът на Максим, Хеп.

— Режисьорът на филма, в който ще играеш?

— Да. Хеп по нищо не си прилича с брат си. Изобщо не е язвителен като Максим и е абсолютно порядъчен. Разказах му всичко за нашия живот, как съм отраснала, и това изобщо не го разтревожи. Със сиви очи и руса коса е и много едър. Веднага разбираш, че можеш изцяло да му се довериш. Мистър Кординър уреди Сен-Симон да ме наеме, за да ме раздели с Хеп. Нямахме как да обясня на Хеп за ролята на баща му, така че той трябва да си е помислил, че съм решила да не пропускам своя шанс да направя кариера, вместо да му посветя живота си. Сега ходи с едно много богато момиче.

— И след всичките тия години ти все още не можеш да го забравиш?

Въздишката на Алисия замъгли стъклото на илюминатора.

— Знам, че е нелогично, но е така. О, Нита, как бих могла да бъда всеки ден до него, след като знам, че ме презира? Как ще го гледам с другата жена?

За място на снимките Хеп беше избрал *Мендосино* и *Форт Браг* в Северна Калифорния. Съседните малки градчета, разположени по назъбеното, създадено сякаш за снимки крайбрежие, сред гъсти гори от секвоя, подчертаваха две коренно противоположни тенденции в американското общество. Праволинейният статус на *Форт Браг*, едно тежко общество, се демонстрираше в баровете и заводите за огнестрелно оръжие, в мъжете с късоподстригани прически, в американските флагове, веещи се по бензиностанции и магазини. *Мендосино* не бе нищо друго, освен древни останки от португалско рибарско селище, привличащо младите хипари отпускарни също както и поети и грънчари, чиито галерии бяха украсени със символи на мира. Отпаднали от колежа студенти мирно отглеждаха малки ливади от канабис, скрити в близката гора.

До това оптимално за снимки място *Харвард Продакшънс* транспортира филмов екип в състав от по-малко от тридесет души, включително и половин дузина актьори. Всички се оказаха успешен избор и впоследствие бяха търсени. Но понеже *Скитания* наблягаше изключително силно върху превеса на човешките права, беше антивиетнамски настроен, то всеки един от тях се бе съгласил да работи на минимално заплащане. Въпреки общата политическа солидарност неизменната кастова структура на филмовата индустрия взе връх. Това беше повече от очевидно, когато Максим избра местата за спане: помощник-режисьорът, помощник-операторът, скриптерката, електротехниците — целият низш състав, сред тях и Хуанита — заеха един спартански мотел извън Форт Браг. Вилите с красиви керемидени покриви, пръснати около луксозния мотел *Три скали* бяха заети от продуцента, режисьора и неговата дама, главният оператор, звездите и сценариста.

— Подушвам, че работата върви дяволски шибано — каза Бари в мрачно настроение, подсилено от бутилка *Джони Уокър*.

— Да, носът ти разбира от тези неща, ти си врял и кипял ветеран във филмовия бизнес — отвърна му Максим.

— Бях достатъчно близо до бизнеса, за да знам, че всяка продукция, в която сценарият непрекъснато се пренаписва, е загазила здравата.

— Бари, момчето ми, ние не пълним чучело със слама. *Скитания* е жив организъм. Следователно твоята безсмъртна проза неизбежно ще претърпи промени. Което, ако си спомняш, е причината за твоето присъствие тук.

Спорът им се водеше в една малка и задръстена каравана. Двойното вградено легло бе останало, също както и червеното отделение за закуска, където Бари се бе сгърчил зад пишещата машина. Всичко друго бе изнесено, за да се освободи място за една малка копирна машина и един голям, розов фризьорски стол, в момента зает от Алисия. За ролята си на Каси тя бе облякла дълга *madras*^[1] рокля, блестяща с късчета от огледала; кожени сандали, половин дузина огърлици от тюркоаз и сребро. Кен Паптън със съсредоточено изражение на лицето правеше прическата ѝ, докато тя наблюдаваше съпруга си и Максим.

Алисия винаги бе считала Максим за най-арогантния и разглезен от братовчедите — проидохата на фамилията. Но през време на двете седмици предфилмова подготовка в Лос Анджелис и десетте дни, откакто бяха започнали снимките, мнението ѝ бе претърпяло радикална промяна. Максим съперничеше на Сен-Симон по организаторски способности. Той ласкаеше, придумваше, убеждаваше, надминавайки по умения и изкусния французин. Когато съвсем ненадейно тежки юлски дъждове бяха превърнали местата за снимки в непроходими локви — дни, в които другите снимачни екипи (на пълен хонорар), щяха да разиграват картите, да плетат или слушат местните УКВ радиостанции, Максим не ги остави бездейни дори за минута. Той беше мениджър от класа.

Откакто бяха започнали снимките, беше загубил пет фунта от теглото си, и сега, облегнат с една ръка върху масата на Бари, напомняше на някоя от изпитите статуи на Джакомети.

С уморено движение Бари вкара нов лист в пишещата машина.

— Следобед ще имаш няколко нови реплики — каза той, отправяйки злобен поглед към Алисия. Максим бе поискал

допълнителен диалог за нейната роля.

— А сега ще пръскаме — заяви гримьорът.

Алисия закри с длани страните и челото си, докато силният аромат на лака за коса не се разнесе из караваната.

Максим се разкашля.

— Хайде, Алисия — каза той и отваряйки вратата, леко прокара ръка по ханша ѝ, докато тя преминаваше край него.

Още от самото начало Максим покровителствено я даряваше с ласки на публично място, придружени с многозначителни усмивки. Но въпреки това тя трудно можеше да повярва, че той действително имаше нещо наум. За такъв известен свалач като него усмивките му бяха лишени от интимна топлина и в докосванията му имаше нещо уклончиво, сякаш пръстите му проследяваха очертания на път по разстлана карта вместо тези на плътта ѝ.

Макар че това беше втората половина на юли, облачна покривка беше надвиснала като влажно и студено армейско одеяло. Днес снимаха в район, който местните жители наричаха *Гората на пигмите*, поради липса на микроелементи в почвата боровете не надвишаваха човешки ръст.

Алисия забърза към мястото, където екипът се трудеше около един автобус, богато украсен с лозунги и символи. Максим леко крачеше край нея. Той непринудено положи ръка върху рамото ѝ и пръстите му собственически обвиха гърдата ѝ. Тя рязко се дръпна встрани и затича към няколкото хилави дървета, където бе застанал Хеп в избеляла фланелка, потънал в напрегнат разговор с една изключително пищна блондинка. Уитни Чарлз играеше Луиз, една дребна, незначителна роля. Освен ролята ѝ по нея нямаше нищо дребно и незначително. Огромни пари бяха отишли, за да се извае това почти шестфутово, атлетично и въпреки това незагубило нищо от женствеността си тяло, и най-малко милион докосвания с четка на гледачки и гувернантки бяха полирали златната коса, която падаше свободно и бляскаво около плещите ѝ. Коженото палто от астраган, наметнато върху костюма ѝ, не беше обикновено — бе излязло изпод ръцете на *Ревийон* специално за нея.

Хеп се извърна засмян при приближаването на Алисия. Усмивката беше обичайната за учтив поздрав. Очите му не излъчваха нищо, освен вежлива радост.

— Доведох ти звездата — каза Максим. Той потупа за довиждане Алисия по бедрото и продължи към генератора, завързвайки разговор с електротехниците.

— Здравей, Алисия — произнесе Уитни.

Блестящите ѝ румени бузи потънаха толкова дълбоко, когато се усмихна, че долната част на лицето ѝ сякаш хлътна.

Алисия отвърна на усмивките и поздравите им с пресилено оживление и се насочи към бялата лента, която беше нейният маркер.

Предобедът до този момент се развиваше точно според прогнозите, които придаваха на *Скитания* неговата сюрреалистична атмосфера. Всеки се придържаше толкова стриктно към ролите, че всичко се превръщаше в една автопародия. След приземяването им на летището на Лос Анджелис Бари се беше запил здраво, непрестанно обвинявайки я за безспирния поток от промени в сценария. Тя съзнаваше, че всяка промяна, наложена му от Максим, го караше да се чувства провален не само в белетристиката, но и в писането на сценарии; въпреки това знанията ѝ не ѝ помагаша да се издигне над честите унижения, на които я подлагаше той публично. От друга страна пък Максим я следеше като хищник. Тя се мъчеше да поддържа впечатлението, че това е част от неписания сценарий, но снимачният екип и актьорите, добре осведомени за женкарската репутация на Максим Кординър, наблюдаваха развоя на нещата с любопитство, граничещо с воайорството.

И за капак на всичко там беше и Хеп.

При първата репетиция, след изминалите шест години, той я беше поздравил по следния начин:

— Алисия, просто не мога да ти обясня колко много обожавам работата ти. Аз съм съвсем начинаещ в режисьорския занаят, така че ще ти бъда безкрайно благодарен за всеки даден от теб съвет.

Беше ѝ проговорил с уважението, оказвано на дългогодишните кралици в бранша, без да влага никаква друга интонация в думите си.

— Ааа, толкова се радвам да те видя отново, Хеп — бе промърморила тя.

Когато актьорите бяха започнали диалозите си, тя бе призовала на помощ цялото си актьорско майсторство, но дори и нейният глас бе потреперил тук-там. Само след няколко минути тя се извини с внезапен пристъп на грип и главоболие, и напусна.

Помощник-режисьорът вдигна двете дъсчици с надпис *Сцена 45/Снимка 1* и шумно ги хлопна.

— Тихо, всички! — изрева помощник-режисьорът. — Снимаме.

Хеп хвърли окуражителен поглед към Уитни, която му изпрати въздушна целувка, преди да тръгне по обозначения път покрай психеделичния автобус.

Алисия влезе в диалога. Тя си помисли: *За мен това беше любовта на живота ми, а за него нищо повече от няколко бурни любовни срещи. От какво толкова се страхуваше Дезмънд Кординър?*

[1] Madras — фин, здрав памучен плат, обикновено на ивици, който се употребява за ризи, дрехи и др. — Бел.ред. ↑

— Защо не се откажем тази вечер от вечерята, мисис Кординър?
— запита Хуанита, сгъвайки една копринена нощница върху надипления юрган. — Ще отида и ще ви донеса нещо за ядене.

— Хуанита е права, скъпа — извика Бари от банята. Излекуван от тазсутрешното си мрачно настроение, той беше весел както никога.
— Изглеждаш ми много отпаднала. Защо не си легнеш?

— Нищо ми няма — излъга Алисия. Умората бе изцедила всичката ѝ сила и нервните ѝ окончания бяха като оголени.

Тя участваше в почти всяка сцена, а това бе причинило пълното ѝ себераздаване, обичайната съдба на всички велики актриси, водеща до неизменните страхове. Ами ако следващият път не успееше да даде всичко от себе си? Ако не успееше да се превъплъти в Каси, изгнаничката от затънтеното градче, която бе извисила духа си? Ами ако заради неуспеха ѝ *Скитания* претърпеше провал? За капак към съмненията ѝ, които я разяждаха отвътре, основните епизоди се снимаха в много трудни метеорологични условия. Най-разумното нещо според съветите на Хуанита и Бари щеше да бъде да си легне след една лека вечеря. Вместо това тя постигаше невъобразими висоти в мазохизма, като придружаваше всяка вечер Бари до масата, запазена за Максим, Дилър, Уитни и Хеп в салона на мотела. Подобно на нощна пеперуда, привличана неудържимо от пламъците на свещта, тя беше неспособна да се откъсне от Хеп.

Алисия седеше и ровеше с вилица пържолата си, като се преструваше през това време, че слуша Максим. Изтегнал се в стола до нейния, той я развличаше с истории за филма, който Мерилин Монро била снимала в *Магнъм*. Хеп бе наклонил глава към Дилър, с когото разискваха проявените ленти, пристигнали от лабораторията в Сан Франциско с ежедневния търговски полет. В далечния край на масата Уитни непрекъснато задаваше на Бари следния въпрос:

— Бари, не си ли съгласен с мен, че Джон Барт е най-големият жив американски писател?

Тя бе изкарала един основен курс по английска филология във висшето училище във Вирджиния и това я бе тласнало да потърси компанията в него, сценариста на филма.

— ... полата ѝ се развя нагоре и целият екип мигновено се надърви. — Максим изведнъж спря. — Алисия, ти не ме слушаш.

— Мерилин не носела бикини.

— Ти изтърва ключовата фраза. Никой не го знае, но тя действително носеше.

— Моля те, Максим, нека поне тази вечер да не изпробваш остроумието ми — изрече тя уморено. — Става ли?

— Ти наистина ми изглеждаш много уморена.

И той притисна топлото си и костеливо бедро към нейното. Тя се измести от него, доколкото ѝ позволяваше столът.

— Студът винаги ми действа много зле на работата.

Той хвърли поглед към модерния часовник с бронзови стрелки, поставен на полицата над камината.

— Минава десет и четвърт. Време е да съпровожда тази помръкнала звезда до бунгалото ѝ.

— Не! — каза раздражено тя. — Бари ще ме отведе. — Тя погледна към дъното на масата. — Бари?

Съпругът ѝ продължаваше да се представя като блестящ ерудит в английската литература.

— Бари? — обърна се тя още по-високо към него.

Накрая той се извърна от Уитни.

— Да, сладур?

— Не мисля, че мога да издържа и десерта.

— Добре, тръгвай тогава. — Той наля още бордо в чашата на Уитни и в своята. — Ей сега тръгвам и аз.

— На Бари му е достатъчно — изрече sotto voce Максим. После добави вече с нормален глас: — Не можем да позволим топзвездата ни утре да се яви с тия кръгове под очите, нали така? Хайде, Алисия. Време е за сън.

Дилър приплъзна поглед по тях. От поведението му около масата и още няколко наглед дребни подробности тя вече със сигурност знаеше, че той е хомосексуалист, и че — въпреки невъзможността да го докаже — обектът на възжеланията му е Максим. Следователно задиранията на Максим с нея трябва да бяха не по-малко болезнени за

него от нейните при гледката на влизащите заедно в бунгалото си всяка вечер Хеп и Уитни.

Тя продължи протеста си.

— Ти си поръча шоколадово суфле, Максим. Остани и си го изяж.

— Не можем да те оставим да се препънеш нейде в тъмното.

В този момент Хеп се обърна към нея.

— Аз ще те съпровозя, Алисия.

Тя тъкмо отпиваше глътка вино. Чашата се люшна в ръката ѝ и няколко алени капки обагриха снежнобялата покривка. Макар че Хеп бе показал професионална грижа към нея, до този момент не бе пристъпил онази невидима граница, която се бе установила между тях след шестгодишната раздяла. Да бъдат само двамата в гъстия мрак? След всички онези нейни трескави блянове по него, чиято еротика я събуждаше стенеща и обляна в пот? Какво щеше да стане, ако самоконтролът я напуснеше, ако го обгърнеше с ръце, ако го целунеше; какво би станало, ако отново го погалеше така, както тогава?

— Момчета, оценявам загрижеността на всички ви и съм ви дълбоко благодарна — изрече тя решително, изправяйки се. — Но аз съм вече голямо момиче.

Максим също се изправи.

— Алисия, остави на мира феминизма — каза той. — Тръгвай с мен.

Тя се загърна плътно в наметалото и се отдръпна от Максим, като тръгна към бунгалото си. Вятърът бе довял мъгла откъм Тихия океан и една лампа, виснала на високата секвоя край мотела, хвърляше мъглява светлина върху криволичещия път пред тях.

Максим наруши тишината.

— За какво си мислиш?

— Мислех си за утрешните снимки.

— Стига си се правила на умна. Питам какво мислиш за нас.

— О, Максим, моля те.

Подминаха разклона, който водеше към бунгалото на Уитни и Хеп. Максим спря под лампата и протегна ръцете си напред.

— Виж — обяви той. — Нямам липсващи пръсти. Нито симптоми на проказа.

— Нека да оставим този безсмислен разговор.

— Питам те за мен и теб, пиленце.

— Нищо няма да стане — каза тя.

— Нищо ли? Аз мислех, че това е думата, с която се характеризира онова, което получаваш от Бари.

— Той е страшно объркан. — Тя беше твърде уморена и напрегната, за да съобрази, че тази защита на съпруга ѝ всъщност беше отговорът на въпроса на Максим. — Той не разбира, че сценариите се пишат, за да бъдат променяни.

— Нека да оставим на мира проблемите му с писането, също както и тези, свързани с бутилката. По-важно е дали може да го вдига?

Алисия се насочи към следващия фенер.

— Значи не може да го вдига — заключи Максим. — Тогава защо да не го направим с тебе двамата?

— О, моля те, изчезвай!

Той я сграбчи и задържа. Очите му блестяха в сумрака дълго време, преди да сведе поглед към нея, после се приведе да я целуне. Дългият му език си проби път към гърлото ѝ и на нея и се повдигна от това.

Тя изви глава встрани и успя да се изтръгне.

— Пусни ме!

— Природата не е предвидила тяло като твоето да остава целомъдрено — избъбри с надебелял език той.

Тя се напрегна и се отблъсна с две ръце от костеливите му гърди. За нейна изненада той я пусна. Адреналинът препусна по вените ѝ и тя се втурна надолу по хълма към бунгалото си.

На входа трескаво зарови в чантичката за ключа. В следващия миг Максим се озова до нея и го измъкна от ръката и.

— Довиждане до утре — каза тя.

— Още не сме си казали лека нощ.

Той отключи и я блъсна в тесния вестибюл, сграбчи я за ръката и я завлече в спалнята.

— По дяволите, Максим, изчезвай оттук или ще те убия! — изкрещя тя, като го заудря и зарита, но плачът и ударите ѝ нямаха никакъв ефект върху него.

— Ти не можеш без това — измърмори той. — И аз наистина ще ти го дам.

Той я притисна върху леглото и стисна ръцете ѝ. В мъжделивия конус от светлина на нощната лампа, която Хуанита оставяше винаги включена, Алисия видя, че тънките устни на Максим трепереха.

Някаква жестока мъка го разяждаше отвътре.

Максим и тъга? Невъзможно!

В следващия момент устата му се притисна към нейната за още една брутална целувка. Тя с мъка се измъкна от прегръдката му.

— Изчезвай оттук — изрече задъхана тя.

Ужасът я обземаше все повече и повече. Макар ръцете му да бяха приклецили раменете ѝ, тя се гърчеше и извиваше като риба на сухо. Борба, в която не можеше да се контролира. Опита се да го ритне в слабините, но той предусети удара и затисна коляното ѝ между костеливите си, но силни бедра.

— Максим, изчезвай! — изстена задъхана тя. — Чуваш ли ме? Изчезвай веднага оттук!

Той я повали по корем върху леглото.

Затиснал с длан двете ѝ ръце на кръста, с другата успя да смъкне панталоните и френските ѝ копринени бикини под тях. Отчаяно съпротивлявайки се, тя си спомни за Хенри Лопес — дали тогава е била по-силна и по-бърза, или Хенри е бил по-слаб насилник от Максим? Той я покри с тялото си, а ръцете бързо и ловко разтвориха заобления ѝ задник.

До този момент не я бяха насилвали в ануса. Някаква несломима частица от съзнанието непреклонно ѝ заповяда да не дава и най-малък признак за разкъсващата болка, която ѝ причиняваше Максим, и тя зарови глава в гладките копринени гънки на одеялото, задущавайки стоновете си в него.

Ръцете му обхванаха кръста ѝ, а тялото му заблъска с всички сили нейното. И изведнъж със силен стон той се изтърколи от нея. Облече се и веднага излезе от бунгалото. Вратата се затръшна и затвори; за някакъв безкраен миг тя остана неподвижна върху леглото, но влажния въздух откъм океана я накара да се съвземе.

Тя бавно се изправи от леглото и с мъка се придвижи във вестибюла. Едва след като заключи вратата, разбра, че онова, което течеше по бедрата ѝ, не беше само сперма, но и кръв. Тя пусна душа. Облегна рамене на стената и бавно се свлече на пода до почти кипналата баня. Актът на изнасилване беше изпратил в небитието

Алисия дел Мар. Тя отново беше Алис Холистър и докато кожата ѝ бавно поаленяваше, тя използва последните си останки от воля да намрази до смърт фамилията Кординър, всички до един.

На следващата сутрин, когато излезе от караваната гримирана и сресана, Максим вече я чакаше отпред да положи покровителствено ръка върху рамото ѝ и да ѝ се усмихне нежно. Сякаш по телепатия, всички освен Бари, знаеха, че Максим Кординър е постигнал поредната си победа.

По време на снимките Алисия чувстваше цялото си тяло разнебитено, а някои движения просто бяха невъзможни. Добре че Хеп прекрати рано снимките, за да обядват. Алисия се отказа от бюфета и се върна в караваната.

Дилър я настигна.

— Алисия, можем ли да отидем някъде да поговорим? — запита той спокойно. Смъкна ярко избродираното си джинсово сако и го наметна върху раменете ѝ. — Обещавам ти, че няма да ти отнема много време.

Ужасена от това, което можеше да чуе, тя изрече умоляващо:

— Дил, направо съм като пребита.

— Много те моля — каза той с разтреперан глас.

— Нека първо да пийна малко чай.

Тя отпи няколко глътки от пластмасовата чашка, докато Дилър я водеше навътре в хилавия пигмейски лес.

— Алисия, ние сме приятели, не е ли така?

— Разбира се, че сме приятели, Дил, не е необходимо да казваш каквото и да било. Аз разбирам всичко. За мен няма значение какви са сексуалните предпочитания на човек.

— Разбира се, че съм гей. — Дилър повдигна рамене. — Свикнах с тая мисъл още преди години. Това между теб и Максим...

— Успокой се — прекъсна го тя горчиво. — Единствената страна, ангажирана в това, е той. Част от влечението му към женската половина от човечеството.

— Влечението на Максим се крие в тайна от баща му — каза Дилър, придържайки една клонка да не я удари. — Не е тайна как се отнася Дезмънд Кординър към хомосексуалистите.

Тя залитна в мига, в който значението на думите му достигна съзнанието ѝ.

— Не мога да повярвам на думите ти — изрече тя със сподавен шепот. — Максим? Но той е женен. И е спал с един милион момичета.

— Ние сме любовници от три години.

Пластмасовата чашка изпраща и топлият чай потече по дългата кремава рокля, но тя дори не забеляза това.

— Значи тогава аз съм *брада*^[1]. Но... ако той просто иска да го запази в тайна, защо не продължи да ляга с момичета? Всички знаят, че той е свръхнадарен. Защо му трябваше да ми скача?

В очите на Дилър се появи влага.

— Алисия, той е убеден, че ти си неговият ключ към нормалния живот.

— Аз? Той не може да мисли това, Дилър. Той знае отлично, че чувствата ми към него са абсолютно негативни. Аз? Това е една толкова налудничава идея, че...

Протестите ѝ заглъхнаха при спомена за конуса от светлината на лампата и особеното страдалческо изражение на Максим.

— Никога не е бил такъв със съпругата си или останалите жени — те наистина бяха *бради* за него. Той не спира да говори за теб.

— На теб? Максим действително притежава дарбата да бъде особено и мъчително жесток към другите.

— Жестокостта действително е един от неговите таланти. Но той е нещо повече от това, Алисия. Той е изключително умен, абсолютно честен пред себе си. Той може да бъде почтен. Той е брилянтен.

— Защо ми казваш всичко това?

— За да не го ненавиждаш.

— Ти наистина си много добър човек, Дилър — изрече тя, тръгвайки обратно към мястото на снимките.

— Не, не съм. Страшен ревнивец съм. Но моля те, Алисия, не го ненавиждай.

[1] Прозвище за жените, с които един хомосексуалист е принуден да поддържа връзка, за да не се разчуе. — Б.пр. ↑

Максим мрачно почука с върха на химикалката снимачното разписание.

— Изоставаме с шест дни.

— И това е в най-добрия случай, ако нищо повече не ни обърка програмата — каза Хеп.

Двамата братя направиха гримаси. Щеше да е абсолютно наивно да не очакват някаква неприятност, която да ги забави с още няколко дни.

Хеп си грееше ръцете на изпускащата пара кафеварка; разговорът им по необходимост се водеше конфиденциално и те си поемаха порцията ерзац кофеин в безмилостното шест часа сутринта — часът, наложен им за закуска от камиона, който ги снабдяваше с провизии.

— Хайде да гледаме нещата право в очите, Максим — каза той. — Това просто беше неизбежно. Все пак е първата ми режисура.

— И моята първа продукция. Първият сценарий на Бари. Първият филм на Уитни. Би трябвало да променим името на филма в *Девственици*. — Максим надраска няколко числа. — Това означава още сто бона над бюджета ни.

— Толкова много?

— Вероятно сто двайсет и пет. Ще бъде цяло чудо, ако не пипнем язва, Харвард.

Отпивайки от фалшивото кафе, Хеп каза:

— Откъде да намерим още пари? При татко не можем да отидем.

Двамата размениха погледи. Припомниха си едновременно разговора с баща си, провел се до басейна в къщата му в *Палм Спрингс*. Тогава му разкриха плановете си около *Скитания*, но Дезмънд Кординър им каза: *Защо не профукате парите и си спестите блъскането и главоболията? Нямате абсолютно никакъв шанс в търговско отношение с този филм.*

— Познаваш ли някой, който да инвестира?

— Да подпомогне начинаещи? Та ти направо ме късаш от смях.

— А ПД?

— ПД? Сега вече ще се търкалям по пода. Та нашето селяндурче не може да си плати дори и наема за офиса.

ПД беше напуснал филмовата агенция, в която работеше, още в началото на пролетта, за да пробва силите си в самостоятелния бизнес. Агенцията му бе поела ангажимент към няколко съвсем изпаднали клиенти и макар че си беше изградил добър имидж, фамилията беше убедена, че всеки месец взема назаем или от Франк, или от Лили Зафарано.

— Той знае как стават тези работи — каза Хеп.

Показалецът на Максим почука по масата в продължение на няколко минути и после той каза:

— Имаш ли някакви дребни?

И двамата изпразниха джобовете си.

Максим отиде до телефона, набра 213, кода на Лос Анджелис, и сетне номера на ПД.

— Да, тъпо копеле такова, знам колко е часът. Но този уикенд ще правим конференция... Да, знам, че имаш срещи, имаш и бръмбари в главата, не е ли тъй?... Да, разбира се... Слушай, ПД, двамата с Хеп сме затънали толкова дълбоко в лайната, че сме обули ботуши до кръста. Трябваш ни. Да, страшно... Разбира се, стаята и храната са от нас.

Снимаха всеки ден, включително и през уикендите, но когато съботният самолет кацна, Максим чакаше на летището.

За негова изненада на стълбичката се показа Бет, а след нея и ПД.

— Хей, Бет. — Той се приведе и целуна стройната си братовчедка. — Направо ме съсипваш. Не съм очаквал толкова важна клечка.

След дипломирането си (*summa cum laude*) в университета на Южна Каролина през юни 1960 година Бет беше наета от *Магнъм* като помощник четец. Високообразована, но и едновременно с това много опитна в подбора на материала, от който после правеха сценарии за филмите, съзнателна до краен предел, тя се бе издигнала без никаква роднинска помощ до поста шеф на отдела на *Магнъм*, който се занимаваше с художествените основи за сценариите. Минала през смесен колеж, в своята леденосиня памучна рокля тя въплъщаваше младата делова калифорнийка.

— Когато ПД ми спомена, че ще лети при вас, реших, че е хубаво да използвам възможността да се видя с Бари — побърза да обясни тя.

— Тия близнаци с техните усукани пъпни върви — пошегува се ПД.

Максим беше запазил единична стая за ПД в главното здание на мотела *Три скали*. Двамата мъже се качиха горе, а Бет се насочи към рецепцията да се оправя с формалностите.

ПД, широко известен познавач на лукса във всичките му проявления, се огледа мрачно в миниатюрната стаичка.

— Нали ми говореше, че било страхотно?

— Уредих ти стая с баня, нали така искаше? — отвърна му Максим.

ПД вече пускаше душа. Смутен от свръхактивните си потни жлези, той избъбри нещо за семейните навици към чистоплътност.

Максим остана седнал на тясното легло, докато ПД се появи отново. Беше се загърнал с хавлия около ниското мускулесто тяло. На врата му висеше златно кръстче, заровено в гъстата окосменост на гърдите.

— Сега ми обясни за какво е целият този шум? — запита ПД. — Защо ме домъкна на гъза на географията?

— Пресконференция ли трябва да устроя специално за теб? Или да ти го кажа право в очите? Надхвърлили сме бюджета.

ПД кимна мъдро с изражение на врял и кипял агент.

— Когато ми разказваше за вашия проект, ми стана ясно, че нямате никакъв шанс да приключите с вашите триста и шейсет бона. Дори и при най-строги икономии щяха да ви трябва поне петстотин. Прав ли бях?

— Не си много далеч. Трябват ни още сто двацет и пет.

ПД намъкна черните си шорти.

— Ако това е продукцията на *Магнъм*, защо не вземете от тях?

— Не можем да отидем при татко.

ПД, наследил старомодните разбирания за сплотеното семейство, което си помага при всяка нужда, изглеждаше като ударен по главата.

— Защо да не можете?

— Поради много причини, никоя от които не е съществена за нашия разговор.

— В този момент, ако говорим от чисто бизнес гледна точка, вие сте на средата на един студентски филм.

— С една дребна и незначителна подробност. Ние работим с професионалисти, хора като Дилър Робъртс и Алисия дел Мар.

— Дилър никога не е правил правилен подбор на филмите си. А Алисия никога не е играла главната роля. Макар че не е за изхвърляне.

— Нещо се замисли, ПД.

— Познавам някои хора от Лас Вегас. Те са приятели и сънародници на татко.

Хора от казиното — помисли си Максим. В кръговете на Холивуд Франк Зафарано беше повече известен с пристрастието си към хазарта, отколкото с режисурата си. Франк може да заложил на всичко, казваха хората и после привеждаха примери. Веднъж, по време на снимките на един филм, беше се обзаложил с Кларк Гейбъл коя точно капка дъжд ще пропълзи най-бързо до долната част на един прозоречен декор. Беше се обзалагал с Хенри Фонда кога децата на Фонда ще имат първото си зъбче. Беше осъмвал на игри на покер; беше взел под своето крило няколко букмейкъра. Но предпочитанията му бяха към масите с най-високите залози в *Невада*.

— Кое те прави толкова сигурен, че твоите авери ще се бръкнат в джоба? — запита Максим.

ПД измъкна една спортна риза, изгладена по невероятен начин от ръката на Лили Кординър Зафарано. (Въпреки че Лили плащаше на две прислужници за цял работен ден, тя продължаваше да глади собствено ръчно бельото и ризите на мъжете от семейството.)

— Откакто започнах да работя сам, непрекъснато ми говорят, че искат да финансират филми. Всички големи компании — *Магнъм*, *Метро Голдуин Майер*, *Фокс*, *Уорнър Бродуейс*, *Кълъмбия* — работят с пари от Невада. Един ден може би това ще се промени, но сега...

— В случай че си забравил — прекъсна го Максим, — брат ми има репутация, която съперничи и на тази на Супермен.

— Сигурен съм, че една банка ще парафира сделката. Не е необходимо да казваш на Хеп.

— Колко процента ще поискат за услугата?

— Петнайсет. Това е сегашният лихвен процент при заеми за продукция. Искат инвестициите им в шоубизнеса да бъдат строго законни.

Максим се вгледа през прозореца. Беше летен ден с чисто синьо небе. От мястото, на което стоеше, се виждаше късче от залива, където грамадните вълни с грохот се стоварваха върху крайбрежните скали.

— А ти? — запита той.

— Щом мога да помогна, защо да не го направя?

— И никакъв процент за услугата?

— Ние сме от едно семейство — изрече с укор ПД. — Аз само ви събирам заедно и ви оставям да си направите сделката. — Той си обуваше изгладени черни чорапи. — Сега ми кажи за Алисия. Бива ли я?

— Страхотен задник на екрана — а и не само там.

ПД се ухили.

— Максим, дяволе такъв. Бедният Бари.

— Ние сме от едно семейство. Преливам свежа кръв в един разклатен брак.

ПД се изсмя и отметна глава назад.

— Толкова ли е добра, колкото и при Сен-Симон?

Той зададе въпроса си с малко по-висок глас от обикновено. Въпреки че ПД Зафарано изказваше суперлативи за най-големите в бранша — Фелини, Бергман, Бунюел, Сен-Симон — в действителност той не ги харесваше и избягваше да гледа чуждестранни филми. До този момент не беше виждал Алисия на екрана.

— Дори е по-добра. Хеп твори чудеса с нея. Когато е в кадър, не можеш да си откъснеш погледа от нея. Не отричам, че тия фантастични цици помагат, но тя излъчва далеч повече. Хайде, ела с мен и ще ти покажа. Имаме един проявен откъс от Мендосино.

Те оставиха Бет до караваната да изненада Бари и продължиха към *Роял*, където Максим пъкна по нещо в джоба на мениджъра и оператора да завъртят кадрите от предния ден, преди да нахлуят децата за съботната сутрешна прожекция.

Клиповете демонстрираха различни версии на три епизода. При дългата любовна сцена камерата беше снимала толкова отблизо, че се виждаха и най-нежните косъмчета по врата на Алисия.

ПД задържа дъх. През целия си живот беше заобикалян от филмови сирени, но Алисия действително надминаваше всяко въображение. Не бяха само блестящата ѝ плът, тези големи и бездънни сини очи, устата ѝ с тази чувствена долна устна или невероятното ѝ

тяло — в края на краищата, всички актриси идваха с подобен багаж. Това беше предаването по най-мистериозен начин сексуално излъчване, зовът ѝ за мъж — ПД Зафарано в този случай, — който да сваля тежък товар от плещите ѝ. До този момент той никога не бе изпитвал и най-малкото влечение към съпругата на братовчед си, но сега, като я гледаше на екрана, панталоните му се издуха отпред.

— Това е всичко, Максим! — извика операторът.

ПД дойде на себе си.

— Брей — изрече той с благоговение, — тя е велика.

Тази вечер Нашата Стара Банда беше в пълен състав с ПД и Бет на масата до камината. Непрекъснато хвърчаха закачки и припомняния. Само веднъж разговорът се докосна до сериозна тема.

— Чухте ли за *Далечна страна*? — запита ПД. *Далечна страна*, големият летен хит на *Магнъм*, беше станал *притча во язицех* на масмедииите, символ на неуспеха. — Говорят, че чичо Дезмънд има много големи проблеми в работата си.

— Татко?

Хеп и Максим си размениха зашеметени погледи. Каквото и възмущение да таяха в сърцата си, никой от двамата до този момент дори не беше си представял, че човек като Дезмънд Кординър може да се провали в бизнеса.

Бет остави вилницата на масата.

— До ушите ми стигат всички клюки в *Магнъм*. Рио Гарисън не обвинява чичо Дезмънд за последните няколко неуспеха. (Рио беше вдовицата на Арт Гарисън и главният акционер на компанията.) Но все пак в известен смисъл ти имаш право, ПД. Тя очаква доста големи постъпления тази година. Всеки вярва на чичо Дезмънд и чака от него като някой вълшебник да вади зайци от всякакви шапки, както винаги досега го е правил.

Алисия, както винаги под контрол, сега се присъедини към тях. Тя не само беше изтощена докрай от работата, но освен това и осъзнаваше, че седи до зълва си, въплъщаваща всичко онова, което смачкваше самочувствието ѝ: диплома от колеж, глава на женския университетски клуб, винаги хладнокръвна, дискретно облечена, девствена.

Бет и ПД лежаха прегърнати върху широкото легло в нейната стая на втория етаж. Той беше свалил всичко от себе си, с изключение на кръстчето; тя носеше върху себе си единствено златната звезда на Давид.

— Ммм — каза тя, прегърнала го с обагрените си от светли лунички ръце.

— Ммм — отвърна той. — Добре ли се чувстваш?

— Не можеш ли да отгатнеш, скъпи?

ПД се върна незабелязано в своята стая кутийка. На разсъмване, след като се изкъпа и облече, той се обади по телефона на шофьора на пикапа на *Харвард Продакшънс* да го закара в *Мендосино* за ранната меса.

Същия ден, в неделя, той чукаше на вратата на караваната на Алисия.

— Полетът ни е само след няколко минути — каза той. — Така че реших да се отбия да си вземем довиждане и да ти кажа пак, че изпълнението ти е върховно.

— *Скитания* е страхотен филм.

— Трябва да се научиш сама да си качваш цената. В Холивуд скромността не краси човека.

— Ние няма да останем след филма тук. Връщаме се във Франция.

— Правиш огромна грешка в кариерата си, Алисия — изрече мрачно ПД. — Холивуд е единственото ти място.

Вратата се отвори без почукване. Влезе Максим. Докосна с устни Алисия по косите и се ухили над главата ѝ на братовчед си.

— Ако все още не си се досетила, Алисия, длъжен съм да те предупредя, че нашето селяндурче е тук, за да те сваля — каза Максим.

— Поеми го отзад, Максим — изрече ПД без всякаква злоба. Той вдигна луксозната си пътна чанта. — Ако ти потрябва съвет за бизнеса, Алисия, не се колебай и за секунда. Като член на семейството ще имаш най-бързата и добра консултация. Без никакви ограничения.

На следващия ден, понеделник, ПД се обади по телефона на Максим, за да му каже, че е уредил заема от 125 000 долара със своите хора от Лас Вегас. Предавайки добрите новини на Хеп, Максим пропусна да съобщи кои бяха заемодателите, обяснявайки вместо това, че гениалният им във финансово отношение братовчед познавал някои вратички в данъчното законодателство, които правели сделката много привлекателна за инвеститорите.

Същата нощ Бари, Уитни и Максим вечеряха сами в мотела *Три скали*. Другите снимаха нощна сцена — последните ласки между Дюк и Каси, преди селският шериф да връхлети върху тях и автобуса. Навикът на Дилър да си забравя репликите пред камерата беше достигнал застрашителни размери, но за щастие сцената беше без диалог, така че той не можа да оплете конците.

Още след първото заснемане на сцената Хеп каза:

— Достатъчно.

Максим беше наел местни хора със собствени превозни средства за извозването на техниката и хората му. Алисия, която беше толкова разнебитена от снимките, че просто не усещаше гърба си, се прибра с един буик. Бунгалото ѝ беше отключено. Бари, който беше предпазлив по рождение, винаги заключваше. *Сигурно се е натряскал здраво на вечерята* — помисли си тя. Бутна вратата и за миг остана без дъх.

Максим се беше проснал върху дивана, качил единия си крак върху облегалката му. Той затвори книгата, която четеше, и каза:

— Рано свършихте тази вечер.

— Къде е Бари? — запита тя, като се мъчеше да прогони страха от гласа си.

— С онова чудовище — Уитни. Той не очакваше да се върнете толкова рано. Изглежда, че дължа едно оправдание на братовчедчето си. Очевидно той може да го вдига.

Алисия остави тези думи на Максим да се приплъзнат в съзнанието ѝ. Щеше да мисли върху тях по-късно. От ума ѝ не се

изличаваше споменът за разкъсания ѝ ректум, за ужасния страх, че може да се зарази от някаква неизлечима болест.

— Не го вземай толкова навътре — каза Максим. — Всички грехове, извършени по време на снимки на открито, автоматически се опрощават.

— Максим, днес съм работила петнадесет часа без прекъсване и много искам да си лягам.

— Това като покана ли да го считам?

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че не ме вълнуваш ни най-малко?

Тя остана права на прага.

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че това, което изпитвам към теб, не е обичайното сладострастие?

Лицето му помръкна.

Тя го ненавиждаше, страхуваше се — и в същото време изпитваше съжаление към него. Какво ставаше с нея? Защо не можеше да превъзмогне това толкова нелепо чувство?

— Максим — произнесе тя с въздишка, — не искам да бъда жестока към теб, но отговорът ми е отрицателен. Абсолютно отрицателен. Освен това умирам за сън. Утре пак ме чака извънредно напрегнат ден.

Той се изправи на крака и тръгна към нея.

Тя се обърна и хукна в мрака.

Прескочи наведнъж предните стъпала и спринтира по погълнатия от полумрак път. Коленете ѝ се подгъваха, дъхът ѝ излизаше шумно и на пресекулки. Умът ѝ беше изпълнен само с една-единствена мисъл: да се добере до мотела *Три скали*. Максим не би си позволил нищо във фойето пред погледите на гостите на хотела, отпиващи питиетата си след вечеря. Близките светлини, процеждащи се сред клоните на дърветата, предлагаха безопасност.

Внезапно политна с цялото си тяло напред.

Звезди — помисли си замаяно тя. — *Не. Това не бяха звезди, повече приличаше на фойерверки.*

Съзнанието ѝ се възвърна.

— *Максим!*

Тя се втренчи назад. Пътят беше пуст, но тя скочи напред в тъмнината. Не усети никаква болка. Левият ѝ крак просто отказа да ѝ

се подчини. Отново падна, този път като някаква марионетка с бавно отпуснати конци.

— Хей, Алисия.

Мъжът, който ѝ извика, се намираше само на няколко фута от нея.

Болката се бе върнала, обхванала глезена ѝ, простираща се нагоре; в очите ѝ набъбнаха сълзи и тя не можа да познае гласа на Хеп.

В следващия момент той коленичи до нея.

— Какво е станало? — Гласът му сякаш долетя от хиляди мили.

— Сигурно съм се спънала в някакъв корен — прошепна тя. — Изкълчила съм си глезена.

— Кой?

— Левият.

Тя изстена при допира на ръцете му.

— Счупен е — каза той нежно. — Трябва да те закарам на лекар.

Тя избягваше представителите на медицинската професия. В редките случаи, когато се бе налагало Мей Сю или Хуанита да търсят лекари и да им връчват малка, но с къртовски труд заработена сума, към тях се бяха отнасяли с крайно презрение и често пъти дори без никаква полза.

— Една шина ще ми е напълно достатъчна — каза тя, мъчейки се да се изправи.

— Костта е счупена, Алисия. В Мендосино има клиника с денонощно дежурство. Ще повикам Бари.

— Той не е в бунгалото, той е... — Тя спря. — Той е в бара и едва ли е в състояние да кара.

По начина, по който Хеп наклони глава, тя разбра, че той знае за това, което ставаше между приятелката му и съпруга ѝ.

— Ще те откарам в града — каза той. — Можеш ли да вървиш?

— Така мисля.

Използвайки бицепса му като патерица, тя се изправи и сподави стенанието си.

Когато я взе в прегръдките си, тя не протестира. Топлината на тялото му успокои болката ѝ.

Заскрежената стъклена врата на болницата в Мендосино се отвори от един много млад мъж с червена коса и лунички, толкова ярки, че спокойно можеше да бъде нает за ролята на Хък Фин.

— Аз съм доктор Шоки — каза той. — Мис дел Мар! Вие ли сте това? Изпаднали сте в голяма беда.

— Глезенът ѝ пострада — отговори вместо нея Хеп. — Но първо се нуждае от болкоуспокоително.

След минута доктор Шоки захвърли в кошчето за отпадъци спринцовката за еднократна употреба и каза:

— Сега вече можете да се отпуснете. Ще отида да събудя сестрата да направи рентгеновите снимки. Тя спи отзад в стаичката си. Само не повдигайте вежди, моля. Тя е майка ми.

След няколко минути доктор Шоки обяви:

— Лошо счупване.

След като приключи с обвиването на мокрите, напоени с гипс превръзки около крака на Алисия, той прибави и чифт алуминиеви патерици.

— Една седмица никакво стъпване на счупения крак, мис дел Мар. А после най-малко един месец изключително внимание.

— Да не стъпвам на краката си! Как така? Та ние снимаме филм!

— Аз давам медицински съвети, не кинематографични — изрече той с момчешка усмивка.

Докато Хеп я повдигаше да влезе в пикала, същия, който ПД беше използвал предната сутрин, тя изрече с еуфория, усилена от демерола:

— Никакъв проблем да решим и това затруднение. Само няколко промени в сценария да обясним гипса ми, и толкова.

Хеп бе застанал до отворената врата, гледаше я в очите.

— Сега не е моментът да говорим за това. Трябва да спиш.

— Сецаш ли се за сцената, където Каси пада? Като нищо може да си счупи глезена. Хеп, ами че това е страхотно! Ако тя е прикована към леглото, краят ще бъде още по-жесток. През главата ѝ няма да може да мине дори и мисъл за бягство — ще бъде абсолютно безпомощна при изнасилването.

Ключовете издрънчаха в ръката на Хеп.

— Трябва да се заснемат още няколко сцени, за да се обясни счупеният глезен. А това означава ти да бъдеш изправена.

— Имаме ли някакъв друг избор?

— Да — каза той. — Да сложим кръст на всичко.

Лекарството бе приглушило цели сектори от съзнанието ѝ: бягството ѝ от Максим, изневярата на Бари, счупения ѝ глезен. Тя чувстваше само щастието, породено от близостта на Хеп, от разговора с него без онази бездушна стена от учтивост между тях.

— Ще снимаме няколко кадъра в едър план — каза тя.

Той заобиколи пикапа и седна зад кормилото.

— Не можем да снимаме само в едър план. Ще се наложи да ставаш, а докторът каза, че това е невъзможно.

— Хеп, всички сме вложили прекалено много в *Скитания*. Не можем да го зачеркнем с лека ръка.

— Ти не си в нормално състояние тази вечер, за да вземаш такива отговорни решения. Почини си няколко дни и после ще видим какво ще правим.

Той запали двигателя.

Караше бързо, но плавно, криволичейки из тесните улички на градчето по пътя към магистралата. От време на време гората покрай пътя се разкъсваше и в пролуките проблясваше черната повърхност на океана.

Хеп наруши нощната тишина.

— Защо избяга?

От ниския тембър на гласа му тя разбра, че той не я питаше как е счупила глезена си.

Като че ли сърцето ѝ прескочи един ритъм, но тя без колебание изрече:

— Баща ти ми уреди работа със Сен-Симон.

— Така и предполагам, че баща ми има пръст в цялата работа. Но защо не ми се обади, когато тръгваше?

— Не знаех как да ти обясня.

— О? И това ли беше част от сделката? Значи той нямаше да ти помогне, ако ми се беше обадила?

Дали имаше нещо общо между демерола и натриевия пентотал? Тя дори и не размисли.

— Той ми каза, че Колис Брейди е загубил ръката си заради Илейн Поуп.

Пикапът за миг се отклони.

— Колис Брейди? Самоубийството му беше предупреждението на Холивуд. Но... аз нямах даже и представа, че татко е устроил нещастния случай.

— Той не го е устроил. Арт Гарисън го е направил. Хеп, аз бях достатъчно тъпа да повярвам тогава, че ти или Бари можете да пострадате.

— Татко е гений да убеждава хората в това, което на него му е нужно.

Хеп преодоля един остър завой и после каза замислено:

— Най-смешното нещо е, че когато бях малък, си мислех, че е Господ. Татко също можеше да твори чудеса. Когато навърших десет години, станах сутринта на рождения ми ден и видях отпред на ливадата в двора ни цирк да разпъва палатката си. Цялото училище дойде за представлението. Джийн Кели беше един от клоуните, Бърт Ланкастър игра на трапец, имаше слонове, хотдози, фъстъци, фойерверки.

— Звучи направо като сън — каза тя.

— Но когато двамата с Максим пораснахме, татко се промени. Не, всъщност това не е съвсем вярно. Той не се промени, промени се начинът, по който се отнасяше към нас. За да останеш водач на глутницата, трябва да потискаш всички мъжкар, дори и собствените си синове. Той още ни обича, но непрекъснато ни потиска.

— Максим ми каза почти същото.

Хеп се втренчи в пътя пред него. Дали вярваше, че Максим ѝ е любовник? Хеп имаше силна интуиция, но ако не се беше досетил за нея и баща му, как би могъл дори и да си представи лабиринта на взаимоотношенията ѝ с Максим?

Той вмъкна пикапа в едно свободно ъгълче на паркинга и каза:

— Няма да можеш да стигнеш до бунгалото с тия патерици.

— Мислех да се преместя в главното здание.

Тя изчака във фойето както си беше, с гипса, подпряна на едно кресло, докато той уреждаше формалностите с брататия нощен дежурен на рецепцията.

Хеп се върна с ключа и каза:

— Ще отида до бунгалото ти и ще ти донеса нещата.

— Не! — изрече тя рязко. — Искам да кажа, не е толкова спешно. Тая вечер мога да изкарам и така.

Тя се помъкна с патериците надолу по коридора. Хеп бавно крачеше край нея.

Пред стаята ѝ той каза неловко:

— Алисия, просто не мога да ти кажа колко гадно се чувствам. През всички тези години си мислех, че татко ти е пуснал въдичката и ти си ухапала.

— Точно това трябваше да се получи.

— Да, но аз не бях вече онова десетгодишно боготворящо го хлапе.

— За жалост.

Той се усмихна, отключвайки вратата на стаята ѝ.

— Ще се справиш ли сама?

— Не ме ли видя току-що да финиширам от маратона?

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Ще се видим утре на снимките.

— Това решение трябва да го сложиш тази нощ под възглавницата си.

— Това е само един счупен глезен, нищо фатално — каза тя. — В осем съм готова за снимки.

— Благодаря ти.

Тя го проследи с поглед как прекосява коридора. След всички тези години, прекарани съвместно с актьори, които бяха изучавали най-задълбочено поведението си пред камерата, той сякаш ги превъзхождаше с някаква фина и несъзнателна мощ. Обърна се, когато стигна фойето. Махна ѝ с ръка, като видя, че е още до вратата.

Тя му изпрати въздушна целувка. Жест, за който мигновено съжали. Защото всичко, което касасе Хеп и нея, лежеше погребано между тях в необратимото минало.

Алисия прекара трудна нощ. Действието на демерола бе краткотрайно, а кодеинът на доктор Шоки едва се усещаше. Тя мъчително се мяташе в безсмислени размишления над тази изпратена въздушна целувка. И когато накрая вече сънят я унесе и тялото ѝ се опита да се свие в привичното кълбо, тя се събуди. В пет и половина вече беше в банята, опитвайки се да измие мръсния си глезен.

Вратата на спалнята се отвори.

— Аз съм — каза тихо Хуанита.

— В банята съм — отвърна Алисия. — Откъде разбра, че съм тук?

— Хеп дойде в мотела с резервния ключ преди няколко минути.

— Хуанита огледа сестра си, докато сваляше палтото си.

— Добре си се наредила.

— Глезенът ми е счупен и толкова. Само този голям гипс ме кара да изглеждам толкова зле.

— Аз ще те измия. Ела, легни си.

Хуанита я съпроводи до леглото.

— Благодаря ти, Нита. Хеп ли те докара?

— Че кой друг? Отиде да ти вземе нещо за хапване.

— Това вече не е било необходимо.

— Изглежда, че е на противоположно мнение. — Хуанита се върна с една хавлия и изстискано чисто парче плат. — Какво се случи?

— Спънах се в някакъв голям корен.

— Така твърди и Хеп. — Зад дебелиите лещи на очилата фините тъмни очи на Хуанита заблестяха от състрадание. — Това съм аз, Алис. Ти никога не си ме лъгала. От кого бягаше? От онзи Максим ли? Или Бари има нещо общо с това?

— О, Нита, той флиртува с Уитни.

Широкото лице на сестра ѝ не показва никаква изненада.

— Значи ти знаеше? — каза Алисия.

— Ако има нещо, което хората от снимачния екип наистина правят, то е да си чешат езиците. Ако ги слушаш, излиза, че всяка

минута някой някъде се чука с някоя. — Хуанита направи пауза.

— А вие с Хеп как ще я карате?

— Нита, ти сама виждаш. Това е една отдавна приключена за него история.

— Вчера бих се съгласила с теб, но трябваше да го видиш днес как тича покрай счупения ти крак.

— Той е много внимателен. Освен това му е ясно, че снимките ще бъдат цяло мъчение за мен. Мисля, че можеш да го наречеш бялата овца на фамилията Кординър.

Снимаха на една скала на няколко мили южно от мотела. Свеж вятър духаше откъм океана. В момента, в който Алисия и Хуанита пристигнаха, двама се мъчеха да вдигнат във въздуха дълъг балон с надпис: **ТОВА Е САМО ПОГОВОРКА, АЛИСИЯ. ТИ НАИСТИНА НЕ ТРЯБВАШЕ ДА СИ ЧУПИШ КРАКА, НО ВЪПРЕКИ ТОВА ТИ ЖЕЛАЕМ КЪСМЕТ.** Екипът се суетеше наоколо, пускаше шеги и вървеше по петите на старшия работник, който настояваше да я отнесе до караваната.

Върху пластмасовата масичка в ъгъла стоеше изправен голям букет професионално аранжирани червени рози. Хуанита подаде на Алисия дребния плик. Картичката вътре съдържаше една-единствена дума: *Съжалявам.* Отчетливият почерк принадлежеше на Максим. Как бе успял да открие цветар в тоя малък град толкова рано сутринта? *Опитва се да бъде същия като баща си* — помисли си Алисия и потрепери.

Повториха един малък епизод с нейно участие, който се случваше към края на филма. Когато след това се добра до караваната, Бари вече тракаше здравата на машината. Като я видя да влиза, скочи и я целуна.

— Господи, но това е ужасно, сладурче. — Гласът му искрено потрепери. После тонът му се промени. — Само да бях знаел, щях аз да те откарам на доктора. Но снощи бях вързал кърките; Бет и ПД ме оставиха, нарязан до козирката. Наложих се Максим да ме слага да спя на дивана в бунгалото му.

Лъжата беше съпроводена от бързо пърхане на миглите му в бузата ѝ. Лоялност, защита, форма на другарство, благодарност. И

съжаление. Тя се отдръпна и го потупа по рамото.

— Така ли? Е, известно време да внимаваш с винената диета. За разлика от съпруга си бе обучавана да лъже професионално.

Следващите няколко дни те се опитаха да спазват графика, както и да снимат сцени с вече счупения глезен на главната героиня Каси и тогава Алисия разбра колко мъдро е било предупреждението на лекаря в никакъв случай да не стъпва на краката си поне една седмица. Когато заставаше изправена, гипсът се връзваше в бедрото ѝ. Времето бе претърпяло внезапна промяна и температурата към обяд достигна осемдесет градуса по Фаренхайт. В горещината превръзката ѝ залепна към бедрото. Припомняйки си чувството на покой, дарено ѝ от демерола, тя често се улавяше да хвърля погледи към помощник-оператора — той имаше връзка с един местен търговец. Но тя открай време бе избягвала лекарствата.

Мога ли да говоря довечера с теб насаме?

Дилър бе пхнал сгънатото листче в дланта ѝ и след като го изчака да се върне в караваната, тя го разгърна. Втренчи се в подчертаната дума насаме. По-късно, преди да заснемат един напрегнат епизод, тя бе промърморила: *Да го направим около осем. Ще бъда сама.* (Вече не ходеше при другите в ресторанта, а се хранеше в стаята си.)

Дилър се вмъкна крадешком в стаята ѝ и веднага завъртя ключа.

— Какво става, Дил? — запита Алисия. — Да не репетираме сцена от *Хичкок*?

Дилър не ѝ се усмихна.

— Максим мисли, че сега вече аз дърпам конците. Направо става хрътка, когато сме двамата с теб. Обвинява мен за всичко.

— За какво? Той знае защо побягнах и се спънах.

Дилър издърпа един стол до леглото и седна напрегнат.

— Той е сигурен, че ако не съм споменавал за неговата бисексуалност, ти не би се поколебала да паднеш в обятията му.

— Но, Дилър, аз не съм споменала никому за нашия разговор.

— Той има шесто чувство за тия неща. — Очите на Дилър бяха хлътнали дълбоко с тъмни кръгове около тях. — Той ме напуска, Алисия. Напуска ме. И преди ме е заплашвал, но този път вече е страшно сериозно. Много пъти сме се карали, но никога не е било като снощи. Не спряхме цяла нощ — той даже ме обвини, че аз съм го отклонил, че преди да бъде с мен си е бил хетеросексуален.

— Такъв ли е бил?

— Запознахме се на едно парти в Ню Йорк. Никой от двама ни не беше ярко изявен педал, но пък и никой не беше хетеросексуален.

— Хората изричат много неща, когато се карат, Дил, но никога не ги мислят насериозно.

— Той мисли само за теб.

Тя потрепери.

— Само да свърши филмът и той повече няма да ме види.

— Максим няма да се предаде. Казва, че с теб отново ще стане хетеросексуален. Казах ти, че е влюбен в теб.

— Каквото и да чувства към мен, то не е любов.

Очите на Дилър се наляха със сълзи.

— Как ще живея без него?

— Няма да бъде лесно, повярвай ми, аз знам много добре как се чувстваш. Но хората оцеляват.

— Не и аз, Алисия, не и аз. Не знам какво ще правя без него. Направо съм полудял.

Шерифът изнасилва Каси в разбития автобус на Дюк. Изиграването на сцена с такава емоционална наситеност в такова обкръжение, със страшната жега плюс горещината, отделяна от осветителните тела, миризмата на множество потни тела изискваше от Алисия върховно напрежение и концентрация. Към два, когато накрая прекъснаха, за да обядват, тя се разтрепери и болки като стрели пронизаха цялото ѝ тяло. Едва успя да се довлече до караваната. Бари и Уитни, както обикновено, обядваха на засенчените с чадъри маси до бюфета. (Макар и участието на Уитни да се бе изчерпало и следователно вече не беше на издръжка на филма, тя продължаваше да спи в бунгалото на Хеп, принуждавайки с това Алисия да си задава стотици въпроси, един от друг по-болезнени.)

Хуанита, застанала до бунгалото, ѝ протегна чаша вода с таблетка кодеин.

Алисия с благодарност я погълна.

— Благодаря ти, Нита. Тази сутрин наистина ми дойде много. По-добре да взема още една.

— Няма повече. Мислех, че ще ти стигне до довечера. Ей сега ще отскоча до Мендосино да купя още. Ето, заповядай да хапнеш.

Последното нещо, от което Алисия имаше нужда в този момент, беше храната. Веднага, щом Хуанита излезе от караваната, тя постави недокоснатата табла, отрупана с храна, в ъгъла върху масичката зад пишещата машина на Бари и се изтегна върху задното легло. Найлоновите завески на прозорците се издуха навън, когато вратата се отвори.

Беше Максим.

Тя рязко се изправи в седнало положение. *Не ставай смешна* — каза си тя. — *Максим се държи безупречно последните няколко дни. А и освен това едва ли ще се кани да ме чука в каравана с незаключена врата.*

— Не искам да кажа, че първата заснета сцена не беше добра — изрече той. — Но днешната надмина всичко.

— Благодаря ти.

— Цялата работа е там — каза той, — че вината и покрусата не ми дават покой и за миг.

Тя бавно си пое въздух и не каза нищо.

— Поднасям извиненията си.

— Да, ти ми изпрати цветя.

— Да, и ти накара момичето си да ги изхвърли. — Той направи пауза. — Кажи, че ми прощаваш, или ще залея с кръв целия трейлер.^[1]

Устата му се беше изкривила в старата позната ехидна усмивка, но юмруците му се свиваха и разпускаха. Безсилно състрадание я прониза още веднъж.

— Вече съм забравила — излъга тя. — Защо не го забравиш и ти?

— Опитвам се да сложа ново начало на нашите взаимоотношения.

— На нашите взаимоотношения слага край фактът, че съм омъжена за братовчед ти. Точка.

— Ако искаш да ти падна на колене, веднага ще го направя.

Той коленичи пред нея и я обгърна през кръста с ръце.

Тя го отблъсна.

— Не ставай смешен, Максим!

— Смешен? Толкова съм луд по теб, че не виждам нищо.

Той покри с целувки скута ѝ.

Тя го отблъсна.

— Максим, не се приближавай до мен! Никога! Така че изчезвай! Никой от тях не чу вратата да се отваря.

— *Максим!*

Хеп бе застанал на прага с присвити очи и ръце, стиснати в юмруци. С два скока прекоси трейлера и изблъска брат си от Алисия. Максим разтревожен политна назад, блъсна се в масичката и прекатури таблата с обяда. Мигновено обаче възвърна контрола над себе си и устните му се извиха в насмешлива и знаеща физиономия.

Той изгледа съсредоточено един след друг Алисия и Хеп и проговори:

— Значи такава била работата.

— Изчезвай — каза Хеп.

— От колко време продължавате?

— Слушай, ако не си обереш незабавно крушите оттук, аз...

— Ти какво? Ще ме удариш? Не, братко, ти никога няма да ме удариш. — Максим се изсмя мрачно. — Връзката ви е от доста време, нали? Ти открай време си беше милозлив и, разбира се, веднага се хвана в капана на първото сексапилно мексиканско домакинче, което се завъртя около теб. Сега си спомням, как когато Бари Кординър набързо замина за *la belle France*, ти месеци наред ходи като ударен по главата.

— Слушай, ако ти...

— Не, *ti* слушай. Моите любовни мерици към дамата тук явно са ме заслепили до такава степен, че да не забележа взаимното уважение, с което се ползвате.

Хеп направи крачка към Максим и застана само на няколко инча от него.

— Казвам ти да се измиташ от трейлера. И стой надалеч от Алисия. Ясно ли е?

— По-ясно от стъкло, братко, по-ясно от стъкло — каза Максим.

— Приятни забавления и игри, деца. Не се бойте, последствията ви очакват в далечното бъдеще.

Трейлерът се разтърси при затръшването на вратата. Пресиленото подсвиркване на Максим бавно заглъхна по посока към далечния оживен ромон на множеството гласове.

— Сега добре ли е? — запита Хеп.

Тя си пое дъх и прошепна:

— Малко съм смутена.

— Той през цялото време ти досаждаше, нали?

— Ааа... нещо такова.

Значи и Хеп, като всички в света на нормалните в полово отношение хора, е в неведение за истинската същност на брат си. Но как успяваше Максим да запази всичко в толкова дълбока тайна? Защото е достатъчно отчаян — помисли си тя.

— Той ще ни разнася наляво и надясно — произнесе тя тихо.

— Нека. Имаш ли нещо против? — Той я наблюдаваше внимателно.

Тя поклати глава.

— Не.

— Тогава и мен не ме вълнува — каза той.

[1] трейлер — каравана. — Бел.ред. ↑

Тя се пробуди с усещането, че има някой в стаята ѝ. Не чуваше нищо, а и колкото и да се взираше в мрака, не долавяше ничие присъствие. Но въпреки това чувството, че не е сама, не я напускаше. Устата ѝ беше изпълнена с метален привкус, а върху гърдите ѝ тежеше огромен воденичен камък. *Не мърдай* — каза си тя. — *Дишай равномерно, преструвай се, че спиш.*

И въпреки това онази вироглавка вътре в нея не пропусна случая да се обади:

— Знам, че си тук. Кой си ти?

И тогава се чу шум. Не беше на човешко същество, приличаше повече на триене на голи клони един в друг, но тя веднага разбра какво беше. Смях.

— Той идва в Мендо — изрече призрачното подобие на гласа на Максим.

— Кой...?

— Татко! — И отново онзи налудничав смях. — Последствията ще дойдат по-късно!... Ха-ха...

Алисия се събуди, обляна в пот. Откакто си беше счупила глезена, непрекъснато биваше спохождана от кошмари в сънищата си. Но до този момент никой от тях не беше придобивал такива реални измерения. Тя натисна бутона на нощната лампа. Стаята около нея придоби нормалните си измерения, с розовите страници, съдържащи репликите ѝ от сценария за утрешния ден.

В безопасност съм — каза си тя. — *Добре съм.*

Но до сутринта не угаси лампата.

Това беше последният ден от снимките. Към десет часа температурата във Форт Браг се бе повишила над деветдесет градуса по Фаренхайт, но жегата не бе успяла да обезкуражи една възторжена тълпа, изумително голяма за едно такова малко градче. Жени в леки рокли и мъже в ризи с къси ръкави се бяха натъпкали зад въжетата,

блокиращи тази част от улицата, където се снимаше, патрулирана от три подгизнали от пот ченгета, свободни от работа, които бяха наети от *Харвард Продакшънс*.

Фирмата над магазина беше покрита с друга, надписана в изискан стил със златни букви: WINGSLOWS DRUGS. Алисия седеше на бордюра, гипсът бе скрит зад макси пола, а разкопчаната ѝ блузка съвсем ясно демонстрираше отсъствието на сутиен.

Хеп, който я наблюдаваше през визьора на камерата, размени няколко реплики с Максим. В същия момент двамата братя засенчиха визора си и вдигнаха очи към небето: блясъкът на слънцето беше помрачен от един бавен и пухкав снежнобял облак. Хеп хвърли поглед към Алисия, сигнализирайки ѝ, че е вече почти готов. Максим оформи кръгче с палеца и показалеца си и ѝ се усмихна. *Ето ни и нас — помисли си тя, — тримата, без дори и следа от вчерашните емоционални пиротехники, просто режисьор, продуцент и актриса, които работят заедно.*

Хеп отново погледна към небето, после кимна на помощник-режисьора.

Помощник-режисьорът извика:

— Екшън!

Статистите — наети от местните жители — тръгнаха по улицата, напред-назад, един стар шевролет и един нов оникс седан се движеха нагоре и надолу по настилката. Слънцето изскочи иззад облака тъкмо когато пъстрият автобус спря пред Алисия — един вълшебен ефект, чийто момент Хеп и Максим бяха изчислили точно.

Дилър продължаваше да се запъва над репликите си.

Когато накрая успя да натъкми диалога, Хеп извика, че снимат кадъра. Някой подаде на Алисия патериците ѝ. Тя успя да се изправи и погледна по улицата.

Между един дебел мъж, гол до кръста, и сестра Шоки бе застанал Дезмънд Кординър.

Алисия го зяпна, но без всякаква изненада. Мей Сю понякога се беше хвалила, че сънува неща, преди да се случат; казваше им: дар от второто зрение. *Дъщеря на майка си* — помисли си Алисия.

Шестте изминали години не бяха дори и докоснали нейния стар противник. Косата му си беше все така тъмна, а от разстоянието, което ги делеше, тя не можеше да види никакви нови бръчки по загорялото

му лице. Той ѝ се усмихна, после повдигна въжето. Наетите ченгета, уплашени от кройката на костюма му и абсолютната самоувереност, не посмяха да го спрат. Той закрачи към нея.

— Алисия — каза той. — Това беше повече от вълшебно изпълнение.

— Благодаря Ви.

— Вчера разговарях с ПД. Той беше абсолютно положителен, когато те обсъждаше — всъщност той ми прозвуча като някой агент, опитващ се да ми пробута свой клиент.

— ПД неволно ви е заблудил, мистър Кординър. Той знае много добре, че веднага, щом приключат снимките на *Скитания*, ние се прибираме във Франция.

— О, така ли? А какво ще прави Бари с новата си кариера на майстор сценарист?

Тя изрече с блестяща усмивка:

— Той умира да довърши романа си.

Максим и Хеп дойдоха да поздравят баща си.

— Защо не телефонира, че пристигащ, татко? — запита Хеп.

— Защото ми хрумна едва вчера — отвърна Дезмънд Кординър.

Дезмънд Кординър беше мъж, изправен на ръба на бездънна пропаст.

Магнъм, неговото феодално владение, подобно на всички филмови студии, бързо губеше почва под краката си. Упадъкът на всеобхватната филмова индустрия бе започнал през 1950 година, когато съдилищата оставиха като наследство един антитръстов закон, според който студиите трябваше да се разделят със своите кинотеатри. Това означаваше, че *Магнъм* вече бе лишена от директен пазар за продукцията си. Доходите силно намаляха. Но действителните предвестници на бедата бяха телевизионните антени, никнещи върху все повече и повече жилищни покриви. Хората не ходеха на кино, предпочитаха да си стоят у дома и да гледат Джаки Глийзън, Дайна, Ед Съливан; да наблюдават как Мери Мартин лети във въздуха.

Публиката, която нахлуваше в залата на кинотеатъра, искаше нещо повече от безплатно предоставяните тоалетни. Подобно на *Магнъм*, всеки от останалите филмови колоси в Холивуд правеше

широкоекранни епични платна, изпълнени със звезди, тълпи, насилие и секс — продукции, които струваха милиони.

Съвсем скоро Дезмънд Кординър извърши непростимото. Даде зелена улица на три от тези мегаломански произведения, които претърпяха провал едно след друго. За да сложи капак на проблемите му, основният акционер на компанията, Рио Гарисън, лъскавата вдовица на основателя на студиото, си намери любовник — човек, оказал се бизнесмен с рядък нюх. След щателното разравяне на счетоводните книги на компанията той посочи на Рио, че въпреки чековете с огромни дивиденди, които продължаваха да пристигат всяко тримесечие, парите идваха не от печалбите, а от готовия капитал. За да изплати загубите, *Магнъм* примирено се бе разделил с представителството си в Източното крайбрежие на *Медисън Авеню*, както и с ранчото в *Долината*.

За Дезмънд Кординър беше ясно, че Рио всеки момент щеше да му бие шута отзад. Макар и външно все така непроменен, отвътре той бе почти рухнал и в състояние на деменция. Умът му се въртеше все около една и съща мисъл: *Трябва да направя нещо грандиозно, което да донесе и грандиозен успех.*

Той, който винаги бе спасявал членовете на семейството си, трябваше да реши дали ПД не беше прав, като твърдеше, че двамата му сина могат по някакъв начин да го спасят. Дали *Скитания* нямаше да бъде онзи неочакван касов успех, който щеше да компенсира загубите на *Магнъм* и с лихвите? Краят на снимките приближаваше, но той вече изгаряше от нетърпение. Отлетя за Северна Калифорния със специално нает от студиото самолет.

Бързо улови възникналото напрежение между Хеп и Максим. В Лос Анджелис до ушите му бяха стигнали слухове, че Максим имал връзка със съпругата на Бари, онова дребно статистче, на което беше придал начална скорост, едно момиче толкова ниско в социално отношение, че се бе преструвало на мексиканка, само и само да изплава от тинята. Очевидно Хеп отново се бе завъртял край нея. Той не се вълнуваше от сексуалните излишества. Човек, затънал толкова дълбоко, до гушата, не можеше да се притеснява особено къде предпочитат да си го завират израсналите му вече синове.

— Искам да видя суровия материал — произнесе Дезмънд Кординър, след като приключи с ябълковия си пай.

Той, Хеп и Максим седяха в най-уютното сепаре на най-шикарния ресторант на Форт Браг, *Люси*, само на две пресечки от мястото на снимките.

— Ще го имаш някъде през септември — отвърна Хеп.

— Един месец да се види суровият материал? — не повярва на ушите си баща му.

— Татко — изрече усмихнат Максим, — би трябвало вече да знаеш, че първородният ти син е изряден. Ако зависеше от Хеп, никой не би могъл да зърне дори и с крайчеца на очите си инч от филма до окончателния монтаж.

— Решили сме премиерата да е през октомври.

— Октомври? — възкликна Хеп. — Но сега е август! Трябват ни шест месеца за съкращения и редакция!

— Хеп, след като *Магнъм* ще пуска филма ви на пазара... как му беше името? Все ми бяга. — При всяка сделка, без значение колко близо е до сключването ѝ, Дезмънд Кординър държеше здраво юздите в ръцете си.

Сивите очи на Хеп не мигнаха.

— *Скитания*.

— Ако решим да пуснем *Скитниците* на широк фронт, ще трябва да одобря четири милиона за реклама и промоция. А ако се окаже бомба, ще трябва да съм на предна линия с акционерите, за да подкрепям евтината продукция на синовете ми с големите пари.

Хеп вече с мъка се удържаше да не повиши тон на баща си; паметта му упорито го връщаше към онази гадна сделка, на която беше принудил Алисия. Пое си дълбоко въздух и после го изпусна.

— Татко — каза той, — няма смисъл да ни плашиш...

— Да ви плаша? Аз просто ви посочвам факт, който вие и двамата вече знаете. Октомври е по-печеливш месец в търговско отношение за пускане на нов филм, отколкото януари или февруари.

На излизане тримата минаха покрай Алисия и Дилър, които бяха в първото сепаре. Максим пръв стигна до тях.

— Нашите звезди, обядват *насаме* — каза той. — Доста рядко явление е да видиш Дилър с дама — добави той, когато баща му се

изравни с него. Лявото му око намигна и за събеседника му намекът беше повече от ясен.

Меката усмивка на Дезмънд Кординър не се промени, но сякаш застина.

— Затваряй си устата, Максим! — изръмжа Хеп.

— Аз само се опитвам да посоча на татко, който толкова бърза с пускането на пазара на *Скитания*, че отделът по рекламата на *Магнъм* ще види доста зор, докато успее да скалъпи някакво подобие на любовна интрига между главните изпълнители във филма.

— Какъв срам! — произнесе Дезмънд Кординър, придружил ледените си думи с поглед, пронизващ Дилър.

Дилър поруменя целият, после се втренчи безцелно през залата на ресторанта, сякаш не можещ да осъзнае къде се намира.

Същият следобед Дилър и Алисия снимаха още един епизод на тротоара. Той през цялото време мигаше на парцали пред камерата и въпреки големите картони с репликите, не успя да ги изрече както трябва.

Алисия промърмори успокоително:

— Дил, ти знаеш, че Максим не искаше да каже нищо лошо! Той просто се е родил щръклица.^[1]

— Какво им става на тези звукорежисьори? — запита Дилър.

— Няма ли най-сетне да изключат това дяволско радио? Господи, не мога да понасям валсове!

— Дил, никъде няма включено радио — възрази му тя.

След четиринадесет едри плана под пронизващия взор на Дезмънд Кординър Хеп каза:

— Край. Ще използваме заснетата реакция на Алисия. Дилър се насочи като че ли безцелно към една от колите на продукцията, големия червен додж, и поговори с шофьора. Алисия, на която в този момент пудреха запотения нос, поиска да отиде при него и да му каже нещо нежно и успокояващо, но гримьорите бързаха.

Тя проследи с поглед Дилър да се отдалечава с доджа. Беше сам.

Беше след седем часа и здрачът вече бе започнал да пада, когато приключиха и последните снимки за деня. Алисия се връщаше в

мотела *Три скали* с безмилостно пулсиращ крак; за да се разсее, тя се мъчеше да следи околния пейзаж.

На завоя, където пътят почти облизваше скалите, тя видя отпечатъци от гуми, двойни линии, които се бяха отбелязали напречно на асфалта и после се губеха в гранита.

— Спомняш ли си тези следи да ги е имало сутринта, Виктор? — запита тя младия, късо подстриган шофьор.

— Изненадвате ме, мис дел Мар. Но това е един много опасен завой. Миналата година една кола излетя от скалите.

Алисия усети кожата на врата ѝ да настръхва.

— Да не би да е станал и друг нещастен случай? Имаш ли нещо против да се върнем?

Шофьорът намали и обърна колата.

След по-малко от минута паркираха.

— Ще отида да хвърля едно око, мис дел Мар — каза момчето. — Веднага се връщам.

Той надзърна над скалата и след миг рязко се отдръпна, затулил с ръка устата си.

Алисия изскочи от колата, без дори да усети рязката болка в сковаващия я гипс; с патериците се движеше по-бързо и от преди. С приближаването ѝ към брега, грохотът на вълните, разбиващи се в крайбрежните скали ставаше все по-силен.

На сто фута под нея една вълна заля с пръските си червен автомобилен калник. Бурната пяна закри вътрешността на автомобила. После вълната се отдръпна. Шокът, който изпита Алисия ѝ дойде като удар в стомаха, с ужасяваща болка.

На предната седалка изплува едно тъмнокосо мъжко тяло.

[1] щръклица — вид полска муха със заострен задник, двойно по-голяма от обикновената; от нея се плашат и щръклеят говедата. — Бел.ред. ↑

Не можеше да се помръдне. Слънцето представляваше нажежена монета, бавно потапяща се зад хоризонта, и в тая последна алена светлина тя като хипнотизирана не можеше да отдели очи от тялото на Дилър Робъртс, подмятано от вълните в ковчега му от метал и стъкло.

— По-добре да повикаме помощ, мис дел Мар — избъбри със заекващ глас момчето.

Без да отделя поглед от скалите под краката си, тя произнесе:

— Да.

Младокът се добра заднешком до колата, скочи в нея и потегли.

С очи, фиксиращи поредното свидетелство, че човекът е смъртен, и с уши, заглушени от грохота на океана, тя не усети присъствието на Максим до себе си.

— Твоят шофьор мина покрай мен и изрева нещо. — Максим се втренчи надолу. Лицето му беше изкривено в странната и неестествена усмивка, присъща само на мъртвец. — Значи добрият стар Дилър накрая успя.

— Господи...

— За мен това не е шок, Алисия. Той никога не спря да повтаря, че животът за него е непоносим. — Максим се изсмя с фалшив смях. — Той беше предопределен да умре.

Бари веднъж й беше обяснил, че всеки път, когато Максим е разстроен, защитният му сарказъм става още по-френетичен, нещо, което тя беше забравила в тази минута.

— Предопределен? — извика тя. — Ти го принуди да го направи!

— Дилър Робъртс беше педал с програмирано в гените си самоубийство.

— Той беше добър, човечен, талантлив. Той те обичаше. Един Господ само знае защо, но те обичаше.

— Значи тоя педал ти е изпял всичко.

— Как можеш да го обвиняваш, само защото аз не те желая? И оная сцена в ресторанта! Господи, не му ли стигаше и другото? Как можа да го кажеш пред всички, ти?

— Ти, тъпа, кастрирана кучко! Дилър Робъртс беше само едно отклонение в моя живот! Питай която искаш от стотиците жени, с които съм бил. Искаш доказателства, ще ги имаш. — Гласът на Максим се надигна и думите му потекоха. — Но не, доказателството ще го имаш ей сега!

Той се обърна, сграбчи я и я зацелува, навирайки езика си в устата ѝ. Тя усети ледената плът на ръката му през тънката си блуза, докато стискаше болезнено гърдата ѝ. Едната патерица се изтръгна от ръката ѝ и се затъркаля надолу по гранитната скала. Той се отдръпна от нея и я загледа, като дишаше тежко.

Очите му заблестяха и онази маска на мъртвец отново изплува върху устните му. После я грабна с ръце, повдигна я и я понесе към ръба на скалата. Само на няколко фута от тях скалата стръмно се спускаше надолу.

Тя не усещаше опора под тялото си. Нищо не можеше да предотврати падането ѝ, освен костеливите ръце на Максим. На сто фута под тях поредната вълна се стовари и заля с пяна останките от автомобила с човешкото тяло вътре. И втората патерица последва съдбата на първата, политайки във въздуха, след което се изгуби във водата. Пот покри цялото ѝ тяло. Усети, че всеки момент пикочният ѝ мехур ще стане неконтролируем.

И тогава Максим се дръпна назад и я пусна на земята.

Тя се сгърчи на две с ръце, впити в грапавите и топли камъни. Кръвта ѝ пулсираше толкова силно, че каротидната вена на шията ѝ сякаш щеше да се пръсне. Прилоша ѝ и се уплаши, че може да припадне. Но дори и страхът ѝ не беше толкова причина да гали скалата под себе си. Тя имаше нужда от увереност, че все още земята е под нея.

Максим се засмя, без да отделя поглед от бурното море под краката си.

Очевидно бе прекрачил някакъв праг, защитен праг в съзнанието си. Беше невъзможно да се предвиди следващата му постъпка. Дали щеше да я захвърли долу върху разпенените скали? Ужасът бе направил безчувствен счупения ѝ крак и това ѝ позволи да изпълзи в мрака към шосето.

Приближаващи фарове осветиха поршето на Максим (той беше единственият член на снимачния екип, който си позволи да прекоси с

колата си почти цяла Калифорния до Мендосино) и един форд феърлайн плавно спря. Задната му врата се отвори още докато машината беше в движение. Отвътре изскочи Хеп, последван от баща си. Очевидно шофьорът ѝ беше съобщил и на тях.

Алисия бурно размаха ръце. Хеп в един миг се добра до нея и я обгърна.

— Добре ли си? — запита той.

Тя се приведе към него.

— Това е ужасно...

— Дилър?

— Господи... да, Дилър.

Дезмънд Кординър и мисис Кели, собственичката на форда, се изравниха с тях.

— Искате да кажете онзи хубав актьор? — изплака мисис Кали.
— Мъртъв ли е?

— Колата му е излетяла над скалите — прошепна Алисия.

— Не си направиха труд да обезопасят завоя. — Гневният глас на мисис Кели се извиси в мрака. — А тук следобед слънцето заслепява очите на шофьорите. Миналата година и друга кола излетя така.

Тя се вгледа в скалата.

Силуетът на Максим се очертаваше съвсем ясно в сумрака, раменете му продължаваха да се тресат. Очевидно смехът не искаше да го напусне.

Не бива непознати да го виждат в такова състояние — помисли Алисия.

— На ваше място не бих ходила до ръба на скалата — каза тя на мисис Кели. — Скалите там са много хлъзгави. — Тя протегна ръце. — Изгървах си патериците.

Дезмънд Кординър не отделяше поглед от скалата.

— Това не е ли Максим?

— Да, и той е много разстроен, чичо Дезмънд — обърна се към него по този начин Алисия за пръв път.

Дезмънд Кординър не отдели погледа си от нея, като кимна. През целия си живот бе държал пресата и другите масмедии далеч от скандалите, неизбежни за групи от хора със силно уязвима психика.

— Хеп — обърна се той към сина си, — ти и Алисия се приберете с тази любезна госпожа. Аз ще докарам Максим.

Половин час по-късно Алисия, Хеп, Бари и Уитни седяха в захабения, но удобен офис на *Три скали*, където двама полицейски служители ги бяха помолили да изчакат известно време, докато някакъв човек, когото те с респект наричаха *лейтенанта*, не пристигнеше да вземе показанията им. Бари, угнетен от присъствието на смъртта, се държеше в семейна близост до Алисия, седеше до нея върху износената туидова покривка на дивана. Управителят бе изровил чифт стари дървени патерици от склада и тя ги стискаше здраво. Очите ѝ бяха придобили тъмносин нюанс.

— Какво ли прави сега Максим? — запита Уитни.

— Сигурно пие — отвърна бързо Хеп.

— Много беше зловец — добави Алисия.

Нечии фарове проблеснаха през прозорците и няколко автомобила свърнаха в паркинга откъм магистралата. След минута вратата се отвори. В стаята влезе нисичък мъж с оредяла и омазнена посивяла коса, сресана назад, последван от висок млад мъж в униформа цвят каки.

— Аз ще разследвам този случай — обяви сивокосият като отиде зад бюрото на управителя, настанявайки се в стола му като в свой. — Казвам се лейтенант Майклийн.

След като присъстващите се представиха, младият мъж започна да драска бързо в бележника.

— Отливът започва рано утре сутринта. Тогава ще измъкнем доджа оттам. Няма смисъл да рискуваме живота на повече хора тази нощ. Мис дел Мар, видяхте ли мъртвия човек в колата долу на скалите?

— Това беше Дилър Робъртс.

— Абсолютно сигурна ли сте, че това е той?

— Да.

— Младият Виктор Джонсън твърди, че вече е било прекалено тъмно, за да може да се разпознае със сигурност.

В гласа на Майклийн се бе появила стържеща нотка.

— Видях чернокос мъж с дънково яке, избродирано по същия начин като това на Дилър.

Някой почука леко на вратата.

— Дезмънд и Максим Кординър са тук, лейтенант Майклийн — съобщи нечий басов глас.

— Тъкмо навреме. Прати ми ги.

Лицето на Максим не изразяваше дори и частично преживяната само преди час лудост. За момент Алисия си помисли дали не е взел някакъв седатив, но после размисли, че това едва ли е било необходимо; присъствието на баща му явно имаше лечебен ефект.

— Аз съм виновен за закъснението, сър — каза Максим. — Татко остана с мен, докато се мъчех да се свържа по телефона с Охайо. Тъй като съм продуцент на *Скитания*, беше мой дълг да съобщя на майка му вестта за смъртта на сина ѝ, защото не можех да я оставя да го научи от телевизията...

— Добре, добре — прекъсна го грубо Майклийн. — Сега сме по средата на разпита.

В пренаселения малък офис нямаше повече свободни столове. Максим се облегна на един метален шкаф, докато в това време Хеп и Бари станаха едновременно да предложат местата си на Дезмънд Кординър.

Дезмънд Кординър обаче нямаше никакво намерение да заема позицията на пасивен наблюдател на събитията. Бидейки наясно, че шансовете да се завърши бързо филмът след самоубийството на главния актьор са повече от нищожни, той беше твърдо решен да не допуска в никакъв случай в смъртния протокол да бъде вписана тази причина за смъртта му. Облягайки се с двете си ръце върху издраното бюро, той се втренчи внушително в Майклийн.

— Надявам се, че след този случай хората ви вече ще направят нещо за обезопасяването на онзи участък от пътя.

— Пътно — ремонтните дейности не са обект на това разследване — отвърна Майклийн.

— Миналата година на същия този участък сте имали още един нещастен случай.

— Кормуване при тежко алкохолно опиянение — произнесе студено Майклийн.

— Завоят няма банкет. — Дезмънд Кординър се приведе още напред. — Максим не обича да се шуми около такива нещастни случаи. И ако не замълчим, окръг Мендосино ще се озове в съда в качеството си на страна, обвинена да заплати големи обезщетения.

Така че нека да приключим този нещастен случай колкото можем побързо.

— Още не сме се уверили, че е било нещастен случай.

— Не виждам никаква друга вероятност.

— Колите могат да излитат и управлявани над скалите.

— Дилър Робъртс е бил сам, така че не виждам кой би могъл да завърти волана му натам.

— Може да го е направил съзнателно.

— Разбира се, вие не твърдите, че той се е самоубил, нали?

— Не виждам никаква друга вероятност.

— Един актьор, борил се в продължение на години да изплува до положението да бъде само на крачка от световната известност? Лейтенант, вие сте млад човек и животът е пред вас. — Дезмънд Кординър замълча в размишление. — Аз го познавах много добре. Той беше магнетична личност, която привличаше останалите около себе си. *Магнъм* загуби един изключителен актьор. И съм твърдо решен да се посъветвам с юридическия ни отдел, преди да подам тѣжба в съда за понесени тежки материални щети.

Майклийн приглади назад с прѣсти оредялата си коса.

— Събрали сме се тук, мистър Кординър — изрече той с леко покашляне, — за да си изясним с няколко въпроса какво се е случило в действителност.

— Тогава нека ви го кажа направо. Ще си спестите милион неприятности само в случай че задавате въпросите си за нещастния случай на магистралата, а не да фабрикувате налудничави предположения за смъртта на един бриляnten актьор.

Докато Майклийн и останалите се канеха да отпѣтуват, ресторантът вече бе затворил и шефът му се бе прибрал у дома, така че пълнобузата съпруга на управителя на мотела предложи да приготви хамбургери и да свари кафе.

Алисия нямаше никакъв апетит и предпочете да се прибере в стаята си.

— Ще те придружа — каза Хеп.

Той я запита, докато вървяха бавно по дългия коридор:

— Татко успя да ги убеди, че е бил нещастен случай, но ти мислиш ли, че Дилър се е самоубил?

— Може би — въздъхна тя. — Той направо беше доведен до ръба.

— И последната седмица още повече се беше разстроил. Имаш ли някаква представа какво може да се е случило?

— Може да са сто други неща...

— Тая дивотия на Максим на обяда *Люси*! Прииска ми се да го убия! Дилър беше добър човек, какво значение имат предпочитанията му! — Хеп поклати глава. — Исусе, какъв начин да умреш, водата да изпълва дробовете ти — това продължава някъде към пет минути...

Вече бяха стигнали пред стаята. Тя разтърси глава в опит да се отърве от натрапчивите си видения как Дилър се мята под водата в последните си минути.

— Видях го да се качва в колата. Трябваше да го спра... да го спра...

Хеп я обгърна и притисна в прегръдките си. Тя беше засрамена от чувството на покой, което ѝ вдъхваше памучната му риза с така добре познатия ѝ аромат, топлината му, ударите на сърцето, и след малко се ужаси от макар и плахото, но категорично желание, което близостта му разпали у нея.

— Обичам те.

Думите бяха прошепнати с толкова нисък глас, че тя не беше сигурна дали той ги беше изговорил, или някой друг.

Тя се отдръпна от него:

— Никога не съм преставала да те обичам.

Той се взря в нея; лампата отгоре блестеше в питащите му очи. *Дали наистина беше проговорил? Ако не беше, тогава думите ѝ трябва да бяха за него някаква смущаваща безсмислица.*

Външната врата в дъното на коридора се отвори и една закръглена жена в лилави панталони пристъпи вътре, взирайки се в тях. Тя се спря през две врати и затърси ключа си сякаш с надеждата да подслуша разговора им.

— Сигурно си гладна, Алисия — изрече Хеп само с приятелски тон. — Искаш ли да поръчам да ти донесат мляко?

— Да, моля те, и нещо сладко.

— Един голям шоколад с бадеми.

— Не си забравил — каза тя.

— Не съм забравил нищо — каза той.

Уморена повече от всякога, с бясно пулсиращ крак, Алисия отпи от млякото, но се оказа, че не може да преглътне дори и късче шоколад. Тя се изтегна с дрехите в леглото, опитвайки се да прецени значението на краткия разговор с Хеп. Но взорът ѝ упорито отказваше да се раздели с подмятаното от водата тяло на Дилър.

Тя примига изненадана при появата на златното слънце, победоносно промушващо се между процепите на щорите. Преди да заспи си мислеше, че ще изкара цялата нощ будна, но се оказа, че се е лъгала.

Нечие почукване на вратата я беше събудило; последва го друго. Това сигурно бе Хуанита.

— Секунда, моля — каза тя.

Свали верижката и отключи.

На прага се изправи Максим.

Тя инстинктивно се опита да затвори.

Той обаче пъкна крак между вратата и касата.

— Трябва да говоря с теб. Моля те.

— Ако не си тръгнеш, ще закрепя.

В кой ли филм на Сен-Симон беше произнесла тази реплика?

— Не съм облякъл костюма на Джак Изкормвача. Кълна ти се, че не съм в настроение да опитвам нищо. Не съм мигнал цяла нощ. Само размишлявах, както би се произнесла ти. Ти си единственият човек, който ще ме разбере.

— Аз? За мен ти си една абсолютна мистерия. Не мога да проумея нищо от поведението ти.

— Алисия, ако не си изясним някои идиотски недоразумения между нас, направо ще се пръсна. *Моля те.*

Очите му бяха зачервени, а сенките под тях почти черни.

Дилър ме помоли да не го ненавиждам!

Тя уморено отпусна вратата. Той прекоси стаята и се тръшна в креслото с басмена покривка.

— Какво стана на скалите? — запита той. — Онова, което се случи между нас там, ми е доста мътно.

— Наистина ли не можеш да си спомниш?

— Накресях доста гадости за Дилър, а и ти нареся обратното. И после изведнъж се озова на земята. Да не съм те ударил или какво?

— Държа ме над ръба на скалите.

— Аз какво? — Налетите му с кръв очи бяха изпълнени с недоверие.

— Ти ме повдигна във въздуха и ме залюля над ръба на скалата.

— Господи!

— Струваше ми се цяла вечност, макар че едва ли продължи и повече от минута. Една от патериците ми падна в морето.

— Знам, че нещо превъртах, но не съм и предполагал, че съм стигнал чак до там.

— Още ли не си спомняш нищо?

Той поклати глава.

— Сякаш нещо вътре в мен се скъса — като спукан балон, — когато го видях там долу, подмятан от вълните подобно на някакво морско животно в оная проклета кола.

— Беше ужасно. — Тя потрепери.

— За мен той означаваше страшно много — каза Максим. — И това направо ме подлуди. Бях имал и други преди него, много. В леглото, по време на акта, бях на върха на щастието и едновременно с това умирах от страх как ли щеше да реагира уважаваният ми татко, ако можеше да ме зърне отнякъде. Когато се запознах с Дилър, той се превърна в единствения човек, от когото бях зависим... а аз се нуждаех страшно от него. Нямам предвид само секса, макар че Господ ми е свидетел, съм неутолим. Исках да бъда до него всяка секунда. Не можех да спра да не му причинявам болка. Но ти трябва да ми повярваш, Алисия. Той непрекъснато ми повтаряше, че няма да преживее раздялата ни, но никога, повтарям, никога не съм и допуснал, че той е способен да излети над скалите.

— Нито пък аз.

— Не ти ли звучи това като опит за оправдание? Когато казах, че съм ужасен от представата за себе си, имах предвид, че може би нямаше да бъда това, ако не беше татко.

— Максим, ти си се страхувал от баща си? Кой не се страхува?

— Затова и имах нужда от брак плюс заверени нотариално свидетелства от всички начинаещи звезди в Холивуд, твърдящи, че на

света няма по-надарен мъж от Максим Кординър.

— Нима има нещо неестествено в това да се опитваш да се прикриваш?

— Няма нищо в живота ми, което да е било естествено, Алисия. Освен ако не броиш любовта ми към Дилър. Когато дойдох във Франция да те ангажирам за *Скитания*, и когато те видях в онзи полуразрушен хамбар, навлечена в роклята си от синьо кадифе с фалшивите сапфири, аз си помислих: *В това парче има нещо. Може би, ако се позабавлявам малко с него, ще се излекувам от увлечението си към Дилър.* Но точно тогава започнах да виждам в него частица и от теб. Това бяха очите. Неговите и твоите притежаваха тайнствена дълбочина. Не бях безразличен към теб. Не като към Дилър, ти разбираш това — аз никога не бих могъл да обичам жена по този начин. Но в мен проблесна едно истинско чувство. А ти ме отхвърли.

Тя въздъхна.

— Онзи блясък в очите ти не беше за мен.

— Да, твоят интерес е към най-доблестния Кординър от всички. — Той направи пауза. — Както и да е, от моя страна, без значение дали си ме отхвърлила или не, аз започнах да гледам на теб като на сексуалната избавителка в моя осъдителен живот. Продължавах да трупам чувства към теб. И да руша това, което изпитвах към Дилър. Господи, какво ли не съм му казвал? И какво ли не съм му причинявал? Казвах му, че е педал. Казвах му, че е крайно време да се пусне на пиацата. Казвах му — а, по дяволите, какво ли не съм му казвал на бедното мъртво копеле?

Той закри лице в дланите си.

Тя се придвижи до креслото и седна до него.

— Всичко свърши.

— Свърши? — изрече Максим с приглушен глас. — Точно в този момент те са долу на брега и извличат колата с тялото му вътре.

— О, Максим! — Тя обви с ръка неговия трясящ се гръб. — Максим, Максим.

— ... Как ще живея отсега нататък?

Дилър ѝ беше задал същия този въпрос в същата тази стая. А тя му беше отговорила, че хората се справят. Този път не предложи същото студено и равнодушно успокоение. Тя го остави да я прегърне

и когато той зарови мокрото си от сълзи лице между гърдите ѝ, тя го целуна по разрошената коса.

— Как ще живея отсега нататък? — изхълца той.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Бризът полъхна през патиото и накъдри повърхността на водата в басейна. Максим се втренчи във вълничките.

— Без Алисия — каза той накрая — *Скитания* щеше да представлява само стотина парчета целулоидна лента.

— Вярно — кимна Бари. — Макар че никога не можах да разбера как успя да я накараш да играе в него.

— Ако си спомняш, момчето ми — отвърна Максим, — в ония дни кариерата ти не беше достигнала още шеметните висоти, в които се рееш сега, и здравата бяхтеше, за да изкараш някой долар. Казах й, че сделката става само в комплект. Ако не се бе съгласила да играе Каси, щеше да вземеш сценария на куково лято.

— Трябваше да се досетя, че е нещо от този род — каза Бари. — Тя винаги е проявявала много fina щедрост.

— Вие двамата да не сте откачили или какво? — Гласът на Бет се изви над обичайния й спокоен и модулиран тон. — Тя се е върнала само поради една причина. И това е Холивуд. Не ти си я убедил, Максим, а тя те е използвала. Както използва и Бари, и чичо Дезмънд, и бедния Хеп. Използва всички ни.

— Тя не само е напориста кучка — добави ПД, — но освен това, говорят, че има пръст в смъртта на Дилър Робъртс.

Максим свали тъмните си очила и се втренчи в ПД.

— Няма пръст — изрече той рязко.

ПД се извърна и загълта кампарито си. Макар и отчужден от братовчедите си, той се бе присъединил към Бари и Бет в гневното им порицание на Дилър Робъртс и Монтгомъри Клифт: *Тайната история на двама актьори*, издадена през 1981 година, пикантната двойна биография, посветила една цяла глава на предполагаемата връзка между Максим и Дилър. В защита на хетеросексуалността на Максим те бяха цитирали четирите брака на братовчед си и безбройните му похождения. При публикуването на биографията, впрочем, Максим не бе дал никакви публични опровержения, не бе осъдил никого за

причинени морални щети, а си бе останал безмълвен на острова до крайбрежието на Мексиканския залив.

— Щом Алисия е толкова вълшебен човек, защо тогава се втурнахме всички днес в паника тук? — Зрялото и красиво лице на Бет бе придобило силно аленеещ оттенък. — Вие знаете отговора не по-зле от мен. Защото се страхуваме от това, което може да ни причини.

Бари хвърли нервно поглед към непроницаемите прозорци със защитно покритие и проговори със снишен глас:

— Двамата с Максим не канонизираме за светица бившата ми съпруга, просто искахме да посочим, че и по неин адрес могат да се кажат няколко хубави думи.

— Дрън-дрън — каза ПД. — Ти си бил голям тъпанар бе.

— Защо си толкова груб към нашата дама, ПД? — поиска да узнае Максим. — Навремето ти беше готов да избродиш Калифорния на колене, само и само да можеш да станеш неин агент.

— Вярно, тя ми беше клиентка. А и аз винаги съм твърдял, че агентът познава най-добре клиента си.

— Че как би могло да бъде другояче? Та нали вие, момчета, смучете по десет процента от кръвчицата им — изрече Бари с пресилена усмивка.

— Специално за този случай мога да кажа, че моята клиентка беше тази, която ми изпи кръвчицата.

ПД прокара памучна кърпичка по челото си и отиде да седне на сянка.

Алисия действително се беше оказала рядко костелив орех, но дълбоко в себе си той трябваше да признае, че тя му беше спасила живота в буквалния смисъл.

**ПД
1966**

Поради смъртта на Дилър, Максим и Хеп трябваше да останат в Мендосино, за да се погрижат за онова, което местният погребален агент наричаше *тленни останки*. Другите от снимачния екип на *Скитания* отпътуваха с един чартърен DC 3.

През август жегата трайно се настани в Лос Анджелис. ПД, който посрещна Алисия, Бари и Хуанита на летището, по пътя към градската зона включи и постави на пълна мощност климатичната инсталация на колата си, чак до обзаведената им квартира в Западен Холивуд.

Жилището беше само на три преки от първия им апартамент и почти толкова захабено. Бари беше писал на Бет от Франция с молба да им наеме къща в хубава местност. Но наемите в Лос Анджелис бяха скочили много и макар че тя търси дълго и упорито, това беше най-доброто, което успя да намери.

Бари и Хуанита се потяха обилно, докато внасяха багажа. ПД помогна на Алисия да се добере до дивана и откликна мигновено на молбата ѝ за чаша вода.

Тя погълна наведнъж два кодеина; два беше взела вече в самолета. Упътването върху кафявата опаковка гласеше: *Да се пие по една таблетка на всеки четири часа*. Но болката беше непоносима. Тя си помисли, че това вероятно се дължи на горещината.

— Първото нещо, което ще направите утре сутринта — рече ПД, — е да извикате ортопед да прегледа крака.

— Доктор Шоки каза, че гипсът трябва да стои един месец — отвърна вяло тя.

— Шоки е идеален за аборигените, Алисия, но сега ти вече си в цивилизацията. — Той извади сребърна кутия от *Тифани* за визитни картички и написа телефонен номер върху една от тях. — Това е моят лекар — а също и на чичо Дезмънд, Лиз Тейлър, Марлон Брандо и Натали.

— Благодаря ти, ПД.

Тя остави картичката върху масичката до леглото.

— Точно сега не си в добра форма за компания, но нека да направим един обяд, преди да се върнеш във Франция.

— Франция е вече в архива.

— Добро момиче! Моят професионален съвет е да изчакаш до октомври. Чух днес, че премиерата е определена за петнадесети.

— Това означава, че ни остават по-малко от два месеца. — Тя се размърда на дивана, примигвайки от прорязващата я болка. — Защо от *Магнъм* натискат толкова много за премиерата?

— Просто такава е ситуацията. Чичо Дезмънд обикновено е ентузиаст. А сега страшно много се нуждае от голям хит.

Бари се вмъкна, пуфтейки през вратата. Пусна на пода най-големия куфар.

— Какво има вътре? Да не е Розетският камък с надписа? Сигурно съм получил вече херния.

— Не си ли спомняш? Ти помоли Хуанита да запази ръкописите с редакциите на сценария.

— О — каза той и добави без всякакъв преход. — ПД, да пием по едно питие за благополучното ни пристигане.

— О, благодаря ти, няма нужда. — ПД погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Имам среща с един приятел, който продуцира в момента новия *Робърт Редфорд*.

В действителност това беше приятел на Франк Зафарано.

Кадилакът на ПД потегли и Бари се вмъкна в кухнята да си налее нещо за пиене. В този момент телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Хелоу — каза той. След миг гласът му стана едва доловим.

Алисия разбра, че разговаря с Уитни.

След малко се върна във всекидневната и каза:

— Това беше Бет. Идва си у дома и ще ме откара да видя мама и татко. — Избягваше погледа на Алисия. — Казах, че ще отида на ъгъла на булеварда, за да не става нужда да паркира.

— Бари, необходимо ли е да се правим един друг на глупаци? — запита спокойно Алисия. — И двамата знаем много добре, че се срещаш с Уитни.

Той поруменя.

— Това твоя хипотеза ли е?

— Аз не те обвинявам, Бари. Само казвам, че няма смисъл в тая криеница, на която си играем.

— Ние ли? Да не би да те разбирам, че говориш за малкия флирт, който имаш с Максим?

— Максим няма нищо общо с тая работа.

— Но Уитни има?

— Не можем ли да разговаряме разумно?

— Добре — изрече той на висок глас. — Признавам, че има човек, на когото не съм безразличен, някой, чиято главна цел в живота не е мултинационалната кариера. Уитни има пълно доверие в способностите ми на писател. Тя счита, че *Скитания* е вълшебен сценарий.

— Бари, толкова рядко съм те молила да променяш нещо.

— Да, така е, но и двамата знаем колко придирчив беше Максим.

— Не ти ли омръзна да си чешеш езика с Максим — изрече тя уморено. — Това наистина беше голям сценарий, Бари. Нещата ти вече потръгнаха.

— Но не и твоите. Максим сменя жените като носните си кърпички.

— Максим ми е приятел и нищо повече.

Тя го каза с убеденост малко по-голяма, отколкото чувстваше в душата си.

— Разбира се. Целомъдрието ти е ненакърнено.

Тя си пое дъх и после каза:

— Преди да заминем за Франция, имах връзка с Хеп.

Скочът и содата задавиха Бари. Почти цяла минута измина, докато накрая кашлицата му затихна. За това време спазмите бяха опънали толкова жестоко гласните му струни, че заговори пресипнало.

— Хеп? И с него? Не мога да повярвам. Та той е най-почтеният мъж, когото познавам.

— Щяхме да ти кажем. Но тъкмо тогава чичо ти научи... той не искаше Хеп и аз...

— Това вече го вярвам. Живо си спомням онзи ден в Нюпорт, когато се опита да ме подкупи.

— Той уреди да работя при Сен-Симон. Тогава бях още дете и бях дяволски уплашена..., макар че това не е оправдание. Избягах.

— И започна да си разтваряш краката за французина.

— О, Бари, няма ли да престанеш? Единственият път, когато съм те излъгала за всичките тези години, е с Хеп. Аз го обичах тогава и все още го обичам. Слушай, ние направихме грешка, когато бяхме много млади, и сега вече е дошло времето да я поправим. Светът няма да свърши с един развод.

— Развод ли? Кой говори за развод?

— Ние двамата с теб, Бари.

— Не! Моят отговор е *не!*

Лицето на Бари бе придобило пурпурен цвят. Алисия можеше и да не го знае, но Хеп беше човекът на света, от който съпругът ѝ се възхищаваше най-много, на когото най-много завиждаше. Шокиран от поднесения му сюрприз (Алисия и Хеп?), здравият разум на Бари го напусна окончателно, отстъпвайки място на разярената му ревност.

— Ако чакате от мен да свия платната и да подвия опашка, много се лъжете!

— Но ти с Уитни...

— *Никакъв развод!* — изпищя той, затръшвайки входната врата.

Привикнала към семейните им разпавии, Хуанита не зададе никакви въпроси, а просто отиде до най-близката закусвалня на *Макдоналд* и донесе вечеря. На Алисия, която обикновено поглъщаше с удоволствие бързо приготвената храна, този път ѝ се повдигна от аромата на изпускащия пара хамбургер и пържените картофи. *Сигурно ми прилошава* — помисли си тя.

Същата нощ спа много трудно и се събуди отново с онова чувство за повдигане. Постоянната пронизваща болка в крака се бе разпростряла и по торса ѝ. Тя поклати глава, когато Хуанита остави подноса с храната до главата ѝ.

— Изглежда имам силна температура.

Тя отново се бе унесла, когато Бари отвори вратата.

— Здравей — каза той спокойно.

— Здравей.

— Глезенът още ли те боли?

— Малко.

— Болката трябваше да е спряла вече. Би трябвало да те види лекар.

— Познаваш и докторите, и мен. Ще отида, когато стане време да се сваля гипсът.

Той приседна на ръба на леглото. Матракът помръдна и болката в крака ѝ рязко се усили. Тя захапа устна и отпусна глава върху възглавницата.

— Съжалявам за снощи — изрече той с разкайващ се глас. — Мъчно ми е за онази сцена, която ти направих.

— Бари, трябва да знаеш едно нещо. Когато се омъжих за теб, наистина си мислех, че те обичам. Нещата можеха да тръгнат добре за нас. Но ти никога не си ми бил безразличен. Никога.

— На мен също. Слушай, аз ще се изнасям.

— Къде?

— В апартамента на Уитни.

— Значи те се разделят?

— Предполагам. Но на първо време, сладур, нека не вземаме прибързани решения.

— Но ако вие двамата с Уитни живеете заедно, защо не?

— Така е по-добре. — Той беше луд по Уитни, която твореше чудеса със завехналото му либидо. Но в същото време неговото дълбоко вкоренило се чувство за малоценност спрямо Хеп го караше да не се отказва от Алисия. — Не е необходимо да прекратяваме брака си по същия начин, по който го и започнахме.

Алисия притвори очи и се остави да бъде погълната от разливащата се по тялото ѝ болка.

— Ще ти се обаждам — каза той, целувайки я по бузата. — Но скъпа, ти изгаряш!

— Имам грип — прошепна тя отпаднало.

Хуанита му помогна да пренесе куфара си и пишещата машина в багажника на ниския жълт корвет, който беше взел назаем от Уитни.

Алисия стенеше и се мятеше в съня си.

Към четири и половина, когато Хуанита се опита да я събуди, тя бълнуваше. Ужасена, Хуанита потърси номера на Бари, но той не го беше оставил.

Визитната картичка на ПД лежеше на масичката.

С висок и паникьосан глас тя съобщи на ПД, че мисис Кординър е болна и то много.

Изплашен от ужаса, който издаваше гласът ѝ, ПД заряза Мати Горик, една голяма клечка в CBS, и се втурна към съборетината, която обитаваха Бари и Алисия. Бяха му достатъчни само един поглед към това красиво и измъчено лице и само едно подушване на странния и сладникав аромат откъм болния ѝ крак, за да отнесе пищящата Алисия в колата.

Хуанита плачеше, просната върху сестра си, докато той пет пари не даваше за скоростните ограничения по пътя за най-близката болница *Маунт Синай*. Действайки с неосъзнатия импулс на добрия самарянин, той разбра едва в момента, в който отнасяха Алисия върху носилка, че може би току-що бе направил първата си отчаяна стъпка към нея. Докато крачеше към колата си, помисли: *Бедното дете* и си каза молитва за нея.

Тя изгаряше от високата температура.

Левият ѝ крак представляваше буен пламък, обхванал цялото ѝ тяло. Адът изпращаше най-горещите си вълни вътре в черепа ѝ и по едно време тя наистина видя цяла орда дребни, обагрени в пурпур демони, които се кълчеха обезумели, докато подклаждаха огъня, миниатюрни дяволчета със заплашителна реалност. В друг момент над нея се беше изправил един едър дявол, принуждаващ я да бере безкрайни лехи с марули под нажежено до бяло слънце; обляна в пот, ушните ѝ тъпанчета долавяха странен тътен от отекващи копита.

Фигурите в бяло, които я бяха заобиколили не изглеждаха по-реални от кошмарите ѝ. Тя знаеше, че това са лекари и сестри, защото Мей Сю ѝ беше обяснила така. С развята руса коса като грива около главата ѝ, майка ѝ бе щръкнала наред леглото. *Какво правиш в болница, Алис? Не знаеш ли, че болниците са местата, където вземат хората, когато им дойде времето да умират? Слушай мама и изчезвай оттук, докато още има време.*

И тя се опита да избяга. Далечен глас я предупреди да не се движи. И след това изпадна в безсъзнание.

Разкъсвана от кошмари и болки, Алисия се реше някъде в безвремието и пространството.

— Мисис Кординър, мисис Кординър. Алисия.

Тя отвори очи, взирайки се в размитите очертания на мъж в бяло сако.

— А, сега е по-добре. Ти си будна. Знаете ли къде сте?

— Болницата...?

— Да. Ти си в *Маунт Синай* от почти три дни. Кракът ви е възпален.

— Искам... да си отида...

— Алисия, опитай се да се съсредоточиш. Много е важно. Имаш треска, защото инфекцията е изключително сериозна.

— Свалете ми... гипса.

Докторът седна до нея, говорейки напрегнато и ясно.

— За нещастие инфекцията се разпространява и по-нагоре. Мислим дали да не приложим ампутация.

Ние? Кой бяха тези *ние*? Очевидно тези *Ние* бяха свързани с враждебните и зловещи всемогъщи власти. Мей Сю беше права, тя трябваше да избяга.

Тя се опита да изкрещи *не!* Но от устата ѝ не се отрони дори и звук.

— Трябва да разберете в какво тежко положение се намирате. Ние искаме да спасим живота ви.

— Никога...

— Алисия, ще отрежем крака ви под коляното. Това няма да се отрази на играта ви. Вие можете дори да се научите да танцувате.

— Не...

— Вашият съпруг е съгласен.

— Той... не е мой съпруг.

Лекарят се обърна към една друга размита фигура до прозореца.

— Бари, страхувам се, че няма смисъл. Ти ще трябва да подпишеш съгласието за операция. Тя отново изпадна в треска.

— Може и да не е. — Нервно изкашляне. — Ние, а, такова, само преди няколко дни се съгласихме да се разделим.

— Ти си ѝ най-близкият човек.

— Хеп... — повтори тя.

— Ето, виждаш ли? Тя вече бълнува.

— Хеп е мой братовчед. Тя иска да го види. — Още едно нервно покашляне. — Той ѝ беше режисьор във филма. Тя, а-а, много го уважава.

— О, така ли? Някъде наблизко ли е?

— Ти го срещна преди малко в коридора.

— Едрият момък с русата коса, който не е мръднал отгук от завчера? Струва си да опитаме. Може и да успее да я убеди.

— Алисия — каза Хеп.

Тя се опита да фокусира погледа си, но видя само някакъв овал над главата си. И тогава една силна ръка сграбчи нейната и нечии студени устни докоснаха челото ѝ. *Сигурно воня ужасно* — помисли си тя.

— Хеп...?
— Тук съм, любов моя.
— Всичко ми се мерзелее...
— Сигурно е от антибиотиците и лекарствата, с които те тъпчат.
— Никаква... ампутация.
— Любов моя, те се боят, че инфекцията в крака ти може да се разпространи из цялото тяло и да те убие.
— Не им позволявай... моля те...
— Но ако ти умреш...
— Няма. — Гласът ѝ забележимо се усили.
— Алисия, не се прави на смела, няма да го понеса, ако умреш.
— Не им позволявай... Хеп, обещавах ли ми, че няма да им позволиш?
Ръката му стисна още по-силно нейната.
— Хеп?
Въздишката приятно охлади бузата ѝ.
— Ще кажа на Бари да ги накара да изчакат колкото е възможно по-дълго.
Той пусна ръката ѝ.
— Остани...
Едрата ръка отново стисна нейната. Треската сякаш се усили и тя видя някакво смешно изображение на Хеп с червен пожарникарски шлем да гаси пожара на тялото ѝ. После се опита да си припомни как е дошла тук. Нищо не се получи, освен спомена за една пронизваща болка, докато ПД я отнасяше в колата.

Когато ПД напусна агенцията, за да отвори собствена кантора на *Сънсет булевард*, само шестима от клиентите му останаха с него. Това бяха половин дузина стари приятели на Франк Зафарано, но те напуснаха престижната агенция не заради приятелството. Собственият им интерес беше движещият ги мотив. Обединяваше ги фактът, че всички вече бяха в залеза на кариерата си и само ПД оставаше между тях и дома за престарели от филмовата индустрия в *Уудланд Хилс*.

На партитата, организирани от родителите му, на всички неделни събирания у чичо му Дезмънд, на всички комисии, по частните тенискортове на *Бел Еър* и всички игрища за голф на кьнтри клуба в Лос Анджелис, ПД никога не се разделяше с белоснежната си усмивка и пръскаше изобилния си чар върху всеки, който можеше да осигури макар и най-дребната роля на клиентите му.

Но въпреки това с всеки изминат месец агенцията *Зафарано* на ПД затъваше все по-дълбоко. Беше невъзможно да се живее от мизерните десет процента, които вземаше от шестимата си възрастни клиенти, ставаше все по-трудно да им намира роли. Имаше нужда от свежа кръв. Не от дребните и бездарни нищожества от двата пола, които се тълпяха на рояци с надеждата шансът да проработи за тях, а от звезда, която щеше да му донесе големите постъпления и щеше да създаде от агенцията му „запазена“ марка. Никой от висшестоящите в бизнеса не искаше и дума да чуе за престарелите му клиенти. ПД обаче не губеше кураж; той беше роден комарджия.

Миналият януари неудържимото му влечение бе станало направо патологичен случай.

Още от началото на пубертета той беше привличан неудържимо от своята противоположност, момичето със спокойния глас и обикновена красота, което го гледаше с обожание. В един не съвсем неприятен опит да прекъсне това греховно влечение, той отрано започна да води полов живот. Цяла бригада красавици минаха през кревата му. Ефектът беше нулев. Тогава, на сутринта след навечерието на Нова година, той се впусна в авантюра с Бет.

Бяха върху дивана във всекидневната му. Бет бе седнала, а ПД се бе изтегнал, сложил глава в скута ѝ; тя — облечена в бежовата му копринена роба, той — в своята черна риза. Ароматът на агнешко печено се разнасяше из целия апартамент. Няколко вечери през седмицата тя идваше направо от *Магнъм* в жилището му, обзаведено със скъпи мебели в мидено бяло, придобити от времето, когато родителите му подменяха обзавеждането на къщата си в Бевърли Хилс. Отначало използваша ниското му бяло легло с огромни размери, после Бет пъхаше във фурната няколко пържоли и приготвяше салата. След вечеря понякога се връщаха в спалнята. Бет, която още живееше в дребната къщичка на родителите си в *Уестчестър*, винаги си тръгваше преди единайсет. Тези непретенциозни срещи образуваха един вълшебен оазис в напрегнатото битие на ПД. Бет беше девствена, когато я бе завел в леглото си. Това беше първата девственица в живота му. Никога до този момент не беше изпитвал истинска страст и прелестна лекота от общуването с жена, която обичаше и която на свой ред също го обичаше.

Той жадуваше да се ожени за Бет. Никога до този момент не беше обсъждал темата за брака с нея. Не можеше да си го позволи. Все още. Но дори и да беше в състояние да издържа семейство, непреодолимите пречки, които представляваха кръвното им родство и религиите им, нямаше да им позволят да се съберат официално.

Бет беше привързана до смърт към юдаизма си. И беше предана дъщеря. Често имаше обичай да казва, без да преувеличава:

— Мама ще умре, ако аз не възпитам децата си евреи.

От своя страна ПД също беше религиозен. С Бет, своята некръстена братовчедка, той не би могъл да сключи брак, осветен пред олтара на църквата в Бевърли Хилс или в която и да е било друга католическа църква.

Бет разроши косата на ПД. Той ѝ разказваше за последната си визита в Маунт Синай.

— Толкова ли е зле? — запита тя.

— Страшно. Чудя се защо Бари не ти е казал.

— Той не споменава нищо за нея.

— Говорят за ампутация, в случай че не успеят да спасят крака ѝ.

— Ампутация! Господи...

— Можеш ли да си представиш сексимвол с дървен крак? — запита ПД с въздишка. Искрените му молитви за оздравяването на Алисия неизменно биваха преплитани и със собствените му проблеми. — Изтървам най-добрия си възможен клиент.

Бет отново приглади косите му. Тя го разбираше като никоя друга.

— Работата не е само в това, че тя е талантива — изрече замислено той. — Тя има талант и то много голям, но само срещу това плюс десет цента ще получиш единствено чашка кафе. С тези дребни, деликатни черти и убийствени очи, тя е фотогенична, но същото може да се каже и за повечето от момичетата в града. Тя е с блестяща външност. Но в нея има и нещо повече освен красотата ѝ. Бет, ония клипове от *Скитания* с нейно участие направо ме разтърсиха. Никой не може да го обясни с научни термини, но тя е божествена. Тя протяга ръка от екрана и ти сграбчва душата, а и не само душата.

— Очевидно в *Магъм* гледат на нея като на писано яйце. — Бет спря замислена. — Чувствам се половин човек, загдето не я познавам отблизо. Но мама и татко бяха толкова ядосани от сватбата, че Бари направо бе развил параноя да ни събере заедно.

ПД обичаше Бет и затова ѝ спести мнението си, че братът ѝ близък се бе оказал пълен глупак и не „губеше“ времето си в болницата.

— Бедното дете, какво ли не направи, за да играе с тоя счупен глезен. Както слушам докторите, това е вече краят.

Очите на Бет се изпълниха с ужас.

— А ампутацията? Това няма ли да я спаси?

— Те изобщо не са сигурни в нищо. — ПД изпусна дълбока въздишка. — Бети, тя е по-млада от нас. И да сложиш протеза на нейните години...

На следващата сутрин ПД приключи с последното си телефонно обаждане четиридесет и пет минути преди уречения час в *Скандия*, където беше поканил на вечеря един режисьор, така че реши да се отбие до болницата.

Наближаваше краят на времето за посещения. Забързан по коридора, той с изненада видя Хеп да излиза от стаята с номер 1001. *Щом отново е тук — реши ПД — това може само да означава, че тя бере душа.*

— Значи вече е по-добре, нали? — запита той.

Хеп поклати глава. Сивите му очи бяха зачервени от преумора, гъста руса четина бе избила по лицето му.

— Господи, ПД, тя изгаря. Завързали са я с колани, защото се опасяват от гърчове, но тя е твърде слаба, за да прави каквото и да било движение.

— А кракът й?

— Тя вдигна такъв шум, че аз ги убедих да отложат ампутацията. Ами ако съм сбъркал? — Хеп хлътна в стола от хром, тапициран с туид. Неговото обичайно спокойствие го беше напуснало и той с мъка се опитваше да се овладее. — Как можах да я натоваря с толкова работа?

ПД, седнал до братовчед си, се обади:

— Престани да се самообвиняваш. Тя самата го искаше. Всеки режисьор на твое място щеше да постъпи по същия начин.

Хеп не каза нищо.

ПД смени темата на разговора.

— Хеп, какво става с теб? Двамата с Максим вложихте собствените си пари и си скъсахте задниците от работа. И сега, в най-съдбоносния момент за всеки филм, Максим изчезва някъде, без дори да се обади, а ти поверяваш последната редакция на друг.

— Джордж си разбира от работата.

— Джордж не само си разбира от работата, Джордж е динамит. Но откакто двамата с Максим започнахте филма, вие не преставате да твърдите, че това е един съвсем нов филм за Холивуд и само вие знаете как трябва да се направи.

— Студиото иска работата да се свърши по най-бързия начин. Сега обаче нямам абсолютно никаква възможност.

Хеп загриза палеца си.

Устата на ПД се изкриви в лукаво изражение и дейният му мозък заработи на пълни обороти. Той веднага направи една връзка, която щеше да види още много по-отрано, ако не бяха онези сексуални

признания на Максим в Мендосино. Значи не Алисия и Максим, а Алисия и Хеп.

След няколко секунди ПД произнесе:

— Хеп, тук има пръст самото провидение. Сблъсках се с Бари и чичо Дезмънд във фоайето. Мисля, че чичо Дезмънд казваше на Бари, че би трябвало по-често да бъде тук. Сигурен съм, че сега ще дойде при теб и ще ти каже, че ще трябва да се мяркаш по-рядко.

— Да върви на майната си — изрече грубо Хеп.

— Само се опитвам да ти помогна — изрече равнодушно ПД.

— Това е първото посещение на татко. Бари беше тук вчера точно две минути. Чичо Тим и леля Клара дори и не са звънели да питат какво става.

— Запалих свещичка за нея.

— Господи, нямах предвид теб. Ако не я беше ангажирал...

Една частна болногледачка, която до този момент ПД не беше виждал, се подаде от вратата със загрижено изражение на лицето.

— Къде е съпругът на мис дел Мар?

Хеп така рязко изскочи от стола, че той падна след него.

— В съзнание ли е?

— За момента.

— Аз съм този, когото иска да види тя — каза Хеп, промушвайки се покрай сестрата.

Тя затвори вратата след тях с въпросителен поглед.

ПД закрачи сред другите заминаващи си посетители. Спря покрай дългите прозорци и се загледа в нощта; разсеяният му поглед се насочи върху блестящите светлини на хълмовете на Холивуд. *Хеп и Алисия* — помисли си той, и се опита да си представи как ли ще промени това нещата за него. В момента той можеше да контролира хода на мислите си точно толкова, колкото и сърдечните си удари. — *Ти хуй такъв* — каза си той, и бързо закрачи към асансьорите.

Докато чакаше, една от вратите се отвори и се появи чичо му и братовчед му.

От свитите рамене на Бари и нервното му подсмърчане беше очевидно, че чичо Дезмънд беше дърпал сериозно ушите на братовчед му.

ПД ги поздрави и реши, че беше страшно важно да присъства при развоя на нещата. Срещата му можеше и да почака. Той забърза по

коридора, стараяйки се да не изостава от чичо си.

Когато стигнаха стая 1001, Дезмънд Кординър спря блестящите си и тъмни очи върху ПД.

— Мислех, че Хеп е тук.

— Той влезе вътре.

Дезмънд Кординър прониза Бари с поглед и Бари побърза да се шмугне в затъмнената болнична стая.

Измина цяла минута, преди Хеп да излезе от стаята.

— Здравей, татко — изрече той спокойно.

— Как е тя?

— Спи.

— Тогава няма нужда от компания, нали така?

Хеп изгледа баща си с равен поглед.

— Татко, върви си.

— Бари трябва да бъде тук, а не ти.

— Татко, повече няма да ти позволя да ни съсипваш живота — изрече Хеп с нисък и гърлен глас.

— Значи тя ти е казала.

— Тя трябваше да го направи още тогава. И ти повтарям — иди си.

ПД изпита страх, че чичо му ще замахне. Но вместо това Дезмънд Кординър свали очилата си и разтри гърба на тесния си и красив нос.

— Ако считащ, че това, което правиш, е правилно, Хеп, тогава всичко е наред. Но помни, че отсега нататък, ако нещо объркаме, пресата ще разнищи и двама ви.

Упоритите и възпалени очи на Хеп се впиха за миг в баща му, после той се обърна и влезе в стаята.

— Чичо Дезмънд — обади се ПД. — Не се тревожи, скандал няма да има. Това не са четиридесетте години.

— Стига си ме успокоявал, ти, дребно агентче такова — изсумтя Дезмънд Кординър. — Много добре знам какво представляваше онова проклето десетилетие и знам какво представляват и ония в Podunk.^[1]

Той се загледа във вратата на стаята на Алисия, намръщен и замислен.

Следващия следобед, когато посещенията при болните бяха разрешени, фамилията започна да се събира в болницата. Бари се придружаваше от двамата си родители. Лили Зафарано пристигна с по-голямата си дъщеря, която беше омъжена. Розалинд Кординър донесе голяма кутия шоколадови бонбони. Дезмънд Кординър и Франк Зафарано дойдоха вечерта след края на работния ден. Бет също дойде. Дойдоха и други членове на фамилията. За тях не беше от значение, че не можеха да влязат в болничната стая. Те си приказваха оживено в коридора, като от време на време слизаха на двойки и тройки в кафето на първия етаж.

Отделът по печата на *Магнъм*, макар и доста съкратен в сравнение с онова, което е бил само преди десетина години, вдигна голям шум в пресата по отразяването на случая. Холивудски кореспонденти и телевизионни екипи наводниха коридорите на болницата, снимайки всеки член на фамилията, който се случеше наблизо, сестра, лекар или болничен шеф. Една жена от *Юнайтед Прес Интернешънъл* облече зелена униформа и се вмъкна, тикайки една количка в стая 1001. Когато обаче извади малка камера *Никон* изпод принадлежностите за чистене, частната болногледачка, която беше дежурна тази смяна (едра чернокожа жена с тегло двеста фунта), изхвърли новинарката като парцал от вратата. След този случай пред вратата беше поставено денонощно дежурство от пазачите на *Магнъм*.

Всеки път репортажите бяха коренно различни. Веднъж: Алисия дел Мар, американката, която направила фурор във Франция, разголвайки гърдите си, вече беряла душа; друг път — била се оправяла, кракът ѝ бил ампутиран, кракът ѝ бил вече съвсем добре, била в кома, вече четяла сценария за следващия си филм. Телеграмата, изпратена от президента и мисис Джонсън, букетът орхидеи, изпратен по въздушната поща от Сен-Симон от Франция, по-обикновените цветя от съпрузите Елизабет и Ричард Бъртън, които не познавали лично инвалидката, и Ингрид Бергман, която я била срещала веднъж, бяха описани подробно. Само Джойс Хейбър споменаваше, че Харвард Кординър, режисьор на последния филм на пациентката, имал достъп до стаята ѝ и че този епизод имал връзка с причината, поради която Алисия продължила снимките в *Скитания*, въпреки счупения си крак.

Цяла седмица киноманите следяха със затаен дъх развоя на нещата в стая 1001. На седмия ден беше свикана пресконференция в

Маунт Синай, и екипът, лекуващ Алисия, обяви, че тя е вече извън опасност. Но както и да се развиели нещата, още дълго време трябвало да внимава за счупения си крак.

— Добро утро — каза Алисия, когато Хеп пристигна в седем; той беше буквално коленичил пред старшата сестра на етажа, за да се промъкне в стаята.

— Ти изглеждаш...

— Почти човек — допълни Алисия. Във все още слабия ѝ глас определено можеха да се забележат нотки на хумор.

— Не, ти изглеждаш вълшебно — изрече той, хвърляйки поглед към едрата и дружелюбно настроена чернокожа сестра.

Тя закима енергично и каза:

— Мис дел Мар, ако нямате нищо против, ще отида да си изпия сутрешното кафе.

Хеп зарови лице във възглавницата на Алисия още щом сестрата напусна стаята. Прозрачната течност продължаваше да се стича във вените ѝ, мониторите зад леглото движеха по екраните си обработените компютърно ритми на тялото ѝ и Хеп Кординър плака от щастие.

[1] Podunk — нарицателно име на малко градче. В случая визира обикновения американец. — Бел.ред. ↑

Съседите и половин дузина журналисти търпеливо чакаха на тротоара линейката да пристигне. Бари, който междувременно се беше заселил в бунгалото на хотела в Бевърли Хилс, принадлежащо на банката *Уитни-Чарлз*, се появи на прага; Дезмънд Кординър му бе заповядал да бъде налице при посрещането на жена му. Той се затътри подир носилката от линейката до входната врата, процес, документиран от обективите на множество *Никони* и телевизионни камери.

Безцветната иначе всекидневна днес беше обилно украсена с рози; миниатюрни розови *Сесил Бранър* във водни чаши; пурпурни американски красавици върху царствените си трифутови стебла, едри благоуханни жълти рози в кошници, розови пъпки в керамични поставки. Въпреки че Алисия вече бе свалила гипса и можеше да направи самостоятелно няколко стъпки, придружителите ѝ внимателно я пренесоха до дивана. Хуанита я зави с розово одеяло от кашмир; сестра ѝ бе отслабнала с дванайсет фунта и непрекъснато тракаше със зъби. Бари написа чек за линейката. Придружителите си тръгнаха, Хуанита се върна в кухнята и се появи Хеп, който целуна Алисия по челото и седна до нея на дивана.

Тримата изчакаха в неловка тишина, докато бъдат интервюирани най-близките съседи. Колите с репортерите потеглиха и зяпачите се разотидоха по домовете си.

— Е, аз си тръгвам — каза Бари. — Довиждане.

— Не забравяй да затвориш вратата след себе си — каза Хеп.

— Що за тон е това? — запита Бари. — Аз не съм яхал жена ти.

— Обирай си крушите — каза Хеп, надигайки се от дивана.

Бари мигновено излезе от къщата.

— Нали щяхме да се държим цивилизовано? — запита Алисия.

— Изключително цивилизовано — каза ѝ Хеп. — Само да продължи да създава още неприятности и ще го удуша по най-цивилизован начин.

— Неприятности ли? Какви неприятности е създал?

— Списъкът им е твърде дълъг. Алкохолът. Висенето му на гърба ти. Унижението, на което те подложи в Мендосино, когато те изостави. Не идваше да те вижда в болницата и се наложи татко да го притисне, за да го направи.

— Той прави каквото може — каза тя, ядосана на себе си заради отбранителните нотки в гласа си, с които защитаваше Бари, и почти толкова ядосана и на Хеп, загдето я бе убол на тема съпружеска лоялност. — Ти не си такъв човек да злословиш зад гърба на други, Хеп. При това познаваш Бари — той винаги иска да направи добро, но е просто твърде слаб. За него ще е по-добре, ако се ожени за Уитни.

— Да се ожени за Уитни ли? Аз имах впечатлението, че тази дума отсъства от речника ѝ.

Нечий глас нашепна ревниво в ухото ѝ: *Уитни и Хеп нощем се събират в мотела Три скали.*

— Той казва, че тя щяла го води в Източните щати да го представя на родителите си.

Челюстта на Хеп се стегна. Алисия беше наясно, че гневът му произтичаше от съзнанието за извършена несправедливост.

Тя реши да промени темата на разговора.

— Цветята са вълшебни. — Пръстите ѝ погалиха едно розово съцветие. — Кой ги изпрати?

— ПД — каза Хеп.

ПД бе поръчал купища цветя и реки от парфюми в магазина за подаръци от първия етаж на болницата.

— Той е чудесен — каза Алисия. — А останалите?

— Аз и Хуанита.

Сестра ѝ в същия момент влизаше в стаята.

— Най-вече Хеп — каза тя.

По време на болничните си бдения Хеп бе успял да се сближи с Хуанита. Тя се бе поддала на чара му, когато той ѝ бе обяснил, че няма смисъл да го нарича мистър Кординър. *Аз знам, че си сестра на Алисия.*

След вечеря Хеп отнесе на ръце Алисия в спалнята.

— Пусни ме, Хеп. Вече трябва да ходя сама.

— Това е много специален случай — каза той, полагайки я върху двойното легло.

— Специален? О!

Той поруменя.

— Това е твоята първа нощ у дома.

Тя се усмихна, без да отделя поглед от лицето му.

— Хуанита ми застла дивана — каза той.

Разбира се, той спазваше етикета. Като джентълмен предоставяше на нея да изрази готовността си да се любят. Жадуваща да се потопи в прегръдката му, да открие така добре познатото чувство за сигурност и топлина, тя беше на косъм да простене: *Можем да спим заедно, само да спим*. Но после размисли. Това, което беше любима игра на Бари, можеше да се превърне в жестоко мъчение за Хеп. И при това сексът ѝ беше противопоказан, не само поради общото ѝ изтощение, но и поради състоянието, в което се намираше все още неизлекуваният ѝ изцяло крак.

Алисия се поправяше с изумителна бързина. Само след седмица вече беше в състояние да прави малки разходки с Хеп в задния двор. (Всеки път, когато се появяваше на близката улица, децата и възрастните я проследяваха с провиснали челюсти.)

Хеп всеки ден успяваше да я развесели с някакъв дребен подарък — пружинена птичка от плюш, която свиреше *Ла Палома*, фланелка с къси ръкави и голямо алено сърце, изрисувано върху лявата ѝ гръд, афиш на Питър Макс. Апетитът ѝ беше вълчи: поглъщаше несметни количества шоколади, сладки, бонбони — все неща, за които само бе мечтала като малка. Към края на септември бе качила пет фунта и здравето ѝ забележително се беше подобрило.

В онези горещи есенни нощи между двамата бе възникнало някакво напрежение. Във въздуха витаеха сексуални токове.

Алисия жадуваше за Хеп с цялото си тяло. Знаеше, че е достатъчно да го погали по ръката или само да го погледне многозначително и той мигновено щеше да е при нея в двойното легло. Но някаква сила сякаш не ѝ позволяваше да го направи. На дневна светлина сдържаността ѝ изглеждаше повече от идиотска; не беше ли ѝ

доказал Хеп колко е луд по нея? Но мракът неизбежно ѝ нашепваше, че той е син на шеф на филмова студия, а тя работеше в тази индустрия.

Рекламният отдел на *Магнъм* използва неповторимата възможност, която предлагаше шеметното възстановяване на Алисия и проведе бясна кампания за *Скитания*. *СБС Ивнинг Нюз* изхвърли филм на Фелини от програмата, за да излъчи интервю с братята Кординър, докато през това време *Ню Йорк Таймс* покани Уитни Чарлз, новодошлата в Холивуд, да демонстрира модели от стила на хипитата в *Скитания*. *Нюзуик* посвети цели две страници на историята по създаването на филма. Алисия беше още слаба да дава интервюта, но въпреки това в *ТВ Гайд* се появи една сладникава статия, описваща борбата ѝ със смъртта.

Собствениците на кинотеатри, които бяха отхвърлили филма като некомерсиален, побързаха да поправят грешката си. *Скитания* щеше да бъде премиерен филм в повече от хиляда кинотеатри на петнадесети октомври.

В ранния следобед на деня на премиерата един суперстилист, една кльощава гримьорка, една пъргава гардеробиерка, любителка на перфекционизма, пристигнаха в къщата им. Служителите на *Магнъм* още се суетяха около Алисия, когато в седем и половина пристигна Максим с дълга лимузина и черна вратовръзка като тази на брат си. Хуанита, която беше отказвала упорито предлаганите от Хеп и Алисия билети за премиерата, изнесе един поднос с едри розови скариди. Максим нетърпеливо крачеше из стаята, игнорирайки скаридите, дълбоки бръчки се бяха очертали около устата му.

— Алисия — извика нетърпеливо той, — да тръгваме.

— Спокойно, Максим — каза Хеп, докато потапяше една скарида в червения сос.

Гардеробиерката приключи с тропоската на задния шев на Алисината рокля от бял сатен. Тя беше решила, че ципът ще развали линията. Стилистът прокара последния си гребен по косите на Алисия, следвайки я до вратата.

Лимузината се стрелна на север към хотел *Бевърли Хилс*, където Бари и Уитни чакаха под надвисналата зеленина. Персоналът на *Магнъм* се бе потрудил порядъчно и върху Уитни; лицето ѝ беше обработено с всевъзможни козметични средства, придаващи свежест. Тя бе изкарала огледалото от чантата си и непрекъснато се оглеждаше самовлюбено в него. Бари си наля щедра порция скоч от барчето на колата, макар че вече бе пил достатъчно. Дългите пръсти на Максим отброяваха някакъв марш по безупречно изгладените му панталони. Алисия и Хеп седяха с неестествено изпънати гърбове. Напрежението в колата си имаше име — предпремиерна треска.

На булевард *Холивуд* движението беше почти спряно. До китайския ресторант на *Грауман* лъчите на прожекторите се кръстосваха в мрака, фенове задръстваха временно издигнатите подиуми и една тълпа се блъскаше жестоко на площада, където бяха оставили отпечатъци от краката и ръцете си безсмъртните от Холивуд.

Хеп се появи пръв от колата.

— Още ги няма! — изкрещя жена с явно негодувание.

Но след миг Хеп подаваше ръка на Алисия и Уитни. Шепот се разнесе из тълпата; тези жени не можеха да бъдат случайни новодошли; блондинката в черна рокля с пайети и брюнетката в бял сатен. Роклята на Алисия беше с висока цепка от лявата страна, с която да успокои отровните подмятания на *Конфиденшъл* за някаква си протеза; боейки се от нощния студ, тя предвидливо бе обвила кожа от сребърна лисица, заета от *Магнъм*, около шията си. Белите ѝ точета тракаха твърдо, походката ѝ беше стегната и пружинираща, въпреки острата болка, пронизваща я от лявото стъпало до рамото.

— Това е Алисия дел ар — изкрещя една дебелана. — Бог да те благослови, Алисия!

Някаква стара вещица в минипола изпищя:

— Аз се молах за теб, Алисия!

Семейство Нюман слизаха от колата си. Тълпата зарева с всичка сила. Екипът на *Скитания* побърза да се вмъкне във фоайето, където Арли Арчърд ги интервюира, като в същото време държеше под око Пол и Джоан, фирмения знак на *Магнъм*.

Светлините угаснаха и усуканото *М* се появи в средата на екрана. Алисия притвори очи и се отпусна върху седалката. Престоя така цели пет минути, докато твърдят рок, леещ се от екрана, не ѝ придаде сила.

И тогава Хеп я стисна за ръката. Тя вдигна глава и погледът ѝ се сблъска с уголемените и хипнотизиращи очи на Дилър.

ПД беше застанал точно срещу Алисия с чаша в едната ръка, а с другата се подпираше на стената, като по този начин я задържаше в ъгъла на пренаселената всекидневна.

— Оттук нататък, Алисия — каза ПД, — те ще дават мило и драго да те ангажират.

— Това е само един филм — произнесе тя иронично.

— Това е едно страхотно изпълнение — отвърна ѝ той. — Ти ще бъдеш най-великата. По-велика от когото и да било.

ПД хвърли многозначителен поглед към гостите, събрани във впечатляващата стая. Навремето, през 1919 година, бащата на Розалинд Кординър не бе пожалил средства при строежа на къщата; високите петнадесет фута тавани бяха украсени в стил късна английска готика, всички прозорци бяха със скосени стъкла, паркетът върху пода беше полаган от европейски майстори, старинната мебел внесена от *Лорд Дювин*, етикет, малко нарушен от огромните и удобни модерни кушетки. Обстановката подобаваше на събралите се. Алисия вече бе поздравена от Вероника и Грегори Пек; от цялата фамилия Фонда — Хенри, Шърли, Джейн и Питър; от Джеймс Мейсън, от Одри Хепбърн; също както и от няколко дузини по-малко известни, но все така ярки филмови величия. Поканите бяха отправени устно от Хеп, Максим и родителите им на премиерата, но въпреки липсата на време приемът беше организиран безупречно. Струнно трио свиреше в антрето, куп бармани раздаваха напитки, а цяла върволица от сервитьори разнасяше ордъоври, изпускащи пара.

Мургава ръка поднесе сребърен поднос. ПД си топна една миниатюрна картофена блина в лимонов крем и хайвер *Белуга*. Алисия поклати глава. След закуската не бе хапвала нищо, но от емоционалното напрежение, предизвикано от присъствието ѝ в тази къща, гледаше на храносмилането си като на отдавна забравено умение.

Макар и да знаеше много добре, че майката на Хеп и Максим произлиза от стар и богат род, странно замайване я обзе точно в

момента, когато лимузината зави покрай величествените дървета край залива с назъбения кей, където мъже в сини комбинезони паркираха колите и бягаха от кола на кола.

ПД изтри устата си и каза:

— Помнете ми думата, това ще бъде най-големият финансов удар на *Магнъм*, който е бил правен някога. Студиото откри златна жила. А твоето изпълнение, Алисия, направо им взе акъла.

— Хеп е чудесен режисьор.

— Та той те хващаше сияйна във всеки кадър! Хей, ето го! Хеп! Хеп!

С висока чаша с шампанско в ръка, Хеп си запробива път през тълпата като спираше на всяка крачка да изслушва поздравленията. Жени с умопомрачителни бисерни огърлици се надигаха на пръсти да го целуват, важни мъже го потупваха по гърба и му разтърсваха ръката.

Когато накрая се добра до тях, лицето му излъчваше възторг, не можеше да сдържа усмивката си. Той прегърна здраво Алисия и после се обърна към ПД.

— Хей, братовчеде, не му е сега времето да ми отнемаш приятелката и да я занимаваш с бизнес.

— Спокойно, братовчеде. Само поднасях на звездата моите най-искрени поздравления.

— Направо съм сигурен, че е било така, братовчеде.

— Братовчед, няма майтап. Казах й също, че режисурата ти е измъкнала от нея всичко, на което е способна.

— Благодаря ти, братовчеде.

— Няма защо, братовчеде — каза ПД и повдигна високата си чаша като за тост. — Разбира се, аз бих искал да говоря с нея преди ония, дребни риби, Суифти и Васерман — двамата присъстваха на приема — да хвърлят мрежата си.

— И утре е ден, братовчеде — каза Хеп като отново прегърна Алисия.

Обзелата я несигурност спадна до поносими размери.

— ПД, утре е неделя — каза тя. — Отбий се да хапнем към единайсет.

ПД кимна. Ще трябва да каже на Бет, която в този момент разговаряше в срещуположния ъгъл на стаята с двама сценаристи от *Магнъм*, да дойде в апартамента му един час по-късно от обичайното.

Хеп възбудено стисна ПД за лакътя.

— Ще се видим утре — каза той.

Двамата с Алисия тръгнаха през всекидневната. В антрето, точно под огромния кристален люлей, който дядо му беше донесъл от някакво графско имение в Шотландия, Максим бе събрал около себе си впечатлителна група млади хора. Подпрял небрежно с ръка гърдата на една висока и извънредно червенокоса дама, той очевидно разказваше някакъв виц с лице, оживявано от редуващи се комични и сардонични гримаси.

По време на премиерата Алисия му бе хвърлила един поглед. Твърдият профил на Максим заслужаваше да бъде издялан в планината *Ръшмор*.

В трапезарията бюфетът вече беше отворен и половин дузина чевръсти гости се обслужваха от усърдни сервитьори, докато в игралната зала зяпачите наблюдаваха напрегната игра на покер.

— Господи! — продума Хеп.

— Какво има?

— Това е чичо Франк. — Алисия проследи погледа на Хеп към един нисък мъж с посивели мустаци и разхлабена вратовръзка, притиснал плътно карти до масивната си гръд. — Той обеща на леля Лили, че ще престане. Завинаги.

— Значи е комарджия?

— Неспасяем.

Хеп я издърпа в един дълъг коридор, обсипан със зелени растения. Тук, на относително спокойствие си бърбеха по-възрастните гости. Една двойка, облечена във всекидневни дрехи, бе щръкнала върху един диван, досущ като две проскубани градски врабчета, напъхани сред феерията от багри на тропични птици.

Сърцето ѝ удари няколко пъти, преди да успее да разпознае Тим и Клара Кординър. Свекърът и свекърва ѝ изглеждаха поне с няколко десетилетия по-стари в сравнение с деня, в който се беше запознала с тях — само преди седем години.

Двамата разговаряха с една жена с царствена осанка в дълга тъмносиня рокля. Дори и Хеп да не ѝ я беше посочил в китайския ресторант на *Грауман*, Алисия пак щеше да познае, че това бе Розалинд Харвард Кординър, неговата майка.

Той беше наследил широкото ѝ чело, дълбоките сиви очи и едрия ръст — черти, повече характерни за мъж, отколкото за жена. Розалинд Кординър беше висока почти шест фута и макар да не беше пълна, имаше фигурата и огромната гръд на оперна певица. Единственото ѝ украшение беше дълга огърлица от бисери, блестящи в розово, едри колкото орехи.

Твърде големи, за да бъдат истински, помисли си Алисия, но след малко промени мнението си. Не бяха нито фалшиви, нито култивирани и сигурно струваха пет пъти повече от онова, което Мей Сю би заработила през целия си живот, ако беше доживяла до пенсия.

Очевидно почувствала погледа ѝ, майка му вдигна глава и я видя. За миг очите ѝ станаха хладни, сякаш Хеп беше довел в къщата ѝ кучка, която не беше приучена да ходи по нужда на определеното за целта място.

В този момент Клара Кординър се извърна и видя Алисия. Скръбните ѝ устни се стегнаха, а ръката ѝ се притисна към изпосталелите ѝ гърди.

Тим също не отделяше поглед от нея, целият почервенял от яд.

Алисия се дръпна назад, но упоритата ръка на Хеп я повлече към дивана. Клара скочи трескаво и се отмести като робот до близкия прозорец, преструвайки се на погълната от гледката на блестящо осветения тенискорт отвън.

— Здравей, чичо Тим — произнесе Хеп с контролиран глас. — Не можах да ви видя с леля Клара в китайския ресторант.

— Не бяхме там. — Тим се изправи, едър мъж в сиво-зелено сако на шотландски карета, разкопчано, с подаващо се между пешовете му провиснало шкембе. — Не ще и дума, че умирахме да видим филма на Бари. Но семейната му ситуация се отрази много лошо върху леля ти. Честно казано, и аз съм като замаян. Тук сме само защото не можехме да си представим, че тя ще има наглостта да се появи. — Той изгледа Алисия с дива злоба.

Онова ужасно треперене от болницата отново разтърси тялото ѝ. Успя с огромни усилия да се овладее и смело произнесе:

— Но, мистър Кординър, Бари не може да не ви е казал. Ние се поделихме.

— Още от началото си знаех, че ще му биеш шута веднага щом използваш всичките му връзки.

— Чичо Тим, ти май си прекалил с пиенето — изрече все така учтиво Хеп, но стиснал юмруците си.

— Ти не знаеш какво правиш, Хеп, но аз мога да те разбера. На твоите години е нормално човек да тръгне подир долната си глава.

— Като гледам теб, чичо Тим, се убеждавам, че за нашата фамилия годините не са от значение за това.

Лицето на Тим заплашваше да се пръсне. Розалинд положи едрата си ръка върху ръкава на девера си. Способността ѝ да потулва и изглажда скандали от всякакъв род беше не по-малко известна от тази на съпруга ѝ да сменя най-внезапно тактиката си.

— Тим, мили, вече отвориша бюфета. Защо не заведеш Клара да хапнете нещо?

Тим изгледа несигурно богатата си снаха. Розалинд му се усмихна окуражително.

— Специално поръчах на Милтън да приготви телешкото тъкмо по твой вкус.

Тим улови Клара за ръката и двамата си зашепнаха, обърнати с гръб към Алисия.

Розалинд извади кърпичка от златната си чантичка и изтри с нея следите от червило по бузите и челюстта на Хеп.

— Скъпи, просто не мога да опиша колко се гордея с теб и Максим! Не разбрах всичко във филма тази вечер, но е изключително направен!

— Радвам се, че ти е харесал, мамо. — Той улови още по-плътно Алисия. — Мамо, това е Алисия. Алисия, запознай се с майка ми, Розалинд Кординър.

— Радвам се да се запозная с теб, скъпа. Ти беше поразителна.

— Благодаря Ви, мисис Кординър — изрече Алисия. — Искам да знаете колко много ми харесаха шоколадите Ви.

— Шоколадите? — Розалинд Кординър изглеждаше слисана и хладна в същото време.

— Когато бях в болницата, получих голяма кутия шоколадови бонбони от Вас. А аз умирам за шоколад и всичките ги ометох. (Чиста лъжа. Тогава нямаше сила дори да сръбне водица, камо ли да яде шоколад.)

— О, да. — Розалинд докосна бисерите си. — Не искаха да ме пуснат, но вероятно тогава не е бил най-подходящият момент да се

срещнеш със семейството на Бари.

— Мамо — каза Хеп, — Бари се раздели с Алисия.

— Да, разбира се.

— И аз обясних на теб и татко какво е за мен Алисия.

— Разбира се, скъпи. — Тя отново го потупа по бузата. — Алисия, радвам се, че се запознах с Вас. А сега моля да ме извините, трябва да съобщя на гостите, че бюфетът вече работи.

И тя се запъти с царствената си походка към залата, където спря да поговори с Бари и Уитни. Лицето на Бари напомняше на пушена шведска съомга, а Алисия знаеше от продължителния си опит с него, че само след десет минути ще потърси къде да седне и после мигновено ще заспи; всъщност *припадане* беше по-точна дума.

Тим се обърна и я изгледа. Каква отрова излъчваше погледът му!

— Хеп, къде е тоалетната? — запита замаяно тя.

— Първата врата вляво от входната.

За щастие помещението беше свободно. Тя пусна ключалката и се отпусна върху кадифената седалка. Отражението ѝ в тройното огледало над тоалетната масичка показваше една безвкусно гримирана брюнетка в плътна сатенена рокля, разкриваща твърде много от гърдите ѝ. *Какви лоши хора*, помисли си тя и приведе лице в шепите си, разтърсвана от ридания.

Голямата бронзова дръжка на вратата хлопна няколко пъти, но тя не го забеляза. Изкушаваше се да изпълни дихателните си терапевтични упражнения, към които прибегваше в случаите, когато я сграбчеше хипервентилацията на снимачната площадка. Накрая успя да нормализира дишането си, но мигновено пред взора ѝ изникна хладината в сивите очи на майката на Хеп — студ, много по-жесток от нескритата омраза на Тим и Клара, и риданията отново разтърсиха тялото ѝ.

Силно чукане се разнесе по вратата.

— Да не се каните да прекарате нощта вътре? — изкрещя нечий мъжки глас.

Алисия вдигна една празна бутилка от тоалетната масичка, счупи я с рязко движение и заби острия ѝ край в дланта си. Истерията ѝ секна в мига, в който рукна кръвта. Тя обви ръката си с чиста кърпичка, а останките от размазания си грим избърса с клийнекс.

Внезапно усети, че роклята ѝ бе станала прекалено широка. Тя се извърна и видя в огледалото, че риданията ѝ бяха съсипали всички усилия на гардеробиерката. Тропосаният шев се бе разпрал, разкривайки разкошното ѝ тяло от кръста до оголения задник.

Не мога да я зашия, помисли отчаяно тя.

Чукането се засили.

— Хей, имайте милост!

Алисия се измъкна навън. Сбръчкан мъж се втурна като стрела покрай нея навътре.

Бюфетът се беше разпрострял в хола и тъй като палтата бяха накачени в една дълбока ниша точно срещу тоалетната, нямаше как да измъкне взетото назаем палто от бяла лисица. С изкуствена усмивка, притиснала гръб в стената, тя се добра до входната врата.

Слезе по мраморните стъпала и застана по такъв начин, че служителите на паркинга да не могат да зърнат гърба ѝ. Лимузината се плъзна и спря пред нея. Роклята ѝ окончателно се доразпра, докато се наместваше зад волана.

В захабеното старо бунгало телевизорът гърмеше. Хуанита гледаше телевизия в стария си плюшен халат с кутия бисквити в скута. Диванът беше вече оправен за Хеп.

— Каква вечер! — извика Хуанита. — Показват те на всеки канал! — После тя рязко се огледа. — Къде е Хеп?

— Правят си страхотно парти при родителите му. А на мен ми се случи нещо неприятно.

Приповдигнатото ѝ настроение изчезна като духната свещ. Тя се завъртя, за да покаже разпраната си рокля и отново зариде.

Хуанита я взе в прегръдките си.

— Спокойно, миличка, спокойно.

— Прииска ми се да умра, точно така, както когато... бях малка и трябваше... да чишкам... в открито поле.

— О, Алис, всичко това е минало...

— Никога...

— Ти си световноизвестна кинозвезда.

— Аз съм... никоя..., а той... Нита, трябваше да видиш онази къща.

Екранът примига и на него се появи чернокоса актриса с провокираща усмивка.

Женски глас зад кадър обяви:

— Алисия дел Мар, която за малко не изгуби крака си, отказвайки да прекрати снимките си за филма, разбра тази вечер, че си е струвало мъките. Упоритата актриса се появи след премиерата на *Скитания* като най-новата звезда на Холивуд. Първото изпълнение на Алисия дел Мар в американски филм е именно онзи материал, от който са направени *Оскарите*.

Сладникавият глас от екрана се удави в избухналите с нова сила ридания на Алис Холистър.

Беше вече легнала, все още поплаквайки си, когато някаква кола спря в тясната уличка пред бунгалото. Минаваше три часът, гръдният ѝ кош я болеше, а гърлото ѝ беше зачервено и подуто. Когато вратата се отвори, тя примига от изненада. Хеп никога не влизаше в стаята ѝ след смрачаване.

— Защо си тръгна без мен? — запита я той с приглушен и нисък глас.

Съзнаваше добре, че трябва да съчини някаква шега за скъсаната си рокля, но вместо това каза:

— Бях уморена.

— И се прибра у дома?

— Това не е криминално деяние.

— Да, само необмислено.

— Ужасно съжалявам.

— Вярвам ти. Разбирам, че изведнъж те е налегнала умората, но не можа ли да събереш малко сили и да ме намериш? Щяхме да си тръгнем заедно.

— Двамата с Максим бяхте почетни гости.

— Странно — каза той. — Винаги съм си мислил, че ти си най-смелият човек, когото някога съм познавал. Но ти се стъписа от чичо Тим и леля Клара!

— О, остави ме на мира...

— Досега винаги съм те оставял.

— Значи такъв бил проблемът. — Зачервеното ѝ гърло се сви, но актрисата в нея си подбра думите без усилие. — Е, ангажимент

пόμεжду си нямаме. Ти си свободен да правиш каквото намериш за добре — изрече тя, цялата пламнала от срам.

Той я изгледа за миг и после спокойно затвори вратата след себе си.

Чу го да влиза в банята и отново заплака, притиснала лице във възглавницата.

— Алисия? — Този път тя не можа да чуе скърцането на вратата, а и той не светна лампата. — Спиш ли?

— Не...

— Плачеш, нали?

— Какво от това?

Той се отпусна върху завивките. Не я докосна, но тя усещаше топлината му в мрака.

— През цялото време те търсих — каза той. — Накрая ПД ми каза, че те бил видял да излизаш, после работниците от паркинга ми казаха, че си тръгнала с колата. Останах до края и се усмихвах на всички, макар че отвътре ми гореше. Бях сигурен, че си изчезнала.

— Изчезнала?

— Както когато замина за Франция. Още сънувам кошмари само като си помисля за това.

— Роклята ми се разпра — измърмори тя.

— Какво...

— Затова си тръгнах. Тропоската на Мини се скъса и роклята се разпра. Не можах да се оправя сама.

— Значи затова не си могла да дойдеш при мен? — Леглото изскърца под тежестта му. — Първо ме караш да плача, после ме размиваш.

— И ти ли си плакал?

— Не съм толкова силен, колкото ти изглеждам.

Докосна го по ръката с треперещи пръсти.

— Ела под одеялото — прошепна тя.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — прошепна той в отговор.

— От седмици само за това си мисля.

— Тогава?

— Аз съм далеч по-неуверена, отколкото си мислиш.

Той отметна завивките. Първо я обгърна с ръце така, сякаш беше крехка и чуплива, но когато и тя се притисна към него, тръпнеща,

галеца раменете му и мускулестия гръб, ръцете му се стегнаха.

— О, Господи, — прошепна той дрезгаво. — Шест години...
шест безкрайни години без теб.

Те се готвеха да започнат със закъснялата си закуска, яйца по мексикански, приготвени от Хуанита — Хеп и Алисия на дивана, ПД с кръстосани крака пред малката масичка, засипани отвред с неделни издания на вестниците.

Алисия тъкмо приключваше разказа за снощното си бягство.

— Значи си била гологъза, а? — запита ПД, кикотейки се с цяло гърло. — Алисия дел Мар, гениалната актриса, с голо дупе. — Той посегна за страниците на *Таймс*.

Хеп и Алисия простенаха едновременно.

— О, не, спести ни го — каза Хеп.

— Хубавото нещо не се икономисва — изрече поучително ПД. Гръдният му кош изпъна до скъсване морскосинята риза, когато си пое дъх, преди да почне да чете.

Рядко има книга или филм, които да уловят атмосферата на цяло едно поколение, но случаят със Скитания е точно такъв. Младите режисьор и продуцентът, синове на Дезмънд Кординър, шеф на Магнъм Пикчърс, са определено най-добрите и най-блестящите. Чудото, сътворено от ръцете им със смехотворния бюджет от 350 000 долара, накара стария Холивуд да умре от срам. Филм, по-честен и справедлив от този, не би могъл да се роди сред залинялата среда на филмовата индустрия. И въпреки това, въпреки цялата му очевидна насоченост срещу ретроградността на системата, братята Кординър нито за секунда не забравят, че първата цел на който и да е филм е да развлича. Режисьорският дебют на Харвард Кординър улавя най-тънките нюанси в поведението на съвременното поколение по такъв съвършен начин, че човек се чувства малко като воайор. По някакъв магически начин той успява да пресъздаде често оживения, но с трагичен край сценарий, написан от друг член на фамилията, Бари

Кординър. Дилър Робъртс, талантливият актьор, който съвсем наскоро ни напусна при една нелепа автомобилна катастрофа, дава една неравномерна, но за сметка на това пък завладяваща интерпретация на Дюк, скитникът хипар. Но върхът във филма е Алисия дел Мар, придаваща на произведението сърце и душа. Наистина безграничният талант на мис дел Мар до този момент беше пропиляван в Европа с образите на тъпи американски курви. Актрисата съчетава смайващата чернокоса красота на Елизабет Тейлър с еротичното излъчване на Мерилин Монро, но завладяващият ѝ чар си е чисто нейна собственост. Запомнете тази дата, 15 октомври 1966 година. На този ден звезда се роди и нейното име е Алисия дел Мар.

ПД вдигна поглед от вестника.

— В случай че не знаеш, Алисия, трябва да ти кажа, че човек трудно може да срещне такива текстове из вестниците.

— По-добре си изяж омлета — посъветва го тя поруменяла. — Няма нищо по-мимолетно от късмета.

— Ти наричаш изпълнението си късмет? — запита Хеп. Той я придърпа към себе си и допря небръснатата си буза в кадифето на нейната.

Руменината на Алисия се усили и тя го целуна по носа.

В болницата ПД бе ставал свидетел на близостта им, но до този момент не беше ги виждал толкова разнежени пред други хора. Изглеждаха направо неспособни да прекратят ласките си.

Хеп се ухили широко на ПД, без да пуска Алисия.

— Сега вече е омекнала, ПД. Време е да хвърляш мрежата.

ПД остави върху масичката празното блюдо.

— Не ставам за твой агент, Алисия — изрече той с мрачен вид.

— Какво? — възкликна тя. — Снощи говореше съвсем друго.

— Нямах време да го обмисля добре — отвърна той. — Алисия, ти си на върха на славата. Ние говорим за една продължителна кариера. Навлизаш в непознати води, така че позволи ми да ти дам няколко напътствия. Тенденцията понастоящем е големите акули да сключват комплексни договори. Те искат сценария, режисьора,

звездата — накратко всичко да се осигурява от една и съща агенция. А в този случай аз съм неконкурентоспособен. — Той направи пауза. — Алисия, ако бях на твое място...

— Благодаря на Господа, че не си — прекъсна го тя, — защото ако беше, кой щеше да ми спаси живота тогава?

Хуанита донесе подноса с кафето и го остави пред Алисия. ПД изчака да събере празните съдове и да се върне в кухнята, преди да заговори отново.

— Да бъдеш благодарен е едно — каза той, — а да избираш кой да те представя, е съвсем друго нещо.

— Ти не си ли добър агент? — запита го тя, подавайки му кафето.

— Благодаря ти — отвърна той, поемайки чашката. — Аз съм добър, даже много, бия се до кръв за клиентите си. Но съм още дребна риба.

— Една голяма агенция ще ме кара да се чувствам неудобно — каза тя, наливайки кафе на Хеп. — Трябва ли да дойда в офиса ти, за да подпишем договора?

— Никога не съм изисквал от клиентите си подобно нещо — каза той. А и защо му беше да го прави? (Възрастните му обезсърчени клиенти никога не биха се отказали от напористото му представяне.) — Достатъчно е само едно ръкостискане.

— Тогава... — Тя протегна ръката си.

— Това не би имало значение, ако го правим само от чувство на задължение.

— Стига си се правил на корав. — Алисия нетърпеливо подаде ръка. — Стискай.

ПД стисна ръката ѝ.

Алисия се усмихна.

— Най-после си имам агент.

— А това, госпожо, означава, че отсега нататък за всички проблеми в бизнеса си следва да се обръщаш към мен, а не към тая канара тук.

— Сега пък е ред на канарата, ПД — каза Хеп. — Каж ми, как мислиш да напътстваш моята кариера?

— Човек с твоите връзки едва ли има нужда от такъв като мен.

— Никога не ме е бивало в пазаренето. А и освен това с Алисия и мен ще имаш един миникомплект от звезда и режисьор с един филм зад гърба си.

— Това определено ще събуди интерес — заяви ПД. Братовчедите се ухилиха един на друг и си стиснаха ръцете.

ПД отправи мислена молитва на благодарност към Дева Мария от църквата *Добрия пастир*, докато разбъркваше захарта в кафето си. Интензивната му кампания се бе увенчала с успех и той ги беше хванал здраво и двамата.

Същата седмица Бари подписа с *Талант Мениджмънт Корпорейшън* договор, който беше предаден на един помпозен млад мъж в литературния отдел на компанията. Уитни също подписа договор с ТМК. Тя обясни това на Бари с факта, че семейството им било близко с Мартин Надерман, основателят на ТМК. И по този начин той я вземал директно под крилото си.

Тълпи от хора, най-вече под тридесетгодишна възраст, се редяха и чакаха на огромни опашки за всяка прожекция на *Скитания* и само след седмица една внушителна сума от 33 700 000 долара се беше стекла в касите на кинотеатрите, прожектиращи филма. Брутен приход в такъв мащаб историята на *Магъм Пикчърс* не познаваше.

Рио Гарисън врълетя като ураган в трапезарията на шефовете за празничната почерпка. Преди да заеме мястото на починалия си съпруг в началото на масата, тя прегърна и разцелува Дезмънд Кординър пред всичките му подчинени, повечето от които си точеха зъбите за креслото му.

— Дезмънд, ти си гений. Дори и Арт не е сътворявал шедьовър с толкова малко средства! — Тъмните ѝ очи бяха изпълнени с предателска влага. — Той сигурно ни гледа отгоре и ни аплодира!

Любовникът ѝ и той заприглася:

— Значи печелившият екип е изцяло семеен, а, Кординър? Кога можем да очакваме следващия удар?

— ПД, чакам те в офиса в три следобед — изрече тежко Дезмънд Кординър в слушалката на телефона.

ПД се зарадва, че не се налагаше той да звъни на чичо си.

— Чичо Дезмънд, само да видя дали нямам някакви ангажименти.

— Казах в три.

ПД пристигна няколко минути преди уречения час. Прекара оставащото време в сладък разговор с по-младата секретарка на чичо си, момиче със забележителни крака, което той беше извеждал няколко пъти на вечеря в близкия ресторант *Браун Дарби* на Вайн стрийт.

Точно в три звънецът избръмча.

Чичо му седеше зад олтароподобното си бюро.

Той изръмжа, без да покани ПД да седне.

— Какви са тия глупости, дето ги пише Джайс Хейбър, че Алисия работи за *Фокс*?

Потта заструи като река между плешките на ПД, докато отговаряше.

— Тя играе в един техен уестърн с голям бюджет и...

— Измъкни я оттам!

— Да я измъкна? Чичо Дезмънд, блъсках се като животно, докато осъществя сделката. Накарах *Фокс* да се бръкнат за сто и седемдесет бона плюс два процента от брутните приходи, за което не е необходимо да ви обяснявам, че е повече от добро. Разбира се, бих дошъл първо при вас, но вие дори и не ми намекнахте, че *Магнъм* проявява интерес към Алисия, а аз не обичам да се възползвам от роднинските си връзки...

— Стига си увонявал офиса ми със свинските си пръдни — изръмжа Дезмънд Кординър, — ще й дам двеста бона и два процента.

— О? Значи вие имате готов проект с нейно участие?

— Бестселърът на Коулман Маккарти, който купих миналата година. — *Единствената Мери*... ммм... трилър.

— Но нали разговаряхте с Джули Кристи?

— Тя е прекалено британска актриса.

ПД седна в едно от дълбоките кожени кресла.

— Чичо Дезмънд, ще ти кажа всичко. *Фокс* искат и Хеп. Имат проект, насочен към младежката аудитория, и му предлагат сто бона плюс процент и половина.

— Така ли? Той нищо не ми е казал.

— Нали си го познавате, скромен е повече, отколкото е необходимо. Той се страхува да не си помислите, че притиска *Магнъм* за тая сделка.

— Те няма да работят във *Фокс*.

— Тук ли ще работят?

— Разбира се. Той, Алисия и Максим.

— С Максим не работя, така че не отговарям за него. Но... твърди ли са онези двеста бона и два процента за Алисия?

— Ти ме чу.

— А Хеп?

— Сто бона и процент и половина.

— Но той вече е започнал да работи върху филма...

— Сто двацет и пет бона и това е последната ми дума.

— Хеп никога не би подписал, ако няма договорено право на последна редакция...

— Никаква последна редакция! — изрева чичо му.

— Чичо Дезмънд, изправени сме пред много деликатна ситуация... — той не довърши изречението си.

Дезмънд Кординър беше положил двете си ръце върху бюрото и главата си върху тях. Раменете му се тресяха и издаваше странни приглушени звуци. Разтревожен от високия процент сърдечни заболявания сред висшия персонал на филмовата индустрия, ПД скочи напред и се приведе над бюрото.

— Чичо Дезмънд, добре ли си? Искаш ли вода?

Чичо му повдигна глава. ПД видя, че той се разтърсваше от необуздан смях. Дезмънд Кординър беше дяволски непредвидим и ПД се разтревожи да не би целият му досегашен разговор да се окаже един голям майтап.

След малко Дезмънд Кординър се овладя.

— Хеп получава правото на последна редакция — каза той, изтривайки очите си. — Да ме изработи хлапето на собствената ми сестра, един сополанко!

— Аз съм на двацет и осем.

— Имаш още да се учиш, момчето ми. Трябваше да ме натиснеш още малко. Щях да кача на Алисия до двеста и петдесет и на Хеп до сто и петдесет.

— Следващия път ще знам да не избързвам — каза ПД. По пътя през канцелариите към изхода вървеше спокойно, но още щом се озова сам в коридора, не се сдържа и се впусна в див танц. С цената на три вечери в *Браун Дарби* беше научил от секретарката с крака за милиони, че Дезмънд Кординър е отказал да даде повече от двеста хиляди на Джули Кристи и сто двайсет и пет на режисьора от висок ранг, Бил Кенилуърт. А той го беше извоювал плюс процент от brutните приходи.

Подсвирквайки си, ПД се насочи към сградата на редакцията, в която се помещаваше сценарийният отдел. Бет беше на пресконференция, така че той реши да я изчака сред прилежно подредените шпалти, книги и кутии с ръкописи. Възбудата му секна като си помисли колко просто би било всичко, ако парите бяха единствената спънка да направи тези откъслечни вечери, които прекарваха заедно, постоянни.

Максим се беше покрил на *Изюмел*, едно далечно мексиканско островче, без телефонна връзка с останалия свят. В телеграмата от няколко страници, която Дезмънд Кординър му изпрати, се изреждаха съблазнителните условия, които предлагаше на сина си за работата му като продуцент в *Единствената Мери*. Максим отговори само с едно изречение: *Зает съм със свой собствен проект.*

Единствената Мери получи многообещаващ млад продуцент от средите на студиото и началните снимки започнаха на 17 февруари, с намерение да свършат на 3 април.

Преди Хеп да започне редакцията, а Алисия следващия си филм, двамата прекараха цяла седмица в едно бунгало с червени керемиди, високо над каменистите плажове на *Ла Джола*. Дори и не помириша китното курортно градче. Любеха се между завивките, дъхащи на водорасли, любеха се пред камината, любеха се в обляното от слънце задно дворче, където до ушите им достигаше шума от прибой на Пасифика.

Алисия се отпусна в сладостно мълчание, докато се прибираха в понеделник вечерта в Лос Анджелис.

Хеп посегна към ръката ѝ.

— Искаш ли да ти намеря адвокат? — запита той.

Гърбът ѝ се изпъна.

— Адвокат?

— Ще ти трябва за развода.

Това беше за първи път, някой от тях да повдигне въпроса за развода с Бари. Тя се извърна и погледна призрачно белия прибор. Раздялата, независимо каква, дори и пожеланието за лека нощ, бяха истински кошмар за нея. Това беше една дълбока изява на лоялност, дължаща се на много причини — тежкото и безрадостно детство, смъртта на майка ѝ, липсата на семейство. За нея беше просто невъзможно да скъсва с когото и да било, без значение дали бе дори и мимолетно познанство.

— Първо трябва да се видя с Бари и да го обсъдя с него — избягна тя прекия отговор.

На следващото утро надвиснаха тежки оловни облаци, съвсем в синхрон с настроението ѝ. Цял час, след като Хеп вече бе заминал за редакцията на филма, тя още се чудеше дали да набере по телефона хотела в Бевърли Хилс. Дежурна телефонистка я информира, че мистър Кординър вече не е гост на хотела, но може да бъде открит в *Кълъмбия Пикчърс* и даде номера му.

За щастие Бари не се интересува защо го търси след всички тия месеци на раздяла, като се съгласи да се срещнат на обяд в ресторанта на *Мусо и Франк*, в Холивуд, предложен от нея, защото беше на удобно място и за двамата и защото тя знаеше, че той често се отбиваше там — ресторантът имаше славата на свърталище на писателите.

През целия път беше много нервна и закъсня, но Бари закъсня още повече. Сепаретата бяха започнали да се опразват, когато той се появи най-после.

— Конференцията в отдела продължи повече от предвиденото — обясни той, махайки на сервитьора. — Уитни съжалява много, че не може да дойде.

Алисия не каза нищо. Не бе и помислила, че Уитни може да пожелае да присъства на срещата им. Сервитьорът не отделяше погледа си от нея. Тя си поръча кола.

— Аз ще пия един дюар с лед — каза Бари. — Направете го двоен.

Неспособна да мине направо на въпроса, тя го запита за работата му в *Кълъмбия*.

— Блудкав романс. Аз съм третият автор — каза той, гаврътвайки скоча. — Доволни са от композицията на творбата ми.

Докато дойдат сандвичите, езикът му се развърза достатъчно, за да признае, че в *Кълъмбия* работите му не вървят по мед и масло. Сложили му на врата продуцент, който знаел всеки един от милионите сюжети още преди да застане пред камерата и очаквал от Бари да излезе с нещо съвсем свежо.

Непрекъснатите вмъквания на името на Уитни в разговора им, плюс изритването му от бунгалото на Уитни-Чарлз в хотела Бевърли

Хилс доведоха Алисия до неизбежното заключение. Той не само имаше професионални проблеми в работата си, но също така беше дълбоко загазил и в личните си. Жалост обхвана сърцето ѝ и тя жадаше дружески да го стисне за ръката както едно време.

Не можа да събере сили и да му каже защо го е поканила на обяд. Валеше силен дъжд, когато напуснаха ресторанта.

— Не е лошо да се виждаме по-често — каза той с напрегнат тон, който използваше, когато беше най-искрен. — Липсваше ми.

И преди тя да успее да отговори, той се втурна през златистите плочки на Холивуд, правейки малък зигзаг след като обувката му цопна в една локва. Тя го видя да пресича улицата, преди да се смени светофарът. Един висок, забързан, преждевременно оплешивяващ мъж с леко коремче.

Когато се върна у дома, завари Хеп проснат на дивана с пръснати по широката му гръд листи хартия.

— Рано се върна — каза тя.

— Искрах малко да подредя бележките, които нахвърлих в редакционната зала — каза той. — Уредихте ли си нещата с Бари?

Тя изрита мокрите си обувки. Бяха целите прогизнали.

— Алисия?

Тя въздъхна.

— Веднага щом седнах, усетих дъха на алкохола. Преди никога не пиеше сутрин. Консумираше предимно вино. Днес беше скоч. Непрекъснато ги поръчваше само двойни. Дано да се е прибрал жив и здрав в студиото.

Хеп попита.

— А разводът?

— Той е толкова... не знам. Патетичен. В *Кълъмбия* му вземат здравето. Непрекъснато споменава Уитни за щяло и нещяло, сякаш търка в дланта си заешко краче. Вече не е в хотела, явно нещата между тях не вървят.

— Значи думата *развод* не е била спомената? Познал ли съм?

Тя отново въздъхна.

— В момента си има достатъчно проблеми.

Хеп рязко се изправи и листовете се разпиляха на пода, когато прекрачи до нея.

Само по чорапи, тя се почувства като дребно джудже пред него.

— Проблемите на Бари — изрече той с нисък и напрегнат глас — вече не са твои проблеми.

От нощта на премиерата на *Скитания* не бяха се карали. Дори и по време на ония последни дни при снимките на *Единствената Мери*, когато се бяха развихрили всякакви страсти, те бяха останали внимателни един към друг.

— Той се намира между чука и наковалнята! — сопна се тя. — А ти дори не искаш да го разбереш!

Хеп се приведе да събере разпилените листове.

— Стига си се правил на изискан джентълмен, изкрещи ми! — Тя се приведе да му помогне при събирането на листовете. — Би ли го ударил, когато е паднал?

Хеп поклати глава.

— Не. Но това не означава, че не те ревнувам дяволски от него.

Баналната мисъл за мъжката ревност до този момент никога не бе ѝ минавала през ума. Поради една достатъчно проста причина. В очите ѝ Хеп стоеше твърде високо, а тя — твърде ниско. Как би могъл мъж с неговия произход, с неговата външност и талант да я ревнува, нея?

— Това няма да продължи дълго — каза тя. — Скоро ще си намери друго момиче и друг, по-интелигентен продуцент.

Той коленичи и нежно я целуна.

— Имаш ли представа колко много искам да се оженим и да имаме деца?

— Имам, защото и аз искам абсолютно същото — каза тя, притискайки бузата си в неговата.

По предложение на Хеп тя се свърза с един брокер на недвижимо имущество в Бевърли Хилс и само след две седмици вече бяха взели под наем една стара къща със средиземноморска архитектура, чийто двор се разпростираше на площ от три акра в *Лоръл Каньон*. Зад напукания плувен басейн се намираше тристайно бунгало за гости, предназначено за Хуанита, а зад него се възвишаваха обрасли с трева хълмове.

Жълтата преса раздуха поредната сензация по страниците си, посветена на сложните семейни взаимоотношения между Алисия дел Мар и Хеп Кординър, както и на подредбата на къщата им. Но моралният климат в страната се беше променил драстично през

шейсетте години, така че широко разгласената им връзка в пресата нямаше очаквания отрицателен ефект. В тая сгушена в пазвите на хълмовете къща те откриха нещо забележително близо до рая.

Малко след единайсет, в слънчевото утро на 20 септември 1969 година ПД отново се усети, че се е загледал през прозореца. Макар че бяха изминали вече три седмици, откакто се беше нанесъл в собствения си офис, не можеше да се въздържа да не хвърли някой поглед през стъклото, откриващо цялата панорама на Лос Анджелис. Всичко, свързано с новия му офис, дори и астрономическият наем, му доставяше радост — дебелият бежов килим, панелите от тиково дърво, просторната приемна, в която властваше Лана Дентън, ослепителната му чернокожа секретарка, двете по-малки помещения, обитавани от един блестящ брадат агент с доста размити сексуални предпочитания и от първоначалната му секретарка, пищна блондинка, която имаше грижата за позастарелите му клиенти.

Самият ПД беше неуморно в движение. Имената на Алисия и Хеп бяха достатъчни, за да привлекат няколко звезди, две от които със солиден стаж в Холивуд. Агенцията *Зафарано* на ПД вече не беше майтапът във филмовата индустрия. Макар че доста екстравагантните му вкусове и предпочитания не му позволяваха да бъде напълно платежоспособен, финансовите му перспективи бяха повече от блестящи.

— Мистър Зафарано! — Неземният глас на Лана избликна от интеркома. — Мистър Кординър е тук, мистър Бари Кординър.

— Помоли го да седне и да ме изчака, Лана — каза ПД. — В момента съм зает.

Стори му се, че погледът на Бет от черно-бялата фотография в рамка пред него се изпълни с укор, но той прогони чувството си за вина, че кара брата на годеницата си да чака. Бари беше закъснял с четвърт час за уговорената среща и ПД, уверен, че братовчед му ще иска представителство, беше наясно, че ще допусне крупна грешка, ако клекне пред затъналия автор на телевизионни сценарии.

След онази поръчка с пренаписването на сценарий за *Кълъмбия* Бари не бе успял да си намери работа в друг филм. Телевизията също така се бе показала крайно негостоприемна към него. Беше успял да

пласира само няколко мършави сценария за две долнопробни криминални серии.

За момент вниманието на ПД остана приковано върху портрета на Бет.

Когато обявиха официално годежа си, неговите родители бяха надали обичайните писъци, те по странен начин се преплитаха с първоначалните му страхове. Макар и непрекъснато да повтаряха, че обожават Бет, че тя им е като собствена дъщеря, те не пропускаха възможността да му посочат онова, което и той самият знаеше достатъчно добре, че такъв брак в очите на църквата, освен недействителен, беше и кръвосмесителен.

Чичо Тим и леля Клара също не благословиха съюза им. И наистина, леля Клара няколко месеца бе ходила като замаяна. Не толкова поради близкото им родство, колкото поради факта че той не можеше да събере сили в себе си и да обещае, че децата им ще бъдат възпитавани по еврейските канони.

Той извърна поглед от снимката на годеницата си и отвори списанието *Варайъти* на страницата с обзора на *Майсторът на прътите*, последният филм на Алисия и Хеп. През трите години, изминали след създаването на *Единствената Мери*, Хеп бе направил още четири филма, като Алисия бе изпълнявала главните роли и в четирите. (Под крилото на ПД тя вземаше участие и във филми, режисирани от други първокласни режисьори — Лийн, Никълс, Пен.) Обзорът завършваше с думите: „*Майсторът на прътите* ще бъде следващият голям удар на екипа дел Мар и Кординър“.

След половин час звънна на Лана и й каза да покани Бари в кабинета му.

Шкембенцето на Бари бе увеличило значително размерите си. ПД, който редовно блъскаше железата в спортния клуб на Бевърли Хилс, авторитетно сви релефния си корем с чувство на превъзходство. Но топлата прегръдка с братовчед му пробуди старото уважение от детинство.

— Прощавай за забавянето — каза той. — Е, как върви писането?

Бари замига бързо.

— Точно това искам да обсъдя с теб.

— Ще се радвам да ти помогна с каквото мога. Но, Бари, трябва да знаеш, че мое желязно правило е да не навлизам във водите на други агенции.

— ТМК изобилства с подвижни пясъци и подмолни течения — каза Бари. — Нали се сещаш... Уитни и Надерман.

ПД се въздържа от коментар. През 1967 година Мартин Надерман, шефът на ТМК, заряза жена си заради Уитни Чарлз, с която се събра да живее в Малибу. След шест месеца Уитни загуби интерес към филмовата си кариера, а също и към Надерман. В последвалите години през кревата на Надерман се беше извървяла цяла върволица дългокраки красавици със свободни разбираня за любовта. Но Бари, бедният кучи син, още продължаваше да се измъчва от мисълта, че като бивш любовник на Уитни сега си изплаща дълга към ТМК.

— Какво стана с договора ти при тях?

— Изтече на първо число този месец. — Бари се приведе напред. — Трябва да започна нов сценарий.

— Бари, това не е точно в твоя стил. Ти си автор на сценарии за телевизията.

— Но *Скитания*...

— Това беше преди доста години...

— Това беше филмът с най-голям финансов успех за *Магнъм*, а моят сценарий заслужи най-големите похвали от страна на критиката.

— Бари, няма сценарист, който да не би пожертвал едната си топка, само и само да притежава славата ти. Но ти си мой братовчед, мой приятел, мой бъдещ шурей, така че аз нямам право да те заблуждавам. Единственото нещо, което интересува продуцентите, е какво си постигнал в последно време. — ПД направи пауза. — Слушай, останах очарован от *Неустрашимия*.

— *Неустрашимият!* Точно този жанр, от който толкова отдавна гледам да се отскубна.

Руменец обагри загорелите бузи на ПД, но той се сдържа.

— Приходите от филма са чудесни, а това е най-важното.

Половинчасовият престой в приемната явно бе оказал нужния ефект върху Бари.

— Добре, давай — измънка той примирено. — Но ако искаш да знаеш, аз имам няколко превъзходни идеи за филм.

— Изпрати ми резюмета. — ПД погледна часовника си и се изправи; в един часа имаше среща с Лий Рич от *Лоримар*. — Хайде, Бари, да си поговорим, докато слизаме до гаража.

Униформеният служител докара първо прашния додж на Бари, а после новото купе де Вил на ПД. По пътя към офисите на *Лоримар*, които се намираха в долината, ПД съобрази на кого можеше да поднесе идеите на Бари за филм. Той никога не пропускаше възможността да представи клиента си.

Минаваше три следобед, когато ПД се върна в офиса. Лана тъкмо говореше по телефона:

— ... още го няма, мисис Зафарано, но ще му предам веднага, щом се върне... О, той току-що влиза! Мистър Зафарано, включила съм майка ви на трета линия. Обади се само преди минута. Казва, че е много важно!

Всякакви страхотии препуснаха през ума на ПД, докато отиваше с бързи крачки към телефона.

— Мамо? Какво има?

Тя избъбри неясно нещо за баща му, но плачеше толкова силно, че нищо друго не можеше да се разбере. Майка му не беше от меките жени. Тя не бе проронила дори и сълза при новината за годежа му.

— Мамо, успокой се — каза той. — От къщи ли се обаждаш?

— Да...

Той се отпусна с облекчение; ако беше някакъв нещастен случай, щеше да звъни от болницата.

— Чакай ме, мамо, идвам веднага.

Извика набързо на Лана да отмени всичките му следобедни ангажименти и хукна към асансьора. Долу в гаража още не бяха успели да паркират колата му.

Лили Кординър Зафарано, красива жена в началото на петдесетте, обикновено изглеждаше безупречна. В Лос Анджелис зрелите жени бяха обикновено стегнати на вид, но тя беше доста наедряла и вродената ѝ практичност ѝ подсказа, че трябва да положи доста усилия, за да влезе във форма. Всеки понеделник къщата им се посещаваше от масажист, който идваше със съгваемата си масичка. Два пъти седмично Лили изтърпяваше лицеви процедури, а станеше ли въпрос за дрехи, най-много, което можеше да си позволи, беше някой малко по-различен нюанс на лилавото. Франк Зафарано възнаграждаваше усилията на съпругата си с учудваща вяност, нещо наистина удивително за Холивуд.

Колата на ПД рязко спря пред голяма колониална къща на *Бевърли Драйв* и майка му се втурна през входната врата с разрошена коса и развяна рокля.

— Бързо! — изпищя тя. — Влизай вътре!

Лили затръшна входната врата след ПД и я заключи, облягайки се задъхана на нея.

ПД се огледа, за да се увери, че наоколо няма някоя прислужница, която да стане свидетелка на буйствата на майка му. Само някакво слънчево зайче му намигна от полюлея от планински кристал. Благодарни на бога, че бяха сами.

— Мамо, какво става?

Лили се втрени тьпо в него, неспособна още да овладее дишането си.

— Мамо, хайде да отидем в кухнята.

Внезапно му хрумна, че баща му може би е вече мъртъв.

— Мамо, да не е станало нещо с татко... той добре ли е?

— Засега...

Устата ѝ се изкриви и от очите ѝ рухнаха сълзи.

Надвивайки естествените бариери, ПД удари два силни плесника на майка си. Сълзите продължиха да текат, но истерията ѝ престана.

— Мамо... — изрече той нежно. — Хей, мамо... какво става?

— Това се получи..., докато се обличах.

Той видя, че лявата ѝ ръка продължава да стиска смачкан на топка лист хартия. Той го пое от ръката ѝ и го разгъна.

Беше фотокопие на декларация за дълг, написана с ръката на баща му: *Франк Зафарано се задължава да плати сумата от 425 000 долара на Робърт Ланг на или до 14 септември 1969 година.* Върху фотокопието с почерк, различен от този на баща му, беше добавено с молив: *Просрочено шест дни.*

— Робърт Ланг е син на Барт Ланцони — каза майка му.

ПД кимна. Бартоломео (Барт) Ланцони и Франческо (Франк) Зафарано, съграждани от едно и също градче на планинска Сицилия, бяха навремето най-близки приятели. Франк седмици наред бе ходил със зачервени от скръб очи, след като Бартоломео бе починал от метастази на миеломен тумор. Робърт Ланг (ПД не знаеше до каква степен името е било приведено към английския стандарт) беше наследил имотите на баща си, най-известният от които беше хотел *Фабуладор* в Лас Вегас, където преди почти десет години Бари и Алисия бяха празнували сватбата си.

Макар че ПД никога не беше виждал Робърт Ланг, навремето бе прекарал достатъчно време в компанията на баща му, за да му казва чичо Барт и старецът при всяка тяхна среща, че пъхвал сгънатата петачка в ръката му. Как беше възможно толкова мил старец като него да има такъв син?

Но тогава ПД си спомни, че и чичо му Барт не беше цвете за мирисане, а член на банда от Ню Джърси, преместила базата си в Невада след Втората световна война.

— Нека да седнем — каза ПД, слагайки длани върху раменете на майка си и избутвайки я към всекидневната. Лили седна в едно от кожените кресла и закопча бледолилавата си блуза.

— Разговаря ли с татко? — запита ПД.

— Днес е на снимки извън града и ще закъснее. — Лили вече говореше по обичайния си вгълбен начин. — ПД, просто няма как да платим парите.

— Колко можете да платите?

— Николко.

— Какво искаш да кажеш с това „николко“? Мамо, това съм аз, твоят син, ПД. Достатъчно често съм ви врънкарал за пари, и знам, че

имате открити сметки във всички банки в Бевърли Хилс.

Лили поклати глава.

— Нищо не е останало в тия сметки. Преди две седмици изтеглих всичко, за да го дам на баща ти да погаси дълга си към Робърт Ланг, защото иначе нещо ужасно щяло да се случи.

— Ланг заплашва да убие татко?

— Или мен, или теб, или Анет, или Диърдри. — Гласът ѝ се стопи. — Или дори Джефи.

Джефри Фицпатрик, петмесечното бебе на Анет, първото и единствено засега, обожавано бебе в клана Кординър.

— Колко пари даде на татко?

— Двеста двадесет и три хиляди и четиридесет долара. Той ме излъга като каза, че щял да си покрие дълга, а после през нощта заминал за Лас Вегас. За да плати на Робърт Ланг, както ми обясни после. Но сигурно се е опитал да спечели, за да допълни цялата сума, и е загубил.

Тя изговори това без укор.

ПД дълго време не откъсна поглед от смачкания лист хартия пред себе си, припомни си за огромните заплати, които баща му бе заработвал дълги години, допълнителните възнаграждения, премиите, къщата на *Нюпорт Бийч*, която бяха продали със значителна печалба.

— Защо е адресирано до теб? — запита той.

— Това е най-лошото. — Провисналите ѝ гърди се спускаха и вдигаха с усилие, но тя продължи спокойно. — Тъкмо се приготвих да отида на угощението с чай в *Гилдията на Мери*, когато Лили ми донесе пощата. Върху плика пишеше само името ми.

— Без адрес, без пощенска марка?

— Пишеше само *За мисис Зафарано* и нищо повече.

— Къде е пликът?

— Трябва да съм го оставила в спалнята.

ПД тръгна след нея по витата стълба до просторната спалня, която тя делеше с баща му. Подаде му един тънък бял плик, върху който на ръка с молив беше написано *За мисис Зафарано*.

— Някой трябва да го е пуснал в кутията.

— Това е най-ужасното. Не разбираш ли, ПД, те наблюдават къщата!

— Господи — прошепна той, чудейки се как не се беше досетил за това.

Дръпна се отстриани до прозореца и огледа съседните големи и комфортни къщи с подстригани градинки, едни от най-хубавите в целия район на Бевърли Хилс. Една мирна и носталгична обстановка. Нямахме пешеходци, само един мерцедес и един ягуар от другата страна на улицата, празни като кадилака му.

И въпреки това само преди половин час или веднага след пощенския раздавач пликът е бил пуснат в процепа на пощенската кутия от някакъв гад, който познаваше добре обстановката.

Лили въртеше брачната си халка и го гледаше с изплашени очи.

— Нямаме избор, мамо — каза той. — Татко ще трябва да намери четиристотин двадесет и пет бона.

— Не може — прошепна майка му. — ПД, той не може.

— Добре, а къщата и колите?

— Имаме три полици и никакви пари в брой. Дължим за колите на банката повече, отколкото можем да получим от тях, ако ги продадем.

— Мамо, веднага бих ти дал сумата, но и аз съм длъжник. Дължа за новия кадилак, за обзавеждането на офиса. — И за пръстена на Бет, но предпочете да не го споменава. — Нямаме ли приятели? — запита той.

— ПД, всички знаят какво се е случило с баща ти. Кой би му дал толкова пари?

— Чичо Дезмънд винаги се е застъпвал за семейството.

— Вече не. — Тя си пое дълбоко дъх. — Последния път, когато на баща ти му се наложи да вземе назаем от Дезмънд, чичо ти каза и на двама ни, че това е последният заем, който дава на баща ти. И че ако още веднъж чуе само за някакъв скандал в Лас Вегас, моментално ще уволни татко ти.

— Само плаши. Никога няма да го направи.

— ПД, ти знаеш по-добре от мен как стоят нещата. Преди *Скитания* Дезмънд бе на ръба на фалита, малко остана да загуби студиото. И още продължава да се бори със зъби и нокти. Сигурно си забелязал, че вече му е все едно и му е отпуснал края. Само преди няколко години щеше да се намеси между теб и Бет. — Макар че изрече думите спокойно, устните ѝ потръпнаха. — Знаеш какво му е на

душата заради Хеп, дето живее с онова мексиканско момиче, което е все още омъжено за Бари. Мислиш ли, че той щеше да позволи това да се случи, ако не беше фактът, че именно филмите с нейно участие спасиха *Магнъм* от разрухата. — Майка му хвърли поглед в огледалото върху тоалетната масичка и забеляза разрошен кичур коса. Тя го приглади и продължи. — Не ми се сърди, но аз не мога да обвинявам Дезмънд. Той ми построи хубава къща, осигури образованието ти в колеж, помагаше на татко ти още от самото начало, беше ми повече като баща, отколкото като брат. На него дължа всичко.

— Мамо, аз те разбирам. Не е необходимо да се молиш повече на когото и да било.

— Да се моля? Та аз съм готова да пълзя до студиото, ако това помогне.

— Нека аз да поговоря с него, а?

Лили го изгледа със съмнение.

— Какво повече можем да загубим? — запита той.

Тя го погали по бузата.

— Ти си добро момче.

Той се усмихна.

— Нали ти ме възпита така, мамо?

— И, ПД, баща ти е много талантлив. Най-добрият съпруг, за когото би могла да мечтае една жена — щедър, любящ, топъл. И винаги е бил добър баща. Не трябва да си мислиш нищо лошо за него само защото има такава слабост. Това е все едно болест. Той не може сам да се излекува.

— Ще отида да видя чичо Дезмънд и после ще се върна — изрече успокояващо ПД.

Докато излизаше от къщи, той се зачуди как можеше да бъде добър, любящ и топъл един човек, който беше изложил цялото си семейство, дори и петмесечното си внуче, под дулата на ония убийци от невадското казино.

Без ангажименти, ПД изчака близо час, докато види чичо си. Разговорът в светая му светих протече точно както го беше предсказала майка му и въпреки това ПД беше като зашеметен под градушката от откази.

Зашеметен, но не и уплашен, той пристъпи по-близо до бюрото.

— Чичо Дезмънд — каза той енергично, — никога не бих те молил, но мама е направо вкаменена. Ланг е накарал някоя от горилите си да пусне писмото директно в пощенската ни кутия.

— Робърт Ланг — поредният пришелец от страната на *Коза Ностра*. Той е мафията, а също и неговият баща. — Дезмънд Кординър се приведе над бюрото си, сякаш искайки да прободне с острия си нос ПД. — Не знаеш ли от колко време тия лешояди душат около студиото ни? Преди да ги пусна, ще видя Франк Зафарано в ада!

— Но, чичо Дезмънд, моля те заради мама, заради момичетата, заради Джефи.

— Баща ти трябваше да мисли за тях, преди да си прави кефа. Достатъчно пъти съм го предупреждавал. Днес му беше последният ден в *Магнъм*!

— Няма да стане! — Бдителният агент в ПД моментално настръхна. — Той има още цели две години съгласно договора му!

Вибриращият гняв като по чудо мигновено напусна лицето на чичо му и след миг Дезмънд Кординър произнесе с безизразно лице:

— Всички договори на *Магнъм* съдържат морална клауза.

Велики небеса, та той не дава пет пари дори и Ланг да ни надупчи всички — помисли си ПД.

— Чичо Дезмънд — изрече той с умолителен тон, — татко е на средата на филма си.

— Утре сутринта друг режисьор поема работата — произнесе чичо му, натискайки бутона за връзка със секретарката си.

Франк Зафарано седеше прегърбен в стола си на кухненската маса. В тази наистина рядка за него поза късият му врат все едно че беше изчезнал, а провисналите му дебели сиви мустаци почти скриваха пълните му, чувствени устни. Масата пред него беше препълнена с ястия, но нищо не беше дори и докоснато.

Лили се появи от кухнята, облечена в дълга домашна рокля, носейки покрито блюдо. Когато Франк закъсняваше от работа, тя изпращаше прислужниците си и лично му приготвяше и сервираше фината италианска храна.

Тя остави подноса пред него на масата, Франк само повдигна капака и после го пусна.

— Не ми се яде.

И двамата се обърнаха към изхлопалата входна врата.

— Здравейте, мамо и татко — каза ПД.

— Ти се върна — каза Лили, дарявайки сина си с развълнувана усмивка. — Приготвила съм ти нещо, което много обичаш.

— Мамо, трябва да поговоря с татко. Насаме.

— Майка ти знае всичко — каза Франк. — В нашата къща нямаме тайни един от друг.

— Франк, имам да направя още няколко обаждания за младоженците — нали ти казах, че това ми е задължение? — обади се Лили.

Тя докосна с целувка сивите му коси. Тежка въздишка разтърси цялото му тяло и той мълчаливо стисна ръката ѝ.

Вече до вратата се обърна и каза:

— За десерт има плодове. Кафето е готово.

ПД се държа, докато вратата на горния етаж се затвори, и после избухна:

— Заслужаваш да те убия!

— Малко остана аз да свърша тая работа.

— Обещавал ли си на мама, че ще скъсаш веднъж завинаги с комара?

— Майка ти знае, че аз нямам пари да ползвам дори и градска тоалетна, камо ли да правя обещания.

— Тя направо трябва да бъде канонизирана като светица, загдето живее с теб.

— Дезмънд ми се обади веднага, след като се прибрах. — Гласът на Франк за миг възвърна частица от обичайната си войнственост. — Каза ми утре рано да отида в офиса и да си изнеса вещите оттам. Попитах го, по дяволите, какви ги дрънка. Той ми каза, че си отишъл при него и си му разказал за проблемите ми.

— Ти профука няколко състояния и сега твърдиш, че това е моя вина?

— Кой те е молил да се намесваш в работите ми?

— Чичо Дезмънд винаги ни е помагал. А мама направо е съсипана! Господи, не можах да я позная. Повярвай ми, ако не беше тя, момичетата и Джефи, и пръста си нямаше да мръдна заради теб!

Франк отново се сгърби в стола си.

— Снощи ми провървя. Бях на косъм да спечеля цялата сума.

— Татко — изрече спокойно ПД, — вярно ли е това, което ми разказа мама? Ако не си изплатиш дълга, Ланг ще те убие — или още някой от семейството?

Франк посивя.

— Той не лъже.

— Откъде си толкова сигурен, че не блъфира?

— Чувал съм различни истории.

— Какво искаш да кажеш с това „истории“?

— Спомняш ли си племенника на Барт, Кармайн?

ПД повдигна рамене. Кой можеше да познава цялата италианска диаспора?

— Кармайн в продължение на години вземаше пари назаем от Барт. След като Барт почина, синът му — той вече се наричаше Ланг — поиска от Кармайн да се издължи. Кармайн му се изсмя. След няколко седмици изчезна.

— Изчезна ли? Как?

— Всички твърдят, че той е на дъното на езерото Мийд.

— Може да е духнал с някакво гадже старият Кармайн, — каза ПД, вземайки си маслина. — Случват се и такива неща.

— И нещастни случаи стават с всеки, за когото Ланг си мисли, че му е длъжник. Никога нищо не може да се докаже, но това не означава, че хората не са мъртви.

Франк ожесточено дърпаше мустаците си, на косъм бе да се разридае.

— Сигурен съм, че можем да се споразумеем с него — изрече успокояващо ПД.

Франк въздъхна.

— Има очи на крокодил. Никога не мига. Той е срам за всички италианци. — Той се изпъна на стола. — ПД, вярно ли е това, което каза току-що? Че можеш да се споразумееш с него?

За пръв път в живота си ПД изпита огромната отговорност, която се поражда, когато един родител стане зависим от детето си.

— Лесна работа — излъга той.

ПД стоя в колата няколко минути, преди да завърти стартера, обмисляше проблема от всички страни. Да намери пари назаем беше все едно да се опитва да възкреси мъртвец.

По пътя към апартамента си видя фасадата на *Добрива Пастир*. Не беше се отбивал от времето, когато бе купил пръстена на Бет, а оттогава бе минало повече от година. Зави наляво. Паркира на *Бадфорд Драйв*, повтаряйки си наум, че това няма да бъде проява на нелоялност, че той просто има нужда от място, където спокойно да обмисли всичко.

Мина между двете тежки дъбови врати и беше посрещнат от познатия мирис на лизол и тамян. Несъзнателно потоци ръце в студената вода, като се прекръсти и коленичи.

Чувство на покой го обзе, когато се плъзна зад преградената църковна пейка. Умът му повече не беше зает с невъзможността за намиране сума от четиристотин двадесет и пет хиляди долара. Скръствайки ръце в скута си, той притвори очи и остави духа си да витае като в момчешките си години, озовавайки се скоро в душевната обител, където царуваше покоят.

— Света Дево Богородице, ти първа сред жените...

Алисия, помисли си изведнъж той. Двамата с Хеп бяха на почивка в Италия.

— *Алисия* — произнесе той на глас.

Името му се стори като отговор на молитвата, произнесена за спасението на семейството му.

— Да? — произнесе мек мъжки глас от другата страна на линията.

— Мистър Ланг, тук е ПД Зафарано, синът на Франк Зафарано. Бих искал да обсъдя с вас един проблем.

— Говорите за баща си, нали?

— Да, за татко. Кога мога да ви видя?

— Тази вечер съм свободен.

Минаваше единайсет часът.

— Тази вечер? — като ехо откликна ПД.

— Няма да имате никакъв проблем със самолета. Попитайте за мен на рецепцията.

Макар и всички проявления на високия стандарт на живот да имаха магическо въздействие върху ПД, нещастieto, сполетяло неговия баща бе затворило очите му за всички този разкош, съпровождащ хазарта.

Той никога не използва запазеното място на Зафарано в *Санта Анита*, избягваше клуба на *Фрайърс* поради високия под при играта на покер и се бе възползвал от предложенията на Бартоломео Ланцони за безплатно ползване на *Фабуладор* един-единствен път преди десет години.

След онзи жарък ден на тайното сгодяване на Бари с Алисия хотелът бе уголемил три пъти размерите си.

Макар и да беше късно след полунощ, половин дузина служители в червени сака се въртяха около бюрото на рецепцията. Когато ПД обясни, че има среща с Робърт Ланг, отегченото изражение на служителя мигновено се промени. Той щракна с пръсти и извика едно пиколо.

— Заведи този джентълмен до апартамента на мистър Ланг.

ПД беше поведен покрай претъпкани салони за коктейли и изпълнени с врява сепарета, през лабиринт от зали, застлани с

пурпурни килими, докато накрая стигнаха до една врата на асансьор с надпис: *частен*.

— Заповядайте, сър.

ПД пхна в ръцете на момчето петарка и влезе в кабината.

Когато вратата се отвори, той не можа да сдържи възклицанието си.

Беше очаквал нещо от рода на същия пурпурен декор, но пред него се простираше една обляна от мека светлина библиотека със стари книги в медно обагрени подвързии. Кретонената тапицерия беше изпълнена в приглушени и светли пастелни цветове, покривките върху масите изглеждаха сякаш взети от някакъв музей. Никой дизайнер не би могъл да сътвори такъв интериор, създаден от няколко поколения, живели спокоен живот с много пари.

— Мистър Зафарано? — изрече същият мек бас, който бе прозвучал по телефона. Мъж, скрит от гърба на дивана, се изправи на крака. — Аз съм Робърт Ланг.

Беше около тридесетгодишен, висок почти шест фута и тънък — не, мършав беше по-точната дума — с оредяваща чуплива кестенява коса. Пуловерът му беше толкова износен, че чак лактите му прозираха, а панталоните, не по-малко древни от пуловера, наподобяваха кюнци, купени преди няколко десетилетия от битпазар.

ПД не можеше по никакъв начин да свърже Робърт Ланг с Бартоломео Ланцони, един нисък и тантурест сицилианец, който носеше крецящи вратовръзки и пуфкаше миризливи пури. А и нищо друго не съвпадаше. Та как беше възможно този изискан джентълмен да заплашва живота на цялата фамилия Зафарано дори и до трето коляно?

— Баща ми често говореше за вас — каза Ланг.

— Чичо Барт беше моят идеал. Мама и татко винаги казваха, че нищо не е в състояние да ме умири, когато чичо Барт ни идваше на гости.

Макар и топлината в думите на ПД за починалия приятел на баща му да беше съвсем естествена, повторението на думата *чичо* беше съвсем преднамерено.

— Ще пийнете ли нещо? — запита Ланг, придружавайки въпроса си с жест към трите кристални гарафи, положени върху сребърен поднос.

ПД нямаше навик да вкусува какъвто и да било алкохол по време на преговори.

— Благодаря ви, не пия — каза той. — Тази стая е изумителна, наистина изумителна.

— Пренесена е, без да бъде променено нищо, от имението на майка ми.

Всичко, което знаеше ПД за съпругата на чичо си Барт, беше, че е починала на двадесет и няколко години. Беше ли възможно да е принадлежала на висшата класа в Англия? *Гетсби*, дойде му изведнъж наум. По настояване на Бет беше прочел книгата и бе останал влюбен в сините ливади на Фицджералд и гангстера, чието най-крайно твърдение в крайна сметка се бе оказало вярно.

Ланг си наля скок.

— Вие представлявате баща си, мистър Зафарано.

ПД се усмихна.

— Такава ми е работата. Аз съм агент, мистър Ланг. — Той направи пауза, изчаквайки обичайната покана да изоставят формалния тон и да минат на малките си имена. Домакинът му обаче не каза нищо. След няколко секунди ПД продължи. — Предполагам, разбирате, че татко е разорен?

Ланг го наблюдаваше мълчаливо.

— Но ако изчакате само няколко месеца, ние бихме могли да ви изплатим пет-шест пъти по-голяма сума от тази, която той ви дължи.

— Ние? Искате да кажете вие и баща ви?

— Не, това е само между мен и вас. — ПД направи пауза. — Имам един много голям талант, казва се Алисия дел Мар.

— Да, чух за това. Голям почитател съм на изкуството ѝ.

— Алисия е въплъщение на думата звезда. В следващия филм мога да я накарам да се откаже от заплатата си.

Ланг не отделяше погледа си от него.

И изведнъж в паметта на ПД изплаваха думите на баща му: *очи като на крокодил. Никога не мига.*

— Сигурно се питате защо ли ще се съгласи на този жест към мен — каза ПД. — Работата е там, че веднъж аз спасих живота ѝ и тя ми е длъжник.

Ланг отпи от скоча си.

— Всъщност — каза той накрая, от доста време обмислям разширяване на дейността си в Южна Калифорния.

— Във филмовата индустрия?

— Не съм сигурен. Недвижимото имущество също ме интересува.

— Ако мислите за къщата на татко, забравете я. Трябва да ви предупредя, че тя е ипотекирана до керемидите.

— Имах предвид разработката на поземлени участъци. Една промишлена зона, обградена от зелени пояси, жилищни комплекси с различни по цени къщи. Супермаркети и пазарни центрове.

— Това е наистина голяма разработка — изрече ПД с надеждата, че не е прозвучал сервилно.

Последва още един от онези продължителни и немигащи погледи.

На ПД страшно му се прииска да изтрие потта от челото си и горната устна, но всичките му сетива крещяха в един глас да не го прави. Насили се да се концентрира върху особеното отсъствие на каквито и да било външни шумове в библиотеката. Петнадесет етажа по-надолу клиентите ревяха, трафикът гъмжеше и клаксоните свиреха оглушително по булеварда, но въпреки това ПД имаше чувството, че беше оглушал.

— Мистър Зафарано — изрече бавно Ланг, — трябва да знаете едно нещо за мен, а то е, че аз винаги имам доверие на човека срещу мен, като, естествено, очаквам и същото по отношение на мен.

— Татко съвсем искрено е вярвал, че ще може да изплати дълга си.

— Не бих искал мис дел Мар да остане с впечатлението, че аз съм човекът, който я поставя в такова трудно положение.

— Тя ще го направи заради мен — каза ПД, като в същото време си мислеше, какво толкова го кара да бъде сигурен, че ще го направи? Но дълбокият му инстинкт не го лъжеше, тя щеше да го разбере.

— *Скитания* — каза Ланг. — Пет пъти съм го гледал и всеки път излизах потресен от залата.

— Потресаващ е и в касово отношение. Ако това е, което имате предвид, нямате повод за безпокойство. Алисия ще бъде във възторг от възможността да играе в една наистина нова и блестяща постановка.

— А братовчедите ви? Режисьорът, продуцентът, сценаристът? Сделката трябва да включва всичките четирима.

ПД беше повече от сигурен за Бари, който му беше демонстрирал същия ден следобед — не, това беше следобедът на предишния ден, че е готов да продаде душата си и на дявола, само и само да направи филм. Осите^[1] обаче, както той и Бет наричаха помежду си братовчедите, членове на епископалната църква, бяха съвсем друга история. Максим, който прекарваше по-голямата част от времето си на мексиканския остров, не беше продуцирал друг филм след *Скитания*, и като нищо можеше да го прати по дяволите. А колкото за Хеп, в случай че той беше в неведение за същината на Ланг, баща му щеше без усилие да го просвети по въпроса. Хеп със сигурност щеше да откаже.

Той избягна въпроса.

— Да разбирам ли, че сте готов да финансирате филма?

— Да, аз ще осигуря парите.

— Обмислили ли сте какви проценти да дадете?

— Проценти?

— От брутния приход. Режисьорът получава някъде към пет, толкова взема и продуцентът. Дори и авторът на сценария е в правото си да очаква нещичко.

— Мислех, че сте наясно по въпроса, мистър Зафарано. Останалите ще получат минималното предвидено от закона трудово възнаграждение.

— Минималното? — извика отчаяно ПД. — Само начинаещите в бранша работят за минимума! Това са първокласни майстори!

— А това е вече ваша грижа.

— Ами Алисия? За звезда от нейния калибър е съвсем естествено да получи от порядъка на десет процента.

— Както вие предложихте, мис дел Мар ще ми преотстъпи приходите си от филма.

— Аз имах предвид само заплатата ѝ! Добре ли съм ви разбрал? Та вие искате тя да не получи нищо от филма!

Ланг отново си наля скок.

— Вие споменахте, че ви била задължена.

— Мистър Ланг, нека бъдем реалисти. От сделка като тази можете да спечелите милиони.

— Вие действате от името на баща си, нали така?

Тонът му продължаваше да е мек и внимателен.

— Да, вярно, но...

— Тогава ще бъда принуден да се заинтересувам дали имате намерение да изплатите дълга му. Или аз да финансирам филма ви.

— Нямаме готов сценарий или дори идея за такъв. Ще ни отнеме много време да съгласуваме всичко и, меко казано, нещата са много сложни.

Ланг прелистваше бележник с ръчно изработена подвързия.

— Да се видим пак на двадесет и осми — каза накрая той.

— Септември?

— Разбира се.

— Но аз имам на разположение само една седмица! А Алисия, Хеп и Максим не са дори в страната.

— В такъв случай да се надяваме, че баща ви ще си е изплатил дълга дотогава.

Бет му отвори вратата на апартамента си, завързвайки колана на розовия си халат. След официалното обявяване на годежа тя се бе изнесла от къщата на родителите си, но въпреки това продължаваше да плаща на салвадорката, която бе наела да помага на Клара.

— ПД, скъпи. Изглеждаш ми така, сякаш цяла нощ не си мигнал — изрече тя с гальовния си глас.

Нечовешката му умора сякаш олекна малко.

— Не съм, идвам от Лас Вегас. Тя е дълга и широка, а аз умирам за душ.

Изкъпан и облечен в собствения си халат, който дискретно държеше в дъното на килера на Бет, той седна на дивана и пиеше чаша след чаша кафе, докато ѝ разказваше историята за трагичния сблъсък на баща си с Ланг.

— Направо да не вярваш на очите си. Отвън изглежда като някакъв английски благородник или нещо от този род, но аз мога да се закълна, че ако му измерят температурата, термометърът ще падне под точката на замръзване.

— Наистина ли организира смъртта на хора?

— Ами, нищо такова, само дето понякога на някого му се случва да си счупи врата. — ПД остави чашата върху леглото. — Господи, Бет, какво да правя?

— Нямах избор, мили. Трябва да убедиш Бари, Максим, Хеп и Алисия.

— С Бари няма да имам никакъв проблем, той е луд да направи сценарий за филм; казах ли ти, че аз го представям? За Алисия също съм почти толкова сигурен. Но какво да кажем за осите? Как, по дяволите, да убедя тях? За бога, Бет, Хеп е единственият неподкупен човек, когото познавам, а знаеш Максим колко съблазнителни оферти е отхвърлил.

— Кажи му точно това, което каза и на мен.

— Бет — изрече той с безнадежден глас. — Ланг ми даде точно една седмица. Хеп и Алисия са в Италия; Максим е на онзи остров. Аз дори не знам как да се добера до тази забравена от бога част на Мексико. — Гласът на ПД се прекърши и той беше на косъм да заплаче.

— Бедничкият ми — каза Бет, галейки го нежно по косата. — Ти си изтощен. Всичко ще бъде наред, когато се събудиш.

— Сън ли? Кой говори за сън?

— Можеш да дремнеш един час, докато се обадя на пътния си агент.

Той се пхна под чаршафите, ухаещи на цветя и на тялото на Бет. Когато тя се приведе да го целуне, устните му се впиха в нейните и той я привлече цялата върху себе си.

— Ти си единственият човек, на когото мога да разчитам — прошепна той.

— Обичам те още повече, след като правиш това за баща си.

Той развърза халата и издърпа нощницата ѝ. Започна с гърдите и онази част от тялото ѝ, която лежеше под кестенявия триъгълник — ласката, за която тя умираше. Те се любиха бавно и нежно, докато през това време птичките им пееха. Някои от момичетата в ранните години на ПД бяха изключително умели в леглото, други се отпускаха след употребата на опиати и камшик, но само с братовчедка си той се чувстваше наистина щастлив, без да му се налага да се прави на бик. Само с нея беше порядъчният и почтен мъж, какъвто бе жадувал да бъде.

Задряма, унесен от спокойния ѝ глас, докато тя разговаряше по телефона с пътния си агент за предстоящия му полет.

[1] W. A. S. P. — Бели англосаксонски протестанти, най-влиятелната и богата прослойка в САЩ. Думата wasp на английски означава оса, оттам идва и играта на думи. — Б.пр. ↑

ПД притвори очи, когато самолетът на *Алиталия* забави скорост при кацането си на миланското летище. По рождение изпитваше недоверие към законите на аеродинамиката, позволяващи на толкова крупни метални обекти да се движат във въздуха.

Опасността от полета вече бе преминала, опита се да се убеди той. *Успешно!*

Пътният агент на Бет бе уредил първо пътуването му до остров Изюмел, един скъсал нервите му полет със самолет на *Аеромекс* до Вера Крус и после вечното такси през бълващата изпарения джунгла на Пуерто Сантяго. На платформата всички пасажери, включително и ПД се прекръстиха, преди да се качат в допотопната моторница. Островът, едно парче скала с дължина четири мили, гъмжеше от бунгала в северната си част, докато на юг къщата на Максим с широка веранда беше единствената постройка.

ПД не беше виждал Максим от три години, от деня на премиерата на *Скитания* и беше направо шокиран от външния вид на братовчед си. Максим беше изпостелял още повече, червеникавият загар стоеше като козметика, служеща за прикритие на бледността му. Ако ПД не го познаваше, щеше да си помисли, че братовчед му току-що бе погребал много близък човек или е изживял трагична любов.

Седнаха пред къщата. Тя бе построена в съседство с една полусрутена пирамида на маите, в която Максим бе приковал погледа си, докато ПД разказваше тъжната си история. Когато ПД го помоли за помощ, Максим стана и донесе две бири. Докато я пиеше, се задълбочи в историята на Изюмел. По времето на маите островът бил светилище на Икс Шел, богиня на плодородието и плетенето на кошници, чийто храм били тези развалини.

Това вече беше прекалено за обтегнатите нерви на ПД.

— Господи, Максим! Виждам, че това не те вълнува. Защо не ми го кажеш направо? Завинаги ли скъса с продуцентството? Или онзи мръсник от Лас Вегас те разколеба? — Той прекъсна и след малко добави зададено: — Или не искаш да ми помогнеш?

Максим отвори и втората бира.

— Ако не ме лъже паметта, ти не спомена да имаш сценарий.

ПД поклати глава. Листовете с идеите на Бари се разпиляха из колата по пътя към летището и за малко не бяха станали причина да изтърве самолета.

Максим, който беше истински артист във ваденето душите на хората, спря да се държи разпуснато.

— Тогава аз, стари приятелю, ще ти стана продуцент. Но само при едно условие.

— Ти се включваш?! — възкликна ПД.

— Ако направим романа, който аз случайно притежавам.

— Имаш опция за литературно произведение?

— Купих го. Три бона.

ПД бе полян със студен душ. Той се отпусна тежко в стола и каза:

— Нищо свястно не може да излезе от такава обезценена стока.

Но докато траеше полетът до Милано, ПД прочете тънката книжка със заглавие *Преображения* и разбра, че цената невинаги е определящият фактор за качество. *Преображения* беше идеалният материал, предлагащ наистина безгранични кинематографични възможности.

Колесникът на самолета рязко се стовари върху пистата и ПД се вкопчи за дръжките на креслото. От умора вече му се виеше свят и той жадуваше за миланския суперхотел *Принсипе и Савоя*, където можеше да се изкъпе, да вечеря телешко с пресни гъби и после да се наспи.

За жалост, обаче, имаше на разположение само петдесет часа.

Нае един фиат и последва пътните знаци към езерото Комо. Топла и разкъсана мъгла забулваше гледката към Алпите и по-голямата част от езерото. Сезонът беше свършил, така че почиващите вече не се тълпяха в малките китни градчета, подредени като броеница около езерото. На един стръмен завой преди селцето Беладжио до един каменен крайпътен стълб ПД намали скорост. На табелата пишеше „Вила Адриана“. Той свърна в тясната уличка и пое по един стръмен участък надолу. Къщата от деветнадесети век с острия си покрив напомняше на дребно бунгало, но от предишното си посещение ПД знаеше, че зад хълма ще изскочи висока пететажна сграда.

Хеп и Алисия наемаха *Вила Адриана* всеки септември в трите години, откакто живееха заедно. Месецът им осигуряваше сигурно

убежище далеч от нечовешкото напрежение на работата им. И двамата се отпускаха в едно лениво бездействие, отскачаха от време на време до Беладжио да си купят ароматни салами и сирене местно производство, или обикаляха съседните села около езерото Комо. Сядаха на терасата, наблюдавайки разкъсаните облаци над планинските върхове или се възхищаваха на панорамата. От мястото, където се намираха можеха да видят и трите ръкава на езерото. Разхождаха се ръка за ръка сред скулптурите и дърветата в градините на *Вила Сербалионе* и *Вила Мелци*. Единствената сянка, която помрачаваше септемврийското им щастие, беше рядко напомняното, но затова пък огромно желание на Хеп да узакони връзката им.

Всеки път, когато се прибираха в къщата под наем в *Лоръл Каньон*, Алисия телефонираше на Бари да назначи дата за обсъждането на проблема с развода. Той неизменно отвърщаше, че нищо не би могло да го зарадва повече. Но когато се съберяха, готовността му изведнъж се превръщаше в чисто условна; само да свършеше спешната си поръчка с преписването на сценария, само да се преместеше в новия си апартамент, само да се поправеше майка му от последното си заболяване и веднага щяха да се съберат заедно с адвокатите си. А ако Алисия останеше непреклонна, той веднага се напиваше до смърт, после се превръщаше в мекотело, започваше да ѝ напомня за вината ѝ, чувството ѝ за дълг, за великодушието ѝ.

ПД издрънча бронзовото мандало с формата на русалка. Макар че обзаведената вила бе наета с трима прислужници и макар че Алисия не отиваше никъде без очилатата си лична прислужница, тя собствено ръчно отвори вратата. В един износен жълт пеньоар, през който прозираха очертанията на бикините ѝ, без грим, с блестяща черна коса, вързана на конска опашка, тя изглеждаше още по-млада, по-красива и далеч по-изящна от своя образ на екрана.

— ПД! — извика тя. — ПД! Направо не мога да повярвам! Как ли ти изглеждам толкова раздърпана! Защо не ни каза, че пристигаш?

— Беше съвсем импровизирано — изрече той.

— Щяхме да дойдем до Милано да те посрещнем! Господи! Хеп направо ще полудее от радост! Влизай бързо, ние сме на двора.

При ясно време градината имаше изглед, който можеше да бъде описан като великолепен. Но дори и в мъгляв и мрачен ден като този очертанятията на басейна, разположен сред покрития с пълзящи растения склон и заобиколен отвсякъде с древни римски амфори, от които извираха алени герании, бяха особено романтични.

Хеп, облечен с овехтели къси панталони таки, бе залепил лепенка на носа си против изгаряне. Четеше някакъв сценарий с крака, потопени във водата. Фериботът навлезе в пристана на Беладжио с призивна сирена, така че той не можа да чуе тяхното появяване. Алисия спря и закова пламтящ поглед в него.

— Виж кой е тук! — извика тя.

Хеп подскочи.

Но въпреки възклицанията и топлите поздравления, ПД не забеляза братовчед му да е особено изненадан от това, че го вижда. Напротив, в погледа му четеше дори някаква умора. *Хеп винаги си е бил малко флегматичен* каза си ПД, за да се успокои.

— Хей, ПД — тъкмо казваше Хеп. — Полетът ти е бил много дълъг. Сигурно си като пребит. Защо не се изкъпеш и дремнеш малко?

ПД си пое дълбоко дъх.

— По-късно — каза той. — Първо искам да обсъдя с вас една работа.

— Значи *това* е причината да се стовариш от небето — каза Алисия с усмивка. — Но преди да почнеш с работата, ще ти донеса нещо за пийване.

ПД изгълта на един дъх минералната вода *Пелегрино*, и после употреби цялото си умение, за да разкаже сюжетната линия на *Преображения*.

Ролята на Алисия представляваше младо момиче от автомобилните заводи в Детройт с остър език, което заедно с мрачния си приятел поема пътя към Ню Мексико, където умира баща ѝ. Оказва се, че той е милиардер от мащабите на Пол Гети и макар че главната героиня се бунтува и не дава пет пари за дъртото копеле, единствена тя от цялото алчно семейство полага грижи за него. Постройката на романа се въртеше около минало кръвосмешение и прищевките на съдбата.

ПД свърши и Алисия възторжено възкликна:

— Каква история и каква роля — направо фантастична!

— Концепцията е брилянтна — каза Хеп. — Но преди да продължим с каквото и да е, ПД, има ли проектът някаква връзка, каквато и да е, с един човек на име Робърт Ланг?

ПД се почувства така, сякаш някой бе изкарал въздуха му с внезапен удар.

— Значи Максим ти е разказал...

— Максим ли? — прекъсна го Алисия. — Значи и той е с нас? Ще продуцира филм след всички тия години?

— Книгата е негова — каза ПД. — Купил е романа.

— Ти не ми отговори на въпроса за Ланг — каза Хеп.

— Ами... — проточи ПД. — Той дава само парите.

— Татко телефонира късно вчера. Каза, че ти вероятно ще се свържеш с нас. Забрави това, ПД. Няма да стане. Няма да правим този филм. Няма да работим с Робърт Ланг.

— Няма ли да ми дадеш възможност поне да ви обясня колко съм затънал?

— За какво говорите вие двамата? Кой е този Робърт Ланг?

— Един... По-добре е да не го познаваш — каза Хеп.

— ПД — запита Алисия, — какво искаш да кажеш с това затънал?

— Нека първо да поседнем — каза ПД, изтривайки лицето си.

Двамата с Алисия пренесоха три от металните столове под дърветата. Хеп остана прав. Кратко и делово ПД изложи опасността, на която беше изложено семейството му.

— Този Ланг — приведе се напред Алисия, — иска от нас да му направим един филм и после ще опрости дълга на баща ти?

— Ще получите само минималното трудово възнаграждение — каза ПД, предпочитайки да не споменава лишаването ѝ от заплата, докато бяха под бдителните очи на Хеп. — И никакви проценти.

— Значи той е съгласен с този сценарий?

— Все още не, но не мисля, че ще наложи вето. Той беше пределно ясен, че иска забележителен в художествено отношение проект за филм — а какво повече от това?

Ръцете на Хеп се свиха на юмруци.

— Няма да стане! Не ни брой!

Хеп рядко избухваше, но когато това се случеше, както си спомняше от детските години ПД, той беше далеч по-опасен опонент,

отколкото ужасния, но променлив Дезмънд Кординър.

— Хеп — произнесе Алисия, — седни. ПД не иска чак толкова много от нас. Защо да не направим един филм само за заплата?

— Парите са последното нещо, което ми е на ума.

— Нямаше да бия път от оня край на света — изрече ПД, — ако имаше накъде другаде да се обърна.

— Че защо да не дойдеш при нас? — запита Алисия. — Ти ми спаси живота.

Някакъв мускул трепна на челюстта на Хеп.

— Не виждаш ли, че той разчита само на това? Ти никога няма да се промениш, ПД, нали така? Ти си винаги като онзи мошеник, който Тони Къртис изигра в *Сладкият дъх на успеха*.

— Каж ми какво, по дяволите, *трябваше* да направя? Да оставя семейството ми да го заровят в земята?

— Може и да съм тъпа, но не виждам какво толкова те ядосва, Хеп. — Тонът на Алисия вече не беше молещ, а режещ. — Значи Ланг притежава хотел и казино...

— Той също така контролира голям процент от търговията с хероин в Щатите — прекъсна я Хеп.

ПД зашеметен смъкна очилата си и се взря в братовчед си. Хеп му върна погледа. Почти гол и бесен, той изглеждаше непобедим.

ПД изрече първото, което му дойде на ума.

— Това са недоказани слухове.

— Татко цитира доста доказателства.

— Ако Ланг е наистина толкова опасен — каза Алисия, — тогава ние трябва да помогнем на ПД.

— Татко от години се бори с всички сили да не допуска такива отрепки да пристъпват прага на студиото.

— О? — Алисия вирна брадичка. — За мен е голяма новост да разбера, че баща ти притежава същите добродетели като теб.

Мъглата донесе призивния сигнал на сирената и могъщото буботене на заминаващия ферибот.

Хеп изрече спокойно:

— Значи според теб аз съм лицемер?

— Държиш се като такъв! — сопна се тя.

Хеп вдигна сценария и влезе в къщата. Спокойното хлопване на вратата беше по-окончателно от гръмогласно затръшване.

— Как можах да му го кажа, ПД? — изрече Алисия с побелели устни.

— Съжалявам много — избъбри той, засрамен, че бе развалил такова щастие между двама души.

— Той е толкова над мен; по-умен, по-порядъчен, произлиза от такова семейство, във всичко е над мен.

ПД беше безкрайно удивен от пълното отсъствие на самочувствие у най-важния си клиент.

— Разбира се — каза той. — Ти само изглеждаш невероятна, талантива и световноизвестна.

— Страх ме е, че един ден ще се опомни и ще ме напусне.

— Та той е луд по теб.

— Сега вече не и никога повече няма да бъде.

— Говориш така, защото в момента не си на себе си. Хеп е нещо повече от верен. — ПД въздъхна и се отпусна напред в стола си. — Алисия, повярвай ми, за мен беше истински шок да чуя, че Ланг се занимава с трафик на наркотици.

Тя наклони глава и го загледа, сякаш за пръв път забелязваше дълбокото му отчаяние.

— Това е най-фантастичната роля, с която ми се е случвало да се запознавам някога — изрече тя ентусиазирано. — Как бих могла да я пропусна? Предполагам, че Бари ще бъде възхитен от възможността да напише сценария. Максим ще бъде продуцент. Значи ни имаш и тримата.

— Трябва да сте четиримата. — Гласът на ПД забележимо потрепери. — Четиримата или нищо няма да стане.

Тя замислено ухапа долната си устна; белегът от зъбите ѝ стана явен, когато заговори:

— С колко време разполагам, за да успея да го убедя?

ПД заби поглед в ръцете си.

— До вдругиден.

Хеп не воюваше по начина, по който действаха мъжете от детството ѝ, да крещи и придружава думите си със силни удари за подсилване на ефекта, нито пък се превръщаше в мекотело като Бари. Неговият стил се наричаше сдържана учтивост. В леглото им с царски размери той не напускаше половината си, а извън спалнята се отнасяше към нея като към гост на къщата, на когото току-що е бил представен. Алисия обикновено беше човекът, който протягаше маслиновата клонка, не защото той беше правият, макар че тя признаваше пред себе си правотата му в повечето случаи, а защото беше сигурна, че всяка продължителна свада може да причини невъзвратими промени в крехката тъкан на техните сложни взаимоотношения.

Отвеждайки ПД до стаята, която вече бе заемал по-рано, тя беше на косъм да се предаде. Но как можеше да го направи, след като беше безкрайно задължена на ПД? Тя бавно слезе по стъпалата до спалнята им, където намери Хеп в шезлонга да чете сценария. Той не беше отгърнал и страница от двадесет минути, но тя нямаше как да го разбере.

— Бих искала да обсъдя с теб *Преображения* — каза тя. Гласът ѝ беше равен, макар че ръцете ѝ трепереха.

— Разбира се. — Той бавно затвори сценария, като си отбеляза мястото, до което беше стигнал. — Но какъв е смисълът? Ние няма да се занимаваме с него.

— Ние?

— Бих искал да не вземаш участие, но аз разбира се, не мога да те заставя.

Алисия долови в гласа му нотките на онази надменна учтивост, с която винаги се обръщаше към нея Розалинд Кординър.

— Е, аз не мога да игнорирам ПД! — изрече тя. — И не виждам причина ти да го правиш — той е твой братовчед. Неговото семейство е и твое семейство. Пет пари ли не даваш за него? Или само плебеите могат да си помагат взаимно?

— Отказвам да се свързвам с нещо, което се нарича хероин.

— Ланг не забива спринцовки в тялото ти. Той финансира филм.

— Взема ли парите му, това означава да намеря извинение за спринцовките му.

— Страхотно! — Тя вече крещеше. — Значи докато на ПД или на който и да е от твоите роднините му надупчат черепа, мистър Морално Възвишений Кординър философува за проблема добро и зло!...

Тя побягна в будоара. Докато трескаво навличаше панталони и един развлечен пуловер, все повече изпитваше ужасяващото чувство, че Хеп ще си отиде. Тя рязко блъсна вратата и извика:

— Отивам в града!

В Беладжио паркира на площадчето, до което се издигаше древна градска църквица. Запъти се по застланата с камък уличка към езерото, като този път дори и не вдигна очи към високите и тесни къщи, осеяни с рози; гледка, която преди неизменно ѝ доставяше наслаждение.

При езерото вече забърза покрай изнесените отвън масички, където местните жители лениво хапваха следобедния си залък. После пое по алеята, в края на която си плати входа за градините на *Вила Мелци*. Големите земни участъци, граничещи с брега, бяха пусти в сумрачната мъгла. Като подмина малкия мавритански замък, където бе композирал Лист, стъпките ѝ се забавиха по посипаната с чакъл пътека. *Ще трябва да измисля някаква стратегия*, рече си мрачно тя. Мислеше, че е грешно да прилага психологически трикове срещу когото и да било, а пък мисълта да прави това с Хеп ѝ се стори кощунствена, последното предателство на любовта им.

— Синьорина дел Мар — извика някой.

Сбръчканият дребен пазач на име Рицио подтичваше след нея и ѝ обясняваше, че вече затварят. Тя му отвърна на разбираемия си италиански, научен при участието ѝ във филм на Фелини, че тъкмо се кани да си тръгва.

ПД се втренчи в Алисия под меката жълта светлина, хвърляна от външния фенер. До вечерята оставаха още само няколко минути, а тя

току-що беше изнесла бутилка *Марцемино д'Изера* на терасата на гостната.

— Да си заминавам ли? — запита той. — Ти направо ме убиваш. Замина ли, няма никакъв начин да убедя Хеп.

Тя извърна поглед.

— Останем ли сами, аз мога да го убедя да приеме.

Той вдигна бутилката с вино.

— Ти си шефът — каза той.

По нейно настояване нае шофьор да върне колата му в Херц.

Обикновено където и да заспеше в леглото, сутрин винаги се пробуждаше увита около Хеп. Тази нощ тя се измести в съседната стая.

Тримата станаха още преди зазоряване и потеглиха към летището в Милано.

След като изпратиха ПД, Алисия се обърна към Хеп.

— Трябва да си купя някои неща от Виа Монте Наполеоне.

Via^[1] Монте Наполеоне, една тясна и къса уличка в старата централна част на Милано недалеч от Дуомо, беше мястото, където богатите и добре натъкмени миланци пазаруваха от *Гучи*, *Ферагамо*, *Валентино* и още цял куп други световни дизайнери.

Алисия поведе Хеп в един бутик за парфюми с думите: *Няма да се забавя много*.

Той седна в един от ония неудобни столове, в които едва се събираше, докато тя изчезна в елегантната стая за проби. Избра за себе си няколко изключително скъпи копринени тоалета, сетне поиска да ѝ покажат дрехи за Хуанита, като купи два скъпи костюма, които щяха да станат на сестра ѝ. Сияещата управителка на магазина предложи да отнесат покупките до колата ѝ или дори до Беладжио, но Алисия отказа с думите, че ще вземе всичко със себе си. Тя натрупа покупките в ръцете на Хеп, след което го поведе към *Гучи*, където избра две дузини богато украсени шалове за подаръци за вкъщи, като му връчи и тях. Ако не бяха скарани, той щеше да ѝ каже да престане с глупостите си, но този път понесе бремето си като същински джентълмен. Във *Ферагамо* продавачката остана по време на обедния си час за почивка,

за да продаде на тази американска филмова звезда всички обувки в магазина ѝ, които можеха да станат на високия ѝ изящен крак.

Вече отвън Алисия възкликна:

— Разорена съм.

Хеп натъпка покупките в багажника и подкара към ресторанта на дон Лисандър, който се помещаваше в един очарователен дворец от осемнадесети век.

— Какво става? — запита настойчиво тя. — Не ти ли харесва супата по английски? Тук я приготвят наистина вълшебно.

— Не съм гладен.

— Ти едва сложи две хапки от твоя risotto и телешкото си. — А тя беше изяла още по-малко от него.

— Алисия, чакат ни да свършим — изрече той учтиво, като си налагаше търпение.

Другите маси бяха опустели и сервитьорите им се бяха облегли обезсърчено върху бюфета. Хеп още не бе повдигнал пръста си и дребничкият сервитьор с мустаците буквално долетя.

— Да, синьор?

— Искам бренди — заяви Алисия.

Тя отново спа в съседната стая.

В първия момент не можа да се сети на какво ѝ напомнят тези странни, стържещи звуци, сякаш някакво ранено диво животно бе намерило убежище в градината им. В следващия миг разбра, че това е плач.

Тя влетя тичешком в другата стая и коленичи до леглото на Хеп, обгръщайки едрото му разтърсващо се тяло.

— О, скъпи, скъпи, недей.

Горещият му дъх опари лицето ѝ.

— Не мога — изстена той, — просто не мога. Така съм раздвоен. Къде е доброто и къде — злото?

— Аз бях истинска кучка.

— Не е необходимо да ми го казваш. — Той изтри мокрите си бузи в гърдите ѝ. — Алисия, аз ще направя филма.

— Хеп...

— Трябва да го направя заради ПД и чичо Франк, но не мога. Правя го единствено само защото не мога да ти се противопоставя.

[1] Via — улица (ит.). — Б.пр. ↑

Изискванията на Ланг включваха и клауза за бързо пускане по екраните. Късметът и тук не им изневери. Направо не беше за вярване, но снимките вървяха в определения срок. *Превъплъщения* беше готов за екрана седем месеца по-късно, в края на април. Членовете на филмовата академия получиха покани за предварителната прожекция на филма, фойето на големия и нов благоустроен кинотеатър на академията в Уилшир беше претъпкан и няколко небрежно облечени господа още се мъчеха да си пробият път по широкото застлано с килим стълбище към просторното ярко осветено фойе, където временните барове и бюфети бяха обсадени. В чест на събитието в Ню Мексико уредниците на приема сервираха chile verde, carne asada и златисти sorapillas.^[1]

Доброжелателите образуваха калейдоскопични групи около тези, свързани с *Преображения*. (Бяха изпратили покана и на Робърт Ланг, но той бе предпочел да гледа продукта на своята инвестиция сам — до този момент не бе имал какъвто и да е било контакт с който и да е било от актьорския или снимачния състав.)

Максим жънеше класовете на славата си пред камерите на Били Битцер.

Бари провеждаше съдебно заседание на стълбището.

Алисия не се отделяше от Хеп. Тя нямаше вяра в собствения си талант и тлъстите комплименти винаги я караха да се чувства като самозванка. Единственият начин, по който се справяше с такива ситуации, беше да играе ролята, която много отдавна бе заучила. С пола от синьо кадифе и жакет от шифон, тя непрекъснато отмяташе глава, разлюлявайки свръхдългите си златни обици, и с блеснали очи и влажни устни сипеше опровержения.

До нея се беше приближил Дезмънд Кординър.

— Алисия, ти си пратена от провидението, за да снимаш филм за нас — каза той. — Аз наистина трудно бих се съгласил *Магъм* да крета на опашката.

— Единствените опашки за *Магнъм* са тези на бюфета, мистър Кординър — рече тя.

Розалинд Кординър прегърна Хеп. Тя се усмихна в някаква точка над главата на Алисия и изрече:

— Бяхте вълшебна, скъпа, както винаги.

— Режисьорът е виновен за всичко, мисис Кординър — произнесе Алисия.

Но Розалинд вече се бе насочила царствено към две сивокоси жени.

Алисия поруменя. Тя разсъди, че вече няма от какво да се страхува при евентуален сблъсък с Клара и Тим. Търсенето на билети беше толкова голямо, че Максим реши да направи две пресявки за Академията: свекърът и свекърва ѝ се бяха изолирали от нея, като бяха поискали да присъстват на втората среща. Също и Франк и Лили Зафарано. Франк и Лили още не я бяха канили в дома си и макар да си даваше вид, че това не я интересува, не можеше да сдържи горчивината, която изпитваше, или отчаянието си. Винаги боли, когато те отхвърлят.

Само след минута се появи и Бет.

— Беше невероятна — каза тя.

— С роля като тази кой не би бил?

Бет сниши приятния си глас до шепот.

— Наистина съм ти страшно благодарна, Алисия. ПД ми разказа цялата история.

— Това е нищо в сравнение с онова, което той направи за мен.

Бет я докосна по ръката.

— Само погледни Бари! — Бари се смееше до един възрастен мъж с обло лице и дълга коса. Алисия мигновено го разпозна; това беше една от големите клечки на *Магнъм*. — Най-последно се измъкна от ямата... благодарение на теб.

Никога до този момент Бет не бе показвала и сянка от топлота; Алисия почувства как нещо стяга гърлото ѝ. И в този момент Уилям Хоулдън се приближи към нея с усмихнато обветрено лице.

Следващия път, когато Алисия мярна Бари, той беше застанал до бюфета, праметнал ръка през рамото на русокосо създание с къса рокля в златен металик.

Алисия реши, че когато филмови магнати от висок ранг дебнат всяка дума на Бари и блондинки с вълшебен тен притискат божествените си тела до неговото, е най-уместно да поговори със съпруга си за развода.

Тя се отдели от Хеп и отиде при Бари.

Когато на следващото утро телефонът ѝ иззвъня в единайсет и половина, тя изгледа злобно апарата, убедена, че това е Бари, който се обажда, за да отмени срещата им.

— Да? — изсумтя тя.

— Мога ли да говоря с мис дел Мар?

Тя озадачено се опита да си припомни откъде познава този мек мъжки глас. Телефонните им номера ги нямаше в указателя, следователно тя трябваше да познава всички, които звънят в къщата в Лоръл Каньон.

— Тя е на телефона.

— Мис дел Мар, Робърт Ланг се обажда. Днес съм в Лос Анджелис и бих искал да обядвам с вас.

Изненадата беше пълна и тя трескаво се опита да се измъкне.

— Хеп е в офиса на пресконференция.

— Знам това. Имайки предвид начина, по който мистър Кординър се отнася към мен, не сте ли на мнение, че ще е по-добре, ако се срещнем само двамата? Да кажем в Бел Еър? В един часа.

— Не мога... — започна тя. Но той бе вече затворил.

Тя затръшна бясно слушалката. *Ще се обадя и ще отменя срещата*, помисли тя. Инцидентът бе разбудил несигурността ѝ и тя се огледа в огледалото.

За срещата с Бари тя бе облякла черен пуловер с поло яка и джинси. *Дали нямаше да си помисли, че тя е облечена твърде обикновено, и да навири нос?* Тя се премени в пурпурна миди рокля и обу подходящите обувки. Но този тоалет също можеше да се окаже грешка от нейна страна — Бари винаги бе имал чувството, че тя се облича прекалено натруфено.

Облече една от копринените рокли, които си беше купила в Милано и така отиде във всекидневната. Бари вече бе изпил една пета от обема на бутилка *Чивас Регал*.

— Съжалявам, Бари — каза тя. — Но нали си ме знаеш, ще закъснея даже и за собственото си погребение.

— Хуанита ме почерпи — отвърна жизнерадостно той. — Имам среща в Браун Дарби. — Той отпи от чашата си. — Снощи мина добре, нали?

— Че как иначе? Поредният голям сценарий. — Той просия и тя продължи. — Исках да придвижа нещата с развода. Проточиха се твърде дълго.

Той продължаваше да се усмихва.

— Не си забравила, че си католичка, нали?

През всичките години, в които бяха живели като съпруг и съпруга, тя нито веднъж не бе прекрачила прага на църквата или прошепнала молитва, но въпреки това той не бе престанал да гледа на нея като на Алиша Лопес, ревностна домакиня.

— По-добре ще е да уредим нещата — каза тя.

— Винаги, когато пожелаеш, сладур. Както съм ти го казвал и по-рано.

Дали наистина беше толкова пиян, че не можеше да си спомни всички онези моменти, в които се бе влачил в краката ѝ и бе хълцал унижено да не го изоставя?

— Общото ни имущество много не ме вълнува, но ще си уговорим среща с бизнес мениджъра.

— Защо? — замига бързо Бари. — Твоите финанси не ме вълнуват.

Твърде късно в паметта ѝ изплува чувствителността му към успеха ѝ, финансов и всякакъв друг.

— Имаш право — изрече тя успокоително. — По-добре е да оставим на адвокатите да уредят всичко.

— Алисия, в този случай аз съм още по-заинтересован да разтрогнем този отдавна несъществуващ брак.

След като той излезе, тя остана дълго време с поглед, вперен в пода, опитвайки се да си припомни как бе видяла Бари преди години — богоподобно създание от колеж, ерудиран, интелигентен, обречен на успех.

Тя въздъхна и набра номера на хотел *Бел Еър*.

— Бих искала да говоря с мистър Робърт Ланг.

— Робърт Ланг? — Последва дълга пауза. — Съжалявам, но в хотела нямаме регистриран човек с това име.

— О, аз мислех, че той е отседнал при вас. Тогава моля ви да ме свържете с ресторанта.

Салонният управител я информира, че резервация за човек на име Ланг при него няма.

Хуанита влезе да почисти масата.

— Какво стана? Бари пак ли ти плака на рамото?

— Не, не. Този път каза, че няма нищо против.

— О, сега вече пеем друга песен. — Хуанита постави празните чаши върху подноса. — Тогава защо гледаш така, сякаш е дошъл краят на света?

— Робърт Ланг се обади преди малко...

— Ланг?

— Да. Каза, че ще се срещнем в *Бел Еър*. И затвори, преди да му откажа. Току-що се опитах да му изпратя съобщение, че не мога да отида, но той не се е регистрирал в хотела, той дори не е запазил и маса в ресторанта.

— Може би му осигуряват веднага, още щом го зърнат. Мислиш, че ще ти се изтропа?

— Няма да ме има там, за да разбере.

— Ти ще се справиш с това, Алис — изрече твърдо Хуанита. — А от всичко, което съм чула за Робърт Ланг, той е човек, на когото никой не смее да излезе насреща.

Хотел *Бел Еър* даваше подслон на президенти, кралски особи и всякакви други величия, които търсеха луксозно уединение. Старинната, с испанска архитектура сграда на пръв поглед бе една от многото в околността и едва когато човек се озовеше във вътрешността на хотела, разбираше, че е сгрешил. По това време на деня фойето беше без рецепция или пиколо, и изглеждаше просто като една просторна всекидневна.

Някакъв мъж четеше до камината. Беше с приведена глава, така че Алисия не можеше да види чертите му, но зализаната му оредяваща коса и разкрепостената кройка на добре ушития му костюм я накараха да си помисли, че това е един от онези брамини от Бостън.

Той вдигна поглед и я позна. Пъхна малката книжка във вътрешния си джоб и я приближи; висок, слаб мъж, абсолютно уверен в себе си и в абсолютната си власт над околните. Тя си наложи усмивката, която слагаше при среща със свои обожатели, умиращи за автограф; бе престанала да се учудва, че дори и най-богатите и могъщи мъже бяха като омагьосани от екранното ѝ присъствие. Той поне не се опитваше да ѝ поставя цена. Повечето магнати я изяждаха с очи, като оценяваха с точност до долар цената, на която биха прекарвали нощта с обекта на всеобщото желание.

— Мис дел Мар — произнесе той. — Аз съм Робърт Ланг.

Стомахът ѝ се сви на възел. ПД ѝ беше описал мафията от Лас Вегас като човек от класа, но това, че Робърт Ланг действително изглеждаше върхът, ѝ подеждаше като шок.

— Изглеждате изненадана, че ме виждате — каза той.

— Не мислех, че ще бъдете тук. — Тя реши да импровизира, използвайки част от истината. — Още щом затворих телефона и се сетих, че вече имам ангажимент за обед. Обадох се, но ми казаха, че не сте регистриран в хотела. В ресторанта също нямаха резервация на вашето име. — Тя замълча.

— Секретарката ми никога не използва името ми. Извинявам се за другия ви ангажимент, но съм ви благодарен, че дойдохте.

Гласът на Ланг съдържаше дипломатическа учтивост и той я поведе през патиото, сякаш това беше официалната му резиденция.

В ресторанта той изчака да вземат поръчката им и каза:

— *Преображения* е всичко, за което съм мечтал.

— Това е прекалено изискано за масовия вкус — отвърна тя.

— Изискаността за мен означава твърде много. Вие бяхте великолепна — каза той и изстреля следващата похвала, без да отделя очи от лицето ѝ.

Гримьори, оператори, филмови шефове, режисьори непрекъснато я фокусираха с професионално набит поглед. Извън киното и дома си тя беше обществена собственост. Едва ли имаше човек на света, толкова привикнал да не отделят очи от него. И въпреки това под погледа на Робърт Ланг тя се усети, че премята сребърните прибори из ръцете си.

— Току-що препрочитях това.

Той измъкна книга от джоба си и я протегна през масата.

— *Медея* — прочете заглавието тя.

— Бих искал да го направя на филм.

— Имате ли договор с Еврипид? И мадам Джудит?

— Джудит Андерсън не е *Медея*.

— Но ролята е нейна.

— Ролята на *Медея* не е за възрастна актриса с вече изработени маниери. Тя е млада, жизнена — и груба, когато се наложи. Тя живее в сурова страна, където оцеляването е всичко. — Той почука износената кожена подвързия. — Ако това беше модернистична пиеса, тя щеше да живее в някое градско гето или затънтена селска провинция.

Алисия се запита колко ли от миналото ѝ беше известно на Ланг.

— Може да има хиляди интерпретации.

— Виждам продукцията като епична панорама с огромен бюджет.

— О, колкото по-голяма, толкова по-добре — каза тя. — И модерна, нали точно това казахте преди малко?

Той пропусна игривия тон край ушите си.

— Това ще е продукцията на столетието. Ще го заснемем отвъд океана.

— Предполагам, в Гърция.

— Не, нещо с по-дива природа. Може би Африка. — Той направи пауза. — Мис дел Мар, само вие можете да върнете *Медея* към живот.

— Подписах договор само за един филм, точка.

— Условията ще бъдат съгласувани от вашия агент.

— Няма смисъл!

Тя го каза толкова рязко, че тримата старчета от най-близката маса, които до този момент бяха хвърляли несигурни погледи към нея, сега вече се взираха като омагьосани в лицето и гърдите ѝ.

— Ще откриете, че аз съм нещо повече от щедър.

— *Никога* повече няма да правя филм за вас.

Тя се извини преди кафето и си тръгна. Докато пресичаше арковидния мост над езерцето пред хотела, тя разбра, че Робърт Ланг беше направил нещо по-лошо от недостойно предложение или заплашване, нещо, за които тя беше психически подготвена. Той я беше изкушил с ролята на живота ѝ.

В края на следобед тя записа едно интервю за предаването *Шоуто на Мърв Грифин*, после хората от нейния *Рекламен отдел* я замъкнаха в CBS за интервю на живо в новините, след което пък я отведеха в *Ел Падрино Руум* на Бевърли Уилшир за интервю на четири очи и вечеря с репортер от отдела *View* във вестник *Лос Анджелис Таймс* — всичко това беше част от задълженията ѝ при премиерата на филма.

Тя четеше в леглото, когато Хеп се прибра след второто представяне, което по думите му било не по-слабо от първото.

Тъй като враждебността му към техния ангел спасител от Лас Вегас беше повече от пословична, тя не му спомена нищо за срещата си с него.

— Какво стана с Бари? — запита той, докато угасяше лампата.

— Дойде сутринта и ми каза, че нямам нищо против развода. Дори се обади да ми даде телефонния номер на адвоката си.

— Господи, направо не ми се вярва! — Възклицанието на Хеп прониза полумрака. — И Бари наистина се съгласи, без никакви забавяния?

— Отсега нататък вече ще бъдем заедно.

Тя очакваше Хеп в доброто си настроение да я подразни, но вместо това той протегна ръка и задържа дланта ѝ върху гърдите си.

— Мислех си, че никога няма да се случи — изрече той с дрезгав глас.

— Но ние сме заедно от много време, скъпи.

— Винаги ми се е струвало малко несериозно.

— Несериозно?

— Спомняш ли си първия път, когато те закарах у вас от *Магъм*?

— Ти носеше тогава един бледосив пуловер.

— Още си спомням какво си мислех; *ето как е, когато си женен*. Винаги съм искал най-важните неща в живота да ги изживея с теб. Семейството, връзката за цял живот.

Той се подпря на лакът и я зацелува нежно и настойчиво. В студената калифорнийска нощ щурците свиреха песента си, а някакъв далечен койот в каньона виеше към оранжевата луна. Тя го обгърна с две ръце и притисна длани към кръста му, опитвайки се да го притисне още по-плътнo към себе си. След малко се надигна и нощницата ѝ се

изхлузи на пода. Тя го възседна и двамата изстенаха, когато членът му потъна дълбоко в нея. Мускулите на вагината ѝ се стегнаха около него; ръцете му проследяваха очертанията на гърдите ѝ, ароматите на телата им се смесиха и изведнъж в един момент тя застина неподвижна с широко отворени очи и сърце готово всеки момент да изхвъркне от гърдите ѝ. Тя задиша учестено, той грубо притисна бедрата ѝ и я заклати в ритъма си.

Точно преди да заспят, той промърмори сънливо:
— Винаги ще бъдем заедно.

[1] Лютивви чушлета, печено месо и мекици с мед (исп.). — Б.пр.

↑

Разводът Кординър — дел Мар на основата на изоставянето на брака от нейна страна възбуди широк интерес, но отсъствието на всякаква пикантерия бързо го заглуши. Само за няколко дни историята потъна във вихъра на вестникарската стихия.

Няколко седмици преди разводът да стане окончателен, в един особено ярък декемврийски вторник, Алисия, сложила огромни черни очила, се появи в полицейския участък на западен Лос Анджелис.

— Дошла съм заради Бари Кординър — каза тя.

— Моля да ме придружите, мис дел Мар.

Тонът на сержанта беше извинителен, кафявите му очи бяха изпълнени с уважение, но въпреки това тя отново чу онзи предупредителен шум в ушите. Тъмносините униформи означаваха враг, упълномощените от закона похитители на детството ѝ.

Деликатните ѝ ноздри леко се разшириха.

— О, така ли? — запита тя със студен глас.

— Той нямаше никакъв документ за самоличност. — Сержантът се изкашля ненужно няколко пъти. — Налага се да определите самоличността му.

Килията със запушената си клозетна чиния и зеленясала мивка в ъгъла беше с две двойки голи нарове, но Бари хъркаше сам върху стоманените пружини. От подутото око, миглите му изглеждаха като врязани в посинялата плът. Останалата част от лицето му беше толкова бледа, че луничките му изпъкваха върху кожата като някаква екзема. Ръждивокафяви петна покриваха ризата му. Туидовото му спортно сако беше разпрано на рамото, а единият ревер липсваше.

Пиян нарушител на обществения ред.

Нападнал служител на закона.

До този момент тя беше сигурна, че полицаите си бяха изфантазирали второто обвинение. Бари, дори и пиян до козирката, щеше да бъде последният човек на земята, сбил се с полицаи.

— Мис дел Мар, това ли е съпругът ви?

— Да.

Какъв смисъл имаше да му обяснява действителното положение на нещата? Според законите на щата Калифорния до изтичането на трите оставащи седмици той все още беше неин съпруг.

Бари се размърда, отваряйки очи; по-скоро само дясното, защото лявото бе удареното. Той простена:

— Алисия? Какво правиш тук?

— Измъквам те под гаранция — сопна му се тя.

Алисия подписа необходимите документи, отброи необходимата сума и Бари беше свободен.

Заля я миризмата на кисело, докато отваряше зад нея тежката стъклена врата на входа. Тя се отдръпна, а в паметта ѝ проблесна споменът за Бари по време на премиерата на *Преображения*. Докаран в костюм от последната колекция на *Ерик Рос*, приветстван от могъщите на деня, прегръщан от красавиците, мъж на върха във висшето общество. След това го беше виждала само два пъти — в офиса на бизнес мениджъра и сред адвокатския елит, когато подаваха документите за развод, но от ПД тя беше научила, че той отхвърлил договор с телевизията, за да си разчисти терен за филмов сценарий. Оттогава обаче не бил написал дори и ред.

Бари ѝ отвори вратата на колата и промърмори:

— Не знам защо са те извикали, но съм ти много благодарен, че дойде.

— Няма защо. — Тя включи на скорост и измъкна колата от паркинга. — Какво се случи, Бари?

— Снощи ли? Не съм много сигурен. Паметта ми май нещо ми изневерява. — Той направи пауза. — Бях в един бар на Уилшир с коледни украшения навсякъде и някакъв черен момък взе да разказва някакъв антисемитски виц. Кой знае? Може би съм му отвърнал с някаква античернокожа забележка... Алисия, нали знаеш, че не съм расист. Единственото нещо, което си спомням след това, беше, че буквално ме късат на парчета. Довтасаха и местните полицаи. Много отдавна си мечтаех да избухам някой такъв в зъбите, така че сигурно съм го направил или поне съм се опитал. Накрая се събудих в килията, и ти беше до мен.

— Сам ли беше в бара?

— Пристигнах с една блондинка от Клейрол на име Уилма, презимето ѝ ще остане завинаги загадка за мен, а тя самата бе като..., абе някой неблагодарник би я нарекъл дърта свиня. Бяхме се запознали малко преди това в бара на дебелия Фред, намира се на *Уестууд булевард*, само на пресечка от къщата ми.

— За пръв път ли ти беше?

— Пръв път какво? Да закача някаква дърта кранта под влиянието на алкохола ли?

— Не, да те арестуват.

Ръцете на Бари се свиха в юмруци върху коленете му.

— В досието ми има още две прегрешения като това, „пиянство и нарушение на обществения ред“.

— Бари... може би имаш нужда от помощ.

— Задължителното обаждане в „Анонимните алкохолици“ ли?

— Да, в дружеството на „Анонимните алкохолици“.

— Някъде преди година Бет ми уреди среща с един спонсор. Той ми даде книжка с местата и датите на събиранията и се споразумяхме за една среща в една Унитариянска църква. Беше в сряда вечерта. Алисия, кълна се в Господа, че щях да отида. Но тъкмо тогава работех над *Преображения* и имах да правя цял куп редакции.

Бари Кординър, майстор на сценарии, и извинения!?

Светофарът се смени и тя се концентрира върху десния завой.

— Има и други места за хора с твоите проблеми.

— Частни клиники за алкохолици ли имаш предвид?

— Чух за една първокласна такава в Санта Барбара.

— Звучи вълшебно — призна той. — Само че човек трябва да е богат като Крез, за да си го позволи.

— Ще ти помогна с всичко, от каквото се нуждаеш.

Бари подскочи като ужилен върху седалката и тя чу как ръкавът му се доразпра.

— Нямам нужда от подаяния!

Слънцето изведнъж проби защитата на черните ѝ стъкла и се вряза болезнено в зениците ѝ. Как бе могла да забрави, че по време на брака им Бари винаги бе подсказвал обектите на материалните си желания по най-деликатен начин, предоставяйки на нея правото да ги отгатва. После пък повдигаше възражения и тя се принуждаваше да го увещава?

Спомените за отминалите им безкрайни спорове възбуди в нея не враждебност, а някакво перверзно чувство на нежност.

— Бари, това ще бъде заем — каза тя. — Ти ще подпишеш декларация, че ми дължиш определена сума.

Тя продължи да го увещава. Когато стигнаха до червената сграда, където беше апартаментът му, той вече се бе предал.

— Повече от очевидно е — заяви накрая, — че ти няма да се чувстваш достойна, докато не ме вкараш в тая псевдоклиника.

— Остави детайлите на мен.

Във *Вила Пасифика*, заведението от най-висша класа за лечение на пристрастени към алкохол и наркотици в Южна Калифорния, се оказа, че има един свободен апартамент с изглед към океана. Предоставяйки на Бари избора за датата и часа на постъпването си, Алисия преведе необходимата сума по банков път.

— Хеп, там обикновено винаги има списък с цял куп имена, търпеливо изчакващи да им дойде денят за постъпване, капацитетът им е само тридесет пациенти, впрочем те им казват гости. И изведнъж едно свободно място! Кажеш, не е ли това късмет?

— Изумителен.

— Защо ми говориш с такъв тон?

— Никога ли не ти е идвало наум, че открай време влачиш Бари след себе си?

— Един заем не означава... — Тя спря, като внезапно подскочи при прошумоляването на храстите до тях. — Някакъв заек.

Двамата правеха вечерната си разходка по криволиците на *Лоръл Каньон*. Високата планинска формация, дяляща града от долината *Сан Фернандо*, си беше останала непокорена и даваше приют на многобройни заешки семейства, диви елени, койоти, лисици и чакали.

— Ти му даваш и нещо в повече назаем — каза Хеп.

— Само да го беше зърнал тази сутрин.

— Но той не извика мен. Или родителите си. Или Бет. Или когото и да било друг. Той извика теб.

— Той не им е казал кого точно да извикат.

— Така ли?

— Заварих го заспал и когато се пробуди, бе наистина учуден.

— Алисия, полицията не е фокусник и не може да избере номер, който го няма в телефонния указател.

— О, стига си ми вадил душата!

— Не ти вадя душата. Само се опитвам да определя формата на вашите взаимоотношения.

— Това са бивши взаимоотношения.

— Сигурна ли си?

— Какво трябваше да направя тогава според теб? Да не плащам глобата му ли?

— Ако беше потърсила мнението ми, щях да ти кажа да оставиш тая работа на някой друг. Да кажем, Бет. Тя му е сестра и му е най-близка. Или пък — ПД. Той е неговия агент.

— Хеп, Бари затъва с всеки изминат ден. Съжалявам, но в онзи момент всички тия тънкости просто не ми дойдоха на ума.

Някаква кола мина по улицата и фаровете ѝ осветиха в мрака къщи, различни по големина и архитектура, залепнали за стръмните стени на каньона.

— Тези последни няколко месеца — произнесе Хеп със снишен глас, — бяха най-добрите в целия ми живот.

— За мен също, Хеп.

— Господи, как само ме болеше през всичките тия изминали години, след като ти отложи развода.

— Но ти знаеше много добре какво чувствам към теб.

Той забави крачка.

— Мислиш ли?

— Единственото нещо, което ми липсва, е надпис в небето *Алисия принадлежи на Хеп*. Повярвай ми, помогнах само защото се чувствах виновна. Защо не искаш да разбереш?

— А ти разбираш ли го напълно?

— Двамата с Бари се оженихме твърде млади. Просто не разбирах, че не го обичам. Провалих му живота.

— Това е един доста спорен въпрос.

— Така или иначе, няма да оспориш, че преди да се ожени за мен, той въобще не е пиел.

Бяха достигнали уличката към къщата им. Той спря върху нагорещения, напукан асфалт и я сграбчи за раменете.

— Алисия, ти също трябва да разбереш какво съм преживял и аз. Луд съм по теб. При всяка мисъл за теб направо превъртам. Начинът, по който очите ти стават почти черни, когато се любим. Дъхът, който излъчваш. Гласът ти. Походката ти, когато не си на сцената. Смелостта ти, когато целият снимачен екип е срещу теб. Щедростта ти и лоялността ти.

— Ти крадеш репликите ми — прошепна разтърсено тя.

— Любов моя, позволи ми да довърша. Колкото и много да означаваш за мен, аз вече не мога да се върна към онова, което бяхме. Твърде много се ненавиждах тогава.

— Казвал ли ти е някой, че си прекалено почтен?

— Почтен? Бари беше твой съпруг, не се отделяше от теб и на всичкото отгоре е мой братовчед.

— Какъв е смисълът да говорим за тия неща? — запита тя. — Точно след три седмици и два дни ще бъдем вече женени.

Бари не пи нищо в деня, в който го освободиха от ареста, но когато се пробуди на следващата сутрин, махмурлукът му вместо да намалее, бе достигнал невероятни размери. Чувстваше езика си като парче грапав маркуч, напъхан в устата му, желязно менгеме го стягаше в гърдите, а окоето му злобно пулсираше. Най-голямото нещастие обаче беше коремът му, сякаш изпълнен с остри късове желязо. И преди го беше болял стомахът, но такива болки досега не беше изпитвал. Всяко движение предизвикваше болка и му бяха потребни няколко минути, докато успее да изпълзи от леглото.

Аз се самоубивам — помисли си той. Никога по-рано не беше изпитвал такъв ужас. Телефонът иззвъня, докато пиеше нес кафето си без захар, и той вдигна слушалката още преди второто прозвъняване, молейки се това да е Алисия.

Така беше.

— Поликлиниката се нарича Вила Пасифика — каза тя. — Запиши си номера и името на човека, с когото трябва да разговаряш.

Изпита унижение от сълзите си на благодарност, и това го ядоса: — Нямах търпение да ме натикаш там, нали?

Веднага щом тя затвори, той избра 805, кода на областта Санта Барбара, и уреди постъпването си за следващата сутрин, четвъртък.

После се захвана с изпразването на бутилките. Примижа и вдигна бутилката *Уайлд Търки* високо над мивката. Колко пъти досега беше изпълнявал този ритуал? По-добре беше да не си спомня. Когато и последната бутилка алкохол изтече в мивката, той се облече. Пъхна се в панталона с бавни движения поради болките и опакова подвързаните сценарии, покритите с петна снопове стара машинописна хартия — двата му непубликувани романа. Сложи в чантата си тоалетните принадлежности, чиста хартия и книги, а кашоните остави върху пода за мениджъра, който щеше да ги отнесе долу в складовото помещение.

Чак към седем вечерта приключи с подреждането на вещите си. Стомашното му страдание вече бе поносимо и въпреки че само от

мисълта за храна му се повдигаше, той от опит знаеше, че храната ще го накара да се почувства по-добре. Пъхна порция замразени макарони със сирене във фурната. Докато чакаше да се стоплят, изведнъж се запита как ли ще се добере до Санта Барбара.

Очуканото му и раздрънкано пежо не искаше да запали и това беше причината, поради която беше отишъл пеша до бара на дебелия Фред предната нощ, а Бет, представител на *Магнъм*, водеше преговори в Ню Йорк за закупуването на някой от последните бестселъри. Нямахше приятели, на които да се обади. Беше немислимо да телефонира на родителите си.

Оставаше да се обади единствено на Алисия.

С тон на сдържана неохота тя се съгласи да дойде да го вземе в девет часа.

Някаква тъпа болка обхвана врата му. *Вила Пасифика* — помисли си той. Дали не заключваха *гостите* си? Дали не използваша отблъскваща терапия? Беше чувал, че това било по-страшно и от средновековно мъчение. Или използваша медикаментозно лечение? Той се боеше от инжекциите като от змии. Ами ако прилагаша психоанализа? Ако психиатърът беше задължителен, то тогава по-добре да си останеше у дома.

Навлече пуловера си и се запъти на юг по Уестууд булевард към *Вандом*, чиито кошнички демонстрираха огромен брой фини вина и спиртни напитки.

На следващия ден, когато в девет и половина Алисия пристигна в апартамента, завари Бари, обзет от остра форма на алкохолно опиянение. Крещейки колкото му глас държи, че го завлича в ада, той отказа да вземе куфара си. Тя го замъкна с усилие до ягуара; седнал вътре, той гледаше втренчено напред, без дори да обръща внимание на усилията ѝ, с които успя най-после да напъха куфара му в багажника на колата.

Мрачното му настроение бавно взе да се пооправя с отдалечаването от големия град. Пътят им минаваше през Калабасас, Таузънд Оукс, Камарильо, малки градчета, обграждащи мегаполиса.

— Спомняш ли си в замъка как се гушихме в леглото, а навън валеше сняг? — запита той. — В ония дни пиех само по малко вино. И пак щяхме да сме си щастливи, ако Хеп не се беше помъкнал след теб. Той винаги ме е презирал, защото татко е беден, а мама е еврейка.

— О, Бари — изстена тя.

— А ти все още ме обичаш. Ако не беше така, щеше ли да си навлечеш всичките тия главоболия?

Хеп ѝ беше задал същия въпрос, макар и с малко по-различни думи.

Тя гледаше през прозореца плоската плодородна земя на равнината Окснард, където в предишния си живот беше живяла с Хуанита. Защо не беше прекъснала законните си връзки с Бари още тогава? Жалост, да. Тя биваше обземана от жалост всеки път, когато той я умоляваше да отложи развода. Вина, да. Тя обвиняваше себе си за неуспехите му, за пианството му. Но дали жалостта и вината бяха единствените чувства, които я възпираха?

Откъде черпеше сокове тази нейна упоритост, която не ѝ даваше да се раздели с него? Тя се втренчи в безкрайните поля от целина. *Най-лошото нещо не беше брането, помисли си тя. Най-лошото нещо беше да нямаш семейство, чувството, че никъде не си на мястото си.*

Скрита в изумрудените гънки на хълмовете на Санта Барбара, спускащи се към океана, *Вила Пасифика* беше наречена така от нефтения магнат, който бе построил италианския palazzo преди няколко десетилетия.

Минаха през охраняваната врата и после покрай трима мъже на средна възраст, които се разхождаха под шарените сенки на високите стари дървета, после покрай един огромен басейн, в който плуваше само един човек, след това един белведер^[1], на който седяха две млади жени. Смесени двойки размахваха ракети на тенискортове с червена настилка. Алисия беше обзета от чувството, че води Бари на уикенд с парти. В следващия миг видя една сестра в снежнобяло да води под ръка един съсухрен мъж и само на няколко ярда зад тях двама бдителни и яки санитарии.

Тя паркира в обозначения с флагчета паркинг. Един френски прозорец на терасата се отвори и един нисък и плешив мъж изскочи пъргаво върху мраморните плочи.

— Добре дошли — изрече той с широка усмивка, тип Айзенхауер. — Аз съм Ал Райкър, главният психиатър на комплекса.

— Приятно ми е, аз съм Алисия Кординър.

— Не съм сляп — изсмя се той. — А вие трябва да сте Бари Кординър. Просто не мога да ви изкажа възхищението си от вашите

филми и телевизионни постановки. Наистина са разтърсващи.

Комплиментите отвлякоха Бари от тревогите му по психиатрията.

— Тук е вълшебно — каза той.

— И ние сме на същото мнение. Ще ви разведа, преди да сервираат обяда. — Доктор Райкър направи пауза. — Мисис Кординър, защо не закусите в Санта Барбара и напазарувате нещо за Коледа? Предлагам ви да се срещнем в три часа и да поговорим.

— Искате да кажете да се върна обратно тук?

Хеп не бе имал възражения, когато тя бе обяснила, че трябва да закара Бари в поликлиниката, но когато той излизаше сутринта (трябваше да редактира филма, който току-що бяха привършили за *Орион*) тя му беше обещала най-късно в пет следобед да си е у дома. Санта Барбара беше на два часа път от Лос Анджелис, а тъкмо по това време движението бе особено оживено и щеше да отнеме повече от три часа.

— Ние считаме, че помощта на семейството е от особена важност за успеха на лечението — обясни Райкър.

Докторът очевидно не беше почитател на клюкарските колони във вестниците, защото не знаеше нищо за развода им. Тя погледна Бари с надеждата да ѝ помогне. Той обаче гледаше втренчено играчите на тенискорта.

— Това не е задължително, разбира се — добави доктор Райкър вече със строги очи.

— Добре, в три часа — отстъпи тя.

Още на първата бензиностанция спря и се обади у дома, като поръча на Хуанита да предаде на Хеп, че ще закъснее. Взе си сандвич от *Пако Бел* и го изяде, докато караше безцелно през територията на калифорнийския университет в Санта Барбара. Студентското градче се простираше чак до плажа и множество загорели студенти носеха сърфове.

В три без четвърт вече чакаше в просторната и ярка приемна на доктор Райкър. През цялото време не откъсна поглед от френските прозорци. В три и двайсет взе чантичката си, шала и очилата и тръгна към кабинета.

Точно посягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори и доктор Райкър влезе. Беше облякъл бежов костюм.

— Съжалявам, че закъснях — изрече той с равен глас. — Бях при Бари в болницата.

— В болницата?

Тя се върна до креслото и се отпусна в него.

— Той закъсна за обяд и отидох да го видя в стаята му. Заварих го да повръща кръв на пода в банята.

— Господи...

Тя потрепери при спомена за онези ръждивокафяви петна по ризата му.

Райкър заобиколи бюрото си и седна срещу нея.

— Доктор Оулшъм, нашият интернист, е пуснал бележка за изследвания.

— Бари действително не изглеждаше добре, но аз си помислих, че това е от сбиването и махмурлука... — Тя направи пауза. — Всъщност, не бях го виждала от няколко месеца.

— Да, разбрах това. Той ми обясни, че бракът ви е пред разпад, докато го развеждах из комплекса.

— Ние сме в процес на развод, който съвсем скоро ще приключи.

— За това не ми каза. Но той е извънредно разтревожен от вашите взаимоотношения с братовчед му...

— Двамата с Хеп сме заедно от много години.

— И въпреки това не сте се развели с Бари?

— Решението ще излезе след по-малко от месец — каза тя. — Колко време ще прекара Бари в болницата?

— В момента не можем да преценим точно. Вероятно три или четири дни. Но продължителността на престоя му не е толкова важна. Мисис Кординър, няма да ви спестя нищо. Само след година ще бъде мъртъв, ако продължи да пие с това темпо. Така че тук основният проблем ще бъде да го отучим от влечението му към алкохола.

— Нали именно поради тази причина той е тук.

Доктор Райкър почука с химикалката по бюрото.

— Става въпрос за развода. Бих искал да ви помоля да го отложите.

— Но защо? Аз ще уредя плащанията. Ще му идвам на свиждане.

— В момента Бари е в много тежко състояние. Бракът се явява единствената му опора.

— Единствената му опора? — Гласът ѝ се разтрепери. — Не ви ли е разказал за семейството си? Той е неразделен с родителите си; има сестра близник, с която се среща почти всеки ден. Чичовци, лели, братовчеди...

— Според него, когато се е оженил за вас, той се е отрекъл от всички тях.

— Но това изобщо не отговаря на истината!

— В момента ние не обсъждаме истината, а емоционалното състояние на Бари.

— В продължение на години ставаше само това, което Бари желаше, налагаше се абсолютно — каза тя.

— А вие — допълни доктор Райкър, — сте се оставяли да ви се налага.

Тя прехапа устни.

— Вижте, Алисия, разговорът ни с Бари продължи не повече от час, но мога да ви кажа следното. Той има страшно много проблеми и ние трябва да му помогнем да се справи с тях. В този момент той не ви се налага. Аз ви се налагам.

— Искате да кажете, че ако той си отиде оттук и продължи да пие, вината ще е моя?

— Той е изключително горд с вас. Бракът му с вас е основна част от самочувствието му. Без вашата пълна поддръжка на практика ние ще бъдем абсолютно безсилни, просто пасивни наблюдатели на трагедията му.

— Много отдавна отлагам с развода ни — каза тя.

— Разбира се, аз не мога да взема решението вместо вас. — Доктор Райкър се изправи на крака. — Но точно в този момент Бари е много болен, той е един страшно изплашен човек.

Тя въздъхна и също се изправи.

— Обяснете ми как да стигна до болницата.

[1] Белведер — павилион в дворцов парк, откъдето се открива хубава гледка. — Бел.ред. ↑

Голямата стая на втория етаж в мемориалната болница *Мод Фицсимънс* беше с изглед към океана, но Бари в момента едва ли можеше да оцени гледката. Лежеше неподвижно на леглото и начинът, по който обърна глава към нея при влизането ѝ в стаята, подсказа колко сериозно беше положението му. Тя просто не можеше да познае в инвалида с пепелявото лице човека, който бе седял сутринта до нея в колата.

— Има и нещо хубаво в цялата работа — изрече той изнемощяло, докато тя оставяше кошницата с цветя до леглото му. — Ще имам предостатъчно материал за сериал на медицинска тематика.

— *Завръщането на младия доктор Килдеър?*

— Хубаво заглавие — каза той, докато ѝ протягаше ръка. Ръкостискането му беше повече от вяло. — Господи, Алисия, чувствам се така, сякаш съм пристъпил в нечий кошмар.

— Доктор Райкър каза, че ще те изпишат само след няколко дни.

— Язви — каза той. — Имам кървящи язви и още цял куп други болести.

— Искаш ли да се обадя на родителите ти?

— Не! — Главата му се помръдна на не повече от инч и после отново се отпусна безсилно. — Не го прави. Мама има болки в гръдната област. Казах им, че отивам във вилата на един приятел да работя върху сценария.

— Бет?

— Тя е в Ню Йорк и ще се върне едва вдругиден. — Той упорито не пускаше ръката ѝ. — Когато започнах да повръщам, се почувствах толкова зле, че легнах на пода в банята. Ако си бях у дома, щях да загубя съзнание и да се удавя в собствените си извержения. Сладур, ти ми спаси живота, като ме докара тук.

— Ще се оправяш.

Той притвори очи.

— Уморен ли си?

— Непрекъснато ми прилошава.

— Аз мога да се върна.

— Остани.

Тя седя до леглото му, докато той заспа. После излезе от стаята и тръгна по широкия светъл коридор, а болничният персонал я зяпаше с ококорени очи. Обади се от един автомат в Лоръл Каньон. От другата страна беше Хеп и тя му описа състоянието на Бари.

— Бедният — каза Хеп.

— Изглежда много зле. През цялото време ми се плачеше.

— Веднага идвам.

Хеп пристигна в Санта Барбара преди осем; ПД беше на кормилото.

Силата на привличането от детските им години взе връх и Хеп се приведе над Бари, прегръщайки го.

— Бари — изрече той с дрезгав глас.

— Хей, каква е тая важна клечка — възкликна ПД. Последва още една прегръдка.

Бари примига с очи, пълни със сълзи.

— Да ме беше видял по-рано.

В стаята се разнесе мъжки смях и Алисия се измъкна навън.

След по-малко от пет минути едър чернокож болногледач изгони останалите двама посетители.

ПД се измъкна в коридора и поклати глава.

— Виждал ли си някой друг да изглежда по-жестоко? Хеп, та той ни е връстник!

Хеп кимна. Раменете му бяха прегърбени, а ръцете свити на юмруци в джобовете.

Стигнаха до чакалнята, където завариха Алисия, надвесена над отворено списание, от което не беше прочела и ред.

— Много бързо се видяхте — каза тя.

— Болногледачът ни изрита — каза ПД.

— Можем ли пак да се върнем по-късно? — запита тя.

— Болногледачът каза, че тази вечер не може — отвърна Хеп. — Е, какво ще кажете да вечеряме заедно? — запита той, с мъка преодолявайки унието си.

— Трима са много — каза ПД.

— Стига глупости, ПД — каза Хеп.

— Имам среща с много важен клиент — каза ПД и погледна часовника си. — Ако побързам, все още има шанс да не го изтърва. Чао.

Алисия и Хеп изпратиха с поглед нисичкия с добре скроен костюм мъж, забързан към асансьорите. Хеп я прегърна през раменете.

— Имаш ли някаква идея къде да вечеряме? — запита той.

— Резервирала съм в *Билтмор* — каза тя. — Какво ще кажеш за стайно обслужване?

Изядоха си пържолите и салатите в мълчание. И преди им се беше случвало да се хранят без да разговарят, но тази нощ тишината между тях беше заредена с някакво особено електричество. Разговорът с Райкър не излизаше от ума на Алисия, но тя не можеше да събере смелост да го разкаже на Хеп.

Събра сили едва когато вече лежаха в леглото притиснати един в друг, а здрачът бе нахлул в стаята.

— Доктор Райкър счита, че сега е много неподходящ момент за развод.

Шумът от приборя заблъска в ушите ѝ.

В мрака до нея се разнесе гласът на Хеп.

— Обясни ли защо?

Гласът му прозвуча така, сякаш беше на снимачната площадка — искрен и заинтересуван, изчакващ събеседника си да се изкаже.

— Пиенето съсипва Бари и ако продължава така, няма да изкара и година.

— Разбирам.

— Каза също така, че няма никакъв шанс лечението да помогне без мое участие.

— Алисия, ти сама разбираш. Нямам намерение повече да те подбутвам. — Гласът на Хеп беше изтощен и равен.

— Но ако не придвижа развода... Какво ще стане тогава?

Той въздъхна дълбоко.

— Как ми се иска да можех да гледам на нещата като Максим.

Брат му се бе покрил на един остров с някаква млада актриса, съпруга на любезен магнат от машиностроенето.

— Бари няма да бъде вечно все така — каза тя. — Не можем ли, поне на първо време, да продължим както си бяхме досега?

— Разбира се, че бихме могли — изрече спокойно той. — Има само две пречки.

— Кои са те?

Той пое ръката ѝ и я положи върху гърдите си.

— Първо, Бари никога няма да се промени към по-добро.

— Доктор Райкър каза...

— Аз нямам предвид, че той ще лежи в болницата. Но всеки път, когато ти бъдеш готова за развода, нещо ще се случва. Той ще рухва и ти пак ще бъдеш принудена да го подкрепяш.

— Но...

— Не, позволи ми да свърша. Втората причина е, че аз с всеки изминат ден ще изпитвам все по-голям и по-голям срам от това, което правя, и ще се ненавиждам още повече.

— О, Хеп.

— Все повече и повече ще губя разсъдък. Ще бленувам за децата, които искам да имам. А ти, поради твоята същност, непрекъснато ще ме нападаш. През цялото време само ще се караме.

— Аз искам да се оженим; искам да имаме деца — и ти много добре знаеш това, Хеп.

— Но ти никога няма да изоставиш Бари.

— Той е смъртно болен, ти самият го вижда.

— Аз не споря, любов моя. Единственото нещо, от което най-много ме е страх, е накрая да не свършим, ненавиждайки се един друг.

— Не е необходимо да бъдеш толкова мрачен.

— Необходимо е — каза той.

Дълго време след това в стаята се разнасяше само шумът от приборя. После тя се притисна плътно в него. Гърлото ѝ се беше свило, но не заплака. Мъката ѝ беше прекалено голяма, за да заплаче. *Бракът му с Вас е основна част от самочувствието му* — беше казал доктор Райкър и тя се беше съгласила. В своята слабост Бари винаги щеше да намира основателна причина да не се развеждат.

С притиснати едно в друго голи тела и двамата скърбяха за Алис Холистър, която никога нямаше да си отиде; те скърбяха за старомодната порядъчност, неизтребимо вкоренена в Хеп Кординър.

Скърбяха за съвместния живот, който и двамата желяеха, но който беше недостижим.

Времето остана добро за Коледа и новогодишния парад на розите, но сякаш като компенсация за това в средата на януари се изсипаха поройни дъждове.

ПД беше благодарен, че не им се наложи — на него и Бет — да напускат уютното ѝ апартаментче посред бурята. По време на празниците се беше почувствал страшно уморен; посещениято при Бари бе почернило настроението му. Бедният му братовчед вече беше изписан от болницата и се намираше във *Вила Пасифика*. Бет подреждаше съдовете в миялната машина, а той се бе зачел в последния брой на *Variety*. След малко телефонът иззвъня.

Тя вдигна слушалката от кухнята.

— Да? — Последва дълга пауза. — Да, тук е. Само секунда, чичо Франк.

До този момент родителите му не го бяха търсили при Бет. ПД подскочи като ужилен, сякаш баща му можеше да го зърне седнал върху дивана на Бет, гол под халата. Детинските му прегрешения още не му даваха покой, макар че сега вече ролите им бяха разменени. Сега Франк беше тотално зависим от сина си, безкрайно благодарен на ПД, загдето го представя безплатно. (ПД срещаше най-големи трудности именно когато търсеше договори за баща си; поредицата неуспехи на Франк във филмовата индустрия му затваряше пътя навсякъде, а телевизията искаше по-млади режисьори, тренирани на бясното темпо, налагано от времето.)

Бет влезе в стаята, притиснала слушалката в бедрото си.

— Това е чичо Франк; звучи ми страшно отчаян — прошепна тя. — По-добре разговаряй от спалнята.

ПД влезе в другата стая, като предпочете да седне на стола, отколкото на разхвърляното легло.

— Татко, здравей. Какво има?

— Нищо... Просто исках да разговарям с теб.

Гласът на баща му звучеше така, сякаш идваше някъде много отдалеч.

— Връзката е много лоша — каза ПД. — Нека аз да те избира.

— Не се обаждам от къщи.

— Къде си?

— Просто исках да си поговорим.

След дълга пауза ПД проговори.

— Съжалявам много, че работата с Аарон Спелинг се разсъхна.

Мислех си, че няма да има проблеми.

— Ти направи каквото можа, Паоло.

Името, с което го наричаха в родината му. Изписано върху кръщелното му свидетелство и военната му книжка и никъде другаде.

— Всичко наред ли е, татко?

— Спомняш ли си, когато те заведох на училище първия ден?

— Татко, тогава мама ме заведе, не ти.

Лили го беше завела в детската градина и го беше осведомила с възможно най-строгия си глас, че е грях да не се подчинява на учителя си.

— О, сигурно е била някоя от сестрите ти. Спомням си също добрите времена, когато сядахме да вечеряме цялото семейство, как се радвахме на хубавата храна, която приготвяше майка ти, и как всички оживено бърбяхме.

Франк винаги бе доминирал във всеки разговор по време на вечеря, като основно ги занимаваше с последните си маневри за неутрализиране на врага, Арт Гарисън.

— Татко, страшно лошо се чува. Каж ми къде си, за да дойда и да те взема.

— Веселяхме се страшно, нали, синко? Ония неделни барбекюта у чичо ти Дезмънд, спомням си ти как тичаше лудо наоколо. Каква енергия пращеше у теб! Майка ти винаги се мъчеше да те обуздае, но аз, аз бях толкова горд с теб, че направо сърцето ми щеше да се пръсне. Ти, водачът, а останалите деца след теб.

Групата основно бе ръководена от Хеп, а когато се правеха големите бели, това означаваше, че мястото му е било заето от Максим. Пращането по линията се усили.

— Татко, къде си? — запита ПД вече сериозно разтревожен.

— Бог да те благослови, Паоло.

Това последното вече хвърли в паника ПД.

— Татко, не искам да караш колата! За Бога, кажи ми къде си!

ПД дочу леко изпукване в слушалката и разбра, че разговорът бе прекъснат или от някакъв технически проблем по линията, или от ръката на баща му.

Бет дойде до вратата, втривайки крем в ръцете си.

— Какво искаше чичо Франк? — запита тя.

— Непрекъснато ми повтаряше, че съм бил добро момче и всякакви такива спомени.

— Това изобщо не е в стила му. По-добре му се обади да разбереш какво става.

— Той не се обаждаше от къщи.

— А откъде?

— Няколко пъти го питах, но не поиска да ми каже.

— Леля Лили трябва да знае.

Разбира се, телефонът на Лили даваше заето. ПД набра другия номер. (Семейство Зафарано беше орязало бюджета си до минимум, беше изхвърлило една от прислужничките, повече не ходеха в магазините на *Шазен*, отмениха редовните си поръчки в цветарския магазин, забравиха за масажиста и разкрасяващите процедури, но никой от семейството дори не си и помисли, че е възможно да имат само една телефонна линия.)

Майка му вдигна слушалката още след първото прозвъняване.

— Мамо, аз съм. Къде е татко?

— Работи — отвърна Лили. — Миличък, нека аз да ти се обадя. Мали Райън и аз сме тъкмо по средата на плановете как да организираме този фонд за събиране на приходи *Рицарите на Колумб*.

— Какво искаш да кажеш с това *работи*?

— Нали знаеш, занимава се с ония серии в *Метро Голдуин Майер* — изрече тя с нотка на гордост. — Обади ми се около шест да ми каже, че ще имат някакви нощни снимки.

ПД усети как нещо го преряза през ребрата.

— Татко няма никаква работа с *Метро Голдуин Майер*.

— Но той ми каза...

— Няма работа с тях, мамо. Той не е работил, откакто завърши онзи епизод от серията *Бонанза*. Сигурно някъде играе покер.

— Не е възможно — изрече твърдо Лили Зафарано. — ПД, не исках да ти кажа, но миналия месец ми се наложи да продам пръстена

си с есмалда. Татко ти знае, че просто не може да си позволи да плаща.

Тонът ѝ се извиси при последното изречение, напомняйки му за истерията, която беше преживяла при мистериозната поява на писмото от Ланг, с което се напомняше на Франк за дълга му.

— Бет и аз идваме веднага.

— Бет?

— Аз съм ѝ на гости в момента — призна ПД.

Какъв смисъл имаше още един Зафарано да лъже?

Лили носеше спретнат светловиолетов плетен костюм, а косата ѝ беше с безупречна прическа, но кръглото ѝ лице беше придобило цвета на овесено брашно.

— Каква нощ — изрече тя с нормалния си чувствен глас. — Вие, деца, седнете и си почивайте, аз ще ви приготвя горещо кафе.

— Остави на мен — помоли я Бет, която познаваше кухнята им като петте си пръста на ръката; мечтата ѝ от детските години беше поне веднъж да приготви нещо в кухнята заедно с леля си Лили.

Разбраха се Лили да смели кафето и да го натъпче в чашката на еспресо машината — големите кафемашини, широко използвани в Италия, — докато през това време Бет подреди чашите за кафето и лъжичките. ПД гледаше и се чудеше как бе успяла съдбата да го замае до такава степен, че да направи своя любовница братовчедка си, момичето, на което майка му гледаше като на своя дъщеря.

Вече отпиваха от чашките, когато се обади звънецът на входната врата.

— Това не може да е баща ви — потрепна Лили — той винаги влиза през задния вход.

Тримата се спогледаха.

Като хипнотизиран, ПД проследи как майка му отиде до вратата и пусна в къщата двама полицаи в тъмни дъждобрани.

Това беше последният път, когато той позволи някой друг да поеме юздите от ръцете му. Няколко минути по-късно вече звънесе по телефона на всички роднини, съобщавайки им, че баща му е починал

при пътна злополука по опасните и хлъзгави пресечки на Сънсет булевард. Чичо му Дезмънд и чичо му Тим плакаха, а той ги успокояваше. Свръхучтивите полицаи от Бевърли Хилс го отведоха в полицейския участък да прибере една кафява книжна торба, която съдържаше вещите на баща му: ключовете за купения на кредит ролс-ройс, превърнат в купчина безформени ламарини; златна запалка *Дънхил*; комплект златна химикалка и автоматичен молив марка *Крос*; износен портфейл *Картие* с шофьорската му книжка и два долара в банкноти. Портфейлът съдържаше също така и бележка, написана на ръка от Франк, която му напомняше, че дължи на приятеля си Джошуа Фери сумата от 5016 долара за играта си на покер същата нощ.

По-късно през нощта, когато се появиха роднините и близките му приятели, ПД написа чек за сумата. Джошуа, който навремето беше написал сценария за филма на Франк, номиниран за *Оскар*, отказа да го приеме.

— Не мога да взема тези пари, ПД. Аз съм виновен, аз. Бедният Франк, той направи голяма роля тази вечер, като каза, че не дава пет пари дали губи или печели, но аз видях страха в очите му.

— Татко уплашен? Ще имаш да вземаш. Той щеше да ти се изплати още на сутринта!

И ПД с груб жест натика чека в едрата, обсипана със старчески петна ръка на Джошуа, доказвайки по този начин, че Франк Зафарано може да плаща дълговете си и доказвайки също така, че купчината скъпоструващи желяза, събрани от Сънсет булевард, бяха следствие от проливния дъжд и слабата видимост.

ПД уговори с монсеньора погребална меса. Уреди и плати бронзов ковчег с орнаменти и бял сатенен саван; нае фирмата на *Роджърс и Кауан* да осигури съответното вестникарско пространство и място в новините за достойно отразяване смъртта на Франк.

Много народ се стече да почете Франк Зафарано при последния му земен път. ПД стоеше до прясно изровения гроб и поддържаше отстрани ридаящата си майка. От двете им страни бяха застанали сестрите му, зетьовете и малкият Джефри, който с удоволствие тъпчеше безупречната зелена трева, все още подгизнала от отминалия ураган. Останалите роднини се бяха събрали в групичка от другата

страна на дълбокия ров. Леля Клара, обгърнала с ръка чичо Тим, който плачеше безутешно. Бет, застанала до родителите си. Чичо Дезмънд и леля Розалинд, внушителна в черния си костюм и перлите. Максим беше дошъл с метресата си, една омъжена актриса. Хеп отсъстваше от страната.

Умът на ПД се отплесна към спомена за последния път, когато беше видял Хеп. Братовчед му се бе отбил в офиса, за да обясни, че веднага, щом приключи работата си за *Орион*, заминава за Африка. ПД, който още не знаеше, че братовчед му вече се бе изнесъл от къщата в Лоръл Каньон, невинно се бе заинтересувал за причината.

— Не ти влиза в работата — го беше отрязал гневно Хеп.

— Какво ти става, *paisan*? Да не си забравил, че твоят бизнес е и мой бизнес и че Алисия започва снимките в нов филм само след 10 дни.

— Тя няма да дойде.

— Заради Бари ли?

— Дойдох само да ти кажа, че заминавам за Африка и да не ме ангажираш за нищо. — И Хеп бе напуснал офиса му с изтормозено изражение.

ПД хвърли поглед към Алисия от другата страна на гроба. Тя бе застанала встрани от роднините, по средата между тях и първия ред от останалите скърбящи. Гримът ѝ не можеше да скрие бледността ѝ или сенките под очите. ПД установи с горчивина, че имаше нещо отблъскващо в мъката ѝ, несвързана със смъртта на баща му. Присъствието ѝ му действаше на нервите.

Майка му мърмореше благодарностите си и ПД се присъедини към нея, намирайки утеха във всяка позната дума.

В този последен час от земния път на баща му той разбра колко неотделимо бе пуснал корени католицизмът в него.

Скърцащият механизъм пусна ковчега в последното му убежище и ПД вдигна поглед към Бет. Тя изглеждаше като някакво създание от свят, отдалечен от неговия на безброй мили. Солени сълзи замъглиха очите му и горчилка изпълни душата му, принуждавайки го да търси някакъв виновник за всичко.

Той беше уредил една фирма за обществено хранене да организира угощение в къщата му, като по този начин се състоя обичайният холивудски помен, изпълнен с келнери, бармани, горещи ордьоври, сантиментални спомени и клюки от филмовата индустрия.

Лили и момичетата сновяха из къщата бледи и със зачервени очи, но дружелюбни.

ПД се опита да надене маската на обичайната си жизненост, но не можеше да сдържа сълзите си. Слезе в малката стая на приземния етаж, която баща му беше използвал за офис.

— ПД?

Алисия го беше последвала.

— Нямах възможност да ти кажа колко ми е мъчно.

Той издуха носа си ядосан, че го беше хванала да плаче.

— Така внезапно — каза тя. — Каква ужасна загуба за теб.

— Остави ме на мира, кучко мръсна. Дойдох тук, защото исках да бъда малко сам.

Тя се отдръпна към вратата.

Съобрази, че бе креснал на най-скъпия си клиент, и изрече с пресилена топлота:

— Татко беше възхитен от теб, докато се снимаше в *Преображения*. Не ти ли го е казвал?

Тя го изгледа с блуждаещ поглед и като че ли беше на косъм от припадъка. След малко обаче, проговори:

— Не съвсем, но предполагам, че това е обичайното държание на по-възрастните членове на фамилията.

Укор ли беше това?

Той реши, че беше. Тя ругаеше мъртвия му баща, обвиняваше мъртвия му баща.

Времето бе митологизирало и замъглило съзнанието му, карайки го да забрави, че Алисия именно беше човекът, който бе направил цял филм без пари, за да може той да изплати дълговете на баща си, като по този начин бе привлякла и незаменимият Хеп в продукцията. Той беше забравил, че тя именно беше човекът, придал на агенцията *Зафарано* блясък и сериозно присъствие на филмовия пазар.

В паметта му щеше да остане единствено споменът, че Алисия, вечният аутсайдер, бе изрекла укор към баща му в деня на погребението му.

ПД бе намерил своята изкупителна жертва.

— Всичко вече приключи, нали? — запита спокойно Бет?

— Господи, Бет, дай ми да глътна малко въздух.

— Господи, нямам предвид онова.

Бяха във всекидневната ѝ, облечени. След като бяха приключили с вечерята, той ѝ каза, че се прибира у дома; следващият ден беше работен. От деня на погребението бяха изминали точно четири седмици, а той още не беше се любил с нея.

— Дрън-дрън, само това ти е на ума! — изръмжа той.

— ПД, не става въпрос само за леглото, става въпрос за всичко — ти или ме избягваш, или ми крещиш! Остава само да ми кажеш да се махна от живота ти!

Сълзи потекоха по гладките бузи на Бет.

Прегърбен в креслото си, той я гледаше как плаче. Жадуваше за покой, но не можеше да го получи. След минута проговори с пресекващ глас:

— Църквата, Бет! Когато татко почина, разбрах, че не мога да се отрека. Абсолютно сигурен съм, че бихме могли да получим разрешение за брак... Тоест, ако ти...

— Ако се покръстя?

— Да. Леля Клара е по-силна, отколкото си мислиш.

— Когато им казах за годежа, тя месеци наред беше много зле...

— Мелодичният глас на Бет се накъса. — Но не е само майка ми, а става въпрос за мен. Аз не съм леля Лили, не мога да се хвърля с глава напред в християнството, както тя го е направила.

— Не те моля за това.

— Юдаизмът е нещо повече от религия, това е начин на живот.

— Баща ти не е евреин.

— Аз съм ти казвала, ПД. По еврейския закон важна е майката, а не бащата. А с децата какво ще правим?

— Знаеш какво казва католическата църква за това.

— Скъпи, ако аз направя това, за което ме молиш, всяка сутрин ще се пробуждам с мисълта, че съм предала предците си. Не мога да го направя, просто не мога да го направя.

Бет с усилие измъкна годежния пръстен от пръста си. Диамантът издрънча, когато го пусна върху мраморната масичка. Макар че въздишка разтърси цялото му тяло, той не се опита да я разубеждава. Нямахме никакъв смисъл. Тя беше права. Все още я обичаше, но всичко беше свършило.

ПД вдигна пръстена от масата.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Припомняйки си всичко това, ПД въздъхна и отпи дълга глътка от кампарито си със сода.

— Когато татко почина — каза той, — в главата ми се появи натрапчивата мисъл, че за смъртта му и всичките ми лични проблеми по някакъв начин е виновна Алисия. Когато ти се струпат повече неща, отколкото можеш да понесеш, започваш да си въобразяваш всякакви небивалици.

— Небивалици? — мелодичният глас на Бет се повиши, поглеждайки към своя несъстоял се годеник. — Та тя се отнесе отвратително към теб.

— Тя беше моят най-важен клиент в продължение на много години, Бет, а повярвай ми, важните клиенти серат далеч повече лайна от другите.

Бет се изпъна в стола си.

— Кой обираше луфта всеки път, когато госпожата не благоволяше да се яви на снимачната площадка или напускаше, когато ѝ скимне?

— Успехът ѝ изневери — вмъкна Бари — едва когато загуби увереност в себе си. Тогава вече ѝ се налагаше да се бори и със собствената си паника.

— И въпреки това тя всеки път блестеше, когато камерата се спираше върху нея — каза ПД.

— Ако не беше тя, Хеп щеше да е жив. — Гласът на Бет потръпна. — Не мога да разбера защо всички я защитавате.

— Спрете ме ако греша нещо, мадам Гоулд — каза Максим, — но не бяхте ли двете известно време по-големи дружки дори от Ахил и Патрокъл?

— Тя просто беше моя снаха. И аз направих всичко възможно, за да бъда в добри отношения с нея.

Докато говореше, Бет се почувства в много лошо разположение на духа. Но защо? Казаното от нея беше истина. *Двете нямахме нищо*

общо, но аз бях толкова благодарна, когато тя се помири с Бари, че направих всичко възможно от моя страна да ѝ стана приятелка.

Но Бет осъзнаваше, че това беше мисъл с обратна сила.

Преди десет години чувството към снаха ѝ беше дълбоко и чисто. Едва по-късно тя започна да я ненавижда и да се страхува от нея, защото можеше да разруши живота ѝ с Джонатан.

БЕТ
1979

В бележника с бяла кожена подвързия, надписан „Мисис Ървинг Гоулд, 1979 г.“, кратката бележка за 1 септември гласеше: *Алисия, обяд, 12:45 ч.* В дванадесет и половина Бет беше приключила с нанасянето на парфюма си.

Време е да видя Клари, помисли си тя.

Клари, единственото ѝ дете, беше родено на 12 юни 1974 г., само няколко седмици след като Клара Фридман Кординър беше погребана от реформиран равин в Хилсайдското гробище, близо до къщата, в която бе живяла. Съгласно еврейските обичаи семейство Гоулд бе кръстило дъщеричката си на името на покойната баба.

Докато прекоси просторния и светъл хол, накичен със скици на *Да Винчи*, изпълнени от Ървинг, новопоявилите се бръчки между очите ѝ се врязаха още повече. С отчаяна решителност тя бутна тежката огнеупорна врата.

Клари не вдигна глава.

Детето седеше до малка, ярко боядисана масичка и плетеше с дребните си пръстчета някаква връв между дланите. Красиво червенокосо петгодишно момиченце с идеално изгладени жълти панталонки от кадифе и жълта ризка, от която се усмихваше изрисувано мече. В гардероба висяха дванадесет еднакви комплекта, които след като ги израстеше, щяха да бъдат заменени с други, с по-голям ръст. Клари и дума не даваше да се издума за нещо друго.

Бет хвърли поглед към мисис Патрик, която бе опнала крака като диреци върху дивана. Сестрата кимна. Можеше да влиза. Бет се плъзна покрай дълбоките рафтове, натъпкани с играчки, недокоснати от ръчичките на дъщеря ѝ. Тя се приближи към детето си със същото внимание, с което би се прокрадвала към някоя птичка.

Клари продължи да оплита и връзва тъмнокафявото влакно. Плетката, оформяща се между дланите, би преизпълнила с гордост всяко родителско сърце. На пръв поглед тя не забеляза майка си, но това не беше така. Когато Клари още не беше завършила една годинка, нейните родители научиха, че пронизителните ѝ писъци бяха реакция,

може би на страх от дори и малките промени в обкръжаващата я среда. Докато навърши две години, тя вече бе развила изключителна острота и за най-малката нередност в домакинството. Семейство Гоулд спря да кани хора вкъщи, развличайки се или в кънтри клуба *Хилкрест*, или в банкетната зала на втория етаж в ресторанта. Достатъчно бе изсвирването на някой разсеян келнер или спирането на камион за доставки пред входната врата, вместо пред задната — случила се по времето, когато Клари беше в лошо настроение, — и тя пицеше, понякога толкова продължително, че се налагаше да викат доктор Сивърин да ѝ бие успокоителна инжекция.

Бет се отпусна на едно детско столче и се обърна към сестрата.

— Как е днес?

Мисис Патрик, подобно на другите сестри, които се въртяха денонощно, беше дипломирана медицинска сестра, специализирала педиатрия. Тя вдигна картоната и зачете с провлечения си южняшки изговор:

— Събуди се в седем и пет. Облече се сама. Закуска, както обикновено.

Каквото и да сервираха за закуска, обяд или вечеря на Клари, различаваше ли се то от овесена каша, неизменно политаше към отсрещната стена. Въпросната каша беше подсилена със специална смес от течни витамини, протеин на прах и сухо мляко.

— Голяма нужда в нощно гърне, в осем и двацет. Разходка в градината за тридесет минути, после чу един хеликоптер и се разтревожи.

— Да, чухме я да плаче.

— Прибра се вътре в девет и пет. В девет и четиридесет и пет се успокои. Гледа анимационни филмчета.

Гледа? — помисли си Бет. — *Кой знае какви образи се проектират в мозъка на Клари пред телевизионния екран.*

Клари повдигна плетката високо над главата си.

— Това е чудесно, просто прекрасно — каза Бет, — татко ти и аз сложихме в рамка последното ти творение.

Плътният ѝ глас придоби фалшива приповдигнатост, докато описваше рамката и мястото, на която я бяха окачили в къщата.

Когато беше с Клари, се чувстваше така, сякаш бяха издърпали почвата изпод краката ѝ.

Самоуважението на Бет беше неизменно свързано с подпомагането на другите. Тя не беше сигурна дали това не беше плод на психологията ѝ като сестра близък, половин личност — при това по-малката, женската половина — и трябваше да заработва своя дял от внимание и любов, или беше родена с вродено влечение да се раздава за околните. От най-ранно детство, от времето, когато прохождаше, вършеше услуги на Бари и родителите си. По-късно изкарваше отлични оценки, за да радва както учителите си, така и майка си. В *Магнъм* бе изпитвала радост от дългите си работни часове и ефикасния труд. Когато ПД започна кариерата си в своята самостоятелна агенция, тя доброволно бе приела да води счетоводните му книги. След женитбата си с Ървинг, останал вдовец, тя се отдаде на грижи за него и къщите му — едно просторно бунгало в *Палм Спрингс*, къща в *Аспен*, имението в *Холмби Хилс*, което обитаваха в момента.

Специалистите, които Ървинг викаше понякога и им плащаше високи хонорари, диагностицираха Клари като болна от хронична детска психоза. Но Бет не се интересуваше как я наричат. Тя знаеше само, че се бе оказала ненужна в живота на детето си и това ѝ причиняваше голяма болка.

Внезапен шум от кола, движеща се по близката улица, я накара да се вцепени в очакване на детския писък. Тя положи успокояваща длан върху копринените коси на дъщеря си, искрящи със същия златист цвят, като тези на Бари на нейната възраст. Клари се отмести встрани и продължи плетката си.

— Колата не я разтревожи.

— Тя знае, че това е леля ѝ Алисия.

Как може да го знае? — учуди се Бет.

С усмивка помахна на безучастната си дъщеря, излезе от детската стая и мигновено се почувства пет фунта по-лека. Затича се надолу по стъпалата да поздрави снаха си.

Алисия бе облякла една от фланелките си с къс ръкав, украсена с изкуствени диаманти, образуващи сложна геометрична фигура. Бет несъзнателно приглади плисираната си пола от класическа бежова коприна, като състрадателно си помисли: *Бедната Алисия, съвсем е лишена от вкус.*

Двете жени се прегърнаха щастливо и оживено запrikaзваха, докато минаваха през гостната, изградена специално за големите

платна на Рубенс в изпълнение на Ървинг — ярдове розова гола женска плът. После прекосиха ориенталската градина и стигнаха до чайната с розови керемиди, където беше сложена масичка за двама. Наливайки айскафето Бет запитва:

— Как е Бари?

— Зает е много с книгата си.

През дългите паузи между нередовните му поръчки за телевизията той преписа наново романа, който бе започнал още от първите седмици на брака им.

— А той... не продължава ли...? — неизречените думи на Бет, визиращи пиянството на Бари, увиснаха в свежия септемврийски въздух.

От раждането на Клари навсякъде ѝ се привиждаха бедствия. Бари вече почти не се докосваше до бутилката, а в редките случаи никога повече не достигна онова критично състояние, в което бе изпаднал навремето. Но въпреки това Бет непрекъснато се тревожеше, че брат ѝ може пак да се пропие.

— Той е много добре. Сега е в *Ермитаж*, обядва с един гостуващ редактор от Ню Йорк.

— Чудесно! — възкликна с цяло сърце Бет. След малко обаче, неспособна да се справи с новата си и нежелана роля на песимист, тя добави: — Да се надяваме, че това не е поредната фалшива тревога.

Миналата година непрекъснато редактираният му роман бе възбудил интерес у едно местно издателство, но никакъв договор не бе последвал.

— Не се тревожи. Каза, че това ще бъде само един приятелски обяд. — Алисия отпи от айскафето си. — Ти каза, че имало добри новини за Клари.

— Да. Мисис Патрик обясни, че когато си идвала и колата ти свърнала в уличката, тя не се разтревожила.

Дори и с Ървинг Бет използваше евфемизми в разговорите си, поддържайки впечатлението, че Клари беше нормално дете, което просто израства проблемите си. Но при последните думи устните ѝ потрепнаха.

— Бет — изрече съчувствено Алисия, — защо не си родите с Ървинг още едно дете?

— Той е на 62, а аз съм на 40. И дума не може да става.

— На неговата възраст много мъже имат второ семейство.

Бет хвърли поглед към красивото изкуствено езеро, неспособна да прогони мисълта за нощите със съпруга си. Ървинг, който беше пълната противоположност на ПД в леглото, следваше винаги една и съща програма. Започваше се с френска любов, докато получи ерекция, после лягаше върху нея в мисионерска поза, залавяйки се с две ръце за таблата на леглото. От там нататък не издържаше повече от две минути. И въпреки дълбоките им разминавания в секса, тя го обичаше много. Бет не се беше омъжила за него заради парите му. Всъщност тя изобщо не бе имала представа за баснословното му богатство. Когато се беше запознала с него на едно барбекю у чичо Дезмънд, а това бе станало само няколко месеца, след като се бяха разделили с ПД, тя се бе почувствала привлечена от честното му изражение и съчувствен глас.

— Изглеждате тъжна — беше й казал той.

— Да, така е — призна тя.

Поговориха малко за работата ѝ и той срамежливо я покани на кино.

— Ако не се срамувате да се движите с възрастен мъж, искам да кажа.

Тя го отведе в кино *Академия*, защото не искаше да го принуждава да пръска повече пари, отколкото можеше да си позволи.

Първите години половият им акт не я възбуждаше, но не я и отблъскваше. Когато обаче изскочиха проблемите с Клари, тя беше убедена, че вината за неуспеха е у нея — в края на краищата Ървинг имаше от първия си брак трима синове, енергични млади мъже с богати семейства. От този момент нататък сексът се превърна за нея в истински кошмар. С разтворени крака и стиснати зъби тя се молеше само да не забременее. Бе започнала да пие хапчета, и отиде при втори гинеколог да ѝ постави спирала. Използваше също така и вагинален крем, частично поради нуждата от допълнителна секреция, но главно за предпазване от забременяване.

— А за осиновяване? — питаше внимателно Алисия.

— Няма да осиновявам. Дори и не помислям.

— Много хора мислят като теб, но после направо полудяват от радост при вида на бебето.

— Детето няма да е частица от мен.

— Но едно новородено...

Бет въздъхна дълбоко.

— Алисия, иска ми се да съм по-различна. Но ще ти кажа, казвала съм го и преди. Никога не бих могла да приема дете, което не носи моите гени.

— Но ти не можеш дори да си представиш как само ще се чувстваш.

— Знам — произнесе Бет с равен глас. — Знам точно как ще се чувствам. Бебето на някой непознат човек ще бъде просто безвредно лекарство без никакъв лечебен ефект. Може ли да има нещо по-нечестно от това?

Тя замълча, изчаквайки Роскоу да освободи пътя с подноса на колелца.

Ядоха тънки резени папая с прясно задушени скариди (откакто се помнеше, Бет беше на поддържаща диета) и разговаряха за филма, който Алисия привършваше в *Юнивърсъл*.

— Значи основните снимки почти са привършили — каза Бет. — После какво?

— Малко почивка. След това ПД ни е подготвил работа в пакет.

— Кой е вътре?

— О, пак доброто старо време! — Алисия дел Мар се изкикоти. — Аз. Максим. Хеп.

— Хеп?

— Аз също бях изненадана — каза Алисия. — Мислех си, че след като свърши онзи филм в Югославия, той ще се върне в Заир.

Бет си бе мислила същото. Тя правеше щедри дарения за рехабилитационния център, който Хеп беше основал в Заир (макар и да продължаваше да си мисли за новата страна като за белгийско Конго), с усещането за дълбок срам, че чековете, които изпращаше по пощата, не бяха с честна умисъл, а за да държат братовчед й далеч в географско отношение от съпругата на брат й. Фотоснимките на центъра, разположен в отдалечена част от тропическа гора, близо до планината *Рувензори*, демонстрираха защо името беше толкова натруфено. Представляваше къща с размери 20 на 25 фута, на колове, с тръстиков покрив и широка веранда, където за получаващите медицинска помощ се грижеха семействата им. Управителят на центъра се казваше Артър Клийфелд, брадат млад нюйоркчанин,

възпитаник на болницата *Джонс Хопкинс*. Онези първи пет години Хеп прекара в Заир. Когато отново възобнови режисьорската си дейност, Бет беше във възхита, че той правеше филмите си на толкова отдалечено място. Допреди три години само бе отскачал епизодично до Лос Анджелис и нещата се промениха едва когато се ожени за Мадлен ван Влайът от фамилията Ван Влайът — собственици на верига от супермаркети. И когато през юни се състоя голямата им сватба в епископалната църква *Вси Светии*, Бет почувства как от плещите ѝ се смъкна огромен товар.

Мадлен нито веднъж не придружи Хеп в пътуванията му до Африка и много рядко го съпровождаше, когато снимаха на открито, но във всички други отношения двамата наистина бяха златна двойка. Изглеждаха великолепно заедно — Мадлен беше висока за жена и със златна коса, като на Хеп. Никога не се караха. Тя се движеше в обкръжението си от приятелки от *Блу Бук*, едно общество, което кланът Кординър приемаше като съвършена противоотрова за склонността на Хеп да избягва многолюдни компании.

При редките семейни събирания, когато Алисия се показваше с Бари, Бет наблюдаваше със зорко око бившите любовници. Двамата обикновено си разменяха по няколко роднински учтивости и после се разделяха.

Бет наблюдаваше как златната рибка се стрелка по спокойната повърхност на водата в езерцето.

— Какво представлява филмът? — запита тя.

— Нарича се *Баобабът* и действието му се развива в Африка.

— Може би това го е привлякло.

Алисия повдигна рамене.

— Кой знае? Всичко, което мога да ти кажа, е защо аз се съгласих да го направя. Бет, след като гледат филма, повече няма да имат смелост да ме канят да играя в тъпите им секскомедии.

Увереността в думите ѝ, макар и не толкова явно афиширана, разтревожи още повече Бет. Пръстите ѝ потрепериха, докато изтърсваше захарта от пакетчето в айскафето си, и белият прашец се разпръсна по масата.

— Звучи вълшебно — каза тя.

В действителност Алисия нямаше никаква представа каква беше ролята ѝ или за какво ставаше дума във филма. Тя познаваше областта

Източна Африка и заглавието, нищо повече. Съгласи се да играе в *Баобаба* поради една-единствена причина: ПД ѝ беше споменал, че Хеп вече бил подписал договора.

След изписването на Бари от *Вила Пасифика* Алисия купи една нова едноетажна къща в планината *Санта Моника* на миля северно от хотела *Бевърли Хилс*. Строителната организация беше разработила пет луксозни жилища, като бе постигнала изключително хубав екстериор чрез стъпаловидното разположение на къщите. До тази на фамилията Кординър, разположена най-високо, се стигаше по един дълъг лъкатушещ път.

Алисия подкара колата нагоре по хълма и докато паркираше, Бари вече бе отворил вратата и ѝ махаше с ръка.

По време на краткото пътуване от имението на Гоулд в *Холмби Хилс*, тя непрекъснато бе мислила за Хеп. Как сивите му очи бяха потъмнявали, преди да правят любов, краткото колебание, предшестващо винаги отговора му, с което му предаваше тежест, чувството на пълна сигурност, което бе изпитвала винаги когато бе заедно на и извън снимачната площадка.

При вида на Бари изпита едностранно чувство на отчуждение. Сякаш наблюдаваше отстрани жена в бели панталони и зашеметяваща фланелка да излиза от колата и да се запътва към един висок оплешивяващ мъж.

Със загрижен глас Алисия запитва:

— Как мина обядът ти?

— Влизай.

Очите на Бари блестяха от момчешки възторг. Тя го последва в една голяма, обляна от слънце всекидневна, която декораторът бе обсипал с изящни кресла от лакирано светло дърво с мека, червена тапицерия. Зад стъклата на прозорците блестеше басейнът във форма на сърце, който тя наскоро беше построила.

— Мисис Кординър, търсиха Ви по телефона няколко души — обади се Хуанита от прага на кухненското крило.

— Ще обясниш на мисис Кординър по-късно за тях — каза Бари.

Той въведе Алисия в кабинета си, затвори вратата и после натъпка тютюна в лулата си — един очевиден опит да удължи

тайнствеността.

Повече да му достави удоволствие, отколкото от любопитство, тя го запита:

— Какво стана на обяд?

— Гебхард — гостуващият ми редактор — ми предложи договор.

— Не може да бъде! — цялата ѝ отчужденост изведнъж се стопи като дим и тя го прегърна. — Кажи ми какво ти каза! Всяка дума!

— Той нарече *Вълната на прилива* (най-много редактираният му роман, от чиито многобройни редакции тя не бе имала възможността да зърне дори и една) прекалено изящна за пазара.

Възторгът ѝ секна.

— Онзи, предишният редактор каза, че това било истински шедьовър.

— Сладур, Гебхард е прав. Масовият читател купува само комерсиални произведения. Така че му поднесох шпионския трилър, резюмето на сценария върху който работя от толкова много седмици. — Бари си пое дълбоко дъх. — Това и ще публикуват.

Алисия го целуна по бузата.

— Феноменално.

— И тъй като той е само на чернова, а не завършено произведение, Гебхард ме предупреди, че авансът ще бъде минимален.

— Това е проблем на ПД.

— ПД не е литературен агент.

— Жената в офиса му, която води книгата, не е ли спец?

— За нашия регион може би. Но за да имаш съответния имидж и престиж, трябва да си наемеш агент от Ню Йорк. Ще отлетя на Изток и ще ги интервюирам.

— Можеш ли да изчакаш няколко дни, докато приключа с преснимането на дублите в *Контрапункт*, после ще дойда с теб.

— Чудесно — каза Бари, като добави с тона, когато я даряваше с комплименти — скъпа, казах на Гебхард колко много ми помагаш.

Същата нощ Бари се промъкна в нейната част от леглото и вкопчи ръце в гърдите ѝ. Преди да се извърне с лице към него, тя изпита за миг чувството, че сънува. Нямахме и месец, откакто се бяха любили за последен път.

Феновете на втората по сексапил звезда на Холивуд (съгласно едно проучване на *Ескуайър* тя дишаше във врата на Джаклин Бисет), щяха да бъдат зашеметени, ако чуеха колко рядко изпълняваше съпругът ѝ задълженията си — и най-вероятно не биха повярвали, че не е получавала оргазъм от почти десет години.

След като Бари заспа, тя захлупи с ръка пубиса си, но после я отдръпна. Самозадоволяването никога не ѝ беше носило нищо друго освен самопрезрение.

Тя се претърколи по корем и си помисли, че наистина трябва да извърши някое малко прелюбодеяние. Но какъв беше смисълът? Напълно доброволно се беше разделила с мъжа, когото продължаваше да обича и който сега вече бе женен за Мадлен. После въздъхна дълбоко. Когато беше научила, че Хеп ще режисира *Баобаба*, разбра, че не ще може да отклони участие във филма, но сега се питаше как ли щеше да се чувства по време на снимките в компанията на такава върховна двойка. По ирония на съдбата Бари щеше да е с нея.

На другия ден следобед тя хвърляше изкусителни усмивки на Едгар Уайът, романтичният лидер на три поредни десетилетия, който беше партньорът ѝ в *Контрапункт*.

Едгар произнесе:

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурна...

Тя не можа да чуе края на репликата му. Внезапна болка я прониза в лявата ръка, болка толкова силна, че сякаш експлодира костният ѝ мозък. Едновременно с това гигантска тежест притисна гърдите ѝ.

Едгар я изгледа въпросително; ниският чернокож асистент реквизитор повдигна дъска с написаната ѝ с тебешир реплика.

Зениците на Алисия регистрираха само режещата светлина на лампите. Отвратителният натиск върху гърдния ѝ кош се засилваше. Тя отвори уста в опит да глътне въздух.

— Алисия, какво ти е? — запита Едгар.

Имам сърдечен пристъп, умирам!

— Стоп — изрева режисьорът. — Стоп!

Алисия жадно си пое въздух, усещайки погледите на всички върху себе си.

— Извинете ме.

И тя побягна от кръга на осветителните слънца.

Недоволни гласове забръмчаха след нея.

— Какво пък ѝ е този път?

— Нали ги знаеш, звезди. Когато им скимне да си тръгват, тръгват си.

Тя се препъна в гримьорната си, заключвайки вратата след себе си. Задъхана от липсата на въздух и паникьосана, че не ще успее да се добере до дивана, тя рухна върху пода и жадно загълта прашния мирис на белия килим.

— Мис Дел Мар — обади се нечий мъжки глас зад вратата.

Това е само нервна криза — каза си тя. — *Случи се по време на снимки, така че са само нерви.*

Още едно леко почукване.

— Мис Дел Мар?

Кризите бяха започнали веднага, след като се бяха разделили с Хеп, което означаваше, че страда от тях вече в продължение на десет години. Досега беше забелязала само една закономерност — те се появяваха неизменно, когато работеше. Можеше да я връхлети по средата на някой съвсем невинен диалог. Можеше да се случи и когато я обградеше тълпата статистики от профсъюза или когато бяха само двете с гримьорката си. Понякога, след третата или четвъртата криза, имаше чувството, че вече е дошъл краят ѝ. После в продължение на месеци нямаше нищо; надеждите ѝ, че се е излекувала, отново избуяваха, за да бъдат по-късно смазани още по-безмилостно. Не беше казала на никого за тях. Беше споделила само с вярната Хуанита. А и на Хуанита не беше казала всичко. Беше ѝ спестила изживявания от нея ужас, този първобитен, разтърсващ цялото ѝ същество страх. През годините се беше консултирала с кардиолози, интернисти, с един или двама онколози. Всеки един от тях след обстоен преглед я обявяваше за напълно здрава. Опита и при психиатър. Той недвусмислено ѝ посочи, че първо трябва да бъде открит проблемът, за да могат да бъдат излекувани симптомите. Цяла седмица ходеше при него всяка вечер, след като приключе снимките за деня. След шест месеца кризите се възобновиха с такава бързина и сила, че тя беше принудена да избира между психоанализата и кариерата. За голямо разочарование

на психиатъра, тя избра работата си. Кризите отново станаха спорадични и хипохондрията не я напускаше.

Вратата се разтърси от чукания.

— Мис Дел Мар, чувате ли ме? — прозвуча раздразненият глас на режисьора.

— Идете си, оставете ме на мира.

От една книга по психотерапия бе изровила полезен съвет за такива ситуации: обратното отброяване — деветдесет и осем, деветдесет и седем...

Последва приглушена, но достатъчно ясна реплика:

— Това е последния път, когато се хващам на работа с тая шибана кучка.

Тя имаше репутацията на капризна актриса. Кризата, макар и чудовищна, не продължи дълго. Най-лошите ѝ страхове и опасения отшумяха след четвърт час. Тя се примъкна до дивана и се отпусна върху него с ръце, притиснати върху все още бушуващата си гръд. Лицето ѝ беше станало пепеляво, а гримът бе потекъл на черни ручейчета по бузите ѝ.

След час отново бе на снимачната площадка, блестяща и усмихваща се на Едгар Уайът.

В Ню Йорк двамата с Бари взеха апартамент в *Шери Недерланд*; Хуанита настаниха няколко етажа по-надолу в удобните стаи, резервирани за прислужници и гости на хотела.

Докато Бари обикаляше литературните агенции, Алисия направи гигантско турне из *Бергдорф*, *Бендел* и по-близките до хотела магазини и бутици. Тя си купи едно наметало от кожа на полярна лисица, дълго до пода, и палто от визон, боядисано в червено, пуловери, панталони, рокли. Купи си една дузина обувки *Мод Фрайзън* и три чанти *Хермес*. Отби се в магазина на *Ван Клийф* и си купи златни обици и диамантена игла, оформена като пчела. Замъкна Хуанита в магазина на *Сакс*, където ѝ купи четири костюма, плюс палто с подплата от персийска лама и шест наниза перлена огърлица.

— Къде ще го нося всичко това, в кухнята ли? — запротестира бурно Хуанита.

Алисия купи подаръци за Едгар Уайът и за всички, свързани по някакъв начин със снимките на *Контрапункт*, дори за вечно раздражения режисьор. Купи извънредно скъпи подаръци за Бет, Ървинг и Клари, за ПД. Купи луксозни дарове за съпруга си — копчета за ръкавели от злато, платина, лули *Дънхил*, купища ризи от *Търнбъл* и *Асер*, шалчета от *Сълка* — той никога не слагаше вратовръзка — и ръчно изплетени пуловери. Беше я обхванала треската да купува, болест, която продавачите благославяха и която бизнесмениджърът ѝ не одобряваше, но въпреки това не успяваше да се спре. Алисия дел Мар не притежаваше вроденото буржоазно чувство за пестеливост.

Бари стана клиент на агенцията *Карл Балдъф*.

През двата дни, в които Балдъф изготвяше договора за резюмето на *Шпионина* с обем четири страници, авторът и съпругата му разглеждаха галериите на *Сохо* и бродеха из централния парк, купувайки си национални ястия от различни павилиони.

С тъмните си очила с рогови рамки и шал върху блестящата черна коса, Алисия трудно можеше да бъде разпозната.

Бари подписа договора и възкликна:

— Двата най-хубави дни в живота ми!

— Аз съм свободна до ноември. Нека се поразходим малко из Европа.

— А книгата ми? — извика той в отчаяние. — Какво ще стане с книгата ми.

— На времето много обичаше да работиш в замъка — напомни му тя.

Семейството, което беше наело от тях старата сграда, се беше изнесло преди три месеца.

— Съвършената обстановка за литературни занимания — каза той, целувайки я нежно. — Ще отидем в Белвил — в Сюр Лоар.

Пристигнаха в късния следобед на един септемврийски ден; мъгла бе покрила олющеното здание от XIX век, обвито със същата тайнственост като близкия исторически замък. Бари се измъкна от мерцедеса и се огледа.

— Почти бях забравил каква перла е това. Веднага започваме подобренията. Първо покрива. Пристройката също се е разпаднала,

така че по-добре да я съборим изцяло и да пристроим един гараж към къщата.

— Бари, ние ще прекараме тук само няколко седмици — напомни му Алисия.

— Ще ти върна парите, когато тръгнат процентите ми — изрече напрегнато той.

— О, Бари, изобщо нямах предвид това. Но ти ме познаваш. Не ме бива много с украсата и обзавеждането. Така че това е твоя грижа. А ти си тук, за да работиш върху *Шпионина*.

— Има фирми, които се занимават само с модернизиране.

— Ти май наистина нямаш нищо против да си създадеш всички тези главоболия?

— Парите не са мои. А и освен това не мога да кажа, че ти нямаш интерес от това.

Беше потребна цяла седмица, за да го убеди да се захване с работата си. Бари ангажира *Дюпон и сие*, едни от най-бележитите парижки реставратори, и работата започна веднага. Специалисти по ремонта на покрива се катериха нагоре-надолу по скелето, зидари мереха камъни и ги дялаха да паснат по порутените части от зида и стълбището. Две стаи от горния етаж, които до този момент не бяха използвани за нищо, бяха прекроени в тоалетни; а от кухнята останаха само стените.

Сутрин Бари се оттегляше в библиотеката; единствената стая, която не беше засегната от ремонтите. Той драскаше бързо по жълтите листове, без да чува чукането отвън, оглушителния шум, издаван от пневматичните инструменти, крясъците на работниците. Следобедите прекарваше с работниците, показваше им грешките, правеше предложения, с една дума, изпитваше истинско наслаждение.

Алисия обаче, от друга страна, с мъка понасяше невероятния хаос и шум. С всеки изминал ден тя се изнервяше все повече и повече. Какво, за бога, я беше завладяло до такава степен, че да прави този филм? Не й ли стигаше мъчението да работи съвместно с Хеп, ами и допълнителното присъствие на Мадлен на снимачната площадка щеше да бъде същински ад. И как можеше да се подготви за филма, след като още дори не беше зърнала сценария? Тя се свърза с ПД.

— Алисия, ние говорим за филм, чието действие се развива в миналото. Тези сценарии се нуждаят от повече оглаждания. Би

трябвало да знаеш това, нали мъжът ти е писател.

— Пет пари не давам дали ще има промени, ПД. Но аз трябва да имам представа за какво става дума. Как иначе бих могла да се превъплътя в моята героиня?

— *Sara*, ти заслужаваш отпуска.

Първата седмица на ноември Алисия трябваше да бъде в Лос Анджелис на проби и предварителни репетиции. В деня преди отпътуването ѝ Бари хвърли бомбата си.

— Мислих много — каза той. — Не мога да тръгна сега.

— Какво?

— Отложих полета си.

— Бари, ти ми обеща — гласът ѝ се издигна една октава. Без него при Хеп и Мадлен? Невъзможно. — Не можеш да ме изоставиш.

— Книгата ми, реставрациите...

— В Лос Анджелис ще имаш по-добра обстановка за писане — каза тя, връщайки се с усилие към нормалния си тон. — А и мосю Дюпон си знае работата.

— Вдъхновението току-що ми дойде, романът започна да се оформя. Как можеш да ме молиш да подлагам всичко това на риск?

— Но ти ще загубиш само един ден с пътуването — каза тя, изкушавайки се да го запита: *Ами Хеп? Не те ли е поне малко грижа?*

— Някога да съм проронил дори и дума къде работиш?

— Да, вярно е, но...

— Е, аз оставам тук! — той направи зигзаг между магаретата за рязане на дъски и затръшна новата и още небоядисана врата след себе си.

Само след час той вече казваше с извинителен тон:

— Сладка моя, тъкмо ми потръгна писането. Не мога да рискувам. Но и не искам да те мисля сама в оная къща в Бевърли Хилс. Толкова е отдалечена от другите.

Той телефонира на Бет. Тя поиска Алисия да се обади.

— Оставаш с Ървинг и мен — изрече твърдо Бет.

— Не мога. Това ще е голямо бреме за теб.

— Не ставай идиот. Ървинг е най-големият ти почитател. И Клари те обожава.

— Благодаря ти, Бет. Ти си наистина чудесна — каза Алисия на зълва си, която освен това ѝ беше и приятелка. — Ще се видим след два дни.

В очакване на Алисия до митницата на летището в Лос Анджелис беше застанал Бърнард Уитсън, старшият партньор на *Арес и Уитсън*, фирмата ѝ за реклама и връзки с обществеността. Бърнард гордо сияеше, обкръжен от поне петдесет репортери. Алисия беше заварена абсолютно неподготвена и направи неволна крачка назад. Единадесетчасовият полет я беше изцедил напълно. Тя стисна за миг лакътя на Хуанита, за да се съвземе, и отметна глава, позирайки на фотографите и парирайки с хумор заядливите въпроси за отсъствието на Бари, за потайния ѝ романс с Едгар Уайът, за предстоящото ѝ участие във филм под режисурата на бившия ѝ любовник Хеп Кординър.

Когато най-накрая двете с Хуанита се добраха до Холмби Хилс, имението на семейство Гоулд, се оказа, че Бет са я извикали по работа. Алисия се изкъпа и подремна. Когато се събуди, навън вече беше тъмно и домакинята се беше върнала. Снаха и зълва се прегърнаха и влязоха във всекидневната, в която доминираха *Нимфите* на Моне — огромните водни лилии обагряха разкошно стаята.

— Получи се голяма неразбория с тържествения обяд по случай празника — извини се Бет. — Чувствам се ужасно, че не успях да дойда на летището.

— Нямаше да можем да си кажем и дума, Бет. Цяла глутница беше завардила всичко. Бях готова да убия Бърнард; единственото нещо, което го спаси, беше искреното му убеждение, че е сторил наистина добро дело като е известил пресата. А и освен това ти нали обеща да не вдигаш шум, ако остана при теб.

— Поне си успяла да дремнеш.

— Ако знаеш само откога не ми се беше случвало! — Алисия си взе едно тънко резенче морков. — ПД изпрати ли сценария? — Тя направи пауза, припомняйки си яркия ентузиазъм по повод на *Баобаба*. — Чакам последната му версия.

— Не, но телефонира, докато ти спеше. Имаше доста обаждания. — Бет ѝ протегна листче с монограм. — Можеш да се обадиш на най-

спешните, докато целуна Клари за лека нощ.

Първите две съобщения бяха от Максим и ПД. Максим я приветстваше с добре дошла и казваше, че ще се видят утре. ПД беше оставил цяла схема с телефонни номера как да бъде открит.

По това време трябваше да бъде в *Поло Лагуна*. Алисия изчака да пренесат телефона до сепарето му. Атмосферата около него носеше всички признаци на веселие.

— Алисия, *cara*. Как мина полетът?

— Чудесно, ПД. Доколкото си спомням, ти ми каза, че ще имам копие от сценария.

— Нямах ли?

— Не.

— Това дяволско момиче! Всичко е объркала. Утре сутринта ще ти го предам лично. Ти и аз трябва да се срещнем в единадесет с Хеп и Максим.

— А ония с дебелите портфейли?

— Само творческият състав.

— ПД, кой се бърка в джоба?

— Не се тревожи. Които и да са, няма да ни се бъркат в работата.

— Но кои са те?

— *Медстар*.

— Трябва ли да ги познавам?

— Имат много здрава репутация. А и освен това, *cara*, те умират по теб.

Не беше ли гласът му приповдигнат малко повече от необходимото? Но как можеше тя да прецени това по телефона, а и целият този шум около него?

— Подробности ще уточним по-късно — каза той. — Ела в офиса ми в 10:30 и оттам те предавам на *Магнъм*. Бих дошъл лично да те взема, но... знаеш как стоят нещата. Бедната Бет.

Въздишката му през слушалката беше неподправена.

Тя се свързваше с търсилите я един по един, докато дискретният шум на автомобилен двигател зад къщата не ѝ подсказа, че Ървинг се е прибрал. Влезе в стаята с картините, изобразяващи дебели голи жени, за да го поздрави.

Тясното лице на Ървинг Гоулд излъчваше приятелска топлина. Той беше нисък, слаб, силно подвижен и енергичен. Роден сред

смразяващата бедност на Южен Бронкс, беше успял да построи тук първия си евтин и качествен жилищен комплекс веднага след Втората световна война, и оттогава богатството му бе започнало да расте в геометрична прогресия. За разлика обаче от мнозинството новозабогатели бе съумял да запази човешкия си облик.

— Ама и аз съм един домакин — каза той, целувайки Алисия по бузата. Тя усети умората, която излъчваше тялото му.

— Нали си тук, това е най-важното — отвърна Алисия, връщайки му целувката. Уважението ѝ към него не беше задължителен атрибут заради дружбата ѝ с Бет, а произтичаше от самото ѝ съществуване.

В единия край на масата, достатъчна да побере шестнадесет души, бяха сложени прибори за трима. Ървинг седна на централното място, а Алисия и Бет се гледаха една друга над една сребърна фруктиера, пълна с грозде, сливи и круши.

Докато чакаха да пристигне доматиената салата и рибата на скара, Алисия запита:

— Ървинг, чувал ли си за компания с името *Медстар*?

— *Медстар*? — той поклати глава. — Нищо не ми говори.

— Влагат цяло състояние в *Баобаба*. Над двадесет милиона.

— Собствени пари?

— Да. Те го финансират.

— Тогава това е някаква изключително богата фирма.

Предполагам, че те работят някъде в Невада.

— Защо? — запита Бет.

— Езерото Мед — каза той.

Следобедът Алисия се качи при Хуанита.

— Обядвахме храна с ниско съдържание на холестерин, нискокалорична и полусурова. А ти?

— Салата от авокадо, задушени ребра, ръжен хляб. И горещ карамел с шоколадов сладолед за десерт.

— Със сметана?

— Да, със сметана. Роскоу отвори кутия печени фъстъци и го поръси.

— Направо мечта.

— Искаш ли да ти направя?

— Ти си чудесна. Умирам от глад.

Алисия вече си беше легнала, когато Хуанита донесе мелбата. Нахвърли се лакомо върху нея, но след малко мислите ѝ се отклониха към обедния разговор. Тървинг беше споменал Невада.

Невада?

Лъжицата ѝ се изплъзна от ръката и тупна на бледосиньото одеяло.

Тя си спомни онзи обед в хотел *Бел Еър*. Робърт Ланг, трафикант на наркотици и почитател на древногръцки трагедии, я беше изкушил с ролята на Медея. Съгласно неговата версия пиесата е била играна назад във вековете и как бяха точно думите му? Не в Гърция, а в *някое по-диво обкръжение... Африка може би*.

Всичко съвпаднаше.

И ако ПД я беше праметнал и *Медстар* действително беше една от фасадите на Ланг, то той със сигурност щеше да скрие информацията от Хеп. *Ако това е вярно и Хеп разбере, ще бие шута на всичко* — помисли си тя.

Тя постави купичката с полуразтопения сладолед върху нощната масичка. Апетитът ѝ беше изчезнал.

Роскоу я откара с даймлера на Гоулдови до сградата на ПД; едно тригодишно здание с алуминиева дограма и прозорци с огледални стъкла, за която ПД несъмнено беше затънал в дългове до уши. Той церемониално ѝ връчи екземпляр от сценария. Докато караше на изток по Сънсет булевард към *Магъм*, където възродената *Харвард Продакшънс* наемаше офисите си, той непрекъснато говореше. Каза, че майка му вече излизала от дълбоката скръб. Лили Кординър Зафарано се срещала с Кен О'Хърлихай, проспериращ вдовец, и ПД веднага от сърце одобрил избора ѝ. Племенникът му Джефри...

Алисия не слушаше. Умът ѝ святкаше като въртяща се на слънцето призма с хиляди трескави мисли за предстоящата среща с Хеп.

— ПД — запита го тя изведнъж. — *Медстар* невадска компания ли е?

Той не отмести поглед от раздрънкания форд пред тях.

— Основана е на Бахамските острови, с цел данъчни облекчения.

От набързо изречения отговор тя заключи, че незаконни пари, без значение на кого принадлежаха те — на Ланг или на някой друг, вероятно ще финансират филма. През последните няколко години това явление бе придобило изключително големи размери. Всички битки против проникването на подземния свят се бяха оказали отчаяни опити на застаряващи величия като Дезмънд Кординър да спасят Системата. Напразно. Системата беше мъртва. Разцепеният нов Холивуд, обзет от треската за търсене на капитали, отдавна бе загубил и последните си останки от независимост.

ПД смени темата на разговора.

— Чу ли, че чичо Дезмънд и леля Розалинд са си купили вила в Мауи? Аз мисля, че те трябва да се преместят да живеят на Хаваите. За чичо Дезмънд пенсионирането е по-лошо и от смъртта. Той беше един от истинските властници на този град и няма да понесе да го изместят от трона му.

Алисия изпита внезапен прилив на симпатия към стария си враг и понечи да коментира, но ПД очевидно се боеше, че тя може да се върне към темата *Медстар*, и отново се разприказва.

Разказа ѝ за перченето на Тим Кординър в хотела за пенсионирани служители в Голдън Крест.

Тя знаеше всичко за старческите му флиртове и похождения. Бари, като член на семейството, настояваше да е единствената опора на баща си, така че бизнесмениджърът ѝ всеки месец пишеше чекове, с които покриваше не само значителните разходи в Голдън Крест, но и разноските по такситата и ресторантите, правени от свекъра ѝ, който обаче все така упорито продължаваше да ѝ обръща гръб всеки път, когато двамата се срещаха.

ПД намали под металната арка на *Магнъм* и пазачът им махна да продължат.

По времето на кариерата на Алиша Лопес като статистка районът зад сградите бе пуст поради ограниченията, наложени от ръководството на *Магнъм*. Обаче дейният втори съпруг на Рио Гарисън, който бе поел юздите от Дезмънд Кординър, бе възродил студиото към нов живот чрез даването под наем на голяма част от базата. Актьори в полицейски униформи и актриси в предизвикателни къси панталонки запълваха сцената на снимачната площадка. На Западната улица снимаха телевизионни минисерии. ПД зави покрай един блестящо оцветен открит автобус; часовете за посещения в *Магнъм* надминаваха по популярност дори и онези в *Юнивърсъл*. Една японска група зяпна подир тях и екзалтирано закоментира подир отминаващия ройс с Алисия дел Мар.

ПД паркира в един запазен паркинг до подредените, но небрежно измазани бунгала, които на времето бяха подслонявали отдела по реклама на *Магнъм*.

Максим ги посрещна пред вратата на бунгало номер едно.

— Съжалявам, че те изгървах, когато се обади вчера — каза той, привеждайки се да целуне Алисия по бузата. — Ммм, ухаеш вълшебно.

Поведе ги през малко фоайе и после по един тесен коридор до малкия си офис. Пожълтели афиши в рамки на негови филми красяха стаите, а на стената срещу бюрото му висеше плакат с Алисия и Дилър от *Скитания*.

— Не мога да разбера само какво толкова лошо намираш в климатичната инсталация? — избърбори ПД, изтривайки потта от челото си.

— Четох, че в калифорнийския университет в Лос Анджелис са измислили операция, с която коригират ненормално развити потни жлези — отвърна Максим. — Разбира се, тя е все още в експериментален стадий, но за теб определено могат да направят изключение. Така че не се колебай. — Той отвори един малък хладилник. — Нещо безалкохолно?

Алисия отказа. ПД поиска *перие*. Максим подаде зелената бутилка на братовчед си и каза:

— Хеп ще дойде всеки момент. Затова нека дадем на Алисия да подпише клетвата за вярност.

Тя несигурно се усмихна.

— Ти си на страната на капитала, нали? — запита Максим.

— Капиталът? Искаш да кажеш хората с парите? Единственото нещо, което знам със сигурност, е името *Медстар*.

Очите на Максим блеснаха към ПД.

— Да дадеш някакво обяснение?

— Предлагам да спестим времето и енергията, като изчакаме Хеп, за да разговаряме едновременно и с двамата.

— *Ти*, ПД. *Ти* ще разговаряш. *Ти* си техният шибан агент. *Ти* предложи сделката...

Вратата рязко се отвори и той млъкна.

Малкият офис сякаш се смали още повече, когато Хеп пристъпи вътре. Както винаги след дълга раздяла с него, ръстът му и лекотата, с която пристъпваше, я зашеметиха.

— Добре дошла у дома — каза той. Не я поздрави с ритуалната холивудска целувка. — Добре ли мина полетът?

Макар тонът му да беше приятен и сърдечен, тя долови в гласа му несигурни нотки; Хеп не знаеше как да се държи с бившата си любовница.

— Всичко мина добре — изрече тя с усмивка. — Хубаво е човек да се прибере, когато е слънчево.

Хеп зае свободния стол до нея. Алисия леко се дръпна на другата страна, осъзнаваща неволното им привличане.

— Преди творческият състав да се заеме със задачите си, бих искал да уточним окончателно някои подробности за бизнеса — каза ПД.

— За финансиращата компания ли говориш? — запита Хеп. — За *Медстар*? Ти нали вече ги провери? Какво има?

— Когато дойдох при тебе с *Баобаба*, трябваше ли да те уговарям да участваш?

— Това е един брилянтен сценарий.

— Проект от такъв мащаб се нуждае от здраво финансиране.

— Какво се опитваш да кажеш? — запита Хеп.

ПД обля със студена минерална вода потното си чело.

— Трябваше ни човек с големи пари.

— Стига си го увъртал, ПД! — повиши тон Хеп.

— *Медстар* е Робърт Ланг.

— Ланг?

— Да не си мислиш, че всеки гурльо, който се опитва да се включи в бизнеса, може да измъкне от джоба си 25 милиона?

Хеп беше вече на крака. Той се приведе над бюрото на Максим и го запита със спокойния си тон, зад който се криеше бушуващ гняв.

— Ти знаеше ли за Ланг?

— Нещо такова, батко — отвърна Максим. — Аз не съм последната версия на отец Дамиен.

— Значи си знаел. И не ми каза. — Хеп присви очи.

— От къде на къде? Нали и ти току-що оцени сценария като брилянтен.

— Двамата с ПД знаете отлично, че с отрепки като Ланг нямам нищо общо.

— Ти вече имаш — каза Максим, хвърляйки поглед към плаката на *Преображения*. — Или след всички тия пълнолуния си възвърнал невинността си?

Някакъв мускул затрепка по бузата на Хеп и той се обърна към Алисия.

— Ти знаеше ли?

— До снощи изобщо не бях чувала името *Медстар*. Когато запитах Ървинг дали познава компанията, той каза, че не е чувал за нея, но му прозвуча нещо като Невада — езерото Мед. — Тя се поколеба малко, преди да добави. — И тогава се замислих.

— Разбирам — произнесе Хеп с безизразно лице. — Максим, всеки голям режисьор ще бъде поласкан да вземе този филм. Няма да имаш никакви проблеми да ми намериш заместник.

ПД прокара ръка през влажните си коси и мокри кичури щръкнаха след пръстите му.

— Искаш да кажеш, че си тръгваш ли?

— Представи си.

— Ти с твоите свръхморални стандарти! — изкрещя ПД.

— Едва ли съм единствената личност в Америка, която се отказва да прави бизнес с наркотрафиканти.

— Много е късно вече за всичките тия етични дивотии — каза ПД. — За бога, Хеп, та договорите са подписани!

— Ти си предвидлив. Винаги включваш и клауза за измъкване.

— Бъди сериозен! — ПД вече крещеше с пълна сила. — Никой не се опъва на хора като Робърт Ланг.

— Често ли правиш бизнес с него? — запита Хеп.

— *Преображения.*

— И само толкова?

— Ти не знаеш колко трудно стана финансирането през последните години — произнесе с отбранителен тон ПД.

— Колко често?

— Добре, ще ти кажа. Направил съм пет, не, шест филма с *Медстар*.

— Значи вече си се научил как да обясняваш ситуация като тази на Ланг — каза Хеп.

Той излезе от офиса и затвори леко вратата след себе си.

Алисия се изправи. Невидимият обръч отново стягаше гърдите ѝ; краката си чувстваше като направени от дунапрен. ПД и Максим не откъсваха поглед от нея. Да последва Хеп щеше да бъде равносилно на пълно самопризнание за чувствата, които тя продължаваше да изпитва към него, и гордостта ѝ се възпротиви. Въпреки това краката ѝ я понесоха пряко волята ѝ.

— И ти ли полудя? — извика ПД. — Алисия...

Тя затръшна вратата, заглушавайки думите му.

Хеп бе застанал до водоохладителя с наведена глава. Вдигна поглед, като я чу да излиза.

— Голямо напускане му направихме — изрече тя задъхано.

— Защо си тръгваш?

— Аз съм на твоя страна.

— О?! — прозвуча отново учтивата му войнственост.

— Казах ти, че бях шокирана също като теб, когато чух за Ланг.

— Това не означава, че трябва да напускаш сцената.

Коленете ѝ се подгънаха.

— Малко съм зашеметена — промърмори тя.

— Съжалявам. — Той отвори една врата. — Ела да седнеш.

Офисът му беше още по-мрачен от този на Максим; липсваха дори и пожълтели плакати.

Той издърпа стола от бюрото си (дори в замаяното си състояние забеляза, че липсваше портрет на Мадлен) и тя с благодарност рухна в него.

— Ще пиеш ли нещо?

— Малко вода, моля те.

Той излезе до водоохладителя. Студената вода ѝ вдъхна малко живец. Останаха мълчаливи, докато постави празната чаша върху бюрото.

— Сега е по-добре — каза тя с все още треперещ глас.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

Тя кимна.

— Не мога да си спомня точно репликата си, но тя звучи нещо от рода на: *Ланг не разбира от шеги.*

— Съгласен съм с теб. Ти определено би трябвало да останеш във филма. Но моето решение е окончателно.

Той приведе брадичка — жест, с който изразяваше непреклонността си.

— Хеп... толкова малко филми си направил в последно време.

— Търся проекти от много време. — Той заговори по-бързо. — Не е необходимо да обяснявам какви купища боклуци съм преровил, преди да се добера до това. Тази роля е специално за теб.

— Така ли?

Той почука с химикалката по масата.

— Знаеш много добре.

— Никога не съм чела сценария.

— Но... ПД каза, че си го прелиствала набързо.

— До тази сутрин още не бях получила копие. — Тя потупа чантата си *Гучи*. — Вътре е.

— Значи ти си подписала договора, без да имаш и най-малката представа за основната концепция на *Баобаба*?

— Да — рече тя.

— Досега никога не си позволявала на ПД да определя сценариите ти.

Руменина заля бузите й.

— Той ми каза, че си склонил да режисираш филма.

Зад прозореца избухна женски глъч и смях и тя погледна навън. Покрай бунгалото минаваха три щастливи жени на средна възраст; вероятно бяха секретарки. Тя овладя лицето си и се обърна към Хеп.

Той беше свел поглед към ръцете си. Не можеше да види лицето му, но явно бе много смутен.

— Достатъчно признания за днес — изрече тя тихо. — Мога ли да използвам телефона ти? Роскоу ще дойде да ме вземе. Оставам при Бет.

— Господи, бедната Бет — каза Хеп.

След като Алисия приключи разговора си, Хеп се обади да донесат понички и айскафе. Ядоха на бюрото му и разговаряха. Алисия не спомена нищо повече за *Баобаба* или Робърт Ланг.

Беше трудно да задържи погледа си встрани от Хеп, но съумя да разговаря с него с обикновен, нормален тон. *Ако има нещо по-лошо от това да бъда с него — помисли си тя — то е да не бъда с него.*

Тишината я погълна веднага, след като прекрачи прага на къщата. Клари спеше. Бет бе заминала на благотворителен обяд, а Хуанита бе отпътувала за *Дисниленд* със Салвадор Карденас, един вдовец, с когото се беше сближила преди няколко месеца. Алисия тичешком изкачи широката вита стълба. Изрита обувките си и захвърли ненужния вече сценарий върху ноцната масичка, след което се просна върху ръчно ушитите завивки.

Душата ѝ бе завладяна от непреодолим смут. Как бе могла да извади на показ несекващата си любов към Хеп? И то пред ПД и Максим! Каква жалка мазохистка беше тя!

По средата на самопрезрението си умът ѝ се отвлече от горестните ѝ размишления и тя разбра, че сънят започваше да я унася. *Последните две седмици спя много*, помисли си тя, преди да потъне в дълбок сън.

Разбуди я тихото жужене на телефона. Събори сценария на пода докато слепешком търсеше апарата по масичката.

— Мис Дел Мар? — изрече мек мъжки глас. — Обажда се Робърт Ланг.

Тя се разсъни за миг и с рязко движение се изправи и седна на леглото.

— Също и *Медстар* — изрече тя предизвикателно.

— Да, това е една от корпорациите ми. ПД ми каза, че сте напуснали съвещанието, когато сте разбрали това.

— Не обичам да играя на криеница — каза тя.

— Позволете ми да ви уверя, че аз нямам никакво намерение да ви налагам контракт, който вие считате за обременителен.

— Добре — каза тя. — Отлитам за Франция в края на седмицата.

Още докато го изговаряше, разбра, че това решение, взето в треската на ситуацията, беше едно достойно избягване на унижението.

— Освобождавам ви от задълженията ви по договора — продължи той, — защото считам, че съм ви задължен за работата ви в *Преображения*.

Гласът прозвуча щедър и почтителен, но тогава откъде дойде този студ, пронизал плещите ѝ?

— Аз направих филма заради ПД — каза тя.

— Въпреки това парите, които спечелих от него, бяха много повече, отколкото съм очаквал. Мис Дел Мар, аз полагам всички усилия да бъда абсолютно почтен в моите работи. Очаквам и от другите да се държат по същия начин.

— О, това звучи зловещо.

— Мистър Кординър подписа договор да режисира филма.

— Той харесва сценария.

— Възможно е. Все пак трябва да знаете, че той на два пъти го отказа, преди да научи, че вие сте се съгласили да играете във филма.

Тя остана без дъх, неспособна да повярва на това, което току-що бе чула. Ако това беше вярно, защо Хеп бе премълчал, когато тя бе разкрила душата си пред него?

Ланг продължаваше да говори, но тя едва го чуваше.

— ... с надеждата, че вие можете да го убедите да не се отказва от филма.

— В последно време той изобщо не иска да се занимава с кино. И щом казва, че не иска да го прави, значи това е истината.

— Мис Дел Мар, както току-що ви казах, аз съм стриктен във взаимоотношенията си с другите хора. И използвам всички възможни средства, за да накарам и другите да бъдат стриктни към мен. Мистър Кординър има контракт с *Медстар*. Аз предлагам най-настоятелно да го убедите да не се отказва от ангажимента си.

Телефонът замлъкна в същия момент, в който Клари изпищя — зловещ писък, приглушен от вратата на детската стая. Алисия зачака напрегнато за втори писък, но нищо повече не наруши тежката тишина.

Същата вечер семейство Гоулд я отведе в *Ма Мезон*, където сепаретата бяха затъмнени, а вечерящите достатъчно културни да не зяпат открито знаменитостите. Съзнанието ѝ бе заето със сутрешните ѝ преживелици и тя не можа да се отпусне.

Когато се върнаха, с изненада видя Хуанита да гледа телевизия в стаята ѝ; сестра ѝ едва изчака да ѝ помогне при разкопчаването на

сложно закопчаната ѝ рокля.

— Как мина Дисниленд? — запита Алисия.

— Вълшебно. — Красивите очи на Хуанита заблестяха и тя изглеждаше подмладена. — Алис, Сал ми предложи да се пренеса при него.

Салвадор Карденас!? Пенсионирани пощенски раздавач, нисък и тантурест вдовец с външен вид, от който никой не би допуснал, че е любител на свободната любов. Алисия изтърва червеното си палто и то падна върху пода.

Хуанита се изсмя ликуващо.

— Направо си смаяна, нали?

— Да. Напълно. Пък аз си мислех, че сте само приятели.

Хуанита се наведе да вдигне дрехата ѝ.

— Нещата вече се промениха. Днес цял ден обмисляше какво ще правим по-нататък.

— Настина ме сварвате съвсем неподготвена — каза Алисия. — Ще помоля Бари да изпрати вещите ти от Франция.

— Май някой много иска да се отърве от мен.

— О, Нита, стига си ме дразнила. Знаеш много добре, че ужасно ще ми липсваш — каза Алисия, прегръщайки сестра си, която единствена я бе дарявала с любов през детството ѝ. Не можа да скрие сълзите си.

— Алис, виж, ако не можеш без мен, само ми кажи. Веднага ще кажа на Салвадор, че няма да стане.

— Просто съм щастлива за теб. — Алисия изтри сълзите си.

Повече от всякога тя жадуваше да сподели с Хуанита преживяното през деня; един добър разговор щеше да ѝ подейства като катарзис и да освободи и двете от унижението и страха, но тя много добре знаеше, че само да спомене името Робърт Ланг и вече нищо не би могло да прогони Хуанита. Как би могла да затрие този тъй дълго очакван флирт?

След като Хуанита излезе, Алисия дълго остана седнала, втрещена в огласяния от щурците мрак, неспособна да се отпусне. Какво щеше да предприеме, ако Хеп продължаваше отказа си да режисира? *Ще използвам всички средства, с които разполагам* — реши тя.

Тя светна лампата върху нощната си масичка, след което отвори адресния си бележник и набра телефонния номер, записан срещу името на Хеп.

Телефонът прозвъня няколко пъти, преди сънливият, но раздразнен глас на Мадлен да прозвучи в слушалката:

— Ало? Ало? Кой се обажда?

Алисия затвори, без да проговори.

На следващата сутрин в осем и десет отново избра номера. Този път вдигнаха слушалката още при първото позвъняване.

— Хеп Кординър е на телефона.

— Аз съм..., Алисия. Трябва да поговорим. Ланг ми се обади...

— Той ти се обади? Копелето ти е телефонирало? Обясни ли му, че отказваш?

— Точно това трябва да обсъдим с теб.

— Ти ли звъня снощи?

— Снощи? — запита тя. Не можа да излъже, и си призна. — Да, аз бях.

— Какво ще кажеш да закусим някъде?

В някой ресторант, пълен със зяпащи хора, докато се мъчи да го убеди?

— Закуси първо и после ще се срещнем. Кажи ми колко време ще ти отнеме и аз ще тръгна към *Делферн*.

— Да кажем десет минути.

Това означаваше, че той тръгва веднага. Тя изми зъбите си, прекара няколко бързи гребена през бухналата си черна коса и навлече белия костюм за джогинг. От горния етаж долитаха писъците на Клари; отдолу се дочуваше разговорът между Бет и Ървинг. Последното нещо на света, от което се нуждаеше в момента, беше двамата да почнат да я разпитват къде отива. Тя внимателно се шмугна през плъзгащата се стъклена врата на библиотеката.

Опално синкава мъгла бе забулила градината, превръщайки изумрудените багри в нежносиви. Тя забърза по тухлената алея, после се спря и избра кода по няколкото бутона от масивната желязна врата, задвижвана с електромотор, която охраняваше покоя на Клари и колекцията от картини на Ървинг.

Закрачи бързо по грубия път. Спря внезапно при вида на кола, забавяща скорост да паркира край живия плет: тук тротоари нямаше. В мъглата не успя да разгледа добре шофьора, но ѝ се стори, че е Хеп.

Той махна с ръка и изскочи от колата. Сграбчи я за рамото и запита:

— Какво каза Ланг?

— Че си подписал договор и той очаква хората да спазват поетите ангажименти.

— А твоят ангажимент?

— Не ме задържа. Чувствал, че ми бил задължен заради *Преображения*.

— Не те заплашва, нали?

— Не, мен не. Но теб...

Хеп пусна ръката ѝ. Закрачиха мълчаливо към Норт Фьъринг Роуд и забулените от мъгла хълмове.

— Алисия... — Той спря, откъсна един лист от камелия и го повъртя между дланите си. — Ако аз поема режисурата на *Баобаба*, това няма да бъде поради заплахите. Има нещо, което бях длъжен да ти кажа вчера.

— Искаш да ми кажеш, че си отказвал до момента, в който си чул, че вече съм подписала договора ли?

— ПД ли ти каза?

— Ланг. Но защо ме остави да падна толкова ниско и не ми подаде ръка?

Двама мъже в тенис панталони се спускаха със ситен бяг по хълма към тях и Хеп ги изчака да отминат, преди да продължи.

— Случиха се някои неща — изрече той с нисък и приглушен глас. — Но дългът си е дълг. Разбираш, нали?

Тя кимна. Той ѝ довери, че между него и Мадлен не всичко върви добре, но че въпреки това тя е неговата законна съпруга.

— Има още една причина, но и тя не може да ми служи за извинение — каза той. — Страшно много ме боли, че можеше да получиш развод през всичките тия години, когато живяхме заедно. И когато накрая реши да останеш с Бари, аз направо полудях.

— Аз също се чувствах ужасно.

— Работата е там, че аз се заклек пред себе си никога повече да не се поддавам на тази болка. Така че ти вече знаеш защо седя тук —

воайорът завладява моята личност, докато наблюдавам как се събличаш.

Тя усети еротична възбуда, сякаш в този момент той наистина беше втрещен в голотата ѝ.

— Снощи — изрече бавно той, — след като телефонът звънна, не можах повече да заспя. Хрумна ми, че при тия обстоятелства да снимам *Баобаба* с теб, измъкването ми щеше да бъде не само идиотско, но и лицемерно.

Олеандрите се разлюляха и едно колибри излетя от листата, прелитайки над тях. Тя се остави на желанието си да я разтопи. Жадуваше да го притисне към себе си, копнееше да паднат вкопчени един в друг на дъхавата морава. Но това, което я привличаше към него, беше нещо безкрайно по-сложно от физическото привличане. Тя жадуваше да изпита отново онова бездънно чувство на пълен покой, онова спокойствие и доволство от живота, което беше изпитвала единствено с него.

— Значи ще правиш филма? — прошепна тя.

— Да — отвърна той приглушено с глас, треперещ като нейния.

Те размениха погледи в знак на взаимно уверение, че любовта им продължава както преди раздялата.

Тази сутрин Ървинг бе предпочел да си остане у дома, за да избере мястото, на което да постави новата си придобивка, една статуя на Дж. Стюарт *Джонсън Младши*, която щеше да получи следващата седмица. Точно когато той и Бет влязоха в градината пред къщата, Алисия и Хеп минаваха през вратата. Лицето на Ървинг се удължи в знак на неодобрение. Запазвайки вяност в продължение на повече от тридесет години към първата си съпруга, която считаше секса за нещо по-страшно и от мъченичество, той дълбоко в душата си таеше недоверие към фамилията Кординър, основаващо се единствено на тяхната сексуална разпуснатост.

— Аз дори и не разбрах, че е станала — каза Бет, проточвайки последната дума.

— Бет, може да съм старомоден, но не мога да приема тези отворени бракове.

— Аз също — въздъхна тя, но после усети нужда да защити снаха си. — Преди да се сближа с Алисия, обвинявах за всичко нея. До критичния момент, обаче, когато Бари постъпи във *Вила Пасифика*, просто не мога да ти опиша колко чудесна беше. Но, Ървинг, какво ще правим, ако започнат пак?

— Не трябваше да произнасям онези думи за отворените бракове. Бети, не се тревожи толкова много. Само след няколко дни тя ще бъде в безопасност в тяхната къща до Лоара. (В Ла Мезон Алисия беше изкривила малко истината с думите, че се е получило недоразумение във финансовата област, така че тя и Хеп се измъквали от *Баобаба*, едно извинение, преглътнато с голямо облекчение от Бет). — Сигурен съм, че са се събрали, за да обсъдят как да напуснат продукцията с минимални загуби за ПД и Максим.

Ървинг изобщо не беше сигурен в това, което каза; със семейство, в което не знаеш кой с кого спи, можеше ли човек да бъде изобщо сигурен в нещо? А и освен това начинът, по който тези двамата се гледаха един друг, не предвещаваха никакъв друг бизнес, освен *онзи* бизнес.

Отнякъде долетя писък и съпрузите Гоулд се обърнаха едновременно.

— Тази сутрин е много раздразнителна — въздъхна Ървинг. Появата на красивото розово същество на неговата възраст — най-после дъщеря! — го беше изпълнило с огромна гордост и сега страданието ѝ му причиняваше болка силна почти толкова, колкото тази на Бет.

— Сестрата каза, че тя има температура — изрече унесено Бет.

— Температура ли? Колко?

Бет не отделяше поглед от прозореца на детската стая.

— Сто градуса^[1].

Този път обаче Ървинг, баща на трима здрави синове, можеше с чиста съвест да махне с ръка на страховете, обзели младата му обожавана втора съпруга.

— Сто? За възрастта на Клари това е нищо.

— Но тя никога не е боледувала.

— Тя не е изложена на заболявания като другите деца — каза Ървинг. — Сигурно е прихванала настинка от някоя от гледачките.

— Тя никога не боледува — повтори все така унесено Бет.

* * *

На връщане Алисия завари двамата съпрузи до разкопаната леха с цветя; Ървинг се привеждаше да засади някакъв корен, а Бет го гледеше с наклонена одобрително глава. Шумът от електромоторите на вратата ги накара да се обърнат. От набързо променената физиономия на Бет и преднамерено безизразното лице на Ървинг тя разбра, че я бяха видели с Хеп.

Запъти се усмихната към тях.

— Повиках Хеп да обсъдим някои идеи, които ми бяха хрумнали за сценария.

— Но ти нали каза, че се отказваш? — Бет нервно свиваше и разпускаше пръсти.

— Просто нямам избор — каза Алисия. — Не исках да ви тревожа, но онова, което ви казах снощи, не беше цялата истина.

Проблемът се нарича *Медстар*. Ървинг, ти беше прав за Невада. Това е Робърт Ланг.

— Ланг? — Бет шумно си пое дъх; в съзнанието ѝ рязко изплуваха спомените за онова утро, когато бе чула за пръв път това име. Почувства как цялата се изчервява. Макар че Ървинг знаеше всичко за нея и ПД, тя се чувстваше прелюбодейка всеки път, когато си спомнеше за онези интимни мигове помежду им.

— Той притежава *Медстар*? — запита Ървинг. — Тогава ти имаш право, Алисия. Нямах никакъв избор, освен да продължиш с филма. Това, което съм чувал за него, е, че умните хора избягват да си имат разпавии с Ланг.

— Ще се обадя на Сирил за костюмите. Още днес следобед започваме с пробите.

Бет бе решила да посвети следобеда на почистването на бюрото си, но състоянието на Клари не се подобряваше и при всеки неин писък цифрите върху сметките, които проверяваше, подскачаха пред очите ѝ и се множаха. При повечето хора едно болно дете би изместило всички други техни проблеми. Но не и за Бет. Колкото и Клари да обсебваше съзнанието ѝ, тя не пропусна момента, в който Хеп и Алисия — съпругата на Бари! — преминаха през вратата. Бет, която се бе посветила на Ървинг, не искаше да признае дори и пред себе си истината, че брат ѝ беше човекът, когото тя чувстваше най-близко до себе си.

Една серия от особено пронизителни писъци я накара да затисне ушите си с две ръце. Когато писъците затихнаха, тя се запъти към телефона.

Във Франция беше далеч след полунощ, но Бари вдигна слушалката още след първото прозвъняване.

— Суеверен ли да ставам, че да започвам да се оплаквам? — запита той с приповдигнато настроение, долавяно и на шест хиляди мили. — Или да предизвикам завистливите богове, като ти се похваля, че работата върви отлично? Можеш ли да повярваш, че на ден правя по десет, дванадесет страници?!

— Великолепно! — Бет се поколеба, изпитвайки внезапен страх, че проблемът може да го накара отново да се хване за бутилката. Но

той очевидно се намираше в превъзходно настроение, така че тя предпазливо продължи. — Бари, не ти ли е идвало наум, че това е първият филм, който Алисия и Хеп правят заедно, откакто... ааа...

— Бети, Бети. — Кикотът му беше толкова отчетлив, сякаш се намираше в съседната стая. — Ти си човек, при когото тревогата се е превърнала в болестно състояние.

— Но, те... ааа... имаха връзка в продължение на много години...

— Това не трябва да те притеснява и за миг. Всичко е минало. Хеп сега вече е женен мъж. А нашият брак сега е отличен, с чиста съвест мога да го нарека щастлива хармония.

— Добре, но нали ще се събереш с нея, когато заминат за снимките в Кения?

— Разбира се.

— Ще ги посрещнеш ли в Найроби, когато пристигнат?

— Ще бъда там. Искаш ли да ти се закълна и върху двата завета?

— Искях само да...

— Бети, за бога, стига си се тревожила. Връзката им е приключила. Завинаги.

Бет цялата трепереше, докато слагаше слушалката върху телефона.

Минаха три седмици. Три седмици, през които температурата на Клари се колебаеше около сто градуса. Доктор Сивърин, педиатърът, първоначално беше решил, че това е варицела или дребна шарка, или някоя друга детска болест, но когато очакваните симптоми не се проявиха, той се консултира и с други специалисти, чието присъствие накара Клари да пици непрекъснато. Само детският психиатър дръзна да постави диагноза. Болестта била проява на метода на Клари да държи на дистанция майка си, и шансовете за оздравяване щяха да бъдат подобрени, ако мисис Гоулд ограничи посещенията си при детето.

По този начин на Бет ѝ беше отказано дори и неотменното ѝ право да се грижи за детето си.

Алисия настояваше, че присъствието ѝ е допълнително бреме за домакинята.

— Последното нещо, от което имаш нужда в момента, е гостенка в къщата — каза тя.

— Не ставай смешна! Присъствието ти е истинска радост за мен и Ървинг. — Бет беше повече от упорита.

— Ти си чудесна, Бет, но аз си имам свой собствен дом.

Прислужницата на Алисия бе напуснала, така че тя нае една гватемалска двойка и се върна към отдалечената си къща в Бевърли Хилс.

В Деня на благодарността семейство Гоулд вечеря пуйка с роднините на Ървинг, после дойдоха чичо Дезмънд и леля Розалинд. Дойде и Хеп с Мадлен. Бет запита русата и усмихната Мадлен за нейните планове относно Кения.

— Получих порцията си от черния континент за цял живот — отвърна Мадлен. — Една седмица в здравния център на Хеп ми стига за цял живот. Хеп е достатъчно мил, за да не ми се сърди, че няма да го придружавам.

Бет, която телефонираше на Бари, за да го осведомява за всяка промяна на нещата, му позвъни още на минутата, когато се прибра у дома, макар че във Франция часът беше шест и половина сутринта. За нейна голяма изненада вечният сънливец вече бе станал и работеше.

— За да се извися над Шекспир — каза Бари, — трябва да яхна вълната на творческия прилив.

Тя му предаде новините, завършвайки с думите:

— Което означава, че Мадлен изобщо няма да ходи в Африка.

— Аз също следвам нейния пример — каза Бари. — Макар и не толкова категорично.

— Какво искаш да кажеш?

Бет долови отчаянието си в ехото на междуконтиненталната връзка.

— Вече обясних на Алисия какъв страхотен *Шпионин* се заформя и тя се съгласи с мен, че би трябвало да отложи заминаването си в Африка, докато не приключат снимките на свързаните сцени в Найроби.

— О, Бари.

— Ще спреш ли някога с халюцинациите си, Бет? Мадлен не се тревожи, аз не се тревожа. Защо тогава ти трябва да си късаш сърцето? Така или иначе, за основните снимки вече ще съм там.

В останалата част от уикенда на благодарността температурата на Клари остана нормална.

В неделя вечерта Бет си решише косата пред огледалото на тоалетната масичка. Ървинг я наблюдаваше от леглото.

— Защо си толкова замислена? — запита той.

— Просто си мислех... Скъпи, ако Клари се задържи така, ще си взема отпуск. И тъй като си много зает с Таху... — Той откриваше голям курортен комплекс на северния бряг на езерото Таху. — ... аз ще трябва да замина сама. Източна Африка изглежда ще бъде окончателният избор. Никога не съм била там, а и ще се съберем цялото семейство.

Ървинг бе дълбоко разтревожен от болестта на Клари, но мъката, която изживяваше обожаваната от него Бет, беше направо непоносима за него.

Той се усмихна и се повдигна на лакът.

— Чудесна идея.

— Не мислиш ли, че Клари ще се нуждае от мен?

Клари, уви, никога не бе изпитвала нужда от майка си.

— Тя се подобрява, Бет — успокой я той. — А и освен това, нали аз оставам тук и ще я наглеждам?

Тя се приближи до леглото и го целуна по нарязаното от дълбоки бръчки чело.

— Прекалено си добър към мен, скъпи.

— Докато снимат филма, ще ходиш на сафари из околността с Бари.

— Той ще дойде по-късно. Няма да бъде в Найроби.

Изключително проникателен, Ървинг още на мига проумя, че Бет беше готова да обиколи земното кълбо, само и само да защити интересите на брат си. Той считаше шурей си за мекотело и глупак, загдето бе зарязал съпружеските си задължения към жена с разкошна красота, но в този момент го благославяше.

Бет бе угасила лампата. Той обгърна стройното ѝ, дъхащо на сладост тяло. Тя послушно обви врата му.

Каква жена! — помисли си с възхищение Ървинг.

[1] По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

Алисия напусна лекарския кабинет побеляла и зашеметена, и залитайки се добра до асансьора. Тя стигна паркинга и се огледа сред напоените с бензин изпарения; сълзи задавиха гърлото ѝ, защото не успя да забележи ягуара си. Минаха цели две минути, преди да съобрази, че се намира на следващото ниво. Влезе в колата и затвори очи, като облегна глава на кожената седалка и задиша учестено и плитко.

— Господи — простена тя. — Господи...

Беше уговорила прегледа с интерниста си, защото още от времето, преди да напусне Франция бе имала проблеми с храносмилането; не беше отвлечение, защото това би било предупреждение за смъртоносна болест. Всеки залък в устата си го чувстваше, сякаш преди това е бил потопен в бакърен разтвор. След което идваше страданието. До този момент дори и най-гранясалият хамбургер, най-парливата мексиканска храна или мухлясал сладкиш не бяха успели да повлияят на стомаха ѝ. Тя бе погледнала на новия си проблем като на най-обикновен невротичен симптом. А програмата в *Баобаба* беше жестока до скъсване. Предварителните репетиции протичаха в бясно темпо. Пробите ѝ неизбежно ескалираха в кошмарни спорове. Сирил Луин беше скроил всеки един от петдесетте ѝ костюма така, че да бъдат меки и прохладни копия на роклите на Уърт от 1910 година; моделиерът ѝ изобщо отказваше да се вслуша във възраженията ѝ, че една дъщеря на миньор от работническите квартали на Лондон, която живее в Кения, едва ли ще прекарва изпълнените си с непосилен труд дни в модните къщи на Париж. Дори и фактът, че мензисът ѝ беше закъснял, не я разтревожи особено; при тежък режим на работа той закъсняваше често, а понякога прескачаше и цял месец. Днес обаче лекарят, сваляйки гумената си ръкавица от дясната ръка, я беше запитал за датата на последния ѝ мензис. Безапелационната му диагноза се бе врязала в съзнанието ѝ с окончателността на стрела, попаднала в целта.

Преди няколко години, когато бушуваха силни страхове за връзката между рака и контрацептивните таблетки, тя бе решила, че с почти несъществуващия ѝ сексуален живот не бе необходимо да предизвиква съдбата. Оттогава насам бе успяла да използва синия си песариум само при половината от случаите. Проблемът ѝ беше пак старият; ако станеше от леглото да си сложи песариума в банята, ерекцията на Бари можеше да спадне, без да има вероятност, че ще успее да я съживи. Нередовността ѝ вдъхваше някакво чувство за сигурност. Договорът на Бари обаче за *Шпионина* му беше подействал като инжекция с тестостерон. Бяха се любили веднъж тук, два пъти в Ню Йорк и имаха още няколко случая в замъка.

Още на гинекологическия стол тя мигновено бе разбрала, че бебето не можеше да е на Хеп. Бяха възобновили връзката си едва преди три седмици. Сякаш прочел мислите ѝ, докторът беше казал:

— Вие сте към края на втория месец.

Тя погледна бледото си отражение в страничното огледало.

Аборт? — запита се тя.

Снимките щяха да се възобновят чак след три дни, така че тя имаше още време.

Разбира се — аборт.

В паметта ѝ изплуваха гръмогласните викове на майка ѝ, залените в кръв и разчекнати бедра.

Защо да мисли за това? Абортите вече бяха разрешени. А и тя не беше Мей Сю Холистър, акуширана от някаква стара вещица и две ужасени деца. Алисия дел Мар, филмова звезда от световна класа, щеше да бъде обслужена по най-добрия и стерилен начин.

Ще се върна да питам доктора за най-добрия специалист по абортите — реши тя. Излезе от колата и тръгна между косо паркираните автомобили. Не чу първия клаксон, нито втория. Едва един наистина гневен и продължителен сигнал я накара да се премести върху пешеходната пътека. Служителят от паркинга я изгледа въпросително, също както и пиколото от асансьора. Тя не забелязваше никого. Когато стигна вратата на кабинета и вдигна поглед да прочете табелката, буквите се разляха в някаква безсмислена плетеница.

Вратата рязко се отвори. Някаква жена в топъл велурен костюм прекрачи прага и принудена да заобиколи Алисия, раздражено се

обърна към нея. Но когато я видя отблизо, тя примига комично няколко пъти.

— Вие не сте ли...

— Не! — изкрещя Алисия. — Не съм!

Тя се втурна по коридора към аварийното стълбище. Задъхано се отпусна с цялото си тяло върху вратата, докато отмине тревогата, и после бавно се свлече върху леденостудените бетонни стъпала.

Не мога да го направя.

Разумът ѝ, връхлетян от този първичен изблик на чувства, отказа да ѝ служи и тя разбра, че колкото и малък да беше този живот в утробата ѝ, абортът се превръщаше в нещо неосъществимо. *Защо? Каква е разликата? Просто не мога.*

По пътя за вкъщи тя реши, че *Баобабът* беше напълно осъществим. Програмата им се състоеше от единадесет седмици, което означаваше, че в края на снимачния период тя щеше да е едва в петия месец. Щеше да носи стегнат корсет, така че нищо нямаше да се забележи. Още беше в състояние на шок, защото в противен случай щеше да види, че оптимистичните ѝ планове бяха подчинени най-вече на огромното ѝ желание да бъде с Хеп, и не бяха съобразени с реалностите на филмопроизводството и бременността.

* * *

— Какво се случи следобед? — запита Хеп.

Алисия лежеше гола в леглото, с ръка зад главата си. Усмивната, тя го гледаше с премрежен поглед как се облича. Беше се отбил на връщане от *Магнъм*; отбиваше се всеки път, когато имаше възможност, и срещите им неизменно свършваха в леглото. (Не знаеше какво щеше да си помисли гватемалската двойка, но имаше вероятност да не виждат нищо нередно във факта, че Алисия дел Мар е посещавана от любовника си.)

При въпроса му тя вдигна ръка и придърпа чаршафа върху гърдите си.

— Всичко е наред — каза тя.

Хеп приседна на края на леглото.

— Тогава защо вземаш *Пенто-Бисмол*?

Той беше настоял за посещението ѝ при лекаря.

— Като мой режисьор ще ти се наложи да привикнеш с една нова Алисия дел Мар. Понякога, когато ми се събере много работа, ставам малко... нервна.

Най-сдържаната истина на годината.

— Какво точно ти каза докторът? — притисна я той.

Това беше въпросът, от който тя най-много се боеше. Дори и при най-кризисните си състояния тя знаеше, че не може да сподели новината с Хеп, който никога не криеше, че я ревнува от Бари.

След дълга пауза Хеп пое ръката ѝ и я притисна към масивното си твърдо бедро.

— Виж, любов моя, ако има някакъв проблем, по-добре да го разгледаме сега у дома, отколкото да го отлагаме за Африка. Направи ли изследвания на храносмилателния тракт?

— Лекарят каза, че не е необходимо. Той мисли, че проблемът е или холера, и съответното лечение е тифоидни инжекции, или е малария, и лечение с хинин.

— Значи той е сигурен, че това е само някаква реакция?

— Така мисли той. Аз вече ти казах мнението си. Нервен стомах. Така че ти решавай.

Хеп пусна ръката ѝ и погледна часовника си.

— По-добре да тръгвам — каза той.

— Още само три дни — каза тя, изпълнена с първите кълнове на очакването.

Пълното отсъствие на Мадлен по време на единадесетте седмици снимки и обявеното от Бари закъснение ѝ бяха придали странното усещане, че двамата с Хеп отиват на почивка. Но те едва ли щяха да имат дори и секунда свободна, щяха да бъдат в Екваториална Африка, в обкръжението на екип от няколкостотин любопитни и приказливи наблюдатели. По време на предварителните снимки тя бе усетила върху себе си многобройните им любопитни погледи. Налагаше се да бъдат изключително внимателни и предпазливи.

Навлече халата си и излезе отвън да целуне Хеп за довиждане. Остана на прага дълго, загледана в пълната луна, след като колата на Хеп се бе изгубила по склона.

Телефонът иззвъня. Тя се втурна в къщата, сигурна, че това е Хуанита. Но и с нея не можеше да сподели. Сестра ѝ щеше да настоява

да я придружава на снимките, а това означаваше да зареже Салвадор.

— Алисия? — прозвуча в слушалката гласът на Бет.

— Тъкмо щях да се обаждам. Как е Клари?

— Нормално.

— Слава богу.

— Цялата тая история направо ме съсипва — каза Бет.

— Би трябвало да смениш малко обстановката.

— Точно това ми каза и Ървинг. Но той е направо като вързан със своя проект в Таху. Тъкмо си мислех дали да не хвана самолета за Кения. Никога не съм била в резерват.

— О...

— Как мислиш, няма ли да бъда излишна там?

— Бети, идеята ти е чудесна. Но дали някое по-близко място не би било по-подходящо за теб?

Бет въздъхна.

— Ще ви дойда до гуша.

— О, Бет, не ставай глупава. Максим и Хеп ще се зарадват извънредно много на присъствието ти. А Бари няма да го има в началото, така че, когато не снимат, ще можем да се разхождаме наоколо. И аз никога не съм била в Кения.

Алисия окачи слушалката като си мислеше: *Ако имах мозък в главата си, щях да си уредя аборта още утре сутринта.*

Дълбокият мрак на небето се пропукваше от запад в сребърна ивица, убиваща с блясъка си огромните звезди. Линията на хоризонта стана видима и в един момент вече съвсем отчетливо можеше да види силуетите на върволица слонове.

Изправена до мрежата против комари, служеща ѝ за прозорец в палатката, Алисия наблюдаваше бързия ход на зората. Никога не бе и предполагала, че ще бъде завладяна до такава степен от панорамата на Африка. Тя не беше сред горещите любители на природата. Десетте години нечовешки труд по полетата под открито небе бяха оставили своя тежък отпечатък в душата ѝ. И все пак върху девствената земя на резервата *Масаи Мара*, явяващ се естествената граница на Кения с огромния *Серенгети*, тя често си представяше, че е изхвърлена в невъобразимо отдалечените епохи, когато човечеството още не е било изправено на два крака. Нощите бяха загадъчно кадифени, дните огромни, с чисти и безгранични пространства. Гъвкавите и източени лъвове бяха коренно различни от събратята си в зоологическите градини; същото се отнасяше и до слоновете, жирафите, стадата от пъргави зебри, стотиците разновидности антилопи, великолепното изобилие на феерични птици.

— Мис Алисия, душът е готов — обади се напевният глас на Сара зад нея.

Договорът на Алисия съдържаеше и клаузата, че тя има право на лична прислужница за сметка на компанията, така че Сара, наета в Найроби, бе заместила Хуанита.

В дъното на палатката се намираха две легла. Само едното бе използвано. През изминалите осем седмици, откакто Алисия беше в Африка, Бари бе останал в имението, завършвайки *Шпионина*. По цял ден се разправяше с шумни работници и намираше време да ѝ изпраща многословни оправдания за продължаващото си отсъствие — явно нямаше намерение да я посети в Африка.

Чехлите на Алисия зашляпаха по издигнатия над земята дървен под на палатката и по двете външни стъпала, към едно обградено с

брезент пространство, осветено от керосинова лампа. Близо до обградените с шестфутова ограда от гофрирана ламарина душеве бяха застанали двама млади чернокожи мъже в шорти, цвят каки и фланелки, щамповани с надписа *Баобабът*.

— *Джамбо* — поздравиха двамата в хор.

— *Джамбо* — отвърна тя, добавяйки — *Асанте сана*.

За разлика от повечето служители на компанията, Алисия бързо бе научила най-необходимите фрази на суахили. Джамбо означаваше здравей, а асанте сана — благодаря ви много.

Тя се вмъкна зад ламаринената ограда, смъкна хавлиения си халат и го метна върху гофрираната ламарина. По планинските части в страната нощите бяха хладни и кожата ѝ настръхна. Отговорниците за банята бяха подгрели водата върху кухненските огньове, преди да я излеят в издигнатите над главата ѝ варели.

Тя дръпна връвта, за да пусне горещата вода през една разкривена цедка, и изпита удоволствието от приятната топлина и ароматичния сапун. Гърдите ѝ бяха леко наедрили и подкожните вени отчетливо се виждаха. Коремът ѝ леко изпъкваше между тазобедрените кости. Тя побърза да се успокои с мисълта, че дори и Хеп не бе се усъмнил.

Докато я нямаше, в палатката ѝ бяха донесли препълнен поднос с храна. Главният готвач, стар неин почитател, лично приготвяше закуската ѝ, но нищо не беше в състояние да го разубеди да не ѝ сервира кенийски яйца със силен аромат, ярки жълтъци и парчета бекон. Тя отмести металния похлупак и взе малко плодове от огромната купчина манго, папая и ананас.

Чергилото на палатката се отметна встрани. Влезе Бет с чаша кафе. Беше облякла безукорно изгладен костюм за сафари и шапка каки с широка периферия, украсена с перо от орел рибар. Деликатният ѝ нос беше подпухнал и зачервен, клепачите — изгорели от слънцето, а по голите ѝ ръце се открояваха безброй лунички. Макар че никога не напускаше палатката си без шапка и дебел слой крем против изгаряне, екваториалното слънце бе оставило своя безмилостен отпечатък върху бледата ѝ кожа.

— Львовете оставиха ли те да спиш? — запита тя.

— Львове ли? Какви львове? — отвърна Алисия, която бе потънала в непробуден сън още на минутата, в която Хеп бе напуснал

палатката ѝ.

— Лъвовете, с които е известен Масаи Мара, лъвовете, които реваха до четири часа сутринта — каза Бет.

— О, тези лъвове ли? Не, не съм ги чула. Но аз, Бети, съм звезда, а на звездите им се полагат звуконепроницаеми палатки.

Бет се изкикоти, после притисна пръсти към слепоочието си. Нервните окончания зад очните ѝ ябълки бяха започнали да вибрират; пулсиращата болка щеше да се яви всеки момент.

Африка беше възмездието на Бет.

Тя едва изтърпяваше ярката слънчева светлина. Ненавиждаше безграничния простор на саваната. Навъртащите се около лагера диви животни я подлудяваха. А що се отнасяше до нощите... Никога дори и не бе си представяла, че може да има нещо по-враждебно от изпълнените с хищници нощи. Двете с Алисия обикновено вечеряха на дървената маса пред палатката на Хеп и Максим, далеч преди девет и половина. Когато генераторите спираха и мракът обгръщаше целия лагер, Бет вече подбутваше нетърпеливо Алисия към техните палатки. Тя вървеше малко пред Алисия, стиснала дръжката на прожектора си като полицай във филм. Вмъкнеше ли се в палатката и дръпнеше ли ципа след себе си, нищо не беше в състояние да я изкара отвътре до сутринта, дори и настоятелният призив на подутия ѝ до пръсване пикочен мехур.

През осемте седмици, прекарани до този момент в Африка тя не бе спряла да се тревожи за здравето на Клари; веселите писма от Ървинг, които пристигаха на адреса на *Харвард Продакшънс*, не успяваха да разсеят тревогата ѝ.

Въпреки всички местни неудобства и майчински терзания тя нито веднъж не се реши да си тръгне.

На пръв поглед нямаше повод за тревога. По време на снимките Хеп и Алисия демонстрираха единствено професионализма си. На масата, където се хранеше ръководният екип на филма, те се държаха дружелюбно и никога не сядаха заедно. Но това не означаваше, че не бяха възобновили връзката си, Бет беше сигурна в това. Както беше сигурна и в това, че в мига, в който напуснеше резервата *Масаи Мара*, снаха ѝ на минутата щеше да притича гола в палатката на Хеп.

Подозренията на Бет и полузабавното отхвърляне на опеката ѝ от страна на Алисия би трябвало да изострят взаимоотношенията им.

Вместо това обаче топлината между тях се бе увеличила и те бяха станали по-близки от всякога. Бет помагаше на Алисия при заучаването на репликите; заемаха си една на друга книгите, списанията, тревогите за Клари, споделяха мечтите си за успеха на новия роман на Бари, различни клюки и смях.

Пристигна и гримьорката, която също носеше кафе. Трите се разприказваха и продължиха разговора, докато през това време стилистката направи на Алисия прическа *Помпадур*.

Дойде и гардеробиерката, която палеше цигара от цигара.

— Алисия, май трябва да ти пристегна още корсета — изрече тя с цигара, висяща от устните ѝ, а пожълтелите от никотина пръсти бързо се движеха да нагласят роклята от бяла органза.^[1] — Сара изобщо не си прави труда да стяга тази дяволия.

— Защо мислиш, че трябва да я карам да го прави? — запита Алисия и намигна.

— Пак ще трябва да местя тия кукички. Пак!

— Африка оправи апетита ми.

— Какво знаеш ти! — каза Бет. — Качила съм най-малко десет фунта.

В действителност тя бе отслабнала с три.

Един микробус вече чакаше Алисия и Бет се вмъкна след нея в него. Пътищата, които тръгнаха от *Масаи Мара*, не бяха много, а в тяхната посока нямаше нито един. Автомобилът пътуваше през откритата местност сред облак жълто-червен прах. Стадо газели *Томсън* се втурна напред, белите им задници с релефни мускули за миг изпъкнаха особено отчетливо. Един от жирафите до акациевите дървета изви глава към тях, после цялото стадо се запъти бавно и грациозно да поскубе листа на по-отдалечено място.

От върха на един хълм успяха да хвърлят поглед към снимачната площадка. Алисия остана без дъх, както всеки път, от изключително кинематографичната гледка, разпростряла се пред зора ѝ. Равната бежова савана, баобабът от заглавието с голите си клони, наподобяващи обърнати нагоре корени, самотната и гола каменна вила, на гърба на която се намираще конюшната с обора, чието място уж беше в някое от предградията на средната класа в Лондон.

Това беше домът на Мели, чиято роля изпълняваше Алисия. Нейният стиснат баща, кореняк лондончанин, забогатял в Трансваал,

бе дошъл в Кения с карта на минералните залежи, сочеща наличието на богати златни жили в долината Рифт. (Мели ще открадне картата, за да я отнесе на любовника си, Джейсън Матингли).

Микробусът се плъзна по склона сред лабиринтите от отпечатъци на гуми и хаосът в долчинката вляво от къщата изведнъж стана видим. Ландроувъри, джипове, микробуси бяха паркирани безразборно до трейлерите. Каубои и дресъри се суетяха около коралите, един помощник-режисьор вдигна мегафона си към цяла тълпа елегантни и високи морани — войници на Масаи, чиято коса бе почервенена с къна.

Микробусът спря до един трейлер, на чиято врата беше написано „Филмова продукция“.

Максим поздрави Алисия и братовчедка си, после вдигна вежди към един огромен сиво-чер облак.

— Този мръсник ще ни отвори работа — изрече той кисело.

— Това е сезонът на кратките дъждове, не знаете ли? — обади се кениецът с набразденото лице, който беше техният така наречен местен експерт.

— Слушай, през ноември или декември може да росне. — Максим имитира пискливия глас на кениеца. — От осем седмици, двадесет и един дена бяха дъждовни и ти наричаш тези дъждове кратки?

Междувременно се появи и Хеп. Умората бе издълбала лицето му, но спокойните му маниери вдъхваха сигурност.

— Значи трябва да снимаме, докато можем — каза той.

Съвсем младият втори помощник-режисьор, чиито риза и шорти вече бяха покрити с петна от пот, пробяга до един от трейлерите. Върна се след две минути.

— Мистър Камрън го масажират — докладва той.

Клиф Камрън бе поел да изпълнява ролята на Джейсън Матингли, след като Джак Никълсън и Робърт Редфорд бяха отхвърлили последователно предложенията.

— Няма начин — изсмя се кисело Максим. — Бягай и му кажи, че сме готови и само него чакаме.

Младият помощник-режисьор се затътри обратно към трейлера. След малко се върна и каза:

— Мистър Камрън каза да предам, че гърбът му е схванат и не може да се изправи. Масажистът се мъчи да размекне втвърдените участъци.

— В случай че си забравил — каза Максим, — ще ти напомня, че снимаме филм. Ти, като част от снимачния екип, получаваш щедро възнаграждение, за да си вършиш работата. В случая ще трябва да хванеш мистър Камрън за врата и да го домъкнеш на снимачната площадка.

Младият помощник-режисьор почервения целия, сякаш щеше да получи апоплектичен удар.

— Мистър Кординър, аз не мога да домъкна...

— По дяволите, не можеш!

— Максим, моля те. — Хеп приглади назад косата си, която слънцето бе изрусило още повече. — Никой няма вина за това. Ако продължаваш да го викаш... помниш какво се случи вчера.

Предишният ден Клиф се беше чупил с Камео Ханауей, ситно накъдрената блондинка, изпълнителка на епизодична роля. Цял следобед двеста и повече холивудски снимачни работници и актьори, четиридесет и седем наети масайски статисти търпеливо чакаха, докато Клиф Камрън бъде „продухан“. Беше се върнал на снимачната площадка точно когато слънцето бе склонило на залез.

Алисия се прибра в трейлера с Бет.

Облаците се сгъстиха и потъмняха, докато разгледат новия *Вог*.

Час и половина по-късно Клиф лениво се измъкна от трейлера си. Светлокос, малко по-висок от Алисия, той напомняше за Апан Лад, филмовия идол от четиридесетте, но излъчваше свои собствени добродетели и чар.

— Здравейте, момчета — каза той. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но проклетото му старо лумбаго не пита. Готови ли сте?

— Готови сме, Клиф — изрече спокойно Хеп.

Клиф тъкмо тръгваше към мястото си пред камерата, където брат му, негов дубльор, седеше и четеше броя на *Варайъти* от последната седмица, когато дъждът заваля на едри капки, набраздявайки внимателно гладката земя.

— Ама че проклетия, пак заваля — изруга Клиф. — Е, дано следобед да се оправи.

— Мистър Кординър — обърна се към него скриптерката с голямата шапка. — Тази сцена следва веднага след петдесет и трета, така че не може да имаме кал. Дори и дъждът да престане, пак не можем да снимаме.

— Брей, какви шибани задръжки — измърмори Камрън и леко затича през проливния дъжд към чакащия го джип мерцедес, който бе една от неговите привилегии.

Дъждът продължаваше да вали целия следобед и вечерта. Бет и Алисия вечеряха сами в палатката на Бет под барабания грохот на дъжда по водонепроницаемия брезентов покрив.

— С днешния ден изоставането ни от снимачния график е точно тридесет дни — каза Алисия.

Бет тъкмо осмукваше едно жилаво пилешко крило и я изгледа мрачно.

— Днес следобед разговарях с Максим. Според пресмятанията му сме надхвърлили бюджета на филма с шест милиона.

— Поне Ланг не ни виси на врата.

Бет заряза борбата с жилавото пиле.

— Дали няма да довтаса на мига, в който разбере, че ще трябва да се бръкне за още шест милиона?

— Всеки знае, че снимките на място, толкова отдалечено като това, могат да повишат неимоверно разходите. На него трябва да му е пределно ясно, че ние няма да спрем дотук.

— Да — каза Бет. — Той знае също така, че чичо Франк няма пари да си плати дълга на карти.

Тъй като този ден беше началният на мензиса ѝ според нейната легенда, не се любиха. Хеп изу ботушите си и легна до нея както си беше с дрехите.

— Хеп — каза тя. — Не се ли тревожиш, че Ланг може да дойде?

— Не.

— При всеки друг ти би бил загрижен за закъснението.

— Тогава нека да го оставим да опъва каиша — каза Хеп. — Защо да си хабим думите за него? Да говорим за нас. Какво ще правим с нашите работи?

— Прекалено е сложно — въздъхна тя.

— Става дума за мен и Мадлен. — Гласът на Хеп бе станал още по-дълбок и гърлен. — Веднъж чух някой да ни нарича златната

двойка. Сигурно отстрани така им изглеждаме на хората. Непрекъснато сме в движение. Тенис, яхта, големи благотворителни прояви, партита, уикенди с хора, наши познати, все знаменитости. Когато сме насаме, просто не зная за какво да си говоря с нея. Прекарваме буквално всяка вечер в мълчание. А когато ѝ се доприказва, прави го по телефона. И... не сме се любили почти от година.

— Не е необходимо да ми разказваш всичко това, Хеп — изрече тя, целувайки го по бузата.

— Не обвинявам Мадлен. Просто не си подхождаме и това е. — Той направи пауза. — Едно нещо винаги съм желал да бъда, а то е каквото съм отвън, такъв да бъда и отвътре.

— Ти си най-нормалният човек, когото познавам.

— Не, вече не съм. Захванах се със здравния център, за да те забравя, и съм сигурен, че и заради това се ожених за Мадлен. На снимачната площадка се преструвам, че съм човекът скала, изпълнен със сигурност в себе си, а през цялото време съзнанието ми е като отровено.

Тя проследи с пръст очертанията на брадата му; светлата четина никога не личеше, и това правеше бодливостта ѝ още по-удивителна.

— Ти поне знаеш, че си Хеп Кординър. А какво да кажа аз? Коя съм аз? — Алис Холистър, Алиша Лопес или Алисия дел Мар? Или някоя от трите?

— Знам коя си. Познавам всеки инч от тялото ти.

Не, не познаваш, помисли си тя.

[1] органза — фин булчински плат. — Бел.ред. ↑

През нощта дъждът спря. Преди зазоряване електротехниците инсталираха големи лампи да сушат почвата, която бе придобила цвета на волска кръв.

Чак към единайсет часа художественият директор, главният оператор и Хеп бяха единоподушни, че цветът на почвата бе станал готов за снимки.

До този момент не бяха снимали по обяд, когато екваториалното слънце е най-силно, но днес Максим настоя. Снимаха как Мели и Джейсън хвърлят конски подкови пред една група очаровани масаи, интензивна и динамична сцена, изпълнена с технически усложнения.

При четвъртия дубъл Алисия почувства как главата ѝ олеква все повече и повече, сякаш голямата ѝ кръгла шапка се изпълваше с хелий. И тогава слънцето угасна.

— Не трябваше да се съгласявам с Максим да снимаме по обед.

— Хеп, защо не искаш да ми повярваш? Отдъхнах си и вече съм наред — каза тя. Но не се отделяше от сигурната опора на тялото му.

Преди няколко минути бе дошъл в палатката ѝ, и се бе съблякъл, нещо, което не беше направил предната нощ.

— Истината е там — изрече той с равен глас, — че ти изобщо не трябваше да работиш. Особено тук!

Кожата ѝ настръхна от някакво предчувствие.

— Толкова ли са лоши проявените епизоди? — запита тя със сподавен смях.

— Алисия...

Ръката му се плъзна по голия ѝ корем, голяма и властна. Тя я сграбчи за китката и се опита да я отмести, но не успя.

— Хеп, защо правиш от това проблем? Аз не съм първият човек от екипа, припаднал по време на снимки. Обедното слънце тук е убийствено.

Матраците се раздвижиха под тях, когато той се надигна и посегна за фенерчето, оставено на нощното шкафче. Лъчът освети лицето му, застинало и учудено, сякаш лице на актьор от ранните негови филми.

— В кой месец си? — запита той.

Ловуващите лъвове, нощният кошмар на Бет, изреваха. Те бяха близо и гръмогласният им рев се усили от опънатия брезент на палатката.

— Четвъртият — прошепна отпаднало тя.

Хеп издиша рязко.

— Значи е на Бари?

— Да, на Бари е.

Той угаси фенерчето и се отдръпна в другия край на леглото.

— Защо се хвана с филма тогава?

Гласът му в мрака отново се беше превърнал в онзи учтив и премерен тон отпреди.

— Казах ти тогава в офиса — исках да бъда с теб.

— Какви планове имаше за бъдещето?

— Аз не мислех, просто чувствах.

— Не помисли ли, че всички тук ще разберат?

— Нося корсет. Нали снимките трябваше да свършат само след няколко седмици? Двамата с Максим имате репутацията на професионалисти, които винаги спазват графика.

— Не помисли ли за аборт? — запита той.

— Моля те, спри.

— Да спра какво?

— Не ми говори по този начин.

— Рационално, имаш предвид?

— Знаем, че те боли, Хеп.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса, които минаха през главата ми тези седмици?

— *Помислих* за това — каза тя. — Трябваше ми само десет минути, за да разбера, че не мога.

— Защото бебето е на Бари ли?

— Защото това съм аз. О, каква връзка има това с логиката? Просто не мога да го направя.

— Как се чувства Бари?

— Той не знае.

— Какво?

— Не съм му казала.

— Защо е тая потайност?

Тя до такава степен вече бе изплашена от вежливия му тон, с който я разпитваше, че избухна:

— Може би предпочиташ да чуеш, че съм му казала и той е затанцувал джигата?

— Дори и ти, Алисия, не си достатъчно добра актриса, за да го заблудиш.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Бари няма нужда от големи доказателства.

— Добре, разбрах какво имаш предвид. Аз съм престъпникът на века. Скрих нещо от теб...

— Нещо? — За пръв път, откакто се познавах, гласът на Хеп потрепери.

— Ако искаш да знаеш, мислех да ти го кажа веднага след посещенията ми при лекаря, но го отложих, защото исках да бъда с теб, и знаех, че това ще се случи. Ти си предсказуем, Хеп, абсолютно предсказуем.

Гърлото му издаде странен бълбукащ звук, преди да произнесе:

— Да, сигурно е така.

— Е, сега вече можеш да престанеш да се правиш на скромен! — изсъска тя, задържайки сълзите си.

Усети матраците да се размърдват под нея.

Моля те, не си отивай! Повярвай ми, ужасно съжалявам за случилото се, нищо не съм казала нарочно. Моля те, не си отивай — само си помисли, но не може да го каже.

Чу как търси в тъмното дрехите си; тъканите прошумоляха при допира с кожата му; босите му крака зашляпаха по дъсчения под. За момент видя неясното очертание на фигурата му в прозореца; едро мускулесто тяло с широки рамене. Чергилото падна обратно на мястото си и тя остана сама.

Алисия — не, Алис — заплака силно.

Сутринта на снимачната площадка си разменяха дружелюбни погледи и обсъждаха нюансите на първата целувка на Мели.

Снимаха в едър план. Клиф и Алисия се люлееха нежно върху един хамак, виснал на синджири от покрива на верандата. Хората на звукорежисьора създаваха звуковите ефекти, снимачният екип беше на не повече от три фута разстояние от тях, сценичните работници се бяха изправили до плоските ослепителни прожектори, а Хеп се бе привел над перилата на верандата.

— Не е ли по-добре да влезем вътре — промърмори репликата си Алисия с полуразтворени устни.

Миг преди устните на Клиф да срещнат нейните, внезапна болка прониза лявата ѝ ръка. Тя простена.

Звукотехниците се спогледаха въпросително. Стонът щеше да бъде доловен и усилен с *Долби* техника.

Болката се стрелна зигзагообразно през гърдите ѝ. Тя рязко се изправи на крака, хамакът се разлюля настрани, изблъска техниците и побягна. Не чу загрижените въпросителни гласове. Тичаше към трейлера си през внимателно окопаните светлокафяви диви треви; изобщо не ѝ дойде наум за твърдо утъпканата пътека, защото през тревата беше най-прекия път. Изкачи с огромно усилие стъпалата и за малко не се блъсна в уплашената Сара.

— Изчезвай! Изчезвай!

Прислужницата объркана се втурна навън, оставяйки вратата отворена. Алисия заключи след нея. *Как мога да дишам с този дяволски корсет?* Тя задъхано зашари с ръце по тоалетната масичка, събаряйки всякакви шишенца и флакони, докато напипа ножичките за нокти. Късите закривени остриета разпориха на две изящния ѝ викториански корсаж *Едуард* и стегнатия корсет. Дочу собственото си жадно дишане.

— Алисия! Аз съм, Бет! Какво има, скъпа? Какво не е наред?

— Добре съм...

Тя се свлече на кушетката. Чуканията отвън бяха съпроводени от разтревожени запитвания. Дъхът ѝ малко се бе успокоил, когато гласът на Максим долетя през затворения прозорец.

— Пусни ме.

— Не се тревожи, нищо ми няма.

— Пусни ме да вляза, преди да съм грабнал някой чуку.

По-късно с удивление щеше да си спомня как я бе уплашил с приглушения си и изпълнен с бяс гърлен глас, та тя му се беше

подчинила. Но в момента състоянието ѝ беше такова, че изобщо не можеше да мисли — смъкна съсипания си костюм и корсета, като облече на тяхно място един жълт халат.

После отключи вратата.

Максим влезе и за миг лицето му побеля, докато я оглеждаше.

— Господи!

Тя едва сега забеляза, че пурпурни петънца от кръв бяха избили върху гладката коприна.

— Аз... аз се порязах.

— Искаше да се самоубиеш ли?

— Корсетът ме стягаше страшно... — Тя хвърли поглед към безформената купчина на пода, която представляваше костюмът ѝ. — Налож ми се да използвам ножиците.

Той пристъпи и застана до нея. Потта заблестя по ъгловатото му лице.

— Стига с тия глупости, Алисия. Ако сте се сдърпали с Хеп, това си е ваша лична работа.

Хеп му е казал? Не може да бъде.

— За какво... говориш?

— За двама ви с Хеп.

Тя се извърна встрани.

— Това беше преди много години.

— Разправяй ги на шапката ми. Алисия, знам много добре какво става нощем в лагера. Но кой дава пет пари? Искам само да изработиш както трябва двата си милиона пред камерата.

— Излез от трейлера ми!

— Още не съм свършил.

— Още една дума и ще говориш с адвокатите ми.

Макар и дишането ѝ до известна степен да се беше нормализирало, бяха ѝ потребни огромни усилия да държи под контрол гласа си.

— Робърт Ланг не разбира от приказки — каза Максим.

— Ланг?

— Той знае далеч по-добре дори и от татко как да държи хората си в подчинение.

— Това заплаха ли е?

— Алисия, искаш да унищожиш брат ми ли?

— Хеп?

— Той е единственият ми брат и аз го обичам. Искам да е жив и здрав. Защо подценяваш Ланг? Ланг може да реши, че Хеп саботира продукцията!

Тя се сви в стола до гримьорната си масичка.

— Но, Максим, защо ще обвинява Хеп?

— Прекалено очевидно е, за да ти го обяснявам. Хеп се опита да се измъкне. Не успя. До този момент под режисурата на Хеп вместо целия сме заснели точно половината филм.

— Но дъждът, Клиф, ония първите статисти, които избягаха...

— Разбира се, ние го знаем. Но Ланг си е нарочил Хеп за всичко. Така че ти ми отговори — на кого е по-вероятно да си го изкара Ланг? На лошото време? На Клиф? На местните чернокожи? Или на Хеп?

Три вечери по-късно дъждът отново заваля. Бет наметна една памучна рубашка, преди да седне под голата крушка да напише писмото си.

Ървинг, скъпи,
Макар и писмото ми да пристигне при теб, ти сигурно ще ме видиш преди това...

Откакто Алисия бе припаднала пред камерата, Бет се бе почувствала така, като че ли опитен хирург бе отстранил пердета и от двете ѝ очи. Пред зрението ѝ се изправиха Хеп и Алисия от всичките тези години, през които бяха живели заедно; сега тя ги видя съвсем ясно такива, каквито бяха в действителност: двама професионалисти, свързани с брак, които съвместно правят филм.

— Бет, добре ли си? — Познатият мъжки глас проби канонадата на дъжда. — Аз съм, Хеп.

За вълка говорим, а той в кошарата, помисли си тя.

— Стига с тия превзетости, Хеп — извика тя. — Влизай, че ще се удавиш вън.

Той смъкна жълтия си дъждобран и го окачи върху закачалката; водата закапа върху дъските на пода. Пое протегнатата му хавлия и изтри лицето, а после и косата си. Не проговори нищо. Вместо това я загледа със зачервени очи.

И изведнъж я връхлетя мисълта, че нещо лошо се е случило. С кого? С Клари? С Ървинг? С баща ѝ? С Бари? Да не би да го е връхлетяло нещо ужасно?

— Хеп... — заекна тя. — Какво... е станало?

— Снощи, докато вечеряхме, ти спомена, че утре сутринта се връщаш в Щатите.

Тя се отпусна и гласът ѝ възвърна нормалното си състояние.

— Потеглям утре сутринта в девет. Дерек — Дерек беше белият ловец, когото беше наела с претекста, че всъщност е на сафари — ми е осигурил чартърен полет до Найроби. От там се прехвърлям вече на самолет на *Луфтханза*, за който имам запазено място. Хеп, мили глупако, да не си тръгнал в тоя дъжд само за да си вземеш довиждане с мен?

Хеп сякаш не я чу. С поглед, втрещен в изкаляните си обувки, той изрече:

— Да си забелязала нещо около Алисия в последните два дни?

Предупредителните антени на Бет веднага щръкнаха.

— Тя е направо невероятна. Ако аз бях припаднала, не ми мърдаше една седмица отпуск, но при снаха ми това не върви. Тя е истински войник.

— Бети, снимам много отдавна. Познавам добре работата ѝ. Откакто припадна, искрата вече я няма.

Бет имаше навика да мълчи, докато обмисля получената информация. Коя беше причината, тласнала Хеп навън в тоя проливен дъжд? Едва ли беше да разисква изпълненията ѝ пред камерата. Дали пък в крайна сметка подозренията ѝ не бяха се оправдали? Скандал между любовници? Дали не разчиташе Хеп на помощта ѝ, за да ги сдобри? Защото към кого друго би се обърнал за помощ? Но пък от друга страна, Хеп никога не бе допускал други хора да решават личните му проблеми.

Зачервените му възпалени очи се впиха в нея.

— На мен ми се струва, че тя е във върховна форма — изрече Бет отбранително.

— Спасява я рутината. Не мога конкретно в нищо да я упрекна, но знам, че нещо липсва.

— Говори ли с нея?

— Бети, как мога да ѝ задам такъв въпрос? Това е все едно да ѝ кажа сбогом като актриса. — Той замълча. — Ако Бари беше тук, щях да реша проблема с негова помощ.

— Тя изтича от снимачната площадка — каза замислено Бет.

— От толкова време се мъча да разбера какво става. Може би по някакъв начин да съм я обидил. Може би снимките за нея да са твърде

напрегнати. Или слънцето прекалено силно. Или пък просто ѝ е дошъл мензисът.

Бет сведе поглед към венчалния си пръстен с големия смарагд, смутена, че Хеп бе подхванал толкова интимна тема.

— Хеп, в последните години не си работил с нея. Сигурно си забравил, че и тя е като всички останала актриси — има и добри, и лоши дни.

— И това ми хрумна — каза той. — Бет, дали не се крие нещо друго зад това? Дори ми мина през ума мисълта, че може да е бременна.

— Сигурно щеше да ми го каже, ако беше така.

Но очите ѝ се свиха замислено още докато изговаряше думите. Не беше ли споменала онази гардеробиерка, която палеше цигара от цигара, че Алисия нещо не си стягала корсета и се налагало да размества някои копчета?

— Така не мога да работя. Ще ми направиш ли една услуга? Разбери какво ѝ е.

— Разбира се.

— Ще те изчакам тук.

— Искаш да кажеш сега да разговарям с нея?

— Нали пътуваш утре сутринта?

— Хеп, в този дъжд...

— Той вече почти спря.

Барабаненето по покрива почти беше стихнало.

— Но осветлението ще угасне всеки момент.

— Палатката ѝ нали е до твоята?

— Да, но...

Той я гледаше с възпалените си очи. Един от Нашата Стара Банда изпаднал в беда и търси помощ.

Тя посегна с въздишка към чадъра и фенерчето.

— Здравей, Бет. Каква изненада. — Алисия положи върху одеялото книгата, която четеше.

Красивото ѝ и без грим лице бе засенчено от гъстата ѝ черна коса, но дори и тя не можеше да скрие следите от преумора по него. Не, не беше преумора. Алисия изглеждаше болна. Но след миг вече

стоеше изправена в леглото и усмихната. Самото възплъщение на здравето.

Но Бет вече не можеше да се излъже от актьорските похвати. А тя нямаше и минута свободно време да започва отдалеч. Остави на пода мокрия чадър и запита направо:

— Алисия, може би това не ми влиза в работата, но да не си бременна?

Тъмните и гъсти ресници пред нея примигнаха, устните ѝ трепнаха, но тя само след миг се овладя.

— Малко — каза тя с леко кикотене, — съвсем малко.

Пръстите на Бет в миг конвулсивно се свиха, сякаш ѝ се прииска да издере очите на жената пред нея.

Алисия, с дете!

Алисия да направи това, което тя, Бет, жадуваше най-силно — и от което най-много се страхуваше. Бет не беше завистлива натура и не успя да разпознае внезапно обзелото я чувство на ревност.

— Чудесно! — изрече тя със свито гърло. — След толкова много години! Толкова се радвам за теб и Бари. Но какво те прихвана, че се зае с *Баобаба*?

— Бях подписала договора дълго преди да разбера за бебето, и когато разбрах, беше вече късно, трябваше да излитаме след два дни. Бет, нали няма да кажеш никому?

— Защо? Не мога да те разбера.

— Просто е по-добре, ако хората не знаят нищо. Ти си единственият човек, с когото съм споделила.

— Искаш да кажеш, че не си казала дори и на Бари?

— Най-малко пък на Бари. Ще му го съобщя, когато приключи с *Шпионина*.

— Но това е и негово бебе. — Бет не можа да сдържи укорителния си тон.

— Бети, тази книга е толкова важна за него. — Тонът на Алисия преливаше от искреност. — Знаеш, че той няма особено мнение за работата си в телевизията или дори за сценариите на *Скитания* и *Преображения*. Откакто го познавам, неговата най-голяма мечта е била да стане известен писател.

— Но това не може да се скрие.

— В последното си писмо пише, че вече е към края.

След кратка пауза Бет проговори със същия укорителен тон.

— Не мога да повярвам, че твоят лекар ти е разрешил да играеш във филма.

— Аз съм във върховна форма, Бет. Но ти как позна?

Бет неловко се размърда.

— О, наблюдавах, пък и гардеробиерката ти спомена нещо.

Мъждивата крушка над главите им примигна и угасна. Страховете на Бет се състиха с падането на мрака. Тя включи фенерчето и го протегна напред по начина, по който актьорите чертаят кръст във въздуха, за да прогонват вампирите.

— Нали обещавах, че няма да кажеш никому? — запита Алисия в мрака. — Дори и на Бари?

— Няма. — Забравила чадъра си, Бет се втурна в непрогледния африкански мрак.

Хеп примигна под лъча на фенерчето ѝ.

— Е? — запита той с приглушен глас.

Бет му разказа, че Алисия наистина е бременна и я заклела да мълчи.

— В никакъв случай не трябва да показваш, че знаеш — завърши тя.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ѝ облекча работата. — Ръцете му се бяха свили на юмруци. — Поне Бари да беше тук...

Бет шепнешком го прекъсна:

— Той почти бил приключил с книгата и тя иска да го изчака. Още не му е съобщила и ще побеснее, ако разбере, че някой се е раздрънкарал.

— Дори и прислужницата ѝ не е тук. Ако си тръгнеш, ще остане съвсем сама.

— Хеп, два месеца вече съм далеч от къщи!

— Не можеш ли да отложиш заминаването си поне докато пристигне Бари?

Две бели нощни пеперуди запърхаха около фенерчето. Сенки пробягаха по лицето на Хеп и по изражението му тя долови колко

отчаяно се нуждаеше той от помощта ѝ. Искаше тя да остане, за да бъде опора на Алисия.

— Клари и Ървинг толкова време бяха сами. — Тя въздъхна и после добави неохотно. — Е, още няколко дни не означават края на света.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, Бети — изрече той с топлата си усмивка.

След като Хеп излезе, Бет накъса писмото за Ървинг на парчета и закрепил фенерчето на статива върху масата, за да съчини ново. Споделянето на тайната на Алисия до известна степен облекчаваше страданията ѝ, причинени от ревността, и когато вече издърпваше одеялото над главата си, изпита радост от новината, че ще си има племенник или племенничка.

На следващия ден, докато си пиеха кафето, Бет каза на Алисия, че ще поостане.

— ... Само още малко.

— Знаех си, че не трябва да ти казвам нищо — отвърна Алисия.

— Не ставай толкова глупава. Мистерията на Африка просто не иска да ме пусне и това е. Ървинг и Клари са много добре. Нямам ли право и аз на малко почивка?

Алисия и Бет тъкмо обядваха в трейлера салата, богата на йод, когато въздухът донесе до слуха им далечно жужене, постепенно преминаващо в бръмчене и грохот.

— Прилича на хеликоптер — каза Бет.

— Не може да бъде? Доколкото знам, Максим напълни здраво джоба на цял куп дебели клечки в Найроби, щото никакви самолети, хеликоптери и микробуси да не припарват насам. — Тя стана от масичката и дръпна завесата от прозорчето.

Двете жени загледаха как машината каца сред големи развълнувани облаци жълтеникавокафяв прах. Някакъв мъж се приведе и скочи на земята. Вятърът развя оредяващата му кестенява коса.

Алисия рязко се отпусна в стола си.

— О, Господи — прошепна тя. — Това е Ланг!

Оглушена от грохота, Бет поклати глава в знак, че не е разбрала.
— Това е Робърт Ланг — изкрещя Алисия.

* * *

Десет минути по-късно, когато грохотът вече беше стихнал, Бет продължаваше да пита:

— Но какво прави той тук?

— Просто проверява, Бет, това е всичко.

— Никой никъде не се изтърсва по този начин.

— Съвсем в неговия стил.

— Ако обичате, мис Дел Мар — каза гримьорката, докато нанасяше следващата от шестте розови сенки, подчертаващи меката пълнота на Алисините устни.

Бет не отделяше поглед от прозореца. Хеп и Ланг разговаряха. Бяха твърде далече, за да вижда лицата им, но Хеп бе застанал разкрячен, сякаш всеки момент щеше да нанесе съкрушителен удар.

— Чудесно! — каза гримьорката, докато разглеждаше творението си. — Готова сте, мис Дел Мар.

Алисия излезе от трейлера и забърза по пътеката. Клиф Камрън седеше в сянката на къщата върху едно столче, докато през това време фризьора забучваше сламки в косата му.

— Ето и мангизите пристигнаха — каза Клиф.

— Сигурно е разбрал, че сме надхвърлили бюджета — отвърна Алисия.

— Не си го слагай на сърцето, пиленце. Защо е тука старият Клиф, ако не да ви защити. — Той прокара момчешката си усмивка по отвореното ѝ деколте. — Та ти си направо страхотна изкусителка.

— Благодаря ти — каза тя с усмивка. Клиф може и да беше изключителен егоист, но поне беше симпатичен.

Когато пристъпи в конюшната, завари Хеп да се взира през визьора на камерата. Той долови стъпките ѝ и вдигна глава.

— Алисия — каза той, — можеш ли да ми отделиш една минута?

— Всички минути са твои.

Той я поведе към един затъмнен ъгъл, където никой не можеше да ги подслушва.

- Ланг е тук — каза той.
- Бог се спусна от небето — каза тя.
- Искате да наблюдава снимките следобед.
- Чудна работа. Не съм го мислила за мазохист.
- Имаш ли нещо против?

Прониза я усещане за зимен студ. Как би могла да изиграе младо момиче, пробуждащо се за любовта в прегръдките на Клиф, под немигация взор на Ланг? Но в ушите ѝ още звучеше предупреждението на Максим, че Ланг дебне да стовари всичко на гърба на Хеп.

- Направо съм щастлива да бъда в компанията му — каза тя.
- Сигурна ли си?
- Не пере ли той пари от наркотрафика, за да пресъздаде на екрана тази древногръцка трагедия на любовта и отмъщението?
- Ти си страшно изнервена.
- Поласкана ми се струва по-точна дума. В края на краищата той долетя в Африка единствено, за да зърне моята анатомия.
- Ти преувеличаваш. Винаги преувеличаваш, когато си разтърсена.
- Не трябва да забравям, че това е филм, режисиран от мой бивш любовник.

Хеп бе застанал с гръб към светлините на снимачната площадка. Полумракът хвърляше тъмни сенки по лицето му.

— Алисия, искам да ти кажа за снощи... Бях се заблуждавал, като си мислех, че бебето е мое. И когато ти ми каза, че е на Бари, просто не можах да го понеса. — Той въздъхна дълбоко. — И още не мога да свикна с тази мисъл.

Лицето ѝ застина и тя се зачуди дали не беше побеляла кожата ѝ под грима.

— Не се терзай — каза тя. — И двамата си имаме свои собствени проблеми с привикването към толкова неща.

- Опитвам се да ти се извиня.
- За какво?
- Държах се лошо. Виж, страшно ми се иска да можех да се справя с това, Господ ми е свидетел! Алисия, дай ми време!
- Какво ще кажеш за още няколко месеца? Чакай да видим как ще ви казват и на двамата? След единия братовчед, дойде ред и на

втория... как звучи?

— Стига си се занасяла. Нека да поговорим за тези неща.

— Но ние разговаряме — каза тя. — Водим много сериозен разговор.

— Достатъчно съм се самонаказал...

— Какъв е проблемът ти, Хеп? Просто си припомнихме доброто старо време и толкова.

Той преглътна остро, сякаш се канеше да отвърне нещо. Вместо това се обърна и тръгна.

— Моля те да предадеш на мистър Ланг, че ако желае, няма да имам нищо против да присъства на снимачната площадка.

Хеп кимна, без да се обръща. Тя се облегна на дървената стена, проследявайки го да крачи към блестящо осветената снимачна площадка, обзета от неутешима мъка.

* * *

Ланг седеше почти до камерата, подпрял брадичка с ръка, и макар че Алисия не можеше да го види, усещаше съвсем осезаемо погледа му отзад в тила си. Тя не можеше да прогони от съзнанието си разговора с Хеп. Не беше чудно, че не успяваше да пробуди достатъчно страст от маневрите на ръцете на Клиф по тялото ѝ. На всичкото отгоре обърка и репликите си.

При дванайсетия дубъл Хеп извика:

— Момчета, петнайсет минути почивка.

— Шибан ден е днес — каза Клиф, протягайки ѝ ръка.

— Съжалявам — измърмори тя.

— Може да се случи на всеки — добродушно изрече той.

Гардеробиерката, която палеше цигара от цигара, ѝ подаде едно леко палто да се наметне върху разтворената си блузка.

Ланг се приближи към тях.

— Мис Дел Мар — изрече той. Макар че не наклони глава, всички останаха с впечатлението, че го направи. — Това е голямо удоволствие за мен. Винаги съм мечтал да ви видя на снимачната площадка.

— Не ме сварихте в най-добрия час. — *Смей се*, заповяда си тя.

Ланг погледна през рамото ѝ. Тя се обърна и видя Хеп, застанал точно зад гърба ѝ.

— Ланг — каза той, — ще трябва да напуснете снимачната площадка.

— Господи, Хеп! — Максим изневиделица се бе появил до брат си.

Хеп дори и не му обърна внимание.

— Спъвате работата на актьорите ми.

— Мистър Кординър — каза Ланг, — не е необходимо да ви напомням, че аз имам право да бъда тук.

— Не и докато аз съм режисьор.

— Спокойно, Хеп — намеси се Максим.

Хеп продължаваше да не му обръща внимание.

— По договор имам правото да определям и контролирам лицата, посещаващи снимачната площадка.

— Това е вярно — отвърна Ланг по начин, който даваше на всички ясно да разберат, че той познава всяка клауза от шейсетте страници на договора.

— Хеп се опитва да ме защити — намеси се и Алисия. — Цял следобед не ми върви и аз мисля, че ще се справя по-добре без аудитория.

— Последното ми желание е да забавя продукцията — каза Ланг. — Но бих искал да се срещна също и с мистър Камрън.

— Винаги, когато поискате — каза Максим.

— Тази вечер в седем в главната палатка — каза Ланг.

Алисия се подготви за вечерната среща. Нави косата си в сексапилен кок, сложи си грим и облече една широка фланелка с къси ръкави, за да скрие леко издутия си корем — белите панталони вече ѝ бяха станали толкова тесни, че ѝ се налагаше да ляга по гръб, за да закопчае ципа им.

Бет тъкмо казваше:

— ... дори и когато бяхме малки деца, Хеп се държеше по същия начин. Спокоен и разумен до момента, в който някой се изправеше срещу моралните му разбирания или действаше нечестно — ела го виж тогава! — Станала свидетел на случилото се в конюшната, тя не можа да се сдържи и възкликна: — Как можа да изгони Ланг от снимачната площадка? Та той направо е загубил ума си!

Пръстите на Алисия трепереха, докато се мъчеше да закопчае поредната златна верижка към дузината, които вече висяха върху фланелката ѝ.

— Ако бях на твое място — каза Бет, — щях да се опитам да изглеждам по-делова.

— За мен, Бет, това е деловото обличане. — Алисия погледна часовника си. — Господи! Казах, че ще бъда там в шест и половина, а то станало седем! Довиждане, Бет!

Забързана покрай палатките, тя не забеляза съблазнителния аромат на печено, който се разнасяше из въздуха, разговорите преди вечеря, неуморимото подрънкване на китара, звуците на симфония на Хайдн. Допълнителното тухкане на Бет бе обтегнало и без това опънатите ѝ нерви. *Не казвай нищо!* — заповяда си тя. Всяка нейна забележка можеше да възпламени Хеп в неудържима демонстрация на погнусата му. *И никакви остроумни реплики, с които обикновено прикриваш страха си.*

Спря за миг пред главната палатка, притисна за секунда ръка към бясно биещото си сърце и после повдигна чергилото на входа.

Дъното на палатката, където Хеп се бе занимавал с необработената още лента на машината на Кем, беше отделено с

брезент. В предната част, служеща като офис на двамата братя, Хеп и Максим стояха на въртящите се столове зад бюрата си, докато Ланг бе заел десния диван, който понякога им служеше за легло.

Тримата мъже станаха, когато тя влезе.

— Заповядайте, мис Дел Мар — каза Ланг, — чакахме ви, за да започнем.

— Закъснях ли? — усмихна му се тя.

— Закъсняла? — каза Максим. — Не знаех, че тази дума я има в речника ти.

— Колко си неморален — каза тя, но изведнъж съобрази, че неволно се бе приближила до най-строга пазената му тайна, и побърза да смени темата. — Къде е Клиф? — запита бързо тя.

— *Трийтопс* — отвърна Хеп. — Разбрахме, че е наел чартърен полет до Трийтопс.

Трийтопс беше хотел, построен високо сред кестеновите гори на националния парк *Ейбърдаръс*, там посетителите прекарваха нощта, гледайки животните, привлечани от блестящо осветения извор. Клиф нееднократно замъкваше целия си антураж — масажист, бръснар, шофьор, гримьор, треньор по аеробика, стилист, секретарка, брат си, който го дублираше, и Камео Ханауей — на такива подобни екскурзии.

— Аз съм разтревожен, че мистър Камрън не е сред нас — каза Ланг. — Но моето съобщение е просто и можете да му го предадете: тези закъснения трябва да спрат.

Максим се приведе напред.

— Краткотрайните дъждове — каза той — се оказаха най-продължителните в Кения от петдесет години насам.

— С времето нямаме късмет — изрече Ланг, без да отмества немигащия си взор от Хеп, — но пък проявената лента, която ми показаха, е изумителна. Все пак *Медстар* започна този бизнес с уверението, че бюджетът, представен от вас...

— Аз разработих бюджета — прекъсна го Максим, — не Хеп.

— Така или иначе, това беше бюджет, с който *Харвард Продакшънс* можеше да свърши работата си. *Медстар* не се възпротиви на предварително големите разходи. Или по-скоро, аз като едноличен собственик на *Медстар* не изказах възражения. И очаквах, че и отсрещната страна ще действа по същия начин.

— Вие сте тук едва от обяд — каза Хеп. — Това време е крайно недостатъчно, за да се запознаете с проблемите при снимането на филм в такова трудно място като това.

Ланг кимна сговорчиво.

— Съгласен съм с вас. И както вече казах, аз също приемам, че имате големи проблеми с метеорологическите условия, въпреки че това също би трябвало да бъде предвидено в първоначалните разчети за бюджета и графика на филма. Това обаче, с което не мога да се съглася, е начинът, по който вие, като режисьор, глезите актьорския си състав.

Алисия заби поглед в ноктите на пръстите си — без лак и късо изрязани, каквито се изискваха в ролята на Мели. *Мен* — помисли си тя. — *Той има предвид мен.*

— След като вие си тръгнахте — каза Хеп, — ние заснехме сцената още от първия дубъл.

— Днес следобед вие посочихте, че имате правото да определяте кой да посещава снимачната площадка. Във вашия договор има още една клауза, която твърди, че ако изоставате от графика, продуценти от *Медстар* могат да дойдат на помощ.

— Искате да кажете, че ще поемете всичко във ваши ръце? — запита той.

— Не. Смисълът е точно тоя, който аз ви предадох. Вие ще продължавате работата си, като нашият персонал ще остане на място, за да не се допуска повече никакво изоставане.

Хеп изгледа Максим.

— Има ли такава клауза?

— Има — отвърна грубо Максим.

Ланг подръпна ръкавелите на ризата си, за да оправи златните копчета.

— Моите хора съставиха един преработен график за вас. Имате на разположение двадесет и девет дни, за да завършите основните снимки.

— Двадесет и девет дни? — Алисия в миг забрави клетвата си да не се намества. — Това е невъзможно! Ами ако падне още един дъжд?

— Мис Дел Мар, аз имам изключително високо мнение за вашия талант, но не мога да допусна режисьорски приумици да провалят този филм.

— Да го провалят? Вие сте този, който го казва и говори за художествени безсмислици.

— Не, мис Дел Мар, аз говоря с езика на простата математика. Вече съм вложил допълнително шест милиона в *Баобаба*. Първоначалният бюджет, предвиден за осъществяването на филма, беше двадесет и пет милиона. Като съберем шест с двадесет и пет, получаваме тридесет и един. Тридесет и един милион долара са достатъчна сума за осъществяването дори и на най-художествения филм.

— Не дръжте такъв тон на Алисия — каза Хеп.

— Това беше просто урок по математика — каза весело Алисия. — Мистър Ланг, вие имате моето най-тържествено обещание, че отсега нататък няма повече да сбъркам и една реплика.

Майсторският ѝ смях потъна в пронизителното свирене, обявяващо, че вечерята е готова.

Ланг изчака сигнала да заглъхне и каза:

— Виждате ли мистър Кординър, мис Дел Мар разбира, че и тя носи отговорност.

Хеп скочи на крака и заобиколи бюрото.

— Достатъчно, Ланг. Срещата приключи.

Изразът на Ланг не се промени, само някакъв слаб блясък, признак за възбуда, се появи на високото му чело.

— Аз съм сигурен, че вие ще завършите филма съгласно преработения график при условие, разбира се, че се научите как да се отнасяте със звездите си.

Лицето на Хеп стана алено, но той повтори все така спокойно:

— Срещата приключи.

Ланг кимна.

— Казах всичко, което счетох за нужно.

— Добре. Значи можем да се върнем по работните си места.

Ланг каза, без да се повдига от тесния диван.

— Вашето усърдие е похвално. То означава, че целта на посещението ми в Кения е постигната. — Той се обърна към Алисия.

— Мис Дел Мар, това преди малко не беше ли сигнал за вечеря?

— Да — отвърна тя с усмивка.

— Ще бъда щастлив, ако ме придружите.

— Нека да бъдем наясно за някои неща, Ланг — каза Хеп. — Тя и аз работим за вас...

— Спокойно, Хеп — изправи се между двамата Максим.

— Сключих договор да работя за *Медстар*, а не да забавлявам Ланг. Това се отнася и до актьорския ми състав.

Ланг изрече развеселено:

— Чудя се дали аз съм собственикът на *Медстар*.

— В такъв случай — каза Хеп, — ще трябва да си намерите друг режисьор.

— Това е наистина отлична идея, защото от това, на което станах свидетел днес, разбрах, че вие не сте в състояние да извлечете най-доброто изпълнение от мис Дел Мар, съответстващо на възнаграждението ви.

Хеп стисна юмруци:

— Изчезвай, Ланг.

Ланг се изправи на крака и без всякакво предупреждение стовари десния си юмрук в челюстта на Хеп с ъперкът на професионален боксьор. Хеп залитна назад и се блъсна във въртящия се стол, който се преобърна и издрънча на дървения под. Кръв шурна от левия ъгъл на устата му и очите му за миг се замъглиха, но се задържа на краката си. Ланг се втурна към него и заби ляво кроше в брадичката му, последвано от един жесток десен прав в гърдите. Хеп отново залитна, протягайки ръка да се подпре в бюрото на Максим. Купчина листове се разпиляха по пода.

— Остави го на мира, Ланг! — изкреця Алисия.

— Мистър Кординър се нуждае от един урок за любезно поведение — отвърна Ланг. Дишането му беше съвсем нормално, а гласът непроменен.

— Вие го предизвикахте!

Хеп вече се беше съвзел. Той се хвърли върху Ланг и го сграбчи през кръста като някоя мечка. Три инча по-висок и очевидно по-тежък, Хеп никога не би атакувал Ланг при каквито и да било словесни провокации. Но Ланг първи бе замахнал и всички задръжки на Хеп бяха изчезнали. Той го стисна още по-здраво. Ланг му нанесе серия удари в бъбреците.

Максим дръпна брат си за ръката.

— За бога, Хеп! Престани да се правиш на Мохамед Али!

Докато Хеп отблъскваше Максим, Ланг замахна с коляно в слабните му. В същия момент Хеп се дръпна, за да нанесе първия си удар. Ланг мигом загуби равновесие. Юмрукът на Хеп се стовари точно под катарамата на колана му. Ударът беше нанесен от Хеп с цялата му омраза и мъка, предизвикани от загубата на Алисия. Въздухът напусна с рязко изсвистяване дробовете на Ланг. Максим и Алисия го проследиха да пада на едно коляно. И в това уничително положение да притиска с две ръце стомаха си.

Целият сблъсък бе продължил не повече от половин минута.

Хеп стоеше изправен, целият задъхан, с ръце, висящи до тялото му. Кръвта се стичаше по брадичката му, а оттам и върху ризата му. Когато Ланг не се изправи, той намокри кърпичката си от каната с вода и я подаде на коленичилиия си противник.

Ланг пое намокреното парче плат и изтри с него китките си. Не каза нищо. Прегърбен и с походка на осемдесетгодишен старец напусна палатката.

Максим понечи да го последва, после спря и повдигна рамене, сякаш казвайки: *Да върви на майната си.*

Алисия пристъпи към Хеп. Той вдигна кърпичката и изтри устата си от кръвта. Изненадан, изгледа алените петна, появили се по бялата кърпа.

— Това не е кетчуп, приятел — каза Максим.

Хеп заби пръст в гърдите на брат си.

— Повече не го допускай до мен.

Бет остана в палатката на Алисия и с нетърпение очакваше да чуе подробности от срещата. Сара бе донесла два подноса с вечеря и грохотът от излитащия хеликоптер разтърси металните похлупаци на блюдата.

Бет скочи на крака при влизането на Алисия.

— Какво беше всичко това? Нима Ланг си тръгва?

— Двамата с Хеп се сдърпаха.

— Не ти ли казах, че Хеп е полудял? — извика Бет. — Как се сдърпаха?

— Жестоко, с юмруци.

— О, Господи!

— Най-лошото беше, че Ланг предизвикваше Хеп, защото беше сигурен в победата си. Действаше като професионален боксьор, но Хеп го свали в нокдаун.

— Той наистина е откачил, моят братовчед — простена Бет. — Не можеш просто така да оскърбяваш хора като Ланг.

Алисия притвори очи.

— Вината е и моя, Бет — каза тя. С приглушен глас предаде разговора, довел до размяната на юмруци.

Бет скръбно поклати глава.

— Какъв хаос.

Алисия се обгърна с ръце.

— Студено ми е, много ми е студено.

Тя се приведе и издърпа един пуловер от наредените дрехи на най-долния рафт.

— Какво е това на дъното на панталоните ти? — запита внезапно Бет.

Алисия се изправи и изви глава да погледне.

— Алисия... — Гласът на Бет беше треперещ. — Това ми прилича на кръв.

Алисия лежеше по гръб с възглавница, повдигаща бедрата ѝ. Кървенето напомняше на тежък мензис, кръвта беше тъмна и гъста. За два часа два пъти беше менила стерилните еднократни превръзки, с които ѝ беше услужила Бет.

Боже Господи, не ми отнемай бебето.

Хиена нададе зловещ вой и останалите я придружиха. Хиените, най-силните и издръжливи сред върволицата от лешояди, събиращи се на глутница около мъртвите, ранените и новородените в Африка.

За миг през съзнанието ѝ премина мисълта, че може би това е помятане, и цялата ѝ неуязвимост в миг рухна. Така силно се разтрепери, че Бет трябваше да я придържа, докато се съблече. С успокояващ глас Бет ѝ цитира статистически данни, доказващи, че този тип кървене е съвсем нормално явление. Когато била в четвъртия месец с Клари, и на нея ѝ се случило същото.

Което не е кой знае колко окуражаващо, помисли си Алисия.

Нещо странно се раздвижи вътре в нея — усещане, което до този момент не беше изпитвала. Добро знамение ли беше това? Или предупреждение за надвисваща опасност? Тя притисна ръка към корема си.

В началото бременността за нея беше нежелано бреме, от което тя — защото, каквато и да беше рационалната обосновка на подсъзнанието ѝ — не можеше да се отърве, и което впоследствие се бе превърнало в нещо, за което трябваше да се крие, да се маскира и да говори лъжи. Само преди няколко дни бременността ѝ беше бариера, разделила я завинаги от Хеп. Сега обаче, за пръв път тя приемаше, че детето е част от нея, макар и самостоятелно създание, то зависеше изцяло от нея.

Ако бебето е мъртво, трябва да обвинявам само себе си — каза си тя и сълзи рукнаха от очите ѝ.

След няколко минути плачът ѝ секна и тя се загледа в мрака.

Дано всичко мине добре. Ще бъда внимателна, страшно внимателна.

Тя започна да прави план за утрешния си ден.

Още от сутринта щеше да обяви състоянието си:

Ще откаже да носи корсет. Нека да си блъскат главите за ракурса на камерата или да я снимат в едър план, за да не влиза тялото ѝ в кадъра.

Повече никакви превъплъщения в ролята на *Супержена*. Никакви двадесет и четири часови работни дни. Да върви по дяволите Ланг с преработения си график.

Всеки ден ще изпива по една кварта мляко. Нека *Харвард Продакшънс* да докарат дълготрайно мляко от Англия.

Никакви шоколади или тем подобни. Само здравословна диета, богата на йод салати, с които се опитва от толкова време да я тъпче Бет.

Ще настоява за мерцедес като на Клиф да я кара до мястото на снимките. Стига с тоя раздрънкан микробус.

Да не се прави повече, че има нерви като стоманени въжета. Действай спокойно и бавно. Прави всичко, което е по силите ти, за да избегнеш онези ужасни кризи.

Едно перспективно бебе се нуждае и от перспективен баща, така че веднага да съобщи на Бари.

Хиените подновиха грозния си вой.

— Точно до кухнята си — каза Бет, докато влизаше в палатката, която служеше за офис.

— Здравей, Бет — произнесе Хеп.

Беше седнал зад бюрото си. По яката на ризата му имаше кръв, а едно малко парче лейкопласт красеше левия ъгъл на подутата му уста.

За пръв път не се надигна при появата ѝ и тя се завъртя несигурно около него.

— Имах предвид хиените — каза тя.

— Сядай — изрече той. Разранените му устни трудно произнасяха думите. — Искаш ли да пийнеш? — запита я той, докато тя вдигаше един паднал стол.

До този момент не беше забелязала отворената бутилка *Скоч* пред него. *Той е пиян*, мина ѝ през ума. Дори и не използва чаша. Но до този момент единствено Бари от цялото семейство бе злоупотребявал с чашката. Не и Хеп.

— Не, благодаря — каза тя.

— Да не си дошла да ми даваш съвети? — запита я с непозната до този момент враждебност.

Тя се навъси. Сбиването с Ланг бе излетяло от ума ѝ, въпреки подпухналата уста на братовчед ѝ и окървавената му риза. Пред очите ѝ още беше Алисия, трепереща цялата и стенеща. Колапсът ѝ до такава степен бе зашеметил Бет, че тя вече не знаеше кое я ужасяваше повече — снаха ѝ или нероденото бебе на Бари.

— Утре ще трябва да снимаш Алисия в едър план — каза тя.

— Онзи трафикант на наркотици ли я уплаши?

— Не става дума за Ланг. — Лицето ѝ се изчерви. Сексът за нея беше трудна тема за разговор дори и с Ървинг; тя бе имала сексуална връзка единствено с ПД и само с него всички съпровождащи секса явления изглеждаха като естествена част от живота. — Когато тя се върна в палатката си, аз забелязах, че тя... ааа, имаше петна по панталона.

— Господи! — Апатията и мрачното настроение на Хеп в миг изчезнаха и той скочи на крака. — Веднага ще се обадя по радиото за самолет. Веднага ще я откараме в болницата в Найроби.

— Хеп, няма нищо страшно, тя си почива...

— Трябва да я види специалист!

— Ще ѝ предпишат единствено почивка.

— По дяволите, не може да остане тук!

— Веднъж ми се случи и на мен и аз просто си останах у дома.

— Медикаменти...

— Докторите обикновено предписват стилбестрол, за да предотвратят вероятността от помятане. Но се оказа, че жените, които ползват това лекарство, раждат дъщери, податливи на ракови заболявания. Така че сега лекарите се страхуват да изписват това лекарство.

— Но тя може да умре!

— Хеп, бебето е в опасност, не тя!

— Откъде си толкова сигурна? Ти не си лекар.

— Повярвай ми, тази нощ всеки лекар би ѝ предписал единствено покой в леглото.

— Веднага ще я закарам в болницата!

— Знаеш много добре, че никакъв самолет не може да кацне тук нощем.

Нощните зверове ловуваха по заравнената местност, която използваша за самолетна писта.

— Ще намерим пилот, който може да го направи.

Хеп развълнувано крачеше из палатката и изсъхналата кал по обувките му се ронеше и падаше по пода и разпръснатите книжа на продукцията.

— Уредих един чартърен полет за утре сутринта. Отивам в Найроби да говоря по телефона с Ървинг.

— В колко часа?

— Девет.

— Девет? — Дълбоки бръчки набраздиха лицето на Хеп. — Това са още цели дванадесет часа!

Той още я обича — помисли си Бет. — *А дали Алисия още го обича?*

— ... и ще подредим автобусите и колите така, че фаровете им да осветяват пистата.

— Хеп, бъди благоразумен — изрече нежно тя. — Могат да се втурнат някои изплашени животни, да се блъснат в перките на самолета и ще имаш още един катастрофален проблем.

Хеп удари юмрук в отворената си длан и после въздъхна:

— Какво можем да направим?

— Обади се по радиото в болницата и поискай съвета им. После на *Уилсън* — *Уилсън* беше по-малкото от двете летища на Найроби, обслужващо чартърните компании. — Кажим им да ми докарат самолета тук рано сутринта още на разсъмване в шест. Ще наредя на Дерек да намери лекар в Найроби.

Алисия беше в банята с белоснежни плочки на апартамента в хотел *Норфолк*, в който живееха двете с Бет. Доктор Джоузеф Казимир, с когото Дерек се бе свързал предварително, току-що бе приключил телефонното си обаждане от хотела. Казимир, полски емигрант с боядисана черна коса и учтиви маниери, бе опипал торса ѝ с меките си ръце, после бе прокарал студения стетоскоп нагоре и надолу по изпъкналия ѝ корем.

— Скъпа мис Дел Мар — беше произнесъл накрая той. — Страшно съм щастлив да ви съобщя, че малкото бебе е в безопасност в уютното си гнезденце.

Тя завъртя профила си към дългото огледало, издърпвайки копринения си халат, за да види издутия си корем. Външната врата се отвори и затвори.

— Аз съм, върнах се — обади се Бет. Беше съпроводи́ла доктор Казимир през изпъстрения с тропически растения двор до широката веранда на хотела с надеждата да измъкне още акушерска информация.

Алисия влезе във всекидневната.

— Какво още ти каза?

— Нищо. Само повтори, че ти и бебето сте добре, но трябва много да внимавате.

— Тук е напълно прав. Повече никакви корсети. Двамата с Хеп ще трябва да видим как да снимаме.

— Трябва да го съобщиш на Бари — изрече Бет учтиво, но твърдо. — Бебето е по-важно от всякакъв роман.

— Шшт. — Алисия положи показалец върху устните си. — Никога не казвай такива неща на писател или на съпругата му.

— Защо не си легнеш? Ще се обадя на рецепцията да прехвърлят разговора ни в стаята.

Бет вече бе дала поръчка за разговор с Ървинг.

Първо се обади́ха от Белвил-сюр-Лоар. Двете жени пи́еха чай и Алисия, която беше полегнала върху леглото, сложи таблата върху нощната масичка и отиде в спалнята да не смущава Бет.

— Какво съвпадение, скъпа! — Гласът на Бари звучеше пискливо, но възторжено. — Тъкмо се канех да ти се обадя. Точно преди единайсет минути напечататах „края“!

— Бари! Това е чудесно!

— Разбира се, остават още редакцията и шпалтите.

— Имам малко новини за теб — каза тя.

— Как напредва филмът?

— Става дума за нас. — Тя преглътна с усилие. — Трябваше да ти кажа по-рано.

— Какво е то?

— Глупаво е, но не мога да намеря думите.

— Нещо заглъхваш.

— Ще си имаме бебе.

— Какво?

— Бременна съм.

Линията изпраця силно, последва някакво жужене.

— Бари, чуваш ли ме?

— Трябва ли да благодаря специално на някого за събитието? — гласът на Бари прозвуча мрачно и сприхаво.

— Моля те, не се ядосвай.

— Добре, кажи ми как да реагирам? — извика той. — Двамата с теб не сме били *заедно* от три месеца насам.

Тя стисна слушалката колкото имаше сила. Предишната нощ беше решила, че детето ѝ ще има всичко онова, от което е била лишена, а бащата беше изключително важно нещо.

— Разбира се, това е само една незначителна подробност — излая той.

— В третия месец съм, Бари.

— О! Е, аз приемам, че мъжът играе минимална роля в драмата на зачатията, и само поради тази причина ти не си благоволила да ми го споменеш. Но какво ще кажеш за пресата? Тук всички четат вестници и списания. Споменават всякакви слухове за природни бедствия на мястото на снимките. Но досега не съм срещал и най-слабия намек, че главната звезда била бременна.

— Усетих живот под сърцето си — заинати се тя.

— И всички там са толкова късогледи, да не забележат издутия ти корем?

— Съжалявам, наистина съжалявам. Не исках да ти го казвам, защото исках първо да приключиш с *Шпионина*.

— Моята вечно пожертвувателна съпруга.

— Вчера възникна един съвсем малък проблем, така че не можах да работя както трябва. Ще ми се наложи да го оповестя.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш.

— Бари — изрече тя, изхвърляйки умолителната нотка от гласа си. — Книгата е завършена. Защо не дойдеш при мен, за да го обявим *заедно*?

— Сега тъкмо слагат паркета.

— Бебето има нужда от баща, така че недей да крещиш. — Тя си пое дъх. — Ще изглеждаме по-добре, ако двамата го съобщим на пресата.

— О, без съмнение ще изглеждаме по-добре! — извика той.

Нещо изпука в слушалката и тя разбра, че е затворил.

Дворът на хотела беше украсен в центъра с птичарник, пълен с кенийски птици с феерични оперения, и тя полегна върху дивана заслушана в какофонията от пронизителни птичи крясъци.

Когато телефонът отново иззвъня, тя извика на Бет да се обади от всекидневната, убедена, че това е Ървинг.

— Бари е — извика в отговор Бет. — Каза, че нещо прекъснало.

Алисия вдигна слушалката на деривата.

— Бари? — прошепна тя.

— Ти ме изненада страшно — изрече той с извинителен тон. — Пристигам веднага.

Двете жени се бяха прибрали вече в спалните си, когато най-сетне се обади и Ървинг.

— Страхувах се дали изобщо ще успея да се свържа с теб, скъпи — каза Бет.

— Милата ми Бет, колко е хубаво да чуя гласа ти. — Лошата връзка правеше гласа на Ървинг да се усилва и заглъхва подобно на морски прибор. — Толкова ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Клари, как е тя?

— Не е добре.

Бет подскочи и се изправи до леглото.

— Знаех си аз, че нещо не е наред! Знаех си! Треската ли е?

— Да, треска. От два дни има треска.

— Същата, както и последния път ли?

— По-висока.

— Колко?

— Сто и три.

— О, Господи! Свързана ли е с последната болест?

— Лекарите не са сигурни. Може би.

— Знаят ли какво е сега?

— Ръцете и краката ѝ са отслабнали. Неврологът казва, че това е някаква форма на енцефалит...

— Енцефалит? — Гласът ѝ се извиси с ужас. — Мозъчна треска? Сънна болест? Трябваше да съм до нея! О, Ървинг, как си могъл да не

ми съобщиш веднага?

— Бет, днес изпратих телеграмата. Клари се разболя едва вчера.

— Трябваше веднага да ми го съобщиш! По радиото!

— Бет, изслушай ме! Клари си е Клари. Нищо не можем да направим. А те го диагностицираха, така че всичко е под контрол.

— Качвам се на първия самолет, който успея да хвана.

— Вече имаш билет за полета на *Панам* до Ню Йорк. Излита от Найроби в шест часа сутринта. Ще те чакам на летище Кенеди. Бет, не искам да бягаш през глава. Лекарите казват, че няма никаква причина да се плашим.

— О, Господи? Защо не съм при вас?

Тя положи слушалката и видя *причината*, поради която не бе при тях.

Алисия стоеше на прага, лампата зад нея правеше нощницата прозрачна и Бет виждаше очертанията на тялото ѝ под нея. Вълна от смъртоносен бяс разтърси цялото тяло на Бет. Тази нейна снаха, това мекотело, тази лъскава кучка, която бе направила световна кариера благодарение на голотиите си, се бе нуждаела от юзда, която да озапти разпуснатото ѝ поведение. Ето, това беше причината, поради която Бет не беше при тежко болното си дете.

— Какво има? — запита Алисия. — Цялата си побледняла. Бет, ти трепериш цялата. Какво е станало?

— Клари се е разболяла от енцефалит. Гори в треска — изрече напрегнато Бет. — Тръгвам веднага, така че трябва да си уредя нещата и събера багажа. Мога да почна веднага, щом се върнеш в леглото.

СЪПРУГЪТ НА АЛИСИЯ ДЕЛ МАР СЕ СЪБИРА СЪС СЪПРУГАТА СИ НА МЯСТОТО НА СНИМКИТЕ В МАСАИ МАРА.

Вестник Нейшън, Кения, 6 февруари, 1980 година.

Алисия дел Мар и нейният съпруг, писателят Бари Кординър, очакват първото си дете някъде през май. Добри новини за брачната двойка с дълъг семеен стаж, но още един проблем за и без това обременения с такива „Баобаб“, който се снима в дивите местности на Кения. Известно е, че филмът вече е погълнал повече от 6 милиона долара над предвидения бюджет.

CBS, Вечерни новини, февруари, 1980 година.

Бюджетът се пука по шевовете си, докато страстите клокочат, а през това време „Баобабът“ на Харвард Продакшънс наближава третия си снимачен месец в Африка. Очаква се още по-голямо забавяне поради напредналата бременност на Алисия дел Мар.

Холивудски репортер, 8 февруари, 1980 година.

Компанията „Медстар“, финансираща „Баобаба“ на Харвард Продакшънс, изпраща на помощ двама продуценти, ветерани в бранша.

Дейли Варайъти, 11 февруари, 1980 година.

Един ландроувър спря рязко близо до малкия *краал*, издигнат за сцените на Алисия с хората от племето масаи, и от него изскочиха двама души с коренно противоположни физики. Дребничкият мъж с тесни рамене и оредяла сива коса носеше тъмен костюм, първият

досега на мястото на снимките, докато огромният му компаньон се беше вмъкнал в една набръчкана, но съвсем нова памучна рубашка.

Алисия се измъкна от грижите на гардеробиерката и застана до отворената врата на трейлера.

Бари се изправи до нея.

— Кой са тия? — запита той.

— Никога не съм ги виждала.

Определено не са туристи. Та кой турист ще се домъкне в резервата с официално облекло?

Бари плъзна ръка покрай талията ѝ, галейки корема ѝ.

— Чудя се дали... дали не ги е изпратил Ланг.

Той я пусна.

— Какво Ланг?

— Когато беше тук, заплаши Максим и Хеп, че ако не ускорят работата, ще изпрати свои хора.

— Искаш да кажеш кучета пазачи?

— Точно така.

Бари вдигна един лъскав бележник в найлонова подвързия. Той прониза двамата мъже с остър и продължителен поглед и започна бързо да пише.

Водеше си дневник. Алисия, която беше дълбоко благодарна от реакцията му при вестта за детето, се бе издигнала до щастлива гордост, повече от доволна, че съпругът ѝ си бе намерил някакво занимание. (Няма нищо по-досадно от това човек да се озове на мястото на снимки без никаква работа.) По цял ден скиташе из околността и бърбореше със сценичните работници, електротехниците, дърводелците, помощник-режисьорите, оператори, скриптерки, изпълнители на второстепенни роли, а на вечеря ставаше инициатор на най-оживени дискусии с братовчедите си на тема закъснения и проблеми с работата.

Първата среща на новопристигналите с Хеп и Максим стана същата нощ в главната палатка. Пол Трапани, едрият мъжага с буйна коса и памучна рубашка, се отпусна назад на стола си; обилно наръсен с диаманти златен *Пиаджет* украсяваше ръката му, държаща бутилка бира *Тъскер*. Той не беше споменал нищо друго за себе си освен името

си, така че връзката му с *Медстар* не ставаше много ясна. Все пак мъжът с костюма, Херолд Джоунс, ги беше информирал, че е вицепрезидентът на компанията и неин ковчезник.

Джоунс почука с показалец по снимачния график, който преди малко бе разгънал върху бюрото на Максим.

— Мистър Ланг е разработил графика така, че да можете да приключите снимачната дейност на това място до деветнадесети февруари.

— Вие, естествено, разбирате — каза Хеп, — че ни давате на разположение само една седмица. А на нас ни трябва най-малко още дванадесет дни.

Той се придвижи до разписанието, закрепено за брезента, разделящ палатката на две, като посочи:

— Тази поредица от сцени ще ни отнеме най-малко четири дни, ако не и повече. Всичко може да се случи, когато имате работа с толкова много животни и необучени статисти.

— Мистър Ланг специално спомена тази поредица. Той счита, че тя е напълно излишна.

— Тя ще бъде осъществена извън рамките на първоначалния кредит — изрече Хеп с все същия спокоен тон. — Това е нашият начин да съобщим на публиката, че тя гледа епичен филм.

— По наша преценка разходите по снимането й ще възлизат на един милион — каза Джоунс.

— Искам това да се разбере ясно — изрече Хеп. — Епизодите остават. И това не подлежи на обсъждане.

Херолд Джоунс оправи очилата си.

— Мистър Ланг ме помоли да ви предам неговото уважение и изключително висока оценка на вашия талант. Все пак *Баобабът* имаше предвиден снимачен график от шестдесет и шест дни, което представлява единадесет седмици, а вие вече сте надхвърлили достатъчно определеното време. А ви остават и снимките в Англия.

— Казах на Ланг, че може по всяко време да ме смени — изрече с леден глас Хеп.

Джоунс погледна съдружника си.

Трапани се приведе леко напред и столът изскърца под тежестта му.

— Мистър Ланг е вложил цяло състояние в този филм, Кординър. И вие ще го завършите. И след една седмица се вдигате от Африка.

— Можете да предадете на шефа си, че ние вече снимаем възможния най-голям брой епизоди на ден и все още съумяваме да поддържаме качеството.

— По-добре открийте начин да свършите всичко това в рамките на седем дни — каза Трапани. — Защото точно толкова ще останем тук при местните юнаци.

— Ние? — запита Хеп.

— Вие, аз, Джоунс и останалите двеста души.

Джоунс, който през това време лъскаше усърдно очилата си, вдигна глава.

— Двеста тридесет и четири — каза той.

Трапани пийна глътка от бирата и после обърса устата си.

— Нещата, както ги виждам аз, Кординър, стоят така: *трябва да сритате всички тия дебелогъзи идиоти с астрономически хонорари, ако искате да си свършите работата. Край на всичките ви размотавания.*

Хеп заплашително пристъпи към Трапани.

Максим бързо се намеси.

— Ще направя всичко възможно след седмица да пътуваме за Англия.

* * *

Клиф Камрън бе приключил участието си в снимките десет дни по-рано и вече беше в Лос Анджелис заедно с целия си антураж, където правеше филм за *Парамаунт*. Джоунс и Трапани заеха палатката, която той беше освободил. Всяка вечер двамата се замъкваха в палатката с радиостанцията и Джоунс изпращаше доклад до Найроби, откъдето по кабел съобщението биваше изпращано до Лас Вегас. Толкова и толкова страници от сценария са заснети, толкова и толкова метри от филма са проявени.

Максим беше навсякъде, правейки всичко възможно и невъзможно, за да бъде спазен натрапеният им график.

Не му се наложи да увещава Алисия да бъде точна. От деня, в който бяха пристигнали Джоунс и Трапани, тя бе отписала плановете си за къси работни дни. Въпреки просмукалата се и в костите ѝ умора, тя ставаше сутрин преди пет за грима, а две нощи се снима и след десет. Не можеше да контролира нервите си и претърпя три сравнително слаби кризи за една седмица, но всеки път се пришпорваше и се връщаше на снимачната площадка след по-малко от половин час. В известен смисъл това изнурително темпо дори ѝ беше от полза, защото нямаше никакво време и енергия да се трови от дълбокия разрив на връзката си с Хеп.

Финалните сцени от поредицата кенийски епизоди бяха заснети сред изобилие от специални ефекти, оръжейни изстрели, гейзери от взривове, гигантски сблъсък между армията от бойци масаи и актьори, облечени като бели ловци.

На осмия ден след пристигането си Джоунс и Трапани заедно с главните фигури в *Баобаба*, се качиха на самолет за Лондон. (Екипът, който не успя да получи разрешение за работа в Англия, се връщаше в Калифорния с чартърен самолет.)

Алисия отпиваше от топлото кафе, което ѝ бе донесла стюардесата, и не можеше да надвие унинието и мъката си.

Снимките с английски интериор щяха да бъдат направени в студиото на *Пайнууд*. А за тези навън, които по график бяха първи, Хеп и Максим бяха наели околностите на един малък семеен замък в Съсекс. Английският снимачен екип беше настанен в евтин, но модерен хотел в крайморския курорт Уъртинг, докато висшият ешелон отседна в една реставрирана стара странноприемница, близо до мястото на снимките.

Тежки бури се развихриха и паднаха големи студове, докато снимаха останалата част от филма.

Разбудена от кашлица, Алисия тъкмо протягаше ръка към кутията със стафидени пастили за смучене, когато телефонът изведнъж иззвъня.

— Алисия... ти ли си? — прозвуча гласът на девера ѝ в слушалката.

В този час телефонът беше лош вестител. Тя седна в леглото.

— Ървинг, какво се е случило?

— Клари... — Гласът му изчезна и в продължение на няколко секунди се чуваше само шумът от неспирния дъжд. — ... почина преди няколко часа.

— О, Ървинг, толкова ми е мъчно. Бедната, бедната Бет. Как го понесе?

— Не много добре. Мила, дай да поговоря с Бари.

Бари, който се бе приучил да спи, докато сутрин будеха жена му по телефона, хъркаше леко.

Тя го докосна по ръката.

— Ммм?

— Ървинг се обажда — прошепна тя. — Клари е починала.

Бари рязко се изправи на лакът и сграбчи слушалката.

— Ървинг, нямах и представа, че енцефалитът е бил извън контрол. — Тишина. — Да, но ако можехме да се разграничим, бихме

видели, че в края на краищата на Клари — на теб и на Бет — ви е спестено неизмеримо страдание.

Дълга тишина.

— Да, точно така понася нещата тя. — Бари въздъхна. — Тя открай време си е била такава.

Поредното дълго мълчание.

— Разбира се, това не е никакъв проблем.

Той подаде обратно слушалката на Алисия, после постави очилата си и скочи от леглото, смъквайки бързо фланелената си пижама.

— Какво има, Бари?

— Бет отказва да разговаря с когото и да било, дори и с Ървинг. Разбрахме се, че ако има някой, който би могъл да ѝ помогне, това съм аз. — Бари трескаво навличаше бельото си. — Може ли да се обадиш на летището и да ми резервираш място за ранния полет на TWA? И помоли рецепцията да ми уреди кола от снимачния екип. О, и ми пригответи четката за зъби и бръснарските принадлежности.

Закръглен като шамандура в топлите си вълнени дрехи под непромокаемия шлифер, той сграбчи туристическия сак, който тя набързо беше събрала, и червения бележник в найлонова подвързия, в който си водеше бележките за продукцията на филма. *За Бари болестите и проблемите на кръвните му роднини бяха над всичко, дори това да причиняваше болка на Алисия.* Изпълнен с тревога за сестра си, той изпрати въздушна целувка на жена си и изхвърча през вратата.

Алисия се върна в леглото, но не можа да заспи. Съзнанието ѝ беше обсебено от образа на едно хубаво, червенокосо дете в пурпурни панталонки и яке от кадифе да скача по добре поддържаните пътеки на двора им, дете, надарено с толкова талант и интелигентност, следвано от униформена медицинска сестра. И изведнъж, едно розово бебе се появи върху образа на Клари. Алисия издуха енергично носата си, но двойното изображение отказваше да изчезне.

Тя извъртя възглавницата си. *Спи, спи* — каза си тя — *В пет и петнадесет ще те събудят по телефона. Заспивай.* Накрая светна лампата и вдигна слушалката, като помоли сънливия дежурен на рецепцията да я свърже със стая 37, която се намираше от другата страна на покрития с чакъл двор.

— Кой е? — запита Хеп.

— Хеп, реших, че трябва да те събудя. Клари е починала само преди няколко часа. — Алисия си помисли, че колкото и да беше трагичен поводът, това вече я правеше член на фамилията; никой друг не можеше да събуди друг член по това време, за да му съобщи тъжната новина. — Ървинг се обади преди малко.

— Клари? Кога се е случило?

— Преди няколко часа.

— Не знаех, че е толкова болна.

— Никой не знаеше — каза Алисия. — Бет е много зле. Само преди минута Бари потегли за Щатите, за да бъде до нея. Ще кажеш ли на Максим?

Обаждането ѝ с нищо не бе успяло да разсее напрежението ѝ. Тя се отправи, кашляйки, да вземе витамин С и някакъв антихистамин. Беше застанала до аптеката, когато на вратата се почука.

— Аз съм — обади се тихо Хеп.

Половината таблетки от витамин се разсипаха в мивката. След седмици учтиво отчуждение какво търсеше Хеп в нейната стая? И то посред нощ! Загрижена повече от всякога за външния си вид, тя придърпа реверите на синия си пенъоар до шията и отиде до вратата да свали верижката.

Беше обул маратонки и наметнал непромокаемо яке. Тя бързо отмести погледа си от дългите му мускулести и загорели крака.

— Прозвуча ми страшно отчаяна по телефона — каза той. Това беше първата му забележка, касаеща личността ѝ от онзи катастрофален ден, когато Ланг бе станал свидетел на пълния ѝ провал в сцената със съблазняването в конюшнията.

— Това е заради настинката ми — каза тя. — Много мило от твоя страна, че дойде, но не трябваше да го правиш. Вън е същински ад.

— Алисия, виж... знам, че между нас всичко е свършено, но какъв е смисълът да се заблуждаваме един друг? Ти ми се обади, защото просто вече нямаше накъде.

Тя поклати глава в отрицание, после се отмести от вратата.

— Чувствам се много зле — призна тя.

Той я последва във всекидневната на апартамента ѝ.

— За какво искаш да разговаряме?

— Тъкмо си мислех — тя почервения цялата — за бебето.

— Нещо не е наред ли?

— Ами ако излезе като Клари?

— Клари беше единствена като явление.

— Те биха били първи братовчеди, дори още по-близки, защото Бари и Бет са близнаци. Двуййчните близнаци не се различават по нищо от които и да било други брат и сестра — каза той. — Ървинг ми каза, че докторите определили болестта ѝ като остра хронична детска психоза и че нямало дори и най-малък признак проблемът да е генетичен.

— Да, знам... Но Бет изпитва ужас само от мисълта за друго дете. — Тя сложи една подсладена таблетка в устата си. — Нали не мислиш, че реагирам прекалено емоционално?

— Малко — каза той. — Но за три часа през нощта това е съвсем разбираемо.

Тя се усмихна слабо.

След малко той проговори.

— Ще отида за погребението.

— Хеп, но това е лудост! Джоунс и Трапани...

— Да се шибат. Бет е моя братовчедка и аз не мога да я изоставя.

— Но новият график...

Хеп я прегърна.

— Не можеш само да си представиш колко ми тежи, че аз съм мижитурката на Ланг. Когато се бръсна направо не мога да се гледам в очите.

— И аз ще бъда там — каза Алисия и отново кихна.

— Ти какво? — запита, без да вярва на ушите си Максим десет минути по-късно.

— Отивам на погребението. И си спести приказките. Нищо не е в състояние да промени решението ми.

— Хеп, аз и без това се чувствам абсолютно лайно за това, че те въвлякох в цялата тая мръсотия. Но истината е следната: ти отиваш в Лос Анджелис и губим още три дни.

— Билетът ми вече е заверен. Също и този на Алисия.

Звездата и режисьорът на *Баобаба* стояха с Бет и Ървинг сред потъналите от скръб родственици в мемориалния парк *Хилсайд*, когато малкият бял ковчег се спускаше в калифорнийската земя редом до плочата от базалт, белязала последното убежище на Клара Фридман Кординър.

Хеп и Алисия не бяха заявили съседни места нито за първия, нито за втория си полет. При завръщането им в Лондон, след като сигналът за затягане на коланите угасна, той се придвижи през сектора първа класа, за да седне на съседното до нея празно място.

— Мислех, че трябва да ти го кажа, преди да е станало — каза той. — Когато се връщахме с колата от погребението, Мадлен ми предложи да се разделим окончателно.

Алисия усети изведнъж как я завладява неусещана до този момент слабост и зачака Хеп — режисьорът — да ѝ подсказе как точно да реагира.

— Мадлен умее да подбира момента — каза тя и в същия миг осъзна, че забележката ѝ беше евтина и плоска.

— Всъщност тя се оказа много порядъчна. Нямахме никакви взаимни нападки.

Самолетът рязко се наклони и внезапният проблясък на слънцето превърна очите му в безцветни и мъртвешко сиви.

— Хеп, съжалявам страшно — каза тя.

— Така ли? — Съчувствената близост, зародила се между тях от предната нощ в апартамента, се бе оказала твърде ефимерна.

— Искаше ми се нещата да се развият в твоя полза.

— Така е от много дълго време — каза той.

Налягането в ушите изведнъж се усили поради настинката ѝ. Той се върна на мястото си, а тя се приведе напред и притисна с всички сили длани към слепоочията си.

За интериорните снимки на *Баобаба* се преместиха в Лондон. Снимачният процес приключи в края на февруари с шумно парти в *Пайнууд*. Алисия, която бе играла на заснемането на последния епизод в състояние на пълна безчувственост поради тежките дози

антихистамини и успокоително за кашлицата, се върна направо в хотела си. Празненството мина без нейното участие.

На следващата сутрин *Дейли Мирър* в синхрон с негативната оценка за *Баобаба*, запитва: *Толкова ли мрази британците Алисия?*

След като се прибра, тя прекара цяла седмица в леглото, като кихаше непрекъснато, когато не спеше. Дори и след като оздравя, пак продължаваше да спи минимум по десет-единайсет часа на ден. Бари излизаше сутрин дълго преди тя да се събуди; беше взел под наем офис в една стара сграда в Бевърли Хилс, любимо свърталище на писателите. И една сутрин тя, крайно изненадана го видя да ѝ носи кафето в леглото. Той остави чашката върху нощното ѝ шкафче и приседна в края на леглото до нея.

— Скъпа — каза той и замълча многозначително.

Тя се протегна и запита:

— Да?

— Продадох статия на *Ню Йоркър*.

Тя се сети, че беше първи април, и се зачуди дали не си прави майтап с нея, но възбуденото му лице говореше точно обратното.

— *Ню Йоркър!* — извика тя и седна в леглото. Възбудата му в миг се предаде и на нея. — О, Бари, това е вълшебно. Та това ти беше мечта открай време, да им продадеш твой материал.

— Това е документално. Посветили са почти целия брой на мен.

— Цялото списание! Бари, направо умирам! Върху това ли работеше в офиса си?

— Да.

— За какво става дума?

Бари стана от леглото.

— За филмовата индустрия — каза той.

Тъй като до този момент не беше споделял абсолютно нищо с нея във връзка с творчеството си, тя нямаше причина да подозира зад набързо изръмжания му отговор нещо друго, освен обичайната му мнителност.

Първи април поднесе още изненади.

Алисия бе поканила Хуанита на вечеря. Сестра ѝ пристигна с такси.

— Защо не те докара Салвадор? — запита я Алисия, докато я водеше към изнесените от къщата столове.

В този момент Хуанита рухна върху един метален стол и се разрева. След малко хълцанията се поуспокоиха и тя успя да обясни, че Салвадор си имал някаква изрусена блондинка, която била най-малко на шейсет и пет години.

Алисия успокои сестра си и после я помоли да се върне при нея в къщата.

— В края на краищата бебето има нужда от леля и от моя страна — каза тя.

Хуанита отказа, без да спира да плаче.

— Само ме върни пак на старата ми работа.

Когато Алисия заупорства, че тя има нужда от близък човек, а не от прислужница, Хуанита издуха носа си.

— Алис, изслушай ме. Познавам Бари. Само да чуе истината за произхода ти, за мама и за селските работи, повярвай ми, ще загуби всичкия си ентузиазъм за бебето.

Алисия въздъхна дълбоко, припомняйки си първоначалната реакция на Бари, с която бе посрещнал вестта, че ще става баща.

— Сигурно си права — призна неохотно тя.

Същият ден следобед Хуанита се настани на старото си място в къщичката зад кухнята.

Няколко дни по-късно дойде една лимузина и откара Алисия до студиото, за да преснемат няколко епизода в едър план. Докато колата пътуваше на изток към *Магнъм*, тя се разкъсваше между противоречивите си усещания за щастieto, което щеше да изпита от присъствието на Хеп, и ужаса от пропастта, която той неизбежно щеше да постави между себе си и нея. Не беше го виждала, откакто се бяха разделили в Лондон. Той се беше прибрал два дни след нея и оттогава се бе заровил в една от монтажните зали на *Магнъм* със сто часа заснет и проявен материал, който трябваше да сведе до комерсиалните три часа.

Но пък за сметка на това през цялото това време бе чувала името му много пъти.

Откакто бе раздухана новината за раздялата му с Мадлен, пресата бе отразила достатъчно почтено събитието. Известните факти бяха твърде оскъдни, защото нито Хеп, нито Мадлен бяха изтъкнали някаква причина за раздялата си и защото никога до този момент не бяха се карали и се бяха разбирали чудесно. Зашеметената фамилия Кординър се губеше в хиляди догадки за развода.

Хеп я чакаше с един малък снимачен екип в осми павилион.

Алисия бе облякла новите си панталони за бременни жени, а отгоре бе сложила костюма си — една светлобежова памучна рубашка, която поради напредналата си бременност бе разкопчала на гърба.

Заснемането на двата епизода им отне по-малко от час и Алисия наметна едно широко шотландско сако да скрие голия си гръб.

Хеп се появи пред прожекторите.

— Алисия, мога ли да говоря с теб?

Напълно изненадана от инициативата му, тя изтърси първото нещо, дошло ѝ на ум.

— Няма ли да се връщаш в монтажната?

— Ако толкова бързаш...

— Не, изобщо не бързам. Ела да идем в гримьорната.

Там тя наля кафе, извади един пакет нискомаслено мляко от портативния хладилник и го добави към кафето. Осъзнаваше отлично, както впрочем и той, че цялата тази церемония бе, за да прикрие смущението си. Той изчака тя да седне.

— Отивам в Заир — каза той. — В медицинския център.

Тя кимна.

— Кога?

— Вдругиден.

Тя тъкмо отпиваше от чашата си. Млякото попадна в ноздрите ѝ и тя безпомощно се разкашля. Той пое чашата от ръката ѝ.

Алисия се овладя и изтри потеклото по брадичката ѝ мляко.

— Хеп, та ти си на средата на монтажа.

— Джоунс и Трапани обитават офисите ни — каза той.

— Чух за това. — Тя беше чула и още нещо; и се беше свивала от страх заради неговия категоричен отказ да покаже каквото и да било от

първоначално проявения материал на дуото от *Медстар*. — Но ти не можеш да оставиш монтажа в ръцете на други хора.

— Защо да не мога?

— Защото никога по-рано не си го правил.

— Е, този път не е така.

— Хеп, ти се самоосъществи в *Баобаба*. Ти си единственият, който познава целия заснет материал.

— Просто исках да си вземем довиждане.

— А какво ще кажеш за Максим? Той разчита на теб. Ти никога не си подвеждал когото и да било.

— Мислил съм за всичко това — проговори Хеп с равен глас; лицето му обаче оставаше уморено и тъжно.

— Но това съвсем не е в характера ти.

— А може би е — каза той.

Тя внезапно проумя, че връщането ѝ при Бари почти го е прекършило.

— Хеп, разбирам, че сега се намиращ в страшно трудно положение; разводът и всичко останало. Но изчакай поне докато оправещ суровия материал.

Тя се ненавиждаше за умолителната нотка в гласа си.

— Хай Кели — това беше главният редактор — може да свърши същата работа вместо мен.

— Толкова ли не разбираш? Защо ме караш да крещя? — Страхът я накара да заговори на висок глас. — Първо отказваш да покажеш филма, после прекратяваш...

— Аз не съм незаменим...

— Но ти се изправяш срещу Ланг!?

— Вече съобщих на Клийфелд, че заминавам за центъра.

— Няма да ти позволя да го направиш!

Сивите му очи се впиха в нейните.

Тя се смути и внезапно проумя как изглежда в неговите очи: една силно изнервена, в напреднала бременност бивша любовница с размазан грим и залян с мляко пуловер, навлечен набързо върху разкопчана блуза.

Той застана до вратата.

— Пази се, Алисия — каза той.

В паметта ѝ остана образа му с уморено лице, повдигнал ръка в прощален поздрав.

Бет седеше в детската всекидневна. Очите ѝ бяха отворени, но лицето ѝ беше отпуснато и безизразно, като че ли беше заспала. Беше наистина парадоксално, но само в тази стая, където нищо не бе променено, обградена от лавици, отрупани с недокоснати играчки и останалата недовършена паяжина от макраме — осезаем свидетел за Клари — тя можеше да се откъсне от разяждащите я самообвинения. Напрягна се при шума от кола, обръщаща на входа, но после си спомни, че подобни шумове вече не можеха да предизвикат пронизителните писъци, нестихващи с часове.

— Бет? — извика Бари от площадката на първия етаж.

Тя наклони глава и се заслуша за друг глас. Ако Алисия беше с него, щеше да му каже, че има ужасна мигрена и не иска да се вижда с никого. Колкото и да се стремеше да поддържа социалните си контакти — до този момент дори и не беше ѝ минавала подобна мисъл през главата, — тя вече не можеше да търпи присъствието на снаха си.

Стъпките на Бари отекнаха по стъпалата. Беше сам.

— Бет, къде си?

— Тук съм — обади се тя.

Лицето ѝ възвърна част от розовината си. Тя хвърли поглед към огледалото в стаята. Оттам я наблюдаваше жена, навлязла в средната си възраст, с изкривено от горест и мъка лице за починалото си дете.

Бари я целуна по бузата.

— Твърде много време прекарваш в стаята, Бети.

— Това е единствената стая в цялата къща без телефон. — Защо не ми се обади, че идваш? Щях да те изчакам и щяхме да обядваме заедно. Какво има?

Бари стискаше дебела синя папка под мишницата си.

— Моята статия за *Ню Йоркър* — обяви той гордо.

— О, Бари. — Тя го прегърна. — Това е направо невероятно. За по-малко от година си написал роман и тази статия.

— Минахме я цялата с редактора, но първият ѝ читател освен нас си ти.

— Благодарна съм ти за това — изрече меко тя.

— Ще отида до градината, докато я прехвърлиш — каза той. И се втурна надолу по стълбите.

Открай време се чувстваше ужасно несигурен, наблюдавайки някой да чете работите му и най-вече, когато го изтъпанчваха по телевизията, докато обсъждаха с някакъв умник режисьор тънкостите на даден сценарий.

Бет приседна на най-горното стъпало на стълбището към първия етаж и отвори папката.

СЪЗДАВАНЕТО НА ЕДИН МНОГО ИЗСТРАДАН ФИЛМ

Дори и в страната на неограничените сделки и безгранични самомнения иновациите поддържат творчеството повече отколкото парите, филмът със свръхраздут бюджет на име „Баобаба“ е пример точно за това.

Братята Кординър продуцират (Максим) и режисират (Харвард) заедно проникновен и завладяващ филм за пръв път след петнадесетте години, изминали от бомбата на екрана, наречена „Скитания“. При последния си, предстоящ да бъде пуснат по екраните на кинотеатрите филм, подкрепян от една наистина бездънна мина в зелено, двамата посрещнаха своето Ватерло.

Никакви представители на масмедииите не бяха допуснати до мястото на снимките в Африка, но вездесъщите холивудски кореспонденти интервюираха членове на снимачния екип и актьорския състав в Найроби, в чиито разкази се вплитаха ревовете на лъвовете и тези на ръководния екип на продукцията. Рена Барет, жизнерадостно изцвърча на цяла Америка информацията си от трета ръка за това с какво се занимават звездите Алисия дел Мар и Клиф Камрън в негостоприемната, но предразполагаща към секс пустиня.

Поради моята роднинска връзка с трима от четирите главни лица, моят репортаж се явява нещо повече от

обективно отразяване на събитията...

Бет, която бе станала майстор в скоростното четене по време на работата си в литературния отдел на *Магнъм*, прехвърли по най-бърз начин седемдесет и трите страници, върху които беше разположен текстът.

Дълбоки бръчки се бяха врязали в челото ѝ, когато прелисти и последната страница.

— Е? — Бари бе застанал на долната площадка и я гледаше с онова свое изражение на лицето си, съдържащо агресивност, примесена с нескривано нетърпение.

— Кой друг, освен теб, го е чел?

— Казах ти! Освен редакторите, ти си единственият човек! — Той тръгна нагоре по извитата стълба, спирайки на предпоследното стъпало. — Ако не ти харесва, защо не ми го кажеш?

— Защо трябва да бъдеш толкова чувствителен, когато стане въпрос за работата ти?

— От западното до източното крайбрежие всички са единомисленици, че това е живо, увлекателно, честно, подробно...

— Бари, тук не става въпрос за качество. Написано е великолепно. Но толкова ли не можеш да видиш какво си направил? Героите от повествованието ти не са измислени характери, това са живи хора, членове на нашето семейство.

— Признавам, че съм необективен.

— Ти показваш Хеп като някакъв его манияк, готов да потроши милиони фута филмова лента, само и само да покаже какъв велик режисьор е. Според теб той прахосва цяло състояние, само и само да постигне ефект, който ще мине незабелязан от широката публика, но да натрие носа на *Медстар*. Под перото ти Максим се появява като някакъв шут, майстор на изтъркани остроумия, който би свършил в някой гараж за продажба на употребявани коли, ако баща му не е шеф на *Магнъм*. Ти подчертаваш особено факта, че и двамата са продали душите си на мафията, за да могат да осъществят този свой проект.

— Филмът *Баобабът* беше финансиран от *Медстар* — цитира той по памет, — филмова компания със седалище Лас Вегас, чийто главен акционер е Робърт Ланг. Ланг, синът на Бартоломео Ланцони,

основателят на хотел *Фабуладор* в Лас Вегас, е финансова опора на братята от доста дълъг период. Договорът за филма е оформен и сключен от ПД Зафарано, тежкия, натруфен със скъпи костюми холивудски агент, любител културист. Съвсем неслучайно Зафарано е братовчед на братята Кординър, както е свързан и с мис Дел Мар чрез брака ѝ с автора на статията. Така че на практика целият ръководен състав е роднински...

— Бари, само се вслушай в тона, който използваш.

— Добре, а ти какво си очаквала? Обичайният подмилкващ се съзлив тон ли? Та това е *Ню Йоркър*?

— Но ти си ги прокълнал всички! Не само Максим и Хеп, но и ПД — той звучи, все едно че се е измъкнал от страниците на *Кръстникът*. А пък... — гласът ѝ секна.

Тя не можеше да се насили дори да произнесе името на Алисия. Но Бари бе описал много цветисто жена си като най-пъклената филмова звезда, която оставя снимачния екип и актьорския състав да се пържи на снимачната площадка, докато тя сладко се търкаля в леглото.

— ... един цял брой на *Ню Йоркър*, който, в случай че не знаеш, се счита за последна инстанция на общественото мнение. О, Бари, та ти дори не намекваш, а тръбиш, че *Баобабът* е най-гигантският филмов крах на десетилетието... неуспех... Кой се нуждае от подобна реклама?

Бари дръпна папката от ръката ѝ и хукна надолу по стъпалата.

Бет затича след него.

— Бари, не си тръгвай, моля те! Опитай се да видиш как можеш да го промениш!

— Това, което прочете, е окончателният вариант! Точно това ще излезе в списанието.

Той дръпна тежката входна врата и я затръшна след себе си.

Бет остана в продължение на минута пред изобилието от розова гола женска плът на Рубенс, а скръбните ѝ очи, втренчени във вратата, бяха като тези на жената от картината, съзерцаваща следите от погром.

ПД си мажеше топено сирене върху парче хляб, докато през това време възрастната и закръглена сервитьорка майсторски им наля от

двете канички, които държеше в двете си ръце — на него кафе, а на нея мляко с какао. Бет го беше поканила на закуска в *Nate 'n' Al's*, свърталище в Бевърли Хилс, предпочитано от филмовото братство.

Бет изчака сервитьорката да се отдалечи и станала внезапно сериозна, сведе очи към чашата си.

— Бих те поканила у дома на вечеря с Ървинг, но ми се стори, че ще е по-добре, ако си поговорим насаме.

— Разбирам те. Казвай какъв ти е проблемът?

— Видях статията на Бари за *Ню Йоркър*.

— Каква е темата?

— Не знаеш ли?

— Бари открай време си е много потаен. По същия начин като Хеп, щом стане дума за монтажа... между другото, знаеш ли, че е отказал да демонстрира дори и един-единствен епизод?

— Да, чух за това.

— Тогава пък това дори няма да го повярваш. Тази сутрин на разсъмване ми се обади, за да ми каже, че заминава за Африка, в здравния си център.

— Свършил е с монтажа? Толкова скоро?

— Ами. След като зарязва всичката работа, събужда ме и то преди шест часа, за да ми каже, че след един час самолетът му излита. Просто ей така!

— Много е разстроен, поради развода — каза Бет. — А Бари пък ми е сърдит.

ПД въздъхна.

— Как можаха тия две момчета, на които нищо им нямаше, да се превърнат в такива неврастеници?

— *Баобабът...*

— Нито дума повече за филма! — прекъсна я ПД. — Бет, дай ми почивка, моля те. Навсякъде ми проглушават ушите, филмът, та филмът! От *Медстар*, от Максим, от всичките ми така наречени приятели. До гуша ми дойде от *Баобаба*!

— Точно за това става дума в статията на Бари. За създаването на филма.

ПД подскочи като ужилен и топеното сирене се размаза около гладко обръснатата му брадичка.

— Господи!

— Докато е бил в Кения и Англия, очевидно си е водил доста бележки.

Челото на ПД се покри с пот.

— Окалял ли ни е?

Тя погледна встрани.

— Това е подробен доклад за създаването на филма.

— Добре си е изпълнил поръчката. Кого споменава?

— Всички.

— Мен? Ланг?

— Всички — повтори тя.

— Какво казва за Ланг?

— Занимава се с произхода му. Споменава истинското име на Барт и неща от тоя сорт. Нищо незаконно; сигурна съм, че адвокатите са прочесали текста с най-ситния гребен. Но той, става въпрос за Ланг, е показан като почитател, страшно запален от шоубизнеса. И, освен това, прекалено наивен, загдето е позволил на Хеп да раздуе до такава степен бюджета на филма.

— Искаш да кажеш, че го е показал като пълен кретен, така ли?

— Има една фраза — *Groupie*^[1] от Лас Вегас.

— Света Богородице!

ПД пристигна в Лас Вегас рано същата вечер. Докато обясняваше и малкото, което му беше известно за статията на Бари, той се мъчеше да гледа Ланг в очите непрекъснато, което му се отдаваше много трудно.

— Мисис Гоулд беше ли уверена, че материалът оскърбява достойнството ми?

— Каза, че в статията се споменавало само, че вие живеете в Лас Вегас и че притежавате *Фабуладор*. — ПД изкара с усилие белозъбата си усмивка. — Което не нарушава никакъв закон.

— Това не ме ли прави смешен в очите на хората? Мистър Зафарано, предупреждавам ви, че ме напуска всякакво чувство за хумор в момента, в който искат да ме направят за смях.

— Не съм чел статията. Само разбрах за нея тази сутрин. Телефонирах на агента на Бари в Ню Йорк да ми изпрати копие в Лас

Вегас със специална поща, все едно за мен. След като я прочета, ще обмислим какво да правим.

— Кога ще пристигне?

— Очаквам я всеки момент. Пратих човек да вземе пощата още на летище *Кенеди*.

Ланг отиде до бюрото си и включи един скрит интерком.^[2]

— Пристигнало ли е нещо за мен от Ню Йорк?

— Преди около десет минути, мистър Ланг — обади се млад женски глас.

— Изпратете ми го горе, моля ви.

Само след секунди един нисичък и смугъл човек, облечен в червено сако с емблемата на хотел *Фабуладор*, изскочи от асансьора, връчвайки с уважение един дебел кафяв плик.

Ланг го отнесе до бюрото си, срязва го с ножа за хартия и после си сложи очилата. Листове прошумоляваха един след друг по изтърканата кожена мушама върху бюрото му. Поведението му с нищо не показваше дали материалът го беше разгневил, или не.

ПД полагаше усилия да не се върти върху стола и да не надзърта.

Когато Ланг най-после приключи с четенето, той се отпусна назад, загледан в преплетените си пръсти. ПД би дал цяло състояние да можеше само да зърне с едно око напечатаните страници, но той познаваше добре Ланг. Трябваше да изчака собственото си копие.

Дребният стенен часовник звънко отмери кръгъл час.

Накрая Ланг вдигна глава.

— Има ли някакъв начин да заглушим цялата работа? — запита той със стържещ глас.

— Това беше първият въпрос, който зададох на Карл Балдъф; представителя на Бари за Източното крайбрежие. Той каза, че след като няма клевета или злословия, неговият съвет е да не се занимаваме повече с тая работа. Ако не излезе, ще се вдигне голям шум. За... е, за хотела и за връзките на чичо Барт. Но ако вие откриете действително нещо очернящо, ще се опитам да накарам ония в *Ню Йоркър* да го махнат.

Ланг се изправи и застана пред студената камина. Изразът на лицето му беше нормален, но очите му бяха странни. Зениците се бяха свили до почти незабележими точки, сякаш разгневеният му мозък бе отделил наркосекрети.

ПД уплашен промърмори:

— В известен смисъл, шумът около статията би могъл да помогне на филма.

— Доколкото разбирам, Харвард Кординър вече е на път за Африка.

— Той е заминал? Вече? — възкликна ПД. — Та той ми се обади сутринта, за да ми каже, че ще заминава.

— Не е необходимо да ви обяснявам колко зле ми се отразиха своеволията му при снимането на *Баобаба*.

Бет беше споменала, че Бари бе изкарал Ланг пълен дилетант затова че не бе успял да държи Хеп под контрол.

— Вярно, надхвърлиха бюджета — изрече успокояващо ПД. — Но веднъж да тръгне филмът по екраните и касите на кинотеатрите да почнат да се пълнят, дотам ще ни е с тревогите.

— Значи сте видели филма?

— Хеп не го е показал никому. Това е негов стил на работа. Той е режисьор звезда, с темперамент, и довежда нещата до край.

— Не съм. И при други негови филми е бил повече от небрежен с последните неща около редакцията и монтажа. А сега просто зарязва всичко.

— Този Хай Кели е страхотен филмов редактор — изрече ПД и вече съмнително отвори образа си с носната си кърпичка потта от челото и врата си. — А и Максим е там.

— Мистър Зафарано, Харвард Кординър е Ваш клиент. Предлагам ви да му обясните, че е длъжен да се върне и да си довърши работата, за която е подписал договор с мен.

— Аз вече го молих да остане. — ПД повдигна безпомощно рамене. — Каза ми, че се е вкиснал. Има много сериозни проблеми, в момента се разделя с жена си.

— Личният му живот не ме интересува.

— Повярвайте ми, мистър Ланг, с него се познаваме още от детинство; в такова състояние като това, в което е изпаднал, досега не съм го виждал. По мое мнение е по-добре, че не ни виси на гърба.

Ланг не откъсваше погледа си от него. Под тези странни и немигащи очи ПД се видя принуден да прокара още веднъж кърпата по челото си.

Ланг отведе поглед.

— Благодарен съм ви, че ме предупредихте за тези неща съвсем своевременно — каза той с почти топъл тон. — И аз съм съгласен с вас. Най-добре е да оставим *Ню Йоркър* на мира.

Той съпроводи ПД до асансьора.

Когато се качи в самолета, ПД вече бе забравил ужаса, който изпита във *Фабуладор*, когато Ланг бе осъждал Хеп. Той се поздравяваше за успешното отстраняване на тази толкова опасна за братовчед му ситуация.

Макар че когато пристигна в Лос Анджелис времето бе напреднало доста и изпитваше остър глад, направо отиде в офиса.

Големият плик от Ню Йорк лежеше върху бюрото му.

Докато прехвърляше набързо написаното от Бари, той разбра защо Ланг бе толкова бесен на Хеп.

Гневът на ПД обаче беше отправен към Бари. Никога до този момент ПД не беше изпадал в такъв свиреп гняв. Тялото му бе напрегнато като пред смъртоносна схватка, а умът му беше като в треска, сякаш се беше озовал в капана на горски пожар. Как можеше това жалко драскаческо лайно да каже такива неща за него, за семейството му! Ако в момента Бари се озовеше пред него, той щеше да го удуши, без да се замисли, и това не беше само празна закана. Той телефонира на Бари, но оттатък се обади телефонният му секретар. Впоследствие ПД никога не успя да си припомни точно нещата, които бе крещял в слушалката на телефона. После, за да предотврати каквато и да било неразумна постъпка от своя страна, той се втурна към малкия вътрешен офис, оборудван като малка гимнастическа зала, и блъска железата, докато целият стана вир-вода и нямаше повече сила за нищо.

Не каза никому нищо за статията — не можеше дори и да си помисли за нея, без да го обземе онзи убийствен гняв. От този момент нататък избягваше Бари.

[1] Groupie — момиче, почитателка на известна рок група или други популярни личности, което ги следва и се надява на сексуални контакти. — Б.ред. ↑

[2] интерком — система за вътрешна комуникация в сгради, самолети, кораби и др. — Бел.ред. ↑

Притеснен от очевидно негативната реакция на Бет спрямо статията за списанието и ужасен от дългото словоизлияние на ПД, изпълнено с нецензурни заплахи (той още на момента го изтри от телефонния си секретар), Бари бе обзет на свой ред от ужасната мисъл да не би *Шпионинът* да провокира същото отвращение или гняв. Шпалтите от издателя щяха да пристигнат някъде в средата на април. Той имаше нужда от уединение, за да може на спокойствие да ги прочете и да изхвърли всяка дума, която можеше да възбуди нечие недоволство. Езерото Ароу беше безлюдно поради сезона, планинската област — пустинна и той успя да направи резервация за едно отдалечено бунгало без телевизор и телефон.

Издутият кафяв плик пристигна на четиринадесети април, няколко дни след като Хеп бе отпътувал за Африка. Бари запрепуска от колата до къщата си и обратно, тъпчейки в багажника ръкописите си, шпалтите, пълен комплект химикалки, портативната си електрическа *Олимпия*, тухлата която представляваше пълният *Уебстър*, тематичния речник на *Роджет*, два пакета с хранителни продукти и едно голямо печено пиле, приготвено специално за него от Хуанита.

Буря бе навяла няколко инча сняг по шосето за Ароухед и в последната минута Алисия си спомни за одеялата и тежката ловна куртка, която носеше, докато бяха в замъка си във Франция. Бари нетърпеливо форсираше двигателя на колата, но тя отиде да му ги донесе.

Докато гледаше как колата се отдалечава по стръмната криволичеца уличка, Алисия чу някакъв тънък глас, който не можеше да бъде друг, освен нейният, да изрича умоляващо: *Бари, върни се, не си отивай, Бари.*

Същата вечер канал Z щеше да излъчи *Пурпурната кралица*. Алисия изпитваше силни болки в краката, чувстваше се самотна и потисната, така че реши да си повдигне настроението, като хапне

картофена салата в леглото, докато гледа класическото изпълнение на Марлен Дитрих. Очаквайки времето за филма, реши да гледа новините. По-късно щеше да ѝ се струва като сън това, което бе чула.

Говорителка беше една красива ориенталка.

Току-що получихме една експресна вест чрез „Асошиейтед Прес“ от Африка. Съобщава се, че тялото на холивудския режисьор Харвард Кординър, три пъти кандидат за Оскар, е било намерено сред останките на един автомобил в една отдалечена област на екваториален Заир.

Това не е вярно — помисли си обезумяла Алисия, но вече дишаше по онзи трескав начин, предвестник на кризата, която се появяваше сега по съвсем конкретен повод. — *Не може да съм я чула да произнася тези думи!*

— ... *Кординър основа медицински възстановителен център в Заир, страна от Третия свят, като често пътуваше до него. Съвсем скоро завърши „Баобаба“, филм, който предстои скоро да видим по екраните, с Алисия дел Мар и Клиф Камрън в главните роли. Съобщава се, че жителите на едно близко село са открили овъгления автомобил с тленните останки на Кординър в него.*

Овъглени!

Алисия потрепера конвулсивно.

Овъглени...

Навремето, когато още не беше навършила пет години, Мей Сю я беше наказала за това, че ѝ беше прекъснала увеселението, като бе задържала няколко секунди ръката ѝ над запалената газова лампа. *Това ще те научи да стоиш вън, когато ти кажа да стоиш навън.* Сега, десетилетия по-късно, Алисия още усещаше болката, пронизваща дланта ѝ, а ноздрите ѝ се изпълниха с мириса на изгоряло месо.

Ще ви държим в течение на всяка нова вест. А сега да се върнем на Хъмфри Шоу за днешните новини от стоковата борса...

Гласът внезапно секна. Алисия бе изключила телевизора с дистанционното управление. Тя се втурна срещу телевизора и се стовари върху него с цялата си тежест; остра болка прониза рамото и коремните ѝ мускули, после залитна в коридора с крака, внезапно толкова омекнали, че щеше да падне, ако не се беше облегнала на стената.

— Алис? — Изплашеният глас на Хуанита прозвуча гръмко в ушите ѝ. — Да не е бебето?

— Хеп...

Хуанита остави подноса на килима.

— Ти си задъхана. Пак са те налегнали ония лошотии. Ела, ще те придружа до леглото.

Алисия се остави на Хуанита да я отведе в стаята ѝ. Тя рухна върху леглото и заплака.

Хуанита приседна до нея и я обгърна с ръка през раменете.

— Кажи на твоята Нита какво не е наред — изрече успокояващо тя.

— Хеп...

— Какво Хеп?

— ... телевизията... новините... изгорял в кола...

— Не! — извика Хуанита. — Не е вярно, и аз гледах в кухнята. Не чух нищо...

— Близо до... рехабилитационния център...

Телефонът извънтя. Хуанита вдигна слушалката.

— Резиденцията на семейство Кординър. Не, сега не е в състояние да разговаря. Не. Няма никаква информация за никакъв инцидент! — Тя затръшна слушалката, оставяйки телефона отворен. — Не знам как са се добрали до този номер — каза тя, а сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Сега вече вярваш ли ми? — запита задавено Алисия.

— Той ме питаше дали е вярно, така че може би не е.

Забележката на Хуанита, предназначена да я успокои, вдъхна надежда в душата на Алисия.

Може би е жив. Да. Той е жив.

Неочаквана сила се вля в тялото ѝ. Тя скочи на крака и закричи между вратата на гримьорната си и прозореца. Бебето енергично зарита в нея. Тя обаче не го усети.

— Алис — обади се несигурно Хуанита, — ела си легни.

Алисия закричи още по-бързо.

— *Съобщава се* не означава, че това непременно е истина, нали? А и освен това говорителката каза, че било автомобилна катастрофа. А ти знаеш какъв страхотен шофьор е той. Досега не е имал дори и произшествие; даже и там по ония страшни серпантини, където онези

откачени италианци карат като луди със сто мили в час. Веднъж ми беше казал, че в Заир движението по пътищата свършва с Киншаса — това е столицата. Как би могъл да пострада при нещастен случай? Ти си напълно права.

— Аз... аз само казах, че не е задължително да е вярно — въздъхна Хуанита.

— Но ти си права!

— Алис, изглеждаш ужасно, никога досега не съм те виждала да изглеждаш толкова ужасно.

— Трябва да разберем всичко.

— Помисли си за бебето.

— Максим трябва да знае.

Разтрепераните ръце на Алисия не успяваха да отворят бележника на страницата с буква К. Хуанита избърса носа си, сложи си очилата и го отвори вместо нея.

Телефонът на Максим даваше заето. Настойчивият показалец на Алисия неспирно набираше номера.

— Сигурно и той е обезумял като нас.

— Но разбира се! — Очите ѝ трескаво заблестяха. — Ще трябва да отида при него.

Максим, който се бе отказал от самостоятелността си и се ползваше от компанията на една много известна „нефтена“ наследница, си беше купил вила на *Сполдинг Драйв* срещу висшето училище в Бевърли Хилс. Беше успял да обезкуражи всичките си посетители, включително и роднините си. Алисия си бе записала адреса му в бележника си само защото ѝ се беше наложило да получи една подписана версия на договора си за *Баобаба* от него.

— Ще трябва да почакаме до сутринта да дойде Джизел — обади се Хуанита.

Джизел, която прислужваше през деня, караше автомобила им. Алисия не беше сядала зад волана от деня, в който се бяха прибрали от снимките.

Тя беше вече в спалнята си и измъкваше отвсякъде портмонета и чанти от всякакъв размер и вид, като трескаво ги отваряше и захвърляше в търсене на ключовете за колата. Внезапно си спомни, че беше пхнала комплект ключове в една от кутиите за скъпоценности. Тя сграбчи ключовете в шепата си и се втурна в студената вечер както

си беше с развлечения халат от бяла коприна. Хуанита се настани в ягуара до нея, без да спира с протестите си. В долната част на стръмния участък колата се разтресе, изскочи за миг от асфалта, блъсна се в бордюра и отново се върна на пътя.

— Алисия, внимавай! — извика Хуанита.

Алисия продължаваше да не забелязва нищо около себе си. Хуанита се опря на арматурното табло и я замоли да намали скоростта, докато колата подминаваше червените светофари и стоповете, без да спира. Пред жилището на Максим Алисия закова спирачките. Остави двигателя да работи и заряза Хуанита в колата. Втурна се към жилището на Максим, натискайки звънеца и блъскайки вратата с юмруци.

Вратата се отвори и на прага застана бос и гол до кръста млад мъж с чаша в ръка. Гръдта му беше мускулеста и обезкосмена, а зъбите бели и равни.

Тя го загледа обезумяла. Той се държеше съвсем естествено. Дали не беше сбъркала адреса? Той отвърна на погледа и тя изведнъж проумя как изглеждаше в неговите очи: жена в напреднала бременност с къс халат, обути в домашни чехли, с несресана и блестяща черна коса, падаща върху раменете ѝ.

След миг мъжът я позна и извика:

— Хей, Макс, ела да видиш кой ни е дошъл на гости.

Максим се появи в рамката на вратата, завързвайки дълъг халат около костеливото си тяло. Трепна и се изчерви целият, като я видя. После неизбежната сардонична усмивка изкриви тесните му устни. Не я покани да влезе.

— Е — каза той. — Колко приятно е да видиш Алисия дел Мар, майка на бъдещ Кординър.

— Максим, трябва да говоря с теб.

— Не съм в много подходящ вид за социална благотворителност, но може би си се спряла на мен да те откарам до родилния дом за благословеното събитие като посредник между двамата бащи — възможностите са две, нали така?

Жестокият тон на Максим бе провокиран от залавянето му в ситуация, от която той най-много се опасяваше. Алисия обаче беше дълбоко разстроена, за да чуе и проумее думите му.

Младият мъж смутено извърна поглед и от двамата, като промърмори:

— Е, аз си тръгвам, момчета.

Алисия посегна към ръката на Максим.

— Какво си чул за Хеп?

Максим се дръпна назад.

— Не е длъжен да ми дава отчет, уважаема госпожо. Или пък Бари.

— Но защо си оставил телефона си отворен?

Страните на Максим поруменияха.

— Изглежда, че нещо не съм разбрал правилно — каза той. — Страхувам се, че изпуснах нишката на разговора.

— Колата му била открита близо до здравния център.

Усмивката на Максим в миг се стопи.

— Колата?

— Тя каза, че била изгоряла, а той бил намерен вътре, но тя каза само, че така се съобщавало.

— Коя, по дяволите, е тази тя?

— Говорителката по телевизията. Казаха го по новините.

Той я изгледа със същото изражение на злобна ненавист, с което тя беше възнаградила говорителката и после отиде до телефона.

Затаила дъх, тя го проследи да набира номера.

— Джесика, ти ли си? — запита той. — Максим се обажда. Дай да говоря с татко.

Лицето му в миг се вкамени.

Дългото му тяло се разтърси и тя дочу дрезгав, накъсан шепот:

— О, Господи... — последва дълга пауза. — Така ли? В коя болница? Номерът? — Той се разрови в един бележник и после го захвърли на пода. — Обади се и кажи на мама, че веднага тръгвам.

Тя го запита, докато затваряше телефона:

— Какво е станало?

— О, нищо особено — изрече Максим, пародирайки собствения си тон. — Татко се гътнал малко от някакво ударче, защото братчето ми се поопекло в колата си, и това е всичко.

— О, Хеп... Не!

— А единственото нещо, от което в момента нямам нужда, си ти!

— Настина ли са го идентифицирали?

— Тялото му. Брат ми е мъртъв. Мъртъв. — Сълзи бликнаха и се стекоха по хлътнолото лице на Максим. — Той трябваше да монтира тоя шибан филм! И знаеш ли защо замина за Заир, тоя шибан Заир? Заради теб! Не знам какво си му сторила, по дяволите, но той страдаше с цялата си душа!

Максим я изблъска назад и затръшна вратата.

Заради теб! Не знам какво, по дяволите, си му сторила, но той страдаше с цялата си душа по теб!

Тя рухна на колене и повърна върху един бодлив кактус.

Бари отключи входната врата. Бе с рижава четина, набола по лицето му.

— Алисия — извика той. — Свърших всичко. Коректурите пътуват за Ню Йорк.

Никой не се обади; и от прислужниците нямаше никой.

Той се запъти към спалнята. Там подът и леглата бяха отрупани с разхвърляни дрехи и един малък куфар, подреден до средата, разтворен върху леглото. Огледа се зашеметен. В болницата ли беше заминала? Но нали датата на раждането беше 17 май? Започна да набира номера на лекаря ѝ, когато в същия момент зърна бележката върху нощната масичка.

Бари, заминавам за Заир да видя какво мога да разбера за Хеп. Хуанита е с мен.

Защо ѝ трябваше да ходи до Африка, когато бебето — неговото бебе — щеше да се роди само след месец? И каква беше тая работа с Хеп?

Той — помисли си Бари. — Пак тая проклета Оса!

— Трябва да тръгваме — каза Хуанита.

— Не мога — отвърна апатично Алисия.

Бяха в най-големия апартамент на хотел *Норфолк* в Кения. Макар да беше рано следобед, завесите бяха спуснати, защото Алисия беше още в леглото.

— Не ядеш нищо. Само лежиш и гледаш втренчено. А след тричетири седмици ще раждаш.

— Хеп е тук, в Африка.

— Алис, той е мъртъв — изрече несигурно Хуанита.

— Знам. Но той е погребан тук, в Африка.

Хеп често бе споделял желанието си да бъде погребан в градината на здравния център или поне така Арт Клийфелд — доктор Артър Клийфелд — бе съобщил по радиото на опечаленото семейство. Това желание, казваше Арт на всеки, беше истинска благословия, имайки предвид бързото разлагане на тленните останки в един горещ и влажен климат. Арт подробно бе разказал на Алисия за простата погребална церемония, ръководена от един епископален свещеник.

Когато бе съобщила по радиото на центъра, че се намира в Найроби и възнамерява да ги посети — едно пътешествие, което включваше малък самолет, автомобил, тръскащ се по неотъпканите пътища, плюс два ферибота с неустановен график — Клийфелд бе настоял той да дойде в *Норфолк*. Младият чернобрад лекар бе останал с нея до късно след полунощ.

— Той се е прибирал — обясни й Клийфелд. — Беше до Лунда, едно селце на тридесет километра от центъра, за да закара соево брашно. Недостигът на протеини е страшен в тази област и аз правя всичко, което е по силите ми, за да убедя жените да добавят соя в тестото, когато правят пошо, това е тяхно диетично ястие, нещо от рода на овесена каша.

— Колко време престоя в Лунда?

— Той пристигна там в същия ден. Мислех, че ще прекара нощта в селището.

— Защо, след като селцето е толкова наблизно?

— Трябва да имаш предвид, че сега сме по средата на сезона на тропическите дъждове. Пътищата на много места са заблатени. Хората просто не пътуват нощем.

— А той защо го е направил?

— Сигурно защото не си е дал сметка какво прави... Ти го познаваш, той никога не изпитваше страх. — Клийфелд се почеса по брадата, сякаш да си даде почивка, докато измисли следващото изречение. — Има само едно нещо, което ме тревожи. Аз самият се натъкнах неочаквано на изгорелия джип. В Заир новините се разпространяват бързо. В тази област практически няма телефонни линии, така че аз самият не съм наясно как става така, но това е факт. Готвачът трябва да е научил по някакъв начин и ми го каза.

— Не ти ли се стори това многозначително?

— Да, в началото, както ти казах. После чух, че някаква група кенийци, все важни клечки, обикаляла наоколо.

— Че има ли някаква разлика?

— Когато се случи нещо с някой чужденец, местните власти държат това да не се разгласява, така че всеки си държи устата затворена.

— Всеки?

— Казват му субординация.

— Не възнамерявам да ти устройвам кръстосан разпит — въздъхна Алисия. — Но просто не мога да повярвам, че е мъртъв.

— Трудно е да го приеме човек. Беше толкова жизнен, весел мъж. Но аз лично приготвих тялото му за погребението, Алисия. Той е мъртъв.

— Знам как го изживяваш — каза Хуанита. — Нали след като малкият ми Пит си отиде и аз исках да умра. Но ти ще си родиш детенце. Ако не искаш да се връщаме в Лос Анджелис, не можем ли да отидем във Франция? Бихме могли...

Дълбока въздишка се откъсна от гърдите на Алисия. Внезапна болка преряза тялото ѝ.

Хуанита трескаво се приведе над леглото, убедена, че това беше само началото. От момента, в който бе научила за смъртта на Хеп, нямаше ден, през който на сестра ѝ да ѝ бяха спестени безмилостните симптоми.

Това беше третият за деня, рекорд. Хуанита разхлаждаше с мокри кърпи разкривеното и плувнало в пот лице на сестра си. Разбираше, че нейните сили вече бяха недостатъчни, за да се справи със ситуацията. След малко Алисия заспа и тя отиде до рецепцията. Никога през живота си не бе изпращала телеграма. Неспособна да различи или прочете дори и дума, тя напъха очилата си в джоба на престилката, обяснявайки на внезапно неясното лице на дежурната, че била взела не тези очила, които трябвало, и следователно се нуждаела от помощта ѝ, за да съчинят и изпратят телеграма до съпруга на мис Дел Мар, мистър Бари Кординър, в Бевърли Хилс.

По негова молба носовият женски глас прочете още веднъж текста:

Мис Дел Мар болна в хотел Норфолк, Найроби, Кения стоп. Казва, че има нужда от помощта ти стоп. Хуанита.

Когато Бет му бе съобщила за нещастния случай в Заир, мъката на Бари бе толкова силна и искрена, че той се почувства пречистен от дребнавите чувства, които хранеше срещу своя мъртъв братовчед. И въпреки това, като чу съобщението за втори път, усети как ушите му пламват от унищожителен гняв.

— Искате ли да получите писмено копие? — запита носовият глас.

— Не е необходимо — каза той. Да ходи при нея, как пък не.

— Сигурен ли си, че си взел всичко? — запита Бет, оглеждайки чантата на Бари, която съдържаше целия му багаж.

— Ще я върна само след три или четири дни.

Той отстъпи встрани, за да направи път на една арогантна млада двойка, натоварена с пътни чанти с емблемата на Дисниленд, да се качи в самолета.

— Когато носих Клари, бях толкова внимателна. А тя, хукнала по света в деветия месец.

— Стига си се тревожила, Бет. Алисия има и една хубава черта. Тя е силна. Издръжлива е като кобила першерон.

Кожата около очите му бе потъмняла от умора. Последната седмица почти не беше мигнал заради коректурите на *Шпионина*, а последната нощ изобщо не беше затварял очи. Мъката му по Хеп се усилваше и от чувството за вина. Всичките му злобни забележки скоро щяха да видят бял свят в *Ню Йоркър*.

— О, Господи — изрече Бет с нисък и пламенен тон. — Какво не бих дала да имам това бебе!

Прозвуча и последното подканяне към пътниците да заемат местата си и прощалната целувка на Бари успя малко да разсее мъката

й.

Красивото младо момиче на рецепцията, която напомняше на Лионтайн Прайс, изрече с извинителен глас:

— Съжалявам, мистър Кординър, но мис Дел Мар не е при нас.

— Но това е невъзможно! Вчера получих телеграмата й.

Тя завъртя към него таблото.

— Третият ред отдолу, сър. Виждате ли? Освободи стаята преди два дни.

— Сигурно е в болницата — реши той. — Ще позвъня.

— Аз не съм била тогава тук, вие разбирате, но ние, естествено, коментираме всичките си гости знаменитости. Тя отпътува за летището Ембакаси.

Самолет на Луфтханза се канеше да отлита и летището гъмжеше от почервенели като раци германски туристи, също както и от обичайните кенийци в дашики и азиатци, чиито съпруги напомняха безкрили пеперуди в ярко обагрените си сарита. Бари се блъскаше от гише на гише. Всяка от продавачките естествено знаеше коя е Алисия, но никоя от тях не я беше виждала. Накрая се намери един носач на багаж, който работил до касата на *Ер Франс* предния ден и видял една жена в напреднала бременност с голяма шапка, която напомняла на Алисия. Тя била придружавана от една доста по-възрастна жена с очила и двете отпътували за Париж.

Бари кацна на летище *Шарл Де Гол* след близо два дни непрекъснато пътуване, с подути глезени и нерви, обтегнати до краен предел от безсънието и тревогата. Алисия, тази лекомислена кучка! Не можеше ли поне да му остави някакъв адрес? В Найроби той се бе уверил, че Франция беше крайният пункт по маршрута ѝ. Но къде ли се намираха? В замъка? Някъде в Париж? Докато преминаваше през паспортния контрол, той реши да започне търсенето от *Плаза-Атене*, парижкия хотел, предпочитан от Алисия. Но когато стигна *Периферик*, обиколното шосе на Париж, той попадна на истинско стълпотворение от коли и реши да смени посоката. След петнадесет минути напрегнато каране успя да стигне първия разклон, след което пое с пълна газ към Белвил-сюр-Лоар.

Докато вкарваше колата в двора на къщата, слънцето се показва иззад облаците. *Добро знамение*, реши той и вече не беше изненадан, когато видя вратата на новия им гараж отворена, а вътре едно тъмнозелено пежо, чийто номер подсказваше, че е взето под наем.

Той блъсна входната врата и извика:

— Алисия?

Гласът му отекна в голия и студен коридор. Никой не се обади. Той отново извика, но резултатът бе същия. Тъкмо щеше да излезе навън, за да се увери дали не му се бе привидяла колата в гаража, когато отгоре се разнесоха нечии стъпки.

Хуанита се появи на долната площадка.

— Какво правиш тук? — запита грубо тя.

Той беше толкова изненадан от тона, в който нямаше и следа от предишната ѝ сервилност, че усети челюстта си да провисва. Но тогава справедливият му гняв избухна, подсилен от двучасовото му пътуване от Париж.

— Това е най-глупавият въпрос, който някога съм чувал. Ако размърдаш малко мозъка си, може би ще си спомниш за телеграмата,

която ми изпрати. Как е жена ми? Къде е тя?

— Тя не иска да вижда никого в този момент — каза Хуанита, без да помръдне и на милиметър от мястото си. С ръце на хълбоците си и разкрячени дебели крака, тя му напомняше на лъвица от Масаи Мара, бранеща леговището си.

Той стигна стъпалото под нея.

— Обиколил съм цялото земно кълбо и нямам намерение да разреша на някой да се изпречи на пътя ми!

— Никога не е било тайна, че нямате особено високо мнение за мен, но не си го изкарвайте на нея.

— В спалнята ли е?

— Моля ви, мистър Кординър. — Хуанита беше смутена. — Не можете ли да изчакате поне няколко минути?

Той се промуши покрай нея и се втурна нагоре по стълбището, отбелязвайки, че единият от подменените парпети беше прекалено бял. Мислено обвини Алисия за това несъответствие. Ако не го беше накарала да се вдигне чак в Африка, за да оповестят новината за бебето — дали наистина беше негово? — той щеше да си остане тук и да държи под око зидарите.

— Поне ми позволи да я предупредя, че си дошъл — замоли се след него Хуанита.

Бари със замах дръпна вратата на спалнята.

Алисия лежеше върху високото старомодно легло с няколко възглавници, изправени зад гърба ѝ. Тя дишаше учестено със затворени очи, раздутото ѝ тяло се повдигаше и спадаше с всеки неин дъх.

Страхът се стовари върху Бари с такава сила, че той залитна и се облегна върху касата на вратата. Не беше вземал уроци за пренаталните състояния на жените; ограничените му познания се изчерпваха с произведенията на Толстой, и възпаленият от безсънието му мозък бе направил прибързаното заключение, че съпругата му вече бе започнала да ражда.

— Къде е докторът? — запита шепнешком настойчиво той.

— Тя няма нужда от доктор — отвърна Хуанита.

— Но тя ражда!

— Още не.

Приписвайки забележката ѝ на прислужническо невежество, той изръмжа:

— Аз ще му се обадя. Кой е номерът му?

Хуанита не му отговори. Беше застанала до леглото и изстискваше мокра кърпа, с която изтри бледото и потно чело на Алисия.

Тя отвори с усилие очи, поемайки поредната глътка въздух и го видя. На лицето ѝ се изписаха болка и унижение.

— Изчезвай! — процеди тя през стиснатите си зъби.

Той се измъкна в коридора. Сега вече не беше толкова уверен, че са почнали родилните мъки. Тя можеше също така да се намира в някакъв остър стадий на някакво белодробно заболяване от рода на пневмонията. И в двата случая имаше нужда от квалифицирана медицинска помощ. Но на кого трябваше да се обади? И как можеше да обясни какъв е проблемът, след като не си го беше изяснил?

Хуанита знае как стоят нещата, каза си той.

Внезапна умора го връхлетя, докато се тътреше надолу по стъпалата. Направи си толкова силно кафе на еспресо машината, че сърцето му заподскача, и зачака в библиотеката, която всъщност му бе служила като кабинет. Накрая Хуанита слезе при него.

— Съжалявам, че ви наругах така, мистър Кординър — изрече разкаяно тя. — Но когато мис Кординър изпадне в такова състояние, тя не търпи никого около себе си.

— Какво не е наред?

— Ами... тя ще ви обясни. Моли ви да се качите горе.

Алисия лежеше върху оправеното легло. Беше сменила дрехите си, а лицето ѝ беше като крехък бял порцелан. Напомняше му за една от онези напълно облечени кукли, с които навремето жените са украсявали възглавниците си.

Господи, колко е ефирна — помисли си той. — *Малка и крехка*.

Защото за Бари силата на Алисия беше крайъгълен камък в техните взаимоотношения. От първата им среща в кафето на *Шип* в Уестууд, той я бе възприел като неизменно здрава, смел борец с безкомпромисни навици. Нито веднъж до този момент не му беше хрумвало, че и тя е подвластна на всички онези физиологически и психологически страдания, на които бяха податливи всички жени. Тази негова представа за жена му като непобедимо и кораво момиче му

беше позволявала и да се обляга на нея, и да я пренебрегва, когато му отърваше.

А сега, застанал до леглото ѝ, той усети как устата му пресъхва. Нещо сякаш сграбчи вътрешностите му и ги усуква в безжалостна хватка. Образите на Алисия, с които бе живял толкова много години, се трошаха и разпадаха необратимо на хиляди късчета.

— Не понасям никого до себе си, когато изпадна в такова състояние. — Гласът ѝ беше вял, апатичен.

— Хуанита ми каза, че това не е свързано с бременността.

— Просто не мога да си поема дъх, това е всичко.

— Сладка моя, това, на което станах свидетел, е значително по-лошо от безобидната хипервентилация.

— Това се нарича остър пристъп. Случва ми се, когато работя.

— Затова ли понякога бягаш от снимачната площадка?

— Как мога да допусна някой да ме види в такова състояние?

— Сега в момента не си на работа — посочи той.

— Нещата се влошават с всеки изминал ден, откакто научих за смъртта на Хеп.

— Защо нито веднъж не си ми споменала за тия кризи? — запита я той, неспособен да потисне мисълта си за това колко малко от душевните си преживявания беше споделял самия той с нея.

— Всичко, свързано с тях, не е за гледане.

— Какво ще кажеш за някой психиатър?

— Опитах с един, преди години. Не помогна. По-късно направих опит и с една психоложка. Известно време имах полза от нея.

— Сега имаш нужда от някаква терапия.

— Каква полза? Хеп е мъртъв. Той е мъртъв.

Главата ѝ клюмна безсилно върху струпаните възглавници и видът ѝ стана още по-крехък.

Бари приседна на ръба на леглото и я улови за крехката ръка.

— Скъпа, той беше уникална личност. Честен, с достойнство, почтен. През целия си живот съм мечтал да бъда като него.

Тя издърпа ръката си.

— Така ли?

Устните на Бари се изкривиха надолу под напора на сълзите, които до този момент не бе успял да пролее за смъртта на Хеп.

— Аз го обичах и му се възхищавах..., но винаги съм му завиждал, понякога просто завистта ми ставаше непоносима. Дълго преди още да те срещна, аз го гледах с очите на завистливо чудовище. Не защото беше богат, бял англосаксонски протестант, а защото беше неизмеримо почтен, щедър и храбър. И след като ти и той... Почувствах се толкова недостоеен. Как се осмелявах да му съпернича, аз, на мъж като него? Аз... аз си помислих, че бебето беше негово.

— Той също.

Бари чу признанието ѝ, но въпреки това сълзите за мъртвия му братовчед не искаха да спират.

През остатъка на следобед той имаше чувството, че мозъкът му е залепнал за горната част на черепа му. Странно усещане, което приписа на продължителното си безсъние. Но каквато и да беше причината, той за пръв път успя да види истината във взаимоотношенията си с Алисия.

Героичното му решение да остане женен за нея се бе оказало в крайна сметка смехотворна грешка. Те не можеха да бъдат заедно.

И въпреки всичко, колкото и да беше парадоксално, никога до този момент не беше изпитвал по-голяма нежност към нея.

Остана седнал до леглото ѝ, пушейки лула след лула, докато ѝ разказваше как това бе подбудило бедното му и слабо его да стане неин съпруг и колко благодарен ѝ бил, загдето тя издържала семейството в началото. Той дори сподели срама си, че я е оставял тя да върши и къщната работа. Каза ѝ, че се възхищавал от куража ѝ още от първия ден на съвместния им живот, когато се справила с управителката на мотела. Каза ѝ, че ако не била тя, щял да се пропие съвсем и да влезе в гроба. Каза ѝ, че тя била най-красивата жена, която някога бил виждал.

Когато се налагаше да коментира, тя просто вяло поклащаше глава, сякаш нямаше сила да изрече дори и дума. Липсата на реакция обаче не обезкуражи потока на самопризнания.

Нищо не можеше да го спре.

Пред нея се развиваше историята на брака им през очите на единия партньор.

Той помоли Хуанита да донесе вечерята му в спалнята. Алисия потопи лъжицата си в кремсупата, жест, който след малко секна. Той се нахвърли върху храната. Тъкмо приключваше с десерта, когато Алисия се задъха.

— Изчезвай! — простена тя, гълтайки жадно въздух.

— Скъпа, имаш нужда от доктор!

— Не! Изчезвай!

Той се втурна към кухнята и извика Хуанита. Сетне зачака на най-горното стъпало, където жестоко течение отвяваше дима от лулата му.

Обичайната му реакция, когато се налагаше да се вземат неприятни решения, беше да ги избягва, но сега той прие, че негово задължение е да поеме отговорността. *Алисия не може да остане тук, изолирана, само с мен и една неграмотна прислужница, която да се грижи за нея — разсъждаваше той. — Трябва да бъде под непрестанно лекарско наблюдение.*

Отиде до телефона да набере номера в Тур, който беше зърнал върху масичката.

След по-малко от час доктор Фошери вече беше в къщата. След като прегледа новата си световноизвестна пациентка, той дръпна Бари за ръката и го заведе на първия етаж. Не говореше добре английски. Изричайки бавно и високо думите, той изрази мнението, че е абсолютно наложително мадам Кординър да прекара остатъка от бременността си в частната му клиника за задържане.

— Няма да отида и толкова! — Алисия енергично обикаляше в кръг спалнята.

Бари вече бе заел мястото си в леглото.

— Скъпа, бъди разумна.

— И ти можа да извикаш тоя шарлатанин! И двамата решихте да ме поставите под ключ!

— Нищо подобно — изрече Бари по най-спокойния начин, на който беше способен. — Той ми обясни, че много от пациентките му, които живеят извън Тур, идват и остават в клиниката му преди да им дойде датата на раждане. Той мисли единствено само за бебето.

Тя заплака. Бари вдървено се изправи и я приближи — *раменете ѝ винаги ли бяха толкова крехки?* — и внимателно я заведе до леглото ѝ.

Когато угаси светлината, тя прошепна с глас, задавен от сълзи:

— Ти си прав. Не мога да рискувам живота на бебето. Но и не искам никакви болногледачки.

— Но кой ще се грижи за теб?

— Хуанита.

Той се търкулна на своята половина от леглото. В думите ѝ имаше смисъл; съвсем естествено беше нежеланието ѝ непознати хора да стават свидетели на бедственото положение, в което беше изпаднала Алисия дел Мар. Те можеха спокойно да продадат историята на някой клюкарски вестник.

— Остави на мен да уредя нещата — каза той и мигновено заспа.

На следващия ден след закуска тримата отпътуваха за Тур. Клиниката за задържане се оказа просторен частен дом близо до катедралата. Стаите се резервираха месеци предварително, но тъй като една контеса бе родила четвъртия си син преди да успее да напусне имението си в провинцията, то апартаментът на втория етаж бе останал свободен. Просторната спалня имаше в съседство малка всекидневна, където можеха да поставят люлка.

Същата сутрин доктор Фошери представи доктор Плон, психиатър с козя брадичка. Плон остана близо час, разговаряйки на официален английски с Алисия и стана свидетел на поредната криза. После се усамоти да се консултира с акушерката. Упорит привърженик на медикаментозната терапия, Плон поиска да използва фармацевтични средства, за да облекчи хипервентилацията, но Фошери решително отхвърли идеята, като каза, че това може да се предложи едва след като пациентката роди.

Накрая и двамата стигнаха до компромис, като се споразумяха за една минимална доза либриум.

Бари, който беше наел стая в хотел *Троа Ривиер Меридиан*, не виждаше никаква полза от предписания транквилизатор. Припадъците на Алисия продължаваха да се появяват на същите интервали и с неотслабваща сила.

На третия ден от постъпването на Алисия в клиниката, 30 април, над Тур се показа слънцето. По време на сутрешната визитация доктор

Фошери посъветва Алисия да седи край отворения прозорец на малката си всекидневна. Посрещаше Бари в креслото си, а Хуанита отнасяше хиацинтите и жълтите нарциси, като тактично ги оставяше сами.

Черен кичур падна върху челото на Алисия. Тя не направи опит да го отметне.

— Мислех си — изрече тя с отпаднал глас.

— За какво, сладурче?

Тя въздъхна.

— За нас. Всичко свърши, Бари.

— Да — съгласи се той. — Държахме се двайсет и толкова години. Никой не може да ни упрекне, че не сме положили усилия.

След дълга пауза тя запита:

— А бебето? Какво ще правим с бебето?

— Това е главната тема, разбира се.

— От мен трудно става майка.

— Сега си депресирана — каза той.

Тя му хвърли мрачен поглед.

— Скъпа, с времето може и да забравиш Хеп.

— Не мога, Бари. Никога не ще го забравя. А тия нерви... какво ще правя с тях? Това е много лошо за бебето.

Врабче кацна и запърха сред крехката зеленина на бръшляна до прозореца. Бари се втренчи в раздърпаната дребна птичка. За пръв път се замисли за бащинството. О, той често бе мечтал за детето, като неизменно пред очите му изпъкваше образа на момче, възседнало конче на въртележката в увеселителната градина на Санта Моника; вече пораснало, да яде фъстъци на стадион Доджър. (Бари ненавиждаше спортните прояви от всякакъв род и по негово лично мнение бейзболът беше невъобразимо скучен, но въображението му решително не искаше да се съобразява с това.) Неговата най-любима представа беше, все пак, за източен младеж, който скача на крака и аплодира бурно баща си, удостоен с *националната литературна награда*.

Сега, на мекото френско слънце, той за пръв път погледна реалността право в очите. Ако *Шпионинът* претърпеше неуспех на пазара, това означаваше да се откаже от прислугата и да сменя собственоръчно зацапани пеленки, будене в два часа през нощта, за да

нахрани бебето, повръщания. После идваше ред на вземането на ключовете за колата, остриите размени на реплики, употреба на наркотици и тийнейджърски секс.

— Не се подценявай — изрече той ободряващо. — От теб ще излезе чудесна майка. Самата Ерда.

— О, Бари...

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да го дам под нечие опекунство?

Тя скочи на крака и възкликна:

— Разбира се, че не! Кое те накара да го кажеш?

— Целият ни разговор.

— Дори и за миг не ми е минавало през ума да дам на някой друг детето си! Та как бих могла? *То е мое.* — Тя зачупи пръсти. — Но е нещо ужасно да бъдеш отгледан от лоша майка.

И изведнъж в паметта му изплува отчаяния глас на сестра му, когато се бяха сбогували на летището в Лос Анджелис. Какво беше казала тя? *Какво не бих дала да мога да имам това бебе!*

Този ден той вечеря в *Барьер*, ресторант в Тур с две звезди, чието предишно име беше *Льо Негр*. След обилното гювече, salmon en papillottes, деликатното бяло телешко и ефирното малиново суфле, той почувства нужда от разходка и тръгна покрай брега на Лоара.

Нероденото му дете не напускаше ума му, откакто беше излязъл от стаята на Алисия следобед. Колкото и да се опитваше да избегне неприятния факт, здравият разум му диктуваше, че тя не е в състояние да се грижи за бъдещото си дете. И тогава колкото и да беше немислимо, оставаше само той да се грижи за детето.

А кой беше Бари Кординър, че да поеме отговорността за едно безпомощно новородено?

Той се загледа обезсърчено в *Пон-Наполеон* без да вижда нито моста, нито отражението му в черните води на реката. В редките моменти на пълна самокритичност в душевното му огледало пред него се откриваше истинският Бари Кординър.

Алкохолик. Нещастен драскач, който без връзките на фамилията Кординър щеше да умре от глад. Син, прехвърлил синовния си дълг върху плещите на Бет. Неверен съпруг, чиито изневери рядко бяха нещо друго, освен сграбчване на жените за гърдите им и между краката, та да си го върне на Алисия. Наказание за това, че го караше да се чувства трето качество, какъвто впрочем по всяка вероятност си беше. Беше злоупотребявал с добрината ѝ и чувството ѝ за дълг, за да я държи настрана от далеч по-достойния си братовчед. (Все пак в своята болезнена почтеност той признаваше, че частична вина за това имаше и самата Алисия, чиято непреклонна лоялност я правеше неизменната му жертва.)

Аз не мога да се грижа за бебето. Това е невъзможно — реши той.

Сестра му, а не той, бе наследила гените, които съставляваха основата на чувството за отговорност за всяко живо същество.

— Бет, обажда се Бари.

— Къде си? Направо не съм на себе си. Обадох се в Норфолк. Казаха ми, че изобщо не си се регистрирал в хотела. И че тя е освободила стаята си.

— В Тур сме. Алисия е в клиника за задържане. Много е зле, Бет.

— Знаех си го! На нейната възраст да играеш толкова трудна роля в Африка, после онова препускане...

— Това няма нищо общо с бременността.

— Да не се получи седалищно раждане?

— Няма абсолютно никакви проблеми с бебето.

— Тогава какво не е наред?

— Тя, а-а, изглежда е в онова състояние, на което лаиците му казваме криза.

— Нервна криза?

— Да. Смъртта на Хеп ѝ нанесе много силен удар. Затова и постъпи отрано в клиниката.

— Буйстваше ли?

— Точно обратното. Повечето от времето е унесена и летаргична, като човек, изпаднал в дълбока депресия. И хипервентилационните ѝ атаки я морят.

— Сигурен ли си, че бебето няма мозъчни увреждания?

— Ще престанеш ли да опяваш? Не съм спец по предродова консултация. Наел съм най-скъпия местен гинеколог, който твърди, че всичко е наред! — След малко той добави. — Съжалявам, че избухнах, Бет, но съм под страшно напрежение. Алисия и аз решихме да се разделим.

— Сега?

— Бракът ни трябваше да приключи още преди много години.

— Да, знам това. Но сега? Когато тя е болна? И ще си има бебе?

— Да, бебето. — Той си пое дълбоко дъх и бързо заговори. — Бет, дори и най-малкото новородено усеща атмосферата около себе си. Не е достойно да товарим детето си още от първия ден с нашите проблеми. Би ли могла ти да поемеш грижите за известно време?

— Какво искаш да кажеш, какви грижи да поема?

— Аз, а-а, имах предвид, а-а, би ли могла да поемеш грижите по бебето, докато Алисия се почувства по-добре.

— Не.

— Какво?

— Казах *не*.

През целия си живот Бет бе гледала само да угажда на другите, а сега изведнъж го бе отрязала по такъв категоричен начин. Майка им често бе разказвала, че когато били малки, всеки път, когато той се тръшвал за някоя играчка, с която си играела Бет, тя веднага послушно му я подавала.

— Бет, ти не разбираш. Алисия не е в състояние да се справи с едно новородено. Моля те само да поемеш опеката над него, докато тя излезе от най-тежката фаза на депресията.

— Не. И да знаеш, че не е честно да ме молиш за това.

Той я дочу да подсмърча и разбра, че сестра му плаче.

— Съжалявам, Бети. Бях длъжен да се досетя, че и ти имаш свои собствени проблеми.

— Толкова ли не можеш да го проумееш? Аз отново ще се привържа изцяло, и тъкмо тогава ще дойде тя и ще си го вземе обратно. И ще разбие сърцето ми. Пак. Не мога да го направя.

Бари с трепереща ръка затвори телефона.

Същата нощ Алисия започна да ражда. Беше напълно изтощена физически и след двадесет и пет часа, точно когато доктор Фошери се канеше да прибегне към цезарово сечение, тя толкова бързо получи разкритие, че болката я прободеше като с нож. Агонизиращите ѝ крясъци се разнесоха из коридорите, докато я караха на носилка към добре оборудваната родилна зала. Фошери беше принуден да ѝ сложи маската с райски газ, след което ѝ инжектира солидна смес аналгетици.

Броени минути след като я положиха върху масата за раждане, новороденият ѝ син огласи с плача си залата.

На Алисия обаче тези минути ѝ се сториха цяла вечност.

Тя бе осъдена да преживее остатъка от живота си в един сумрачен свят, в който най-светлото нещо беше алената кръв на майка ѝ и пламъците, поглъщащи джипа на Хеп, свят, чийто единствен обитател беше смъртта.

Когато се пробуди, първото нещо, което видя, беше Бари, приседнал в края на леглото ѝ.

— Имаме си момченце — обяви гордо той. Тя още не беше изплавала от кошмарния свят и стъклените ѝ очи се впиха в лицето му.

— Момченце ли? — прошепна тя и въздъхна. — То е мъртво.

— То е абсолютно здраво. Здраво като камък. И има много здраво гърло.

Главата ѝ бавно се завъртя в отрицание.

— Сладка моя, то е при бебегледачката в съседната стая.

— Той е мъртъв...

Бари отиде в съседната стая. За да осигури спокойствие и уединение на Алисия, Фошери беше довел една грозна и едра медицинска сестра от Елзас. По молба на Бари тя донесе увитото в пеленки бебе, привеждайки го до възглавницата на майка му. Бебето отвори устица и нададе жалостив звук. Носът му беше все още посплескан настрани, но във всяко друго отношение си беше съвсем нормално бебе; дори и мъхестата му косица имаше червеникав оттенък.

— Това не може да бъде моето бебе... моето бебе е мъртво — Алисия заплака.

Плачът ѝ продължи толкова дълго, че Фошери се видя принуден да извика Плон, колегата му психиатър с козя брадичка. Макар че анестезията още не беше се разнесла, Плон започна лечението си.

Бари отново я посети същата вечер. Леглото беше събрано до седнало положение. Алисия се бе изправила в него, но лицето ѝ беше отпуснато, сякаш беше заспала.

— Сладур? — прошепна той.

Тя се втренчи в него, опитвайки се да фокусира погледа си.

— Събудих ли те? — запита той.

— Не — прошепна тя отпаднало.

— Видя ли момченцето ни?

— Дали съм го видяла?

— Но знаеш, че е наред?

— Така мисля. Бари, така са ме упоили, че направо не знам какво става около мен.

— Другият лекар — той не успя да събере сили да спомене специалността на консултанта — обясни, че раждането е било съпроводено с изключително силни травми. Предписа лечение с медикаменти, и... също и за затрудненията ти с дишането.

— Не усещам нищо, нито мога да мисля. Сякаш мозъкът ми е обвит с някакво лепливо вещество... — Гласът ѝ съвсем заглъхна.

— Трябва да поспим — каза той и излезе от стаята.

На следващата сутрин тя го изгледа с недоумение, без да го познае.

— Здравей, сладур — каза той.

Тя притвори очи.

Хуанита се суетеше отвън до вратата, а на широкото ѝ лице беше изписана тревога.

— Позна ли ви, мистър Кординър?

— Тя, ааа, не ми обърна много внимание.

— Тя е така още от сутринта. И думица не продумва. Тия хапчета, дето ѝ ги дават... не са хубаво нещо.

— Откога си станала такъв спец по фармакология? — запита я той с груб глас, за да заглуши собствените си страхове.

След това ѝ връчи цветята — този път жълтите нарциси бяха повече — и закрачи с достойна походка по коридора и стълбището. Слязъл долу, той хукна като луд към съседната къща, която служеше на Фошери за жилище и кабинет едновременно. Трапезарията си използваше за чакалня. Всички плетени столове бяха заети. Бари забарабани настойчиво по вратата на кабинета под изумения взор на една дузина бременни жени от Тур.

Докторът мярна само за секунда лицето на младия баща и се извини пред пациентката си.

На мига още, в който останаха сами, Бари изрече на един дъх:

— Жена ми е натровена от лекарства.

Тежко акцентираният му френски беше придобил онзи властен тон, който той използваше на пресконференциите.

За негова изненада акушер-гинекологът се съгласи с него.

— Моят колега подписа антидепресант, транквилизатор и едно ново лекарство, за което твърди, че в Щатите успешно го предписвали за успокоение след силни душевни вълнения. — Фошери сплете ръце върху бюрото. — Той искаше да започне лечението й по-рано, но тогава трябваше да се съобразяваме и с плода. Миналата нощ мадам Кординър изпадна в крайно възбуждение за някого, който скоро починал.

— Да, моят братовчед.

— Та той също така подписа и торазин.

— Торазин ли? Не го ли даваха при шизофрения? Чувах, че било опасно. Особено в комбинация с всички останали лекарства.

— Той счита, че медикаментозното лечение е от особена важност за мадам Кординър.

Изражението на Фошери говореше, че подобни героични мерки не спадаха към неговия арсенал, но тъй като случаят излизаше от неговата компетенция, той е задължен да се довери на специалиста, когото е ангажирал.

— Колко време ще мине, докато се възстанови напълно?

Доктор Фошери повдигна в защитен жест чистите си пухкави ръце.

— Доктор Плон счита, че самата същност на тези дълбоко вкоренени симптоми предполага нейното бавно възстановяване.

— Бет? Имаме си момченце точно три килограма, шест и половина паунда. Няма много коса, но и това, което има, изглежда червеникаво.

— Ървинг, събуди се! Бари има син.

— Браво! Бари, целуни ги двамата с Алисия от мен.

Бет отново бе грабнала слушалката.

— Кога се роди?

— Не много отдавна, всъщност вчера.

— И ти едва сега ми се обаждаш?

— Трябва да поговорим.

— Изчакай да отида в другата стая. — Само след минута тя отново държеше слушалката. — Бедният Ървинг се прибра едва преди два часа и трябва да спи. Обади ли се на татко? Какво те забави толкова много?

— Алисия беше много разстроена. Бет, сега е по-лошо и отпреди. Тук сме в ужасно затруднение.

След дълга пауза Бет произнесе:

— Съжалявам, Бари, но отговорът ми все още е не.

Гласът ѝ прозвуча далечен и изпълнен със съжаление.

— Ти ми каза, че искаш дете; каза ми, че никога не би приела дете, което не притежава твоите гени. Това бебе отговаря напълно на твоите изисквания.

— Защо си толкова жесток?

— Говоря за... осиновяване.

— Осиновяване?

— Да, за осиновяване.

Последва тишина.

— А Алисия? Тя съгласна ли е?

— Тя обмисля нещата? — излъга Бари.

— Бебето... какво става с бебето...?

— Алисия, сега не си в състояние да се занимаваш с него.

— Така са ме натъпкали с лекарства...

— Скъпа, проблемите ти са се трупали с години, нали така ми казваше самата ти. Затова те и лекуват. — Той направи пауза. — Не съм способен да се грижа за новороденото.

— Хуанита...

— Нямах предвид физическите грижи. Говорех за отговорността.

— Хуанита е изключително отговорен човек...

— Тя напусна преди няколко месеца, сладур. Ако се появи пак някой мъж на хоризонта, пак ще изчезне. А и освен това тя ти е лична прислужница, не детегледачка. Да не би да искаш синът ни да отрасне, отгледан от цяла серия наети детегледачки?

Алисия отново се задъха.

Макар и атаката да не беше с интензивността на предишните, изражението ѝ на задъхан ужас правеше нещата още по-изнервени.

Той извика Хуанита, която чакаше в коридора, и влезе в малката стая с бебето.

Белокосата елзаска пъргаво продължаваше да бродира. Той застана над старата бронзова люлка, украсена със сложни дантели. Люлката беше неговото обвинение. Преди раждането, въпреки тежкото физическо и психическо състояние, в което се намираше, Алисия бе настояла да излязат за малко от клиниката, за да подберат бебешко креватче и комплект ръчно изплетени жълти и бели бебешки дрешки и принадлежности.

Бебето беше будно. Бръчиците по челцето му стигаха до бледия червеникав мъх по главичката му. Ръчичката му се раздвижи и то неумело разтри със свитите си пръстчета все още нефокусираните си сини очи.

Бари почувства как любовта към това мъничко създание внезапно сви на възел всичките му вътрешности. Всичките му предишни представи за бащинството бледнееха пред това, което изпитваше в момента. *То е единственото, което има значение — помисли си Бари. — Дватамата с Алисия сигурно сме най-лошите родители след Борджиите, а аз не трябва да позволявам на скрупулите си, които ми казват да не я притискам, да влияят на това, което е най-добро за него.*

Когато се върна в спалнята, завари я бледа и отпусната, но дишаща нормално.

— Скъпа, нямаме никакъв избор. При такава ситуация, колкото по-скоро се решим, толкова по-добре. Ще трябва да говорим с Бет да поеме нещата в свои ръце.

Тя го изгледа с празен поглед.

— Бет?

— Той се нуждае от нея.

— Нещо не мога да те разбера — промърмори тя. — Сигурно е от тия лекарства, с които ме тъпчат.

— Бет е отговорна по инстинкт. Тя е нежна и любяща, истински човек. И има всички дадености да бъде съвършен родител.

— Клари — прошепна Алисия.

Някаква искра пламна в стъклените ѝ очи и той разбра, че въпреки многото лекарства, с които се бяха опитали да удавят волята ѝ, духът на Алисия беше жив и борбен.

— Бет направи всичко, което ѝ беше по силите с Клари, при онези обстоятелства.

— Колко дълго... ще се грижи Бет за него?

— Ааа, постоянно.

— Искаш да кажеш, тя да го осинови?

— Това е единственият начин.

Алисия рязко се изправи в леглото.

— Никога! — изкрещя тя и после се свлече обратно върху възглавницата, извързайки главата си от него.

— Изслушай ме. Какъв живот можем да му предложим двамата с теб? Ако искаш да ти го кажа направо, аз съм алкохолик, а твоето психическо състояние е доста сложно. Тук работата не е в това как го чувстваме ние, а кое е правилно за него.

— Не мога да загубя всичко... — прошепна Алисия. — Първо Хеп, сега моето бебе...

— Сладка моя, никога не съм и предполагал, че ще го обичам толкова много. — Гласът на Бари се задави от вълнение.

После се стегна и отиде до писалището да вземе лист хартия.

Той не знаеше нищо за формалностите на закона, свързани с даването на дете за осиновяване, и без съмнение наполеоновият кодекс се различаваше доста от законодателството на щата Калифорния. Но той познаваше добре съпругата си.

Тя спазваше прилежно договорените си задължения.

И той написа четливо:

Ние, Бари Кординър и Алисия дел Мар Кординър, сме съгласни да предадем нашето новородено дете от мъжки пол на Елизабет Кординър Гоулд и Ървинг Гоулд, за да могат те да го осиновят. От своя страна ние поемаме задължението по никакъв начин да не известяваме нашата самоличност на упоменатото дете от мъжки пол или да предявяваме каквито и да било претенции към него.

5 май, 1980 година

Той приседна на леглото ѝ.

— Скъпа, напиши името си тук — каза той нежно.

— Никога...

От очите на Алисия потекоха сълзи, но от лекарствата може би, остана спокойна. Лицето ѝ не се изкриви от болка, само сълзите се ронеха мълчаливо по бузите ѝ.

Той остави листа върху нощното шкафче.

— Когато обмислиш всичко, мила — изрече той спокойно, — ще видиш, че нямаме избор.

— Къде е документът? — запита Бари, когато се върна на здрачаване.

Алисия нито го поздрави, нито му отговори. Той се зачуди дали тя не играе някаква игра зад гърба му или е дълбоко упоена от лекарствата. Но после отново се сети за бебето. *Единственото, което имаше някакво значение* — каза си той, — *това е синът ни.*

Той измъкна псевдоюридическия документ от чекмеджето на масичката и го изпъна пред лицето ѝ.

— Реши ли се вече?

Тя притвори очи.

— Сега е под грижите на родилната клиника. Но какво ще стане, когато те изпишат?

Тя извърна глава.

— Алис, няма да ти позволя да го направиш.

Бари си бе тръгнал само преди няколко минути и двете бяха сами в стаята с бебето: Алисия, седнала в стола до люлката, освободен от елзаската детегледачка, която вечеряше долу с медицинския състав, и Хуанита, застанала до нея.

— Просто се мъча да го обмисля — изрече тя с нисък и равен глас, който звучеше сякаш прекаран през компютър. — Бет е добра, порядъчна. Знае винаги как да постъпи по най-добрия начин... ще го възпита съвсем като в колеж.

— Ти струваш много повече от всички Кординъровци, струпани закуп...

Алисия нежно разлюля люлката.

— Скоро ще бъдеш по-добре — настояваше Хуанита. — Знам, че сега си много уморена, но не бива да позволяваш на Бари да си разиграва коня, както винаги го е правил.

— Може би той има право, Нита... аз не ставам за нищо.

— Та те те превърнаха в зомби. Ти не можеш да вземеш самостоятелно решение.

Бебето размаха юмручета.

— Виж го колко е сладък — каза Хуанита.

Тя повдигна и положи бебето в ръцете на сестра си. Алисия го прегърна силно и отпусна буза върху главичката му.

— И през ум не трябва да ти минава да се отказваш от него.

Внезапно Алисия се напрегна цялата, изстена тихо и бебето се плъзна в скута ѝ. То си пое дъх да изпищи, лицето му стана цялото мораво само за миг.

Алисия задъхана се върна в леглото, олюлявайки се.

След като излезе от клиниката, Бари закрачи по спокойните осеяни с дървета улици без някаква особена цел. Небето съвсем се беше смрачило и той изведнъж осъзна, че пак се е озовал пред покритата с бръшлян къща. Втренчи се в мътната жълтеникава светлина, процеждаща се през завесите на апартамента от втория етаж. Разкъсван между желанието си да осигури най-добри условия за живот на сина си и самопрезрението си за натиска, който упражняваше върху изпадналата в толкова тежко състояние съпруга, той бе достигнал границата, отвъд която вече разумът не диктуваше правилата на играта.

Той заби юмрук в отворената си длан и бързо се отдалечи от клиниката. Преди това бе зърнал едно бистро, *Льо Шат Ноар*, точно срещу катедралата.

На следващата сутрин се пробуди напълно облечен върху леглото си в *Троа Ривиер Меридиан*. Опита да си припомни събитията от предишната нощ, но внезапно гадене го накара да се насочи, залитайки, към банята. След като стомахът му изпразни съдържанието си, той си спомни. Поръча си по телефона да му донесат в стаята бутилка коняк.

Два дни по-късно, когато отново посети Алисия, беше обръснат, облечен в чиста риза, но прокисналият дъх, който излъчваше кожата му и зачервените му очи не можеха да я заблудят за случилото се, колкото и да беше упоена от лекарствата.

— Съжалявам, че не ти се обадох, сладур, но просто не бях тук — изрече той с овчедушна усмивка. — Празнувах бащинството.

Няколко минути двамата останаха мълчаливи, докато накрая бебето заплака в съседната стая.

Тя въздъхна, притваряйки очи.

— Ти си прав — промърмори тя. — Аз не мога да се грижа за него.

Внезапна тръпка пробяга по гръбнака на Бари, сякаш някъде неочаквано се бе отворил прозорец. Той набързо отвори чекмеджето на нощното й шкафче и измъкна станалия вече документ, подписа името си и после подложи под листа едно списание, като й го подаде заедно с химикалката си.

Ръката й трепереше и подписът й — автографът, който бе давала хиляди пъти, — се разкриви до неузнаваемост.

Бари сгъна листа, като внимателно го пхна във вътрешния си джоб.

После отпусна глава върху уголемения от кърмата бюст на жена си и се разхълца. Тя гледаше със сухи очи цъфналия див кестен до прозореца.

Новината беше раздухана от Дан Радър: *Поредната трагедия е сполетяла фамилията Кординър. Алисия дел Мар, майка на мъртво дете.*

Ървинг е страшно уморен от продължителните проблеми с жилищния комплекс „Таху“ — споделяше Бет с всички роднини и семейни приятели, — така че двамата заминаваме на почивка.

Те наеха една голяма и хубава вила, отдалечена в подножието на Алпите.

Когато месец по-късно се завърнаха, вече имаха осиновено детенце — Джонатън, на шест дни. Беше едро и здраво дете, способно да задържа очите си във фиксирано положение, нещо изключително рядко за бебе на неговата възраст. Поради някакви прищевки на съдбата или поради прецизните процедури на швейцарското законодателство, косата му беше червеникава, също като разклонението *Бет* от фамилията *Кординър*.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Бет сграбчи чашата си с вино толкова силно, че чак сухожилията на ръката ѝ изпъкнаха. Тя си спомняше отмерената крачка, с която се бе спуснала по предните стъпала на вилата към взетата под наем кола на Бари. Цяла година си бе повтаряла непрекъснато, че не трябва да се радва, докато не се убеди, че това бебе не притежава нито една от аномалиите на Клари. И все пак, докато разкопчаваше безопасния си колан и повдигаше дребното вързопче, обзе я неописуема радост. Така бе започнало нейното шеметно майчинство. Понякога дори успяваше да забрави кошмарите, които бе преживяла с Клари. Един Господ само знаеше как бе станало това, но фамилените черти се бяха проявили и избуяли — синът ѝ беше жизнен и неуморим като Тим, притежаваше интелекта на Бари, но без неговата душевна леност.

Бет въздъхна.

— Защо Алисия иска да доведе и Джонатън.

— Не се тревожи, Бет — каза Бари.

— Да — съгласи се Максим. — Толкова ли не можеш да разбереш, че това е просто една топла, дружеска среща на фамилията Кординър.

Бет изгледа с укор братовчед си и се изправи от стола си.

— Нямам време да чакам и минута повече. А освен това имам среща с учителския... — Тя внезапно замълча, доловила шума от двигател на кола, приближаваща към къщата.

Макар че сградата им пречеше да видят кой идва, звукът привлече вниманието им и всички замълчаха.

Затръшна се врата на автомобил.

Далечен глас на дете извика:

— Мамо!

— Тя има дете? — прошепна Бет. — Но как е възможно? Щяха да го разтръбят веднага.

Отвори се входната врата, Алисия говореше нещо... после ключалката щракна.

Чул мъжкия глас, отвърнал на Алисия, Максим потрепери с цялото си тяло. Лицето му бавно и постепенно загуби цвета си.

— Максим, какво ти е? — загрижено запита Бет.

Той не отговори. Той, който обикновено запазваше пълно самообладание, залитна, изправяйки се на крака, и се завтече към къщата. Заудря с юмруци по стъклото и закрепця с неузнаваем глас:

— Отвори! Отвори!

ХЕП
1980

През трите месеца, последвали смъртта на Хеп, Дезмънд Кординър се беше оправил, доколкото беше възможно, от сполетелия го удар. Десните му крайници бяха парализирани, а речта му почти неразбираема. Но въпреки разрушеното му от болестта тяло, психически си беше все така жизнен и неуморим. Прекарваше дългите и еднообразни дни на инвалид в плановете как да запази жив спомена за любимия си син. С щедри пожертвувания от собствените си средства и от другите членове на фамилията той основа клуб във филмовия факултет в университета на Южна Каролина на името на Харвард и галерията за кинематографично изкуство в Калифорнийския университет в Лос Анджелис *Харвард Кординър*. Основа Фонд за стипендии за студенти по филмово изкуство на името на сина си в *Кълъмбия* и Чикагския университет. (Животът на Дезмънд бе протекъл като стрелка на компас, въртящ се около оста на филмовата индустрия, така че никога не му хрумна мисълта да доизгради здравния център в Заир, който бе означавал толкова много за Хеп.)

Отсъствието на достойна погребална церемония беше същинска мъка за Дезмънд Кординър.

Размърда лявата страна на лицето си и изговори с огромни усилия пред Максим: *Арт Гарисън и Хари Кон бяха погребани след погребални церемонии, в павилионите на студиите, които бяха основали — Кон в Кълъмбия, Гарисън — в Магнъм. Защо да не се организира един мемориал в чест на Хеп на тази огромна сцена?* Максим, който завършваше огромния обем от следснимачната работа, потиснат от мъката по брат си, беше напълно съгласен с идеята и обеща да я осъществи. По една случайност това беше седмицата, в която статията на Бари в *Ню Йоркър* предизвика истински фурор. Максим я прочете, обзет от студен бяс. Това ревниво лайно — не беше чудно, че се спотайваше във Франция! — беше описало Хеп като един его маниакален прахосник, бездарен режисьор с мания за величие. Какво по-добро противодействие на тази гадост би имало от премиерата на *Баобаба*, който щеше да бъде завършен с монтажа през

август, за *мемориала*. Това несъмнено беше най-върховното постижение на Хеп. Максим и цялото студио щяха да се погрижат за присъствието на всички значителни хора, както и за представителите на пресата от целия свят.

Августовските жеги не искаха да си ходят и тази събота следобед термометърът се издигна до сто и три градуса.

Облени в пот зрители се тълпяха пред главния вход на *Магнъм*, притискани в кордон на не по-малко изпотените полицаи от Лос Анджелис, които в момента не бяха на смяна и бяха наети за церемонията. Тълпата игнорира онези от опечалените, които не притежаваха обрамчената в злато карта на *много важна личност* и следователно бяха лишени от правото да вкарат колите си в паркинга на студиото. Защото по-голямата част от тези хора, които се промъкваха навътре и попиваха с кърпи потта от натъжените си лица, бяха специалисти от кино павилионите, шивачки, статистки, стилисти, каскадьори, гримьори.

Много от тях бяха работили с Хеп, а други от по-възрастния персонал го бяха познавали още от момче като златокосия син на Дезмънд Кординър. И всички го бяха обичали.

Лимузините с висшето ръководство на филмовата индустрия бяха посрещнати с почти мрачно разочарование, но тълпата внезапно оживя с ликуващ крясък, като започна да се бута с лакти, за да се добере по-близо до Барт Ланкастър и Ричард Бъртън, Клиф Камрън и Дъстин Хофман, Рейн Феърбърн и Шърли Маклейн.

Слаб, но радостен вик се раздаде и за последния пристигнал, звездата на *Баобаба*, Алисия дел Мар. Тя надзърна през прозореца на дългата лимузина с почти изплашено изражение на лицето си, сякаш не беше много сигурна защо викаха нейното име. Фенклубът ѝ от Ню Ван беше чул по *Добро утро, Америка*, че тя за пръв път излиза от уединението си, последвало загубата на детето ѝ, за да отдаде последна почит на бившия си режисьор, с когото, както всички от клуба знаеха, беше живяла заедно. Информирани източници съобщаваха, че Бари Кординър, съпругът ѝ, беше останал във Франция, защото фамилията му имаше зъб за нещо, което беше написал за тях.

На осма сцена, най-голямата озвучена в *Магнъм*, огромният екран наподобяваше незначителна пощенска марка. Срещу него бяха подредени хиляди сгъваеми столове в правилни редове и подиум, украсен с червени рози, запазен за членове на фамилията.

Дезмънд Кординър, придвижващ се мъчително в инвалиден стол, беше засенчен за публиката от едно огромно съчетание американски красавици. Върху всяко бяло кожено кресло на подиума беше оставена карта за запазено място.

В един широк холивудски стил фамилията включваше и своите разведени членове. Двата от изпълнителните директори на Максим седяха с брачните си партньорки, а Мадлен Ван Влайът Кординър, като предполагаема вдовица, бе заела почетното място зад поставката за книги върху масата. Всички места бяха запълнени.

Церемонията беше започнала с оркестровото изпълнение на завладяващата любовна тема на Куинси Джоунс към филма *Баобаба*, и очите на всички се устремиха към Алисия дел Мар, забързана към подиума.

Тя беше страшно отслабнала, но новата ѝ рокля от черна коприна беше скроена така, че умело я прикриваше, а бледото ѝ лице изглеждаше съвсем нормално след няколкочасовите усилия на гримьорката ѝ.

— Да вярвам ли на очите си? Тая путка закъсна дори и сега! — изръмжа един репортер от *Хърст*, като не си направи труда дори да понижи гласа си.

Мъртвороденото ѝ дете можеше да е събудило съчувствие между най-непреклонните ѝ почитатели, но повсеместно цитираната статия на Бари бе събудила у другите враждебност към нея. За масмедииите, а следователно и за цяла Америка, тя се беше превърнала във вечно разтакаваща се звезда, чиито капризи бяха превърнали в кошмар последния филм на Хеп Кординър.

Алисия изкачи три от дървените стъпала и внезапно спря, отблъсната от обединените погледи на всички Кординър. Главата ѝ мигновено се замая, като разбра, че за нея няма стол.

Максим гледаше студено надолу. Не беше случайност, че за нея нямаше запазено място, за тази жена, която в известен смисъл бе виновна за трагедията, сполетяла брат му. (По-късно Максим щеше да се срамува от своята отмъстителност, но в този момент той изпитваше

злобно удовлетворение от общественото унижение, на което подлагаше Алисия.)

Бет деликатно се изкашля, като се чудеше дали би следвало да разсее тая потулена враждебност, като се усмихне, но Ървинг я улови за ръката и тя реши, че това всъщност беше остатък от властта, която Алисия бе упражнявала върху тях. *Джонатън* — помисли си тя и се загледа втренчено в разпъпилата се роза.

ПД се поздравяваше, че вече не е принуден да изразява фалшива сърдечност. Преди два месеца Алисия му се беше обадила по телефона, за да му каже, че приключва с киното, може би завинаги. Следователно агенцията Зафарано на ПД нямаше повече да я представя.

Алисия заби наскоро маникюрираните си нокти в дланите, за да си помогне в ситуацията. *Само намери къде да седнеш — не мисли за това — можеш и да припаднеш.* Тя се обърна към централната пътека. Не можа да познае Ричард Бъртън, който пристъпи покрай нея върху подиума. Един каскадьор от втория ред се изправи да ѝ отстъпи мястото си, но тя не го забеляза, както не забеляза и осветителя, който ѝ предложи своето. Все пак успя да се овладее и запазила походката на Дел Мар, се добра до последния ред, където имаше няколко свободни места.

— Колко е кратък човешкият живот — прозвуча усиленият от апаратурата глас на Бъртън. — Дойдохме тук да почетем паметта на един от най-надарените и блестящите, отишъл си далеч преди отредения му час, когото всички запомнихме с неизчерпаемата му щедрост.

Алисия използва цялото си актьорско майсторство, за да симулира пълен контрол, и не чу нищо от хвалебствените слова.

В известен смисъл тя беше благодарна, че не се намира сред останалите на подиума, защото тогава цялото мнозинство щеше да гледа само нея.

Не беше се появявала на обществени места, откакто бе напуснала клиниката на доктор Фошери.

Плон дълго бе спорил с Бари, че тя би трябвало да бъде преместена в една от близките психиатрии, където работеше самият той, но Бари, изпълнен от съчувствие и разбиране към състоянието, в което тя се намираше, след като бяха дали бебето на Бет и Ървинг,

остана непреклонен — физическото мъчение и доживотна болест бяха за предпочитане пред онези лекарства. Придружена от Хуанита, веднага се бе завърнала в къщата си в Бевърли Хилс. През ония дни се движеше като същински сомнамбул.

Съзнанието ѝ я върна към заобикалящия я свят в момента, в който опечалените върху подиума шумно завъртяха столовете си към екрана. Светлините бавно угаснаха и началните кадри на филма започнаха.

Всяка сцена будеше спомени. Тази бяха заснели, когато и двамата бяха щастливи, другата, когато нещастieto ги беше разделило.

При епизода със съблазняването тя усети странни тръпки в гърба си, сякаш някой от застаналите зад нея я пронизваше с поглед.

След няколко минути не издържа и се обърна. В мрака успя да различи фигурата на мъж, застанал на около двадесет фута зад нея. Не можеше да различи много в тъмнината, освен че беше висок, и за разлика от официално облеченото общество, беше с джинси и блед анорак. Тя реши, че сигурно липсата на официално облекло го е смутила да заеме един от съгваемите столове. После се опита да се върне към филма. Но не успя. Някаква непреодолима сила я накара да се обърне назад.

След като очите ѝ привикнаха с мрака, тя видя, че мъжът беше с брада. В момента върху екрана вървеше сцената с изкуствената буря, съпроводена от светлинните ефекти на техническия отдел, и тя успя да го разгледа съвсем ясно.

Брадата му бе значително по-тъмна от разрешената му руса коса, а очите, които се вираха в нея, бяха дълбоко хлътнали. Сърцето ѝ заби бясно, защото разбра, че пред нея стоеше Хеп. Един по-възрастен Хеп, с брада. Но това, разбира се, бе халюцинация.

Но най-налудничавото беше, че халюцинацията изобщо не се открояваше сред заобикалящия я фон.

Тя се надигна от стола си. И в същия миг той изчезна.

На неговото място бе останал един тъмен силует, в който тя разпозна един от големите фигури в сандъци, които работниците по реквизита бяха поставили наоколо, за да украсят отчасти голата обстановка на осма сцена.

Тя знаеше, че е невъзможно да се възкреси призрак от страната на мъртвите, и въпреки всичко тази мисъл не ѝ даваше покой.

Може би, ако почакам и после се обърна, той ще се е върнал.

Тя изчака с огромно усилие да изтекат мъчителните тридесет секунди и завъртя глава, фикусът не се беше променил. Тя блъсна настрани стола си и се втурна, залитайки, към червената светлина на големия аплик над вратата, върху който пишеше „Изход“.

— Знам, че звучи като лудост — произнесе за двадесети път Алисия. — Но ти казвам, че видях Хеп.

— Филмът — произнесе несигурно Хуанита. — Ти ми каза, че всеки епизод от него ти напомня за Хеп.

Алисия захвърли обиците в кутията за скъпоценности, после отново ги изтърси от нея, а дългите ѝ пръсти изсипаха оникса и диамантените нанизии върху мраморната тоалетна масичка. Хуанита, която в този момент окачваше роклята ѝ в гардероба, скришом я наблюдаваше. Последните два месеца тя бе силно разтревожена от продължителните периоди на мълчание, в които беше изпадала сестра ѝ, но този внезапен изблик на енергия и думи я разтревожи не по-малко; изпитваше панически страх сестра ѝ да не изпадне в онази депресия, в която беше изпаднала в родилната клиника. Алисия влезе в банята, натопи памучен тампон в бурканче с крем отстранител на грим и се зае с почистването от козметиката.

— Загубил е тена си и е пуснал брада.

— Алис — проговори нежно Хуанита, — той е мъртъв.

— Знам, че не беше в студиото, знам, че в действителност не съм го видяла, но Нита, не разбираш ли какво означава това? Това е знамение!

— Знамение за какво?

— Че е жив.

— Ти прекара часове с онзи доктор в Африка. Той ти разказа всичко за трагичния случай и за погребението.

Алисия измъкна една кърпичка *клийнекс*.

— Спомняш ли си как мама на времето имаше предчувствия и те се сбъдваха?

— Никога не съм ѝ вярвала, когато изпадаше в онези състояния — изломоти Хуанита.

— Не вярваш и на мен, нали? — изрече с горест Алисия. — Е, веднъж имах сън, който се сбъдна. Тава беше в Мендосино, точно

преди Дилър да загине. Сънувах, че мистър Кординър се появи. И той наистина пристигна на следващия ден!

— Съвпадение.

— О, как можеш да бъдеш толкова трезвомислеца. Може би тя наистина да е притежавала този дар. Може би аз съм го наследила от нея! Толкова много интелигентни хора вярват в екстрасензорните възприятия.

— Алис, успокой се.

— Добре — каза Алисия. — Ти явно си над тия психарски бълнувания. Но аз ще се разровя!

— Ще се разровиш в какво?

— В обстоятелствата около смъртта му, разбира се.

— Как?

Алисия потъна в стола пред тоалетната си масичка; притокът от адреналин бе секнал така внезапно, както се беше и появил.

— Не знам — въздъхна тя. — Ще трябва да проуча.

Алисия откри номера на Джон Иванович в жълтите страници на телефонния указател на Бевърли Хилс. За нейна изненада разделът *Частни детективи* съдържаше изключително голям брой имена, но изборът ѝ беше много улеснен от третия ред в неговата обява: *Агенти по целия свят*.

На следващата сутрин точно в десет, както се бяха уговорили, Иванович дойде в къщата ѝ. Алисия, която се беше облякла далеч преди девет, изтича да отвори сама вратата. Иванович, жилав мъж с хлътнали бузи, я изгледа от горе до долу, сетне изведнъж бързо извъртя очи, а областта около изпъкналата му адамова ябълка внезапно поруменя цялата. Смущението му беше типично за мъж, който я беше обладал във въображението си. Тя му предложи кафе и над първата чашка той ѝ призна със своя хрипящ и астматичен глас, че е неин почитател.

— Много отдавна. Още от френския ви период — каза той. — С какво мога да ви помогна, мис Дел Мар?

Тя възприе делови тон и запита:

— Вашите разследвания поверителни ли са?

— Повече, отколкото когато имате работа с лекар или адвокат — увери я той.

Тя кимна.

— Искам да разследвате смъртта на Харвард Кординър.

Беше репетирала репликата пред огледалото в банята и се надяваше, че е прозвучала съвсем нормално.

Кафявите му очи се присвиха.

— Значи подозирате, че има нещо нередно в нея?

Тя се изправи и отиде до прозореца, минавайки покрай него. После се обърна и каза:

— Бих искала да проучите всички подробности на нещастния случай.

— Никой досега не е повдигал този въпрос, нито семейството му, нито студиото; вчера имаше голям мемориал за него. Мис Дел Мар, вие наясно ли сте със себе си защо правите това?

— Да, разбира се. Имах видение...

— Преди няколко години двамата живеехте заедно.

— Какво общо има това с вашата работа?

— Още не съм поел случая ви — посочи той. — Трябва да разберете, мис Дел Мар, че всички наши клиенти имат някаква причина, когато търсят услугите ни. И тази причина обикновено се нарича П-А-Р-И. В най-малко от деветдесет процента от случаите ни се налага да издирваме бивши съпрузи, които не си плащат жилищните вноски или такива, които са прекъснали издръжката на децата си.

— И това е всичко?

— Понякога ни викат и по други поводи, разбира се. Откриваме изчезнали сметки, изчезнали съпруги, изчезнали деца и тийнейджъри, изчезнали свидетели. Понякога проверяваме къщи и офиси за поставени скрити подслушвателни апаратури. Но едно нещо трябва да ви кажа задължително. Откакто създадох тази агенция през 1954 година, никога не са искали от нас да разследваме някого, който е мъртъв и лежи в гроба.

— Аз считам, че той е жив.

Изражението на Иванович в миг се промени.

— Имате ли някакви доказателства?

Тя поклати глава.

— Не.

— Тогава защо?

— Няма никакво рационално обяснение. И аз определено мога да разбера нежеланието ви да се заемете с този случай — изрече тя отпаднало. — Но, Джон, аз съм ви много благодарна, че дойдохте в къщата ми.

Тя използва малкото му име, за да смекчи загубата от работното време.

Той я изгледа и напрегнатото му лице се отпусна.

— Вие разбирате, нали, че едно такова разследване ще се окаже много скъпо? — запита я той. — И че шансовете за успех по вашия израз ще бъдат почти нулеви?

— Но вие ще се опитате?

— Аз съм ваш почитател — каза той, вдигайки рамене.

Тя го дари с измъчена усмивка на облекчение.

— Благодаря ти.

Той извади един бележник и изрече дрезгаво:

— Ще ми спестите време, а на себе си пари, ако ми дадете цялата информация, която знаете за живота на Кординър, семейството му, неговите бизнес партньори.

— Как би могло нещо от това, което току-що изброихте, да има връзка с катастрофата в Заир?

— Ако това не е било нещастен случай — каза той, — всичко е важно.

Същият следобед Алисия се подготвяше за среща с бизнес мениджъра си, който от години водеше финансовите ѝ дела, от плащането на месечните сметки до изгодното влагане с цел избягване плащането на данъци. Бари щеше да долети от Франция само след два дни и тя искаше да уреди основните формалности по раздялата на имуществото, нещо, което би трябвало да бъде негово задължение, изхождайки от наклонностите и обучението му.

— Алис? — Хуанита отвори вратата. — Максим е дошъл.

Алисия дръпна една хавлия и бързо я уви около тялото си; не ѝ стигаше вчерашното унижение на подиума, ами и сега да я зърне гола.

— Какво иска?

— Не каза. Да му кажа ли, че не си добре?

Алисия, макар и изкушена от идеята на Хуанита, разсъди, че едно нежелание за среща можеше да се изтълкува като признак, че грозното им отношение към нея е дало плодове.

— Не, кажи му, че веднага идвам.

Гримира се по възможно най-бързия начин. Прокара за последно спиралата и се отдръпна да се огледа в огледалото. *Ти си дори по-хубава без всичкия този грим* — често ѝ беше казвал Хеп. Но тя не можеше да посрещне Максим без маската на Алисия дел Мар.

Измина почти час, преди да влезе във всекидневната.

Когато предния ден Максим я беше изгледал презрително от подиума, тя бе прекалено разтърсена емоционално, за да забележи каквото и да било. Едва сега разбра какъв ужасен вид имаше той. Беше блед, нови бръчки се бяха врязали дълбоко в лицето му и бе отслабнал още повече.

След приглушения им поздрав той каза:

— Сигурно се чудиш защо се отбих, нали?

— Мина ми през ума.

— Да ти предложи разни извинения — каза той.

— Извинения?

— Когато дойде при мен да ми кажеш за Хеп, държането ми не беше особено любезно.

Тя очакваше той да придружи думите с някоя от любимите си усмивки, но изражението му оставаше мрачно и сериозно. Никога не можеше да предположи реакцията му във всеки един момент. *Бъди искрена докрай* — каза си тя.

— Всичко е наред, Максим.

— И трябваше да се чуя с теб след бебето.

Последната сцена от раздялата ѝ със сина изплува в съзнанието ѝ: устицата му отворена в прозявка, ръчичките и крачетата му проврани през ръчно изплетените пеленки в жълто.

— Много хора не се обадиха — изрече тя с равен глас.

— Алисия, мен не само ми стана мъчно, когато чух, но се и почувствах виновен. На снимачната площадка се отнасях с теб като впрегатно куче.

Пълната връв се беше увила около шията на бебето, задушавайки го по този начин. — Това беше версията за пресата, дадена от доктор Фошери, който беше нравствено задължен да запази

тайната ѝ. (Плон, със своята козя брадичка, беше задължен от клетвата на Хипократ, а елзаската детегледачка — от религиозните си убеждения.)

— Много ми е мъчно — повтори Максим. — А за вчерашния мемориал мога само да ти кажа, че смъртта на Хеп направо ме смаза. — Очите му рязко се свиха и той захлупи лице в шепите си. — Господи, Алисия... та това е по-лошо дори от нелепата смърт на Дилър.

Мъката ѝ не отстъпваше на неговата и на нея ѝ се прииска да го утеши, но ѝ се стори кощунствено да оскърбяват взаимната си мъка с обичайните думи. И тогава в ума ѝ пробяга високата фигура на мъж с брада. Тя определено не можеше да сподели с Максим ефимерната надежда, пронизала съзнанието ѝ. Ако му кажеше за видението си, както и за разследването, което беше предприела, той със сигурност щеше да заключи, че тя е клиничен случай.

* * *

Два дни по-късно Бари мина през митницата на летището в Лос Анджелис и взе такси до къщата на Бет.

Тя веднага го заведе на втория етаж.

— Да се запознаеш с Джонатън — каза му тя.

Този път детегледачки нямаше. Тя сама се грижеше за осиновеното си дете, като бе преустроила красивия си офис, в който се влизаше от основната спалня, в една не по-малко красива и очарователна детска стая. Детското кошче бе направено по поръчка така, че да прилича на червена състезателна кола. Джонатън лежеше вътре в синя фланелка и в памперс със същия цвят, като размахваше краченца.

— Забележително — каза Бари. — Приликата с теб, искам да кажа.

Тя кимна бързо.

— Да, доста прилича.

Той ѝ хвърли поглед и кимна.

— Бива си ги швейцарските агенции.

Бет му протегна детето.

— Иди при чичо си Бари.

Джонатън се разшава в ръцете му и после внезапно го сграбчи за носа, кикотейки се. Бари се засмя с неловък и щастлив смях. Колко умно бе постъпил, като бе осигурил добър и стабилен дом на сина си.

— Хей, Джонатън, Джонатън Телетън.

— Време е за сока му — каза Бет, като го поемаше от ръцете му.

Телефонът в спалнята иззвъня.

— По дяволите — каза тя.

Бари я последва през вратата.

Тя остави Джонатън в средата на кошарката и вдигна телефона.

След няколко секунди произнесе:

— Да, аз съм.

При отговора от другата страна ръцете ѝ рязко се притиснаха към тялото ѝ.

— Да, знам кой сте.

След една дълга минута тя произнесе:

— Почакайте за момент, сега ще проверя.

Тя притисна слушалката в памучната си пола и прошепна:

— Ланг. Знае, че си тук. Иска да се видим.

— Веднага ли? — запита шепнешком Бари.

— Утре сутринта. В офиса на ПД. Можеш ли да дойдеш?

Бари потрепери при мисълта за предстоящата среща с Ланг.

Но това, което го ужасяваше още повече, беше мисълта за ПД. Никога нямаше да забрави крясъците от автоматичния си секретар, когато бе прослушал бесния коментар на братовчед си по повод статията му в *Ню Йоркър*:

Ти, мръсен педераст драскач, как можеш да продадеш тая мръсотия? Не ме вълнува това, което си писал за мен. Но да обвиняваш бедния ми татко, който винаги е бил толкова добър и щедър към теб, че е бил мафиот, свързвайки името му с това на Барт Ланцони! И да напишеш тая гадост за Хеп... какъв лайнарски начин да му отмъстиш, че чукаше Алисия! Сега вече след като Ланг го пречука, сигурно си щастлив, нали, мръсно содомитче и духаче? Ти си най-бездарният драскач, когото някога съм познавал, Бари, и винаги ще си останеш такъв. Никога не бих се ангажирал да те представям, ако не беше брат на Бет! Ти вече не си мой клиент, ти си мой враг, чуваш ли ме, мръсен педераст такъв? Мой враг!

Статията бе видяла свят след смъртта на Хеп и останалите от роднините му, включително и Максим, бяха реагирали с ледена тишина от презрение.

Бет го наблюдаваше с тревога в очите.

— Бари, трябва да отидем — прошепна тя. — Когато става въпрос за Ланг, нямаме избор.

Тя вдигна слушалката от бедрото си, за да отговори, но от нея се разнесе жужене. Ланг бе затворил.

Бет се пресегна за бебето и го притисна здраво към себе си.

— Откъде е разбрал, че съм тук? — запита Бари. — И защо иска да ни види?

— Не каза — отвърна отчаяно Бет.

Джонатън нададе жалостив вой, обявявайки или че е гладен, или изразявайки протеста си от плътната прегръдка на майка си.

Ланг бе пожелал да се срещнат в единайсет.

Имаше още четвърт час до единайсет, когато дежурната на рецепцията въведе Бет и Бари в офиса на ПД. Сребърният сервиз за кафе беше обкръжен от порцеланови чаши и камари от миниатюрни кейкове, чийто аромат изпълваше преохладения въздух.

ПД свали очилата си с рогови рамки, които използваше за четене, и заобиколи бюрото си.

— Здравей, Бет — каза той. Целуна я ефирно по бузата. Откакто се бяха разделили, рядко имаха физически допир. — Тази рокля ти стои страхотно. Как е бебето?

— Чудесно — каза тя и почука дървото на бюрото му.

— Не знаех, че си се върнал — обърна се студено към Бари ПД.

— ПД — сухожилията по врата на Бет се опънаха до скъсване, — какво иска Ланг?

— Нали знаеш, че не обича да се обяснява — отвърна ПД. — Но аз мога да те уверя, че освен в случаите, когато счита, че с него са се отнесли непочтено, той винаги е бил свършен джентълмен. Максим също ще дойде. И Алисия.

Бари потръпна и се загледа през прозореца. Максим щеше да бъде още по-голям проблем от ПД, защото в статията си му отделяше по-голямо място, също и на Хеп, бедния Хеп. А и как ли бе възприела Алисия написаното за нея? *Защо трябваше да бъде толкова откровен?*

ПД вдигна богато орнаментираната кана за кафе.

— Бет? — запита я той.

— Да. Черно, моля те.

Той хвърли поглед към Бари и каза:

— Налей си.

Бари жадуваше за глътка здрав алкохол. Но вместо това с треперещи пръсти сграбчи четири от най-големите сладкиши. ПД целенасочено продължаваше да го игнорира, като се обръщаше само към Бет.

Максим пристигна точно преди единайсет.

След един мигновен и изненадан поглед към Бари той извърна глава.

— Нещо много лошо ти вонни кабинетът, ПД — каза той. — Би трябвало да доведеш някой добър асенизатор.

— Здравей, Максим — каза Бари, надигайки се да си вземе поредния сладкиш, който едва ли щеше да утоли жестоката му жажда за алкохол.

Максим целуна Бет.

— Не знаех, че ще имаме семейна среща. А къде е нашият майстор на церемониите, кралят на наркотрафикантите?

ПД стрелна изплашен поглед към затворената врата, сякаш беше възможно Ланг по някакъв начин да се е промъкнал през полираното дърво и да подслушва.

— Има още пет минути до единайсет.

Ланг се появи в единайсет и една минута.

Здрависа се учтиво с всеки един от тях, благодарейки им за точността и отзивчивостта.

— А къде е мис Дел Мар? — запита той.

Макар че Алисия не беше вече негова клиентка, ПД все още се чувстваше отговорен за нея и ситни капчици пот оросиха челото му. Без да има и най-малката представа за причината на срещата им и за присъствието на тоя вонящ педал Бари, той вече беше напрегнат до такава степен, че дори и значителният му светски опит не можеше да му помогне, а сега и капакът със закъснението на Алисия!

— Нали знаете какви са *звездите*, мистър Ланг. Но ако бързате, защо не започнем без нея?

— Предпочитам да се съберем всички — изрече учтиво Ланг.

Той отказа кафето. ПД поддържаше разговор, главното участие в който вземаше той. Темата беше *Баобабът*, който след пускането по екраните само преди две седмици бе донесъл огромни печалби.

Алисия пристигна в единайсет и двавет и пет, когато ПД вече съвсем безсрамно попиваше потта си и под брадичката. Застана на прага с ослепителна усмивка, блестяща черна коса с дълбоко деколте; тя се бе въплътила изцяло в мита за себе си, без да дава никакъв признак за тревогата, ускорила пулса ѝ.

— Бари, ти си вълшебен — каза тя. — Току-що пристигна *Шпионинът*. Не мога да ти кажа колко съм трогната от екземпляра ти с автограф. Нямам търпение да я почна. — Тя извърна блестящия си и лазурен взор върху Бет. — Това с бебето е направо знаменито. Толкова се радвам за вас двамата с Ървинг. — Джереми, нали така го кръстихте?

— Джонатън — прошепна Бет. Тя се сгуши в стола си, а кремавата рокля се сбръчка от усилието ѝ да се слее с него.

Алисия се усмихна на Максим.

— Ти си направо спортен днес. — Кльощавите му крака бяха извадени наяве от тенис шорти *Фила*. — А ти, ПД, скъпи, ти направо ми четеш мислите с тия великолепни сладки. Сутринта нямах и секунда свободна да закуся.

Едва когато ПД отиде да я обслужи, тя забеляза присъствието на Робърт Ланг.

— Добро утро — каза тя, без да се усмихва.

— Мис Дел Мар, за мен винаги е било върховно удоволствие да бъда в компанията ви. Позволете ми да изразя моите съболезнования на вас и мистър Кординър за загубата на детето ви.

Алисия потисна тръпката си. Макар че двете с Бет току-що бяха разменили няколко думи за бебето, то беше безвъзвратно загубено за нея.

Тя отпи от кафето, което ПД току-що ѝ беше подал.

— Щом приключите със закуската, мис Дел Мар, бих искал да ви задам един въпрос, както и на останалите впрочем.

— Не ме чакайте. Карайте направо.

Той приведе леко глава в жест на благодарност.

— Кой от вас е наел Джон Иванович? — запита Ланг.

Топлото кафе се разплиска и тя внимателно остави чашката до подноса, който ПД бе отрупал със сладкиши.

— Иванович? — произнесе замислено ПД. — Това име ми е непознато. Може би моят офисмениджър го е наел. Но всичко със сигурност е било в рамките на закона.

— Вкъщи не сме вземали нова прислуга — каза Бет. — Но разбира се, съпругът ми си има много наемни работници.

— Джон Иванович — Максим повдигна вежди. — Това да не е последният руски дисидент?

Ланг се обърна към Алисия.

Тя успя да покаже една поносима професионална усмивка.

— Аз съм виновна за това — изрече с треперещ глас.

— В такъв случай, мис Дел Мар, предлагам ви да му съобщите, че вече нямате нужда от услугите му.

— Мистър Ланг, бихте ли разяснили причината си, поради която ме молите да направя това?

Винаги, когато изпадаше в паника, ставаше извънредно учтива.

— Просто няма смисъл да го наемате.

— Парите излизат от моя джоб — отвърна Алисия.

— Кой е този Иванович, скъпа? — запита Бари.

— Но — каза Бет, облизвайки устните си, — нищо не разбирам.

— Той е частен детектив — каза Алисия.

— Мистерии и още повече мистерии — произнесе Максим. —
Защо ви е да наемате детектив, госпожо кинозвезда?

— Мис Дел Мар желае да научи повече за нещастния случай в Заир — каза Ланг.

— Повече ли? — запита Бари. — Сладур, когато ходи до Африка, онзи доктор не ти ли разказа всичко?

— Не съм сигурна, че Хеп е мъртъв — произнесе с равен глас Алисия.

Всички се втренчиха в нея и Бет запита:

— Имаш някакво предчувствие, че е жив ли?

— Не съм сигурна. Наречете го женска интуиция.

— Мис Дел Мар — изрече Ланг с леден тон, — разбрахте ли ме?

— За Иванович ли? — запита тя. — Честно казано, не. Защо да го изгонвам?

— Защото аз ви казвам.

— Това е заповед, не причина. А аз от заповеди много не разбирам.

— Харвард Кординър е мъртъв — каза Ланг.

— Да, мистър Ланг, но за хората, които го обичаха, не е лесно да се примирят с тази мисъл. — Агентът се пробуди в ПД в опит да примири и двете страни.

— Мис Дел Мар — проговори меко Ланг. — На сцената и на екрана актьорът се изправя след смъртта си. В действителността, уви, това не е така. Мистър Кординър е загинал на пътя близо до едно

малко селище, което сега се нарича Лунда, бившето Канг Бидонвил. Той е карал нощем, нещо твърде опасно в тази част на света. Джипът му се блъснал в едно паднало махагоново дърво и пламнал при удара.

— Толкова много подробности — прошепна тя. — Много повече, отколкото ми разказа Арт Клийфелд. Как бихте могли да знаете толкова много подробности?

Ланг не отговори, нито помръдна. Стоеше толкова неподвижен, че можеше да мине и за манекен.

ПД се втренчи в очите на Ланг, макар че единственото му желание беше да си отмести погледа. Зениците му бяха свити до същата степен, както тогава през нощта в Лас Вегас, когато беше прочел статията на Бари. Тогава на ПД му се стори странно, че гневът на Ланг не беше насочен към онзи жалък драскач Бари, а срещу Хеп. Ланг беше обвинил Хеп за смешното положение, в което го поставяше статията, като в същото време бе отправил обвиненията си, че Хеп се бил отметнал от договореностите си с *Медстар*.

Изведнъж ПД усети главата си малко безплътна, сякаш всеки момент можеше да припадне. В паметта му изплува мъртвият му баща, опъващ нещастен мустаците си, и изговаряйки думите с онзи тежък италиански акцент, когато се вълнуваше крайно много... *нещастни случаи стават с всички онези, за които Ланг мисли, че са му длъжници. Нищо не може да се докаже, но това не означава, че хората не са мъртви.*

Ланг се изправи.

— Мисис Гоулд, мистър Кординър, мистър Кординър, мистър Зафарано. — Той приведе глава към всеки един от тях. — Много съм ви благодарен, затова че откликнахте на поканата ми тази сутрин. Чувствам се особено задължен да ви помоля да убедите мис Дел Мар, че случаят е приключен и че е единствено за нейно добро да прекрати това разследване.

Ланг не затвори изцяло вратата, когато излезе, и нахлулия студен въздух прониза всички.

Максим бе свил ръцете си на юмруци и стоеше с плътно затворени очи. Бари бе стиснал с всичка сила лулата си *Дънхил*, купена от Алисия предната година в Ню Йорк, по случай подписването на договора за *Шпионина*. Бет дишаше едва-едва и притискаше несъзнателно към гърдите си златната верижка на бежовата си чантичка от алигатор.

Ръцете на ПД също не останаха бездейни. Той отключи горното чекмедже на бюрото си и скришом запрехвърля детската си молитвена броеница, докато се молеше за душата на убития си братовчед. После стана, отблъсна стола с тялото си и отиде да затвори вратата. След това се обърна и заби поглед в Бари.

— Аз бях там, когато той прочете ръкописа — обвини го с дрезгав глас ПД. — Вече беше нарочил Хеп за всичко и направо побесня. Само след няколко дни Хеп загина при автомобилна катастрофа.

Алисия простена тихичко, но никой не ѝ обърна внимание.

— Това са методите на Ланг — продължи ПД. — Той урежда нещастни случаи за хората, за които си мисли, че са му длъжници или са го направили за смях. А цялата ти история се въртеше около това, че Хеп го въртял на малкия си пръст.

— Нищо подобно. Не бях ли аз този, който ангажира Хеп за филма — изрече отбранително Бари. — Ти знаеше всичко за Ланг и цялата му пасмина. Защо забърка такъв чист човек като Хеп в цялата тая мръсотия?

Максим се обърна към Бари:

— Идеята на Ланг беше много добра — каза той. — Само че избра не този Кординър, когото трябваше.

— На теб ти беше пределно ясно, че има нещо безкрайно мръсно в цялата работа, Максим — сопна се Бари. — Нали те видях. Цялото ти време, докато се снимаше онзи филм, отиваше да се умилкваш

около ония две хрътки на Ланг. А и едва ли е моя вината, че надхвърли толкова много бюджета, нали така?

Алисия не чуваше нищо от възбудените гласове. Той е мъртъв — помисли си тя. — *Край на халюцинациите. Край на предчувствията. През цялото време само съм си фантазирала. А истината е една. Хеп е мъртъв. Ланг е организиран убийството му.*

Натискът в гръдния ѝ кош се усили; ставаше ѝ все по-трудно да диша. Макар че мъката ѝ беше много по-голяма от тази на другите, нейният императив още от най-ранните детски години да прикрива слабостта си я караше да изглежда най-безизразната. Ръцете ѝ почиваха отпуснати върху пурпурната рокля от коприна, а лицето ѝ беше спокойно.

Бет отчаяно дърпаше верижката си.

— Прекалено ужасно е да го повярваме.

— Нека не правим прибързани заключения — изрече успокоително Бари.

— Не бяха ли подробностите достатъчни за великата ти поетична муза? — запита Максим. — Ако бяхме попитали, сигурно щеше да ни каже и марката на бензина, с която са залели колата. Господи, какво ли не бих дал Хеп да е бил вече мъртъв, когато са го направили.

Алисия изстена, но когато проговори, гласът ѝ си беше запазил нормалния тон; един добре трениран и студен инструмент.

— Арт Клийфелд спомена, че точно тогава се навъртали някакви непознати наоколо.

Останалите четирима се извърнаха към нея. Лицата им се вкамениха. Макар че ПД и Максим вече открито ненавиждаха Бари и да се отвращаваха един от друг за ролята, която бяха изиграли при въвлечането на Хеп в *Баобаба*, те всички солидарно я бяха отписали. В този тесен кръг на мъка, ненавист и ужас хора извън фамилията не се допускаха.

Бет запита:

— Непознати хора? Посещаваха са здравния център ли?

— Арт не е успял да ги види. Той спомена, че по негово мнение са били някакви големи шефове, които са посетили местния район.

— И ти твърдиш, че това е бил ударният отряд на Ланг, така ли? — запита ПД.

— Това е очевидно.

Как можеше тялото ѝ да продължава да живее, когато душата ѝ беше студена и мъртва като Хеп?

— Това, което не мога да проумея — каза Бари, — е, защо Ланг бе толкова откровен пред нас. Та той направо си призна за убийството на Хеп?

Нещо изпращя между нервните ръце на Бет. Тя погледна скъсаната верижка.

— Осемнайсет карата — прошепна тя.

— Браво — обади се Максим. — А сега, Бет, моля те да бъдеш така добра и да обясниш на гениалния си брат, който открай време си е бил забележителен със способността си да не забелязва неудобните факти, защо скъса златната осемнадесеткаратова верижка на чантичката си.

— Ланг ни заплашва, Бари, толкова ли не можеш да го разбереш? — каза Бет. — Той ни напомня, че не желае никакво разследване, което би могло да се раздуе от пресата.

И отново погледите на всички се впиха в Алисия.

Тя се бореше да овладее дъха си. *Аз съм наред. Болката в гърдите ми... ах, болката в гърдите ми е само психосоматичен симптом. Аз съм наред.*

— ПД е прав — изрече Бет с нисък и изплашен глас. — Нещастните случаи са специалитет на Ланг. И не е необходимо да се случат на самата личност, достатъчно е отмъщението му да се стовари върху много близък неин човек. — Тя направи пауза. — Ти ще се освободиш от детектива, нали, Алисия?

Алисия не я чу. Тя се самообвиняваше за причиненото забавяне на продукцията поради нервните ѝ кризи и ограниченията, наложени ѝ от бременността. *Може би съм видяла нечий призрак, ненамерил покой.*

Бет леко се изкашля.

— Алисия, каквото и да е било, сега вече със сигурност знаем, че Хеп е мъртъв. Така че няма смисъл да продължаваме.

— Да, сладур — допълни Бари. — Опасно е.

— Точно затова няма да освободя Иванович — каза Алисия.

Но това не беше цялата причина. Чувството за вина беше само част от нея. И вземането на фикусовия храст за човешка фигура —

друга. Тя не можеше да позволи на клана Кординър да стане свидетел на рухването ѝ. А и как можеше да остави безнаказано убийството на Хеп?

— Но какво ще стане с останалите от нас и семействата ни? — повиши тревожно глас Бет. — Какво ще стане с моето бебе?

— Настина ли няма никакво значение за вас, че току-що Ланг призна, че е организирал убийството на Хеп?

— Това ли се опитваш да постигнеш? — запита Бари. — Да изправиш Ланг пред съда?

— Ако е така — намеси се ПД, — мен не ме бройте. Съдебните заседатели никога не пипат такива като Ланг. Само дребните риби попадат зад решетките, но хората от неговия калибър — никога.

— В случай че ПД ти е прозвучал неясно, Алисия — каза Максим, — позволи ми да ти го обясня с прости думи. Хора като Ланг контролират съдилищата и съдиите са техни.

— Вие всички сте се уплашили, нали? — каза Алисия. — Хеп не беше страхливец, но всички вие сте.

Максим стисна юмруци.

— Слушай, кучко, Хеп е моя плът и кръв. И ако имаше и най-малката възможност да докопам този гад за врата, нищо нямаше да ме спре.

Алисия го гледа втренчено, докато той накрая извърна поглед.

После се изправи и се запъти към вратата, откъдето се извърна към тях.

— Направо съм щастлива, че се видяхме — изрече тя без видима злоба. — Хайде да го повторим някой ден, а?

Тя побягна по облечения с плакати коридор, като се забави само докато прекоси чакалнята пред трима клиенти на агенцията, които я проследиха от дълбоките си кресла.

Още на мига, в който вратата на асансьора хлопна зад гърба ѝ, тя се свлече по стената с огледалото, а дрезгавите ѝ стенания изпълниха затвореното пространство. Асансьорът спря. Алисия се изпъна и се усмихна слабо на облечения в синя униформа служител, като го помоли да докара колата ѝ. Измина един квартал по *Булеварда на залеза*, после зави в една странична уличка и паркира. Силите ѝ бяха дотук; тя рухна върху кормилото, разтърсена от сухи стонове.

ПД беше първият, който проговори след излизането на Алисия.

— Толкова години да работя с нея и да не разбера колко е неуравновесена.

— Ланг сериозно ли говореше всичко това? — Бет обгърна с умолителен поглед тримата мъже в стаята.

— Можеш да ми вярваш, Ланг е винаги сериозен — отвърна ПД.

— Значи ти наистина мислиш, че той ще обвини всички нас, ако не успеем да я вразумим? — запита Бет.

— Да — каза ПД, обръщайки се към Бари. — Твое задължение е да я убедиш да се откаже.

— Мое?

— Ти си женен за дамата — отвърна Максим.

— Почти съм разведен. И ми е писнало да бъда *козелът на опущението*.

Бет се обърна развълнувано към ПД.

— По-вероятно е да послуша теб, ПД. Винаги се е осланяла на теб като неин агент.

— Аз бях неин агент — ПД оголи белите си зъби в нещо, което наподобяваше усмивка. — Бет, вие двете сте много близки.

— Това беше преди много време — каза Бет.

— И все пак ти още си много близка с нея, Бет — изрече Бари с нисък и многозначителен глас.

Бет стисна скъсаната верижка с такава сила, сякаш натискът от нервните ѝ пръсти можеше да запои златото.

— Видяхте как се държа, когато я помолих, нали? Ненавиждам я!

— Всички я ненавиждаме — проговори Максим за пръв път след излизането на Алисия. — Не доказа ли тя току-що, че е единственият смел човек между нас?

— Докъде ще ни доведе този спор? — запита с пронизителен глас Бет. — Какво ще правим? Толкова съм уплашена за Джонатън, че мога направо да умра.

— А, да — обади се Максим, — тия осиновителни връзки са много силни.

— Какво можеш ти да знаеш за това? — Нахвърли се върху него Бет. — Ти никога не си успявал да останеш достатъчно време женен, че да имаш деца.

Заглушен вой на сирена от *Булеварда на залеза* проникна в херметически затворения кабинет и ядовитите гласове замлъкнаха за момент.

ПД вплете пръсти на бюрото си.

— Добре, единоклосни сме, че никой от нас, предполагам, не може да се справи с Алисия. Сега какво ще правим?

— Ланг — произнесе Максим, кръстосвайки слабите си голи бедра.

— Ланг? — избухна ПД.

— Да, Ланг. Ти, ПД, ще отидеш при приятеля си в Лас Вегас и ще му обясниш, че сме безсилни в случая с дамата, като му обясниш също така, че сме искрени пълзловци, така че с цялото си сърце заставаме на негова страна и никой от нас няма да посмее публично гък да каже. И освен това, в случай че другарчето на Алисия изкопае нещо, което може да инкриминира Ланг, ние като един сме готови да се вдигнем и да я напъхаме в лудницата.

— Че защо ще ми повярва? — запита ПД.

— Защото ти умееш да убеждаваш. И защото ще му тръснеш голата истина в очите. Кажи му, че Бет се страхува за детето си, че ти се страхуваш за десетпроцентовата империя, която си съградил, че аз се страхувам за живота си и че Бари се страхува от всичко, откакто се помни. Никой от нас не обича Алисия.

— Значи това е твоят план? — запита ПД. — Да я закопаем?

— Точно така — изрече дрезгаво Максим. — Разбира се, че в същото време ще закопаем и Хеп. Ще оставим тоя гад от Лас Вегас да се измъкне безнаказано, без да си плати за убийството.

Всеки избягваше да гледа другия в очите.

Четиримата останали живи членове на Нашата Стара Банда току-що бяха изковали един мълчалив пакт да обърнат гръб на убийството на петия си събрат. Те шумно се вдигнаха на крака и размениха пресилено сърдечни думи на раздяла. Бари скалъпи някакво извинение, за да не се върне в къщата на Бет. Никой не изказа гласно някаква идея за бъдеща среща.

Беше вече късен следобед, когато тя се реши да потърси Иванович.

Жена с неприятен глас се обади по телефона.

— Съжалявам, но той временно е извън града.

Алисия, която бе решила да задейства детектива, усети, че нервите пак щяха да ѝ изневерят. Успя да произнесе само едно безцветно:

— О?

— Ние работим заедно — каза жената. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, това е поверително. Обажда се Алисия дел Мар.

— Така и предположих. Веднага, щом се прибере, ще му предам, че сте го търсили, мис Дел Мар.

Той не се обади. След пет дни Алисия беше крайно изтощена от нетърпението, отчаянието и безсънието.

Режимът ѝ от последно време, в който влизаха задължително петнадесет часа сън, беше драстично променен и сега тя рядко надхвърляше нормата от три часа. Загуби още тегло. Иванович се криеше от нея, избягваше я и тя не знаеше как да се справи с това. *Убийство* — мислеше си тя, докато разсичаше с резки движения повърхността на това тъпо езеро под формата на сърце. — *Убийство, и никой от четиримата не иска да си мръдне пръста. Но аз не искам така, не мога така. Защо не се обажда това астматично копеле?*

— Какво ще кажеш да опитаме пак? — запита Хуанита.

Вечеряха в патиото.

— Вече опитах шест пъти. Онази жена, която му е съдружник или нещо от този род, все ми повтаря, че отсъствал от града.

— Алис, не ми харесва вида ти. Може би наистина ние двете с теб сме тези, които трябва да си отидат.

Същата вечер звънчетата на вратата издрънчаха точно в десет часа. Алисия и Хуанита, които гледаха телевизия във всекидневната, се спогледаха.

— Никой не идва толкова късно — каза Хуанита.

— Може би е Бари с някакви документи за подпис.

— Или някой от онези кукувци — измърмори Хуанита.

Адресът и телефоните на Алисия дел Мар бяха строго пазена тайна и въпреки това след пороя от зловни публикации, последвал смъртта на Хеп, се бяха случили няколко неприятни инцидента. Два пъти нощем им бяха докарвали незнайно откъде боклук и го бяха стоварвали пред входната врата. Някакъв глас с неустановен пол звънеше по всяко време на денонощието и изпищяваше в слушалката: *Покайте се, покайте се!*, докато не издържаха и прехвърлиха номера в телефонната централа да поемат обажданията. А предния ден, когато Хуанита бе отишла да вземе пощата, бе намерила един смачкан лист хартия. Тя не можеше да чете и не разбираше написаното, но съдейки по думите и миризмата, която се разнасяше от тях, те бяха надраскани с екскременти. Тя набързо напъха краката си в чехлите и каза:

— Аз ще отида.

Беше Иванович.

Алисия изтича в коридора още щом чу гласа му.

— Джон, къде беше? Цяла седмица непрекъснато те търся!

— Да, и много се извинявам, че не ви се обадох — каза той, без да откъсва погледа си от Хуанита.

— Аз ще бъда в стаята си, мисис Кординър. Ако ви потрябвам, извикайте ме — каза Хуанита.

Алисия поведе Иванович към червените кресла, подредени край камината.

След дълго и хрипливо издишване той обяви следното:

— Казаха ми да зарежа случая.

Тя естествено беше очаквала нещо от този род.

— От Ланг?

Още при първото посещение на Иванович тя му бе разказала за кръвната вражда между Хеп и Ланг.

— Имена не бяха споменати. Една жена, с която понякога ми се налага да работя; тя е една много скъпа кол-гърл, ми предаде съобщението, че този случай не е от моята компетенция.

— Самият Ланг призна пред всички нас, че е заповядал да убият Хеп.

— Така ли?

— Не с преки думи, но го направи достатъчно ясно.

Иванович отново въздъхна.

— Е, всичко пасва, мис Дел Мар.

— Алисия.

Той сведе поглед към ръцете си с издути вени.

— Алисия, аз ви казах какви случаи поемаме. Аз не съм Майк Хамър или Лу Арчър. Аз съм един привикнал на скромен живот домошар, човек на средна възраст с две деца в калифорнийския университет в Лос Анджелис и съпруга, която работи заедно с мене. Никога досега не сме поемали да разследваме убийство. А Ланг е престъпник от голям мащаб.

— Затова ли дойде толкова късно? Страхуваш се, че държат под наблюдение агенцията ли?

— Те я наблюдават.

Тя усети внезапен пристъп на гняв.

— Можеше поне да ми се обадиш по телефона!

— Телефоните се подслушват.

— Никой не е идвал тук.

— Да, освен човека по борбата със селскостопанските вредители, държавния пощенски служител, шофьора на камиона за доставки по домовете, двете прислужници, градинаря, човека, който се грижи за басейна.

— Добре, добре, може би се подслушва! — съгласи се тя.

Но гневът ѝ изстина за миг.

— Джон, нима не разбираш? Ние разговаряме за човек, който беше всичко за мен. А те го убиха. Най-хладнокръвно го убиха.

— Аз не поемам убийства, Алисия, но имам добра представа какво става. Има случаи, които се потулват. Ще бъдете страшно

изненадана, ако разберете колко често семейството на жертвата помага активно за тия прикривания.

— Не, те не биха го правили, ако не им е все едно.

— О, в началото винаги водеща е жаждата за отмъщение и наказание. После обаче слизат на земята и семейството почва да проумява какво означава едно официално разследване. Надзъртане в личния живот на всеки близък човек, включително и в този на жертвата. Сексуалните му партньори, тоалетните му навици... но едва ли е необходимо тъкмо на вас да обяснявам, че за масмедиите няма нищо свято.

— Можеш ли да ми препоръчаш някоя друга агенция?

Той поклати със съжаление глава.

— В случая, не мога...

— Значи изобщо няма да ми помогнеш?

За момент гордостта ѝ се прекърши и тя рухна в креслото.

Иванович каза меко:

— Знам как боли, когато трябва да се откажеш, Алисия, но повярвайте ми, така е най-добре за всички.

Тя се съвзе, докато го изпращаше до вратата.

— Ще се обадя утре на бизнес мениджъра си да ви изпрати чека. Колко ви дължа?

— Аз съм ваш почитател. Услугата е безплатна.

Той пхна ръка във вътрешния си джоб и измъкна два листа хванати с кламер един за друг. Бяха топли и леко влажни от тялото му.

Тя се върна до креслото с безизразно лице и ги разгъна. Първата страница беше информация, събирана от Иванович в Калифорния. Тя прехвърли набързо гъсто изписаните редове, научавайки, че макар Хеп Кординър да е бил малко потаен, приятелите и познатите му много са го обичали. Хвалеха го с всички известни холивудски клишета. Алисия измъкна и втората страница.

Нашият африкански кореспондент получи смесени доклади. Населението на Лунда, също както и това на близките населени места, е било подучено да фалшифицира фактите. Един пример за това е работата на разследвания обект. Три различни информатора използваха

една и съща фраза: че бил дошъл „да прави планове за един холивудски филм“. Артър У. Клийфелд, дипломиран лекар, директор на близкия безплатен здравен център, казал на нашия сътрудник, че обектът нямал вече никакъв интерес в правенето на филми и възнамерявал да се заеме единствено с развитието на центъра.

Самият доклад на Клийфелд също така е малко мъгляв. Клийфелд твърди, че обектът напуснал здравния център сутринта на 17 април, 1980 година, с ясното твърдение, че ще прекара нощта в Лунда, и следователно докторът не изпитал тревога, когато обектът не се върнал същата вечер. Едва на следващия ден, следобед, Клийфелд се разтревожил и тръгнал да го търси. Намерил мястото на нещастния случай и донесъл обратно тялото на обекта. Според изказано по-рано твърдение на обекта той уредил епископална погребална служба в центъра.

Това влиза в противоречие с твърденията на двамата работника от здравния център и самия епископален свещеник, Джеймс Ибоу. Трябва да се отбележи, че тези показания са взети поотделно. И тримата твърдят, че ковчегът вече бил запечатан, когато отец Ибоу пристигнал да отслужи опелото. Освен това готвачът, мистър Питър Мзели, твърди, че Клийфелд бил много потаен по отношение на трупа на обекта, като не позволил на никого да го види, и го поместил сам в ковчега.

А сега за вашата информация за някакви външни кенийски лица в областта. Полицията заявява с абсолютна сигурност, че чужденци по това време в района не е имало. Това се потвърждава от двама местни жители и правителствените органи в Киншаса.

Самият инцидент е нещо, по което няма противоречия в показанията. Всички интервюирани са единодушни, че паднало дърво е блокирало пътя и че джипът на субекта се е блъснал в него с голяма скорост, което причинило запалването и избухването на двигателя и...

* * *

Алисия в миг беше обзета от старото чувство на гадене. Само да прочетеше още една дума от текста и щеше да повърне. Тя смачка в ръката си листовете и приседна върху мраморната плоча на камината. Ръката ѝ трепереше и тя изхаби три клечки кибрит, докато успее да запали листовете.

За миг пред погледа ѝ се сляха горящата хартия и представата ѝ за горящия джип. Какъв беше смисълът да излага на опасност Максим, Бари, Бет, ПД?

Той е мъртъв.

На следващия ден двете с Хуанита напуснаха страната.

Бевърли Хилс, Бел Еър и Малибу прокълтяха от проклятията, с които филмовата индустрия обсипа Алисия дел Мар, за това че не беше дала дори и едно интервю, не се беше появила по ранните новини или в късните предавания, излъчвани на живо, беше пренебрегнала изцяло задълженията си по промоцията на последния филм на Хеп Кординър. Този път обаче тя не беше в депресия, както след помятането. Хора, завръщащи се от почивка или от снимачни площадки, разказваха, че са я виждали да кара водни ски в *Пуерто Валарта*, да изкупува целия магазин *Мари Куант* в Лондон, да играе с най-високите залози в казиното на Монте Карло, да вечеря филе от омар и суфле от сливи в *Боманиер* в Прованс, да си подбира сапфири във *Ван Клийф*, Париж, да наддава на аукцион в *Сотби*, да отпива *Дом Периньон* с принцеса Грейс и принц Рение, да позира седнала на ръба на стола си с колекция на *Унгаро*.

В действителност тя беше на езерото Комо.

Отново беше наела вилата от деветнадесети век с острия връх, където двамата с Хеп бяха прекарвали три окъпани от слънце италиански есени. Мястото сега беше за нея и затвор, и убежище. Нито веднъж не бе излизала извън стените ѝ.

Алисия седеше, съзерцавайки изгледа на езерото, което този ден беше с отвратителен сиво-кафеникав цвят. Държеше отворена в скута си книгата *Война и спомени*, но четеше само военновременните приключения на семейството на Хенри. Когато беше сама, обитаваше някакъв смътен, нереален свят. В компанията на Хуанита или на семейството, което се грижеше за вилата, тя се стягаше и ставаше съвсем друга, разговаряше, смееше се, когато беше необходимо, изяждаше поне част от ястията, сервирани пред нея, разхождаше се по изровения път, който водеше от вилата към езерото.

Очите ѝ се завъртяха към бюрото. Видя с любопитство, че върху него имаше голяма купчина дебели, големи пликове, в които *Магнъм*,

бизнес мениджърът ѝ и канцеларията на ПД ѝ препращаха писмата, адресирани до нея. Не беше отваряла плик откога? Купчината неотворени писма говореха за лошо душевно здраве.

Тя остави книгата до креслото и се запъти към бюрото си.

И този път всичко беше както обикновено. Писма на почитатели с обратния адрес на подателя и тия на ненавиждащите я, както винаги анонимни. Деликатните или настойчиви молби да присъства на благотворителни мероприятия, благодарствени писма от онези благотворителни организации, чиито мероприятия вече бе посещавала, щедро, разбира се. Запитванията от бизнес мениджъра ѝ за сметките по кредитните карти, също и една бележка дали ще изпрати годишния чек в Заир, с неизбежното напомняне, че след като медицинският център не е акредитирана организация с благородна цел, дарението ѝ няма да се приспадне при плащането на данъци.

Тя измъкна един лист чиста хартия и написа: *Умножете по четири сумата, която изпратих в Заир миналата година.*

Погледът ѝ се плъзна по написаното и тя си помисли за Арт Клийфелд. Докладът на Иванович, че Клийфелд не е бил напълно искрен за подробностите по погребението на Хеп, не ѝ даваше мира. А сега за пръв път ѝ хрумна, че е напълно възможно Клийфелд да е бил изплашен по същия начин, както и братовчедите Кординър, от Ланг.

Тя изтегли още един лист от кутията за писма и написа: *Езерото Комо е много красиво, Арт, и ще бъде супер, ако ни дойдеш на гости; билетът е от мен.*

Тя реши да не влага прекалено емоции, какъвто и да беше отговорът му. Но въпреки че се зарече, следващата седмица, когато той пристигна, тя се хвърли хълцаща върху леглото, което навремето беше делила с Хеп безброй пъти.

Сутринта заплашваше да завали дъжд. Във вилата тя винаги закусваше в леглото: беше изпила първата си чаша кафе и мажеше с масло хрупкавото хлебче, излязло от фурната само преди час, когато вратата се отвори и Хуанита произнесе:

— Телеграма.

Тя блъсна подноса и скочи от леглото, сграбчвайки жълтия плик. Само един поглед беше достатъчен оживлението ѝ да угасне.

— За теб е.

— Знам как се пише името ми — каза Хуанита. — Работата е там, че очилата ми не са в мен.

Алисия, привикнала отдавна на тази тъжна фраза, сръза плика да прочете съдържанието на сестра си.

— Алис, ти си бяла като платно. Какво пише?

— От Заир е — каза Алисия, прочитайки шепнешком телеграмата. — *Шато Нойшател стоп близо до Давос.*

— И това ли е всичко? Без подпис, без име?

— Подписано е с името на Питър Мзели, но това трябва да е Арт. Той е свръхпредпазлив. — Алисия сграбчи телефона. Набра номера и запита бързо на италиански, кимайки при отговора. Блъсна слушалката върху телефона и извика:

— Трябва да бързам! До обяд трябва да съм в Комо — експресът Милано — Цюрих спира там в дванайсет часа и единайсет минути. Ако успея да хвана влака, ще пристигна в Давос в шест тридесет и осем.

— Алис, може би Арт е изпратил телеграмата от Африка. Просто няма начин как да стигне толкова бързо в Швейцария.

— Ти си права! — Алисия стремглаво разтвори крилата на гардероба. — Добре е да си взема някои неща.

— И аз ще си взема нещата.

— Не! — Алисия издърпа един пуловер с такава енергичност, че събори почти цялата купчина дрехи. — Трябва да отида сама.

— Това е глупаво, Алис.

— Ако Арт те види, никога няма да се покаже.

За Хуанита тази мисъл нямаше особен смисъл, но поне сестра ѝ, след всичкото това време, отново бе възвърнала упоритостта си, така че вместо да спори, тя се зае да подрежда дрехите, питайки:

— Кой искаш да ти приготвя?

Десет минути по-късно измъкнаха колата от гаража; Хуанита настоя да я изпрати до гарата в Комо. Съпругът на готвачката, щастлив, че поне веднъж ще има възможността да блесне с шофьорското си майсторство, направи чудеса по серпантините, от които им се изправиха косите. Пристигнаха на гарата точно навреме. Експресът обаче както винаги бе потеглил със закъснение от Милано. Сестрите

седнаха в подобния на хамбар ресторант и пиха кафе. Едва след половин час локомотивът изсвири на влизане в гарата.

Докато бързаха под дъжда към платформата, Хуанита каза:

— Не се надявай много на тази среща, миличко. Арт едва ли ще ти каже нещо повече от онова, което ти каза тогава в Найроби.

След операцията спа до полунощ. Когато се събуди, видя, че някой бе обвил памучна кърпа за ръце около лампата върху нощното му шкафче. Непроницаемите черни сенки в дъното на тясната стая му напомняха за тропическата гора в нощта на официалната му смърт. Той извърна поглед. Остър дъх на антисептол се носеше от бинтованите му ръце. Левият му крак беше положен в шина, висяща във въздуха посредством система от колела и въжета.

Деликатната операция, направена на пострадалото ляво коляно от същия хирургически екип, оперирал го два пъти преди това, бе продължила почти пет часа. И дълго преди последния шев, гърбът го беше заболял непоносимо, въпреки наркотичната смес, вливаща се във вените на ръката му.

Беше все още упоен, макар и да не го съзнаваше. Един разум в нормално състояние може да възкреси в паметта си милиарди впечатления.

Неговият обаче през цялото време дълбаеше около една подробност. Внезапната поява на Алисия върху пътеката. Красотата ѝ. Нейната бледост — откъде идваше тази пепелява бледост? Той не можеше да съобрази със замъгления си мозък, че тя, която го считаше за мъртъв, щеше да получи шок, виждайки го жив.

Беше прекалено упоен, за да усеща болката в крака си, но обездвижването го дразнеше и той реши да промени малко положението си.

Сенките до прозореца внезапно оживяха.

— Ти се събуди — каза Алисия, привеждайки се над железното легло. Смътната светлина запали златни искрици в очите ѝ.

Присъствието ѝ го успокои и той се усмихна.

— Удобно ли се чувстваш? — запита тя.

Разсъдъкът му за миг се размъти. *За нея е опасно да бъде тук* — помисли си той, — *кажи ѝ да си ходи.*

— Трябва ми санитарката.

— Кажу ми какво ти трябва, за да ти го донеса.

— Благодаря ти, но имам нужда от подлога — излъга той, изпитвайки меланхолична гордост, че думите му, макар и слаби, едва чути, прозвучаха по британски гордо и независимо.

Тя излезе да потърси нощната санитарка. Далеч още преди да се върне, той вече спеше. Въртеше се неспокойно, обхванат от кошмари. Ампутират крака му. Не, той е в болницата Маунт Синай и режат крака на Алисия.

* * *

Отвори очи в мътната светлина на утрото, процеждаща се през щорите. Огледа се за Алисия, но видя само познатите стени, трите крещящи репродукции на *Ангадин*, малката дъбова масичка, на която сервираха храната му. (Бяха го окуражавали да използва голямата и блестящо осветена трапезария, където местни младежи с червени костеливи ръце, показващи се между белите памучни сака и белите памучни ръкавици, сервираха обяда и вечерята. Неизменният му отказ, поне така считаше той, беше възприеман като желание за усамотение, нещо напълно обикновено в Шато Нойшател.)

Усецаше устата си като натъпкана със суха вълна. Той натисна бутона на звънеца. Съсухрената сестра с момичешката усмивка се появи на прага. Първо вдигна щорите и после му наля вода.

— И така, мистър Стивънс, вие сте приятел със знаменита холивудска звезда.

Омаята му изчезна като издухана от вятър. Той мигновено прецени ситуацията.

— Напомня малко на Алисия дел Мар, нали? — каза той. — Но се казва Холистър.

— Да, с това име се представи — Холистър.

Потвърждението изкриви сбръчканата ѝ уста в разочарована гримаса.

— Много е красива. Нали знаете, тук понякога идват актьори и политици, които се представят с други имена.

— Хайде, знаете, че моряци като мен не могат да познават филмови звезди.

В Киншаса Арт беше открил една жена, която беше специализирала в изработването на фалшиви документи за самоличност — истински Рембранд в подправянето на документи, и от няколко месеца насам той беше Адам Стивънс, американец, втори помощник-капитан на *Арго Прайд*, нефтен танкер, който плаваше под либерийски флаг. По време на буря в Средиземно море корабът бил обхванат от пожар. При потушаването му Стивънс пострадал лошо.

— Искате ли още вода? — запита сестрата.

— Не, благодаря ви. Тя тръгна ли си?

— Тя е във фоайето, почива си.

— Още не съм за посетители.

Пъхна термометър в устата му и тънките сбръчкани пръсти го сграбчиха за китката.

— Пациентите със семейства или с приятелски писма се възстановяват най-бързо — изрече сестрата с мекия си гърлен английски. — А тези, които нямат контакти с външния свят, имат много бавен напредък. Хубаво нещо е човек да има посещения.

Извадиха термометъра от устата му.

— Вчера операцията продължи много дълго — каза той. — Сега имам нужда единствено от почивка.

Докато му измият лицето и срещат брадата и косата, той на няколко пъти повтори, че ще се справи по-бързо, ако не го закачат.

— За днес лекарите са ви предписали да погълнете повече течност — беше единственият коментар от страна на сестрата.

След като изпи чаша сок от кървавочервени портокали — яркият пурпурен цвят никога не му се беше струвал естествен — и изпи топлия си шоколад, той задряма.

Събуди го поскърцването на вратата.

Когато Алисия влезе, той изпита неволен пристъп на облекчение, че тя е още тук. След по-малко от секунда вече кроеше планове как да се избави от нея.

— Сега вече имаш по-човешки вид. — Тя се усмихна и докосна очертанията на брадичката му. — Брадата ти ми харесва, макар че е потъмна, отколкото съм предполагала. Четината ти беше толкова светла, че никога не успях да я забележа. Само се драсках о нея.

При това напомняне за преживяни интимности, той покри с ръка устата си, имитирайки прозявка.

— Тъкмо бях задрямал. Сестрата не ти ли каза, че не съм още за посетители?

— Не, тя ми каза, че лекарският състав бил на противното мнение. Сега направо ликуват, че вече си имаш дружка.

— Предполагам, че правото на уединение е едно от главните предимства на Шато Нойшател или поне на мен така ми бяха представени нещата.

— Така представени — повтори тя с онази игрива палава усмивка, която буквално го разтапяше. — Ти си ядосан.

— Не, просто съм уморен.

— Този твой свръхучтив тон означава, че всеки миг си готов да избухнеш.

— Може би не съм се изразил достатъчно ясно?

— О, ти беше повече от ясен. — Усмивката ѝ изчезна и в този миг го прониза чувството за невъзвратима и дълбока загуба. — Не искаш да бъда около теб. Но не мислиш ли, че е по-добре от време на време да ми крещиш, вместо да дремеш?

— Това е една възможност — каза той.

— Името е друго, иначе всичко останало си е все същото. Продължаваш да воюваш, като ставаш все по-учтив и по-учтив.

Той се повдигна на лакът с усилие, което прониза целия му ляв крак.

— Защо, по дяволите, не се махнеш от живота ми?

В предишните времена тя просто щеше да му се сопне в отговор. Сега обаче устата ѝ потрепери и тя се смъкна в стола си. Косата покри лицето ѝ, когато се приведе напред и заплака. Приглушените ѝ хълцания се врязаха в душата му и той призова цялата си воля, за да не се разреве и той. Кракът му запулсира в шината.

Алисия избърса очите си и издуха носа си.

— Съжалявам — каза тя. Гласът ѝ бе загубил музикалната си мелодичност. Звучеше остаряла, победена.

— Не исках да ти крещя — каза той спокойно. — Но аз наистина бих предпочел да бъда сам.

Тя кимна.

— Това мога да го разбера. Аз съсипах всичко — живота ти, кариерата..., а с пристигането си тук станах причина пак да оперират крака ти.

— Заслугата за съсипването на живота ми и така наречената кариера си е лично моя. Колкото до крака, сакатите хора като мен нямат работа в планината в дъждовно време — той направи пауза, събирайки още сили. — Но това е моят шанс да започна отново един нов живот.

— Заради Ланг ли се тревожиш?

Той тъкмо дърпаше металния прът в усилията да премести крака си.

При въпроса ѝ хватката му се разхлаби и той падна обратно в коравото легло.

— Той наистина вярва, че ти си погребан в двора на здравния център.

— Така ли?

— Да, сигурен е, че си мъртъв.

— Аз знам, че той се опита да ме премахне, но как можеш ти да знаеш това?

— Той ни каза.

— На вас?

— На Бари, Бет, ПД, Максим. И на мен.

— Искаш да кажеш, че Робърт Ланг седна на масата с вас петимата и потвърди пред всички вас, че е организирал убийството ми?

— Не беше точно така. — Тя сведе поглед към навлажнената кърпичка, която държеше в ръката си. — Аз... имах... е, нещо като видение за теб на мемориала... знаеш ли, че направиха мемориал за теб на осма сцена и после показаха *Баобаба*?

— Четох нещо такова. Но какво искаш да кажеш с това видение за мен?

— Не ми се смей, но те видях там. Изглеждаше точно така, както изглеждаш сега. С брада. С бяло скиорско яке. Искам да кажа, че беше толкова реален, че аз наех детектив. Точно тогава Ланг ни извика. Знаеше, че някой провежда разследване, но не беше сигурен кой го финансира. Беше успял да свие кръга до нас петимата. И нареди да спрем.

— Нищо не мога да проумея.

— Ланг вече беше бесен, че филмът е надхвърлил бюджета, и стовари цялата вина върху теб, особено след като го нокаутира. Но ПД твърди, че всъщност статията на Бари, излязла в *Ню Йоркър* е основната причина. Ти сигурно не си я чел, нали? Е, в нея пише, че ти си пръскал парите на Ланг с две ръце. Ланг се почувства така, сякаш си го превърнал в обществено посмешнице.

— Ясно ми е защо Ланг се опита да ме премахне. Това, което обаче не мога да разбера изобщо, е защо ще намесва и вас в тая работа.

— Това беше предупреждение. Като съобщи как точно си загинал, той ни подсказа, че ако някой от нас се опита да разнищи работата, един или всички ще си го получат по същия начин.

— Значи така ме откри? Чрез детектив?

— Аз бях във вилата в Беладжио — каза тя. Това обясняваше нещата.

— А Максим? И другите? Какво направиха, след като го чуха?

Тя повдигна рамене.

— Нищо? — запита той.

— Помислиха, че си мъртъв.

— Господи! — Той направи горчива гримаса. — Смачкаха ме като муха и никаква реакция от тяхна страна?

— Те нямаха никаква причина да не повярват, че си мъртъв. А Ланг е много опасен.

— Защо не опитаха по законен начин да проучат нещата?

— Хеп, те бяха като смазани. Особено Максим. Беше станал неузнаваема развалина, когато се случи това.

Вълна на отчаяние го обгърна от всички страни. Притисна се дълбоко в матрака, дишайки бързо и плитко, докато успее да се съвземе.

— Четох за малкото ти момиченце — изрече неловко той. — Трябва да е било ужасно.

Мускулите на бузите ѝ се стегнаха и той за миг се уплаши, че тя отново ще се разплаче, но Алисия каза спокойно.

— Бебето също не е мъртво. То е малко здраво момченце и е при Бет и Ървинг.

— Твоето бебе?

— Те го осиновиха.

— Ти се отказа от бебето си? — запита невярващ той.

— Така животът му ще е по-добър.

— Заради развода ли?

— Не мога да говоря за това.

— Но ти го желаше... желаше го толкова много. Просто не мога да разбера...

Тя го прекъсна, тръгвайки към вратата.

— Не трябваше да идвам тук — каза тя. — Наистина съжалявам много, че създадох такива сътресения в живота ти. Но просто бях такава. Никога не знаех кога да се разделя с даден човек. Но аз се уча, уча се бързо. — И тя се усмихна.

Дълго, след като вратата беше затворена, пред очите му беше тази отчаяна малка усмивка.

Прекара целия разговор през паметта си, приемайки, че тя е била напълно искрена с него. Беше признала, че го е обичала до такава степен, че е решила да го търси с всички средства дори и когато бе изглеждало невъзможно да го намери, дори и когато собственият му брат и братовчедите му се бяха уплашили от опасността, тя беше упорствала.

Няма ли най-сетне да се махнеш от живота ми?

Как бе могъл да ѝ крещи в лицето? Той напълно заслужаваше онази връзка с кучка като Уитни; напълно заслужен бе бракът му с Мадлен — блондинката, усмихнатата, свръхобщителната Мадлен.

Помисли си за Ланг и се запита какви са шансовете на убийците му, дали няма да продължат вендетата си и след смъртта на жертвата си. Вероятно никакви. Особено ако убитият не натрапва присъствието си.

Той размърда ранения си крак на инч и му хрумна, че не беше разказал на Алисия как бе успял да се спаси от нещастния случай. Тази празнота изглежда оставяше една отворена вратичка за завръщането ѝ.

Тя ще се върне — помисли си той.

Когато сбръчканата сестра вкара количката с вечерята му в стаята — каша и чай, — до приборите лежеше бял плик.

Пулсът му внезапно се ускори, но той имаше воля да изчака сестрата да излезе от стаята.

Изписаните печатни букви го разтърсиха дълбоко. Преди много години, при една от срещите им в един долнопробен холивудски мотел,

Алиша му беше признала, докато го бе галила по окосмената гръд, че по времето на нередовното си обучение не бе успяла да се научи да пише ръкописно.

Но каквото и да беше емоционалното съдържание на текста, почеркът беше ясен и четлив. Той прочете няколкото реда само с един поглед.

Беше голяма грешка от моя страна да ти се стоваря на главата. Ако бях прекъснала връзката ни преди години, и двамата сега щяхме да сме по-щастливи, и никое от тези мръсни неща нямаше да се случи.

От друга страна, аз съм толкова щастлива да разбера, че ти си (малко или много) ДОБРЕ. Ти си най-порядъчният, най-щедрият човек, когото някога съм познавала.

Нека имаш щастлив живот и прави всичко онова добро, на което си способен.

Сбогом и нека Бог те пази.

Той стисна писмото в ранената си ръка и се обърна към стената. В главата му, изтрезняла от упойките, се въртеше една мисъл — тя го напускаше завинаги!

Три месеца по-късно Хеп слезе, куцайки, от ферибота в Беладжио.

Никога не беше посещавал мястото в разгара на зимата. Железни кепенци скриваха магазините за туристи, тесните алеи, водещи надолу към езерото бяха пусти, а откритите кафета по брега бяха празни, с изключение на две добре облечени жени.

Достигайки дъговидната алея с пейките, той се спря да погледа танца на вълните, отразяващи едрото бледо слънце. Лицето му беше отнесено.

В началото, когато бе започнал процесът на бавното му възстановяване, всеки път, когато вратата се бе отваряла, той се бе напрягал целият в очакване, че това е тя.

Проумял накрая, че тя няма да се върне, той се затвори в себе си. *Загубих я* — тази мисъл не му излизаше от ума. — *Загубих я*.

Испадна в депресия. Имаше цели дни, когато му се събираха не повече от десетина произнесени изречения.

В своето уединение той размишляваше над предателството, извършено спрямо него от брат му и братовчедите му. Той в действителност беше мъртъв, но без предимствата на забравата.

Направиха му четвърта операция, един неуспешен и изключително болезнен опит да удължат сухожилията му извън коляното.

Когато състоянието му се подобри, той започна да си прави план за евентуална среща и мислеше съсредоточено, почти по същия начин, по който си разпределяше кодеиновите хапчета. През нощите, когато го сграбчваха най-жестоките болки, позволяваше си да мечтае колко хубаво би било пак да са заедно.

Персоналът на клиниката се отнасяше добре с него, а и той бе пациент с характер, но самотата и болката бяха нанесли сериозен урон на духа му: онази дълбоко скрита в него несигурност бе нараснала неимоверно. За пръв път в живота си се почувства недостоеен.

И тогава, в един слънчев следобед Ханс, червеноликият германец санитар, го бе извел с количката на верандата. Може би великолепната гледка, разкрила се пред взора му, или жизнерадостното дрънчене на конски впряг, дърпащ шейната по склона на хълма, или пък студеният и чист планински въздух му подействува особено, но желанието му да се срещне с нея вече не изглеждаше неосъществимо.

И сега, след като вече имаше поставена цел пред себе си, заложеното му от природата взе връх. Само след седмица тръгна с патериците, като ползваше големият асансьор, за да слезе на първия етаж, където четеше от кора до кора *Лондон Таймс* и *Пари Мач*. Френският му бе станал като втори матерен език от работата в Заир, където, въпреки извоюването на независимостта, френският език бе останал като официален, защото в страната имаше най-малко осем различни диалекта на банту. От вестниците научи, че Алисия дел Мар е предложена за *Оскар* за *Най-добра актриса* (научи също, че Харвард Кординър получава посмъртно *Оскар* за *цялостно творчество*). Можеше да се обади на Максим или ПД. Можеше да се примили и на Бари.

Но бе Адам Стивънс и трябваше да създаде сам новата си самоличност.

Тя му беше казала, че се намира във вилата в Беладжио, но оттогава бяха минали три месеца и вероятността, че е още там, не беше много голяма. От друга страна пък не знаеше просто откъде да започне.

Фериботът бавно се изтегли от пристана с няколко протяжни изсвирвания. Той се надигна от пейката. На стоянката за таксите двама добре облечени шофьори жестикулираха един на друг. За миг размисли дали да не помоли единия да го откара до вилата. Но сметката на Адам Стивънс в Цюрихската *Credit Bank* беше отворена с пари от здравния център; макар и да беше главният му меценат, той никога не бе мислил за парите като за свои, така че всеки път, когато си позволяваше някои излишества като вино, с което да преглътне скромните ястия на Шато Нойшател, или пътешествие с такси, биваше пронизван от чувството за вина.

И той закрачи нагоре.

Походката, на която се беше приучил, да се обляга на бастуна, докато замахва с левия си крак от бедрото, му създаде големи

трудности нагоре по хълма. Когато стигна до шосето с двете ленти, прелитащите от време на време коли и камиони го караха да се притиска към банката. А дебелият слой борови иглици затрудняваше още повече движението му.

При вида на табелата „Вила Адриана“ той спря да си поеме дъх в острия и режеш вятър. *Какво правеше тук?* Той вече не беше Хеп Кординър, дете на холивудски магнат, световноизвестен режисьор. Той беше един инвалид, нещастен и без истински паспорт, търсец една уединила се световноизвестна филмова звезда — която можеше и да не си е у дома.

Ако в характера му не бе останала частица от упоритостта му, той като нищо щеше да се върне на ферибота. Вместо това се запъти уверено към постройката от деветнадесети век, която съвсем неумело бе ремонтирана и изглеждаше като бунгало.

Той чукна няколко пъти познатата бронзова глава на русалката във вратата. След няколко секунди вратата се отвори няколко инча и Хуанита застана в рамката ѝ. Гърдите му се стегнаха и той не беше сигурен това признак на тревога ли е или облекчение.

— Здравей, Хуанита — произнесе спокойно той.

Тъмното и широко лице остана безстрастно. Тя не показва никаква изненада, че го вижда жив върху скоро измитите стъпала пред къщата.

— Мис Дел Мар не е тук — каза тя.

Той премести тежестта си от единия на другия крак.

— Да не би да е в селото на покупки?

— Не.

— Ще се върне ли скоро?

— Отивай си! Остави я на мира! Не ѝ ли причинихте достатъчно мъка, Кординъровци проклети!

Внезапният изблик на гняв очерта концентрични кръгове около устата на Хуанита и тя в миг му заприлича на онези разгневени божества на маите, издялани в скалите още преди Колумб.

Неочакваният ѝ гняв го изведе от равновесие — и психическо, и физическо. Той се облегна на бастуна си и се изкашля, за да спечели няколко секунди.

— Бих искал да я видя — каза той.

— За какво?

— За да разговаряме.

— Да разговаряте, ха! Всички вие, Кординъровци, искате вечно нещо от нея. Като някакви лешояди сте я наобиколили да ѝ изпиете кръвчицата...

Вече ядосан, той я прекъсна грубо:

— Ще ѝ предадеш ли, че съм дошъл?

Тирадата ѝ продължи.

— Оня Бари, тормозеше я толкова години! Тя направи всичко за него. Само да я повикаше с пръстче и веднага тичаше към него. Но когато тя самата имаше нужда от помощ къде изчезваше той? Накара докторите да я упоят, за да ѝ отнеме бебето и да го даде на оная негова много благородна сестра. Пък за нея да не си отварям устата, за тая Бет! Тя винаги гледаше отвисоко на Алис и се отнасяше с нея като с някоя курва от холивудски булевард. И сега тя да има бебето ѝ! Алис спаси студиото на баща ти, но мръднаха ли си пръста той или майка ти за нея? Тя плати дълговете на бащата на ПД, направи ПД милионер и когато нещата загрубяха, ПД я захвърли на вълците. Ами брат ти Максим? Така я гонеше, че тя за малко не си изгуби крака, и това не му стигаше, ами я накара да прави филми и за онова чудовище, Ланг!

— Ти си абсолютно ирационална — изсумтя той. Но още докато произнасяше думите, разбра, че тя говореше с чистия език на рационалното. Това си беше истината. Цялата фамилия Кординър се беше хранила чрез нея.

— А ти! Ти си този, който я нарани най-дълбоко! Първо направо я покрусил вестта, че си мъртъв. После пък рискува всичко, само и само да те намери. И ти точно в този момент я ритваш в зъбите!

На негово място Максим сигурно щеше да отвърне с някоя хаплива забележка, че едва ли е в състояние да ритне когото и да било, още повече в зъбите.

— Знам, че ѝ причиних голяма болка — каза той. Гласът му бе изгубил всякаква плътност и прозвуча съвсем вяло. — И точно затова искам да говоря с нея.

— Пак си си същият! Сигурно си мислиш, че кирливото ти *извинявай* ще оправи всичките ти гадости. Тя никога не ми е споменавала какво си ѝ направил, но когато се домъкна обратно тук, беше толкова болна, колкото и тогава... И сега, тъкмо когато малко взе да се съживява, ти пак се изтърсваш и ми заявяваш, че — видиш ли, —

трябва да говориш с нея. Понякога си мисля, че тя може да преживее какво ли не, дори и чума, но не и вас, Кординъровците!

Значи Алисия беше болна. Докато беше лежал в болничното легло и се беше надявал — не, беше се молил, — тя да отвори вратата, не бе му минавало и през ума, че може да е болна. Пред погледа му изплува убитата ѝ усмивка, с която бе напуснала стаята му, и преглътна с усилие.

— Ти си права, Хуанита — каза той. — Не трябваше да идвам.

Той тръгна към уличката. Неочаквано скърцане от остро заковани спирачки го накара внезапно да се обърне. По пътя над вилата свистяха гуми. Съзнанието му мигновено се изпълни със спомена за един примитивен криволичещ африкански път, за подскачащия джип и дъхът му секна. Трясъкът на разбито стъкло и стърженето на метал останаха там, в мрачната джунгла.

Звуките на двигателя постепенно отшумяха към Беладжио и той се обърна. Хуанита бе на поста си в рамката на богато орнаментираната входна врата. Но Хеп реши да стои тук и да чака Алисия.

— Обещавам да не я безпокоя, но няма да мръдна оттук, докато не я видя.

— Нита, кой е там? — Това беше гласът на Алисия.

Тичешком се изкачи по витата стълба. На най-горното стъпало спря рязко. Втренчи се през коридора и ръката ѝ се притисна към шията.

Дългият прозорец зад нея служеше като обратно огледало. В блестящия ореол на зимното слънце лицето ѝ не можеше да се различи добре. Със спуснатата по раменете коса, с бял халат, обгръщащ плътно стройната ѝ снага, тя сякаш мержелееше, както навремето бе изкушила Бари да я съзерцава като безсмъртната богиня на любовта — Астарта, Афродита, — така сега Хеп я видя като откровението на живота си.

Той забрави оперирания си крак, изгнанието му от родителите си, от семейството, от дома; той разбра, че целите, които си бе поставил навремето — да направи съвършения филм и да създаде сносни условия за живот на бедняците в Африка, всъщност бяха миражи.

Тази жена, застанала само на няколко метра от него, беше единствената истина в живота му.

В санаториума замалко не беше полудял от желание. Сега, като я гледаше, изпитваше страст по-силна от всяко друго усещане, което беше изживявал някога, по-силно от страха и агонията му през онази нощ, когато бе сигурен, че е дошъл краят на живота му, по-силно от всяко влечение, което бе изпитвал до този момент към нея. Вдигна бастуна пред себе си, за да скрие физическия си недъг.

Тя направи няколко крачки към вратата и спря.

Сега вече виждаше по-ясно лицето ѝ. Фината ѝ кожа сияеше с някакъв неуловим розов оттенък около скулите; очите ѝ бяха чисти и без грим. Очевидно се бе възстановила след болестта си.

— Здравей — произнесе тя с нормален тон.

— Здравей.

— Просто минаваш и се отби да ме видиш ли?

— Нося ти нещо. — Той пхна ръка в джоба на панталоните си за шоколада, който беше купил при смяната на влака на гарата в Цюрих. От топлината на тялото му бялото шоколадено блокче се бе сплескало.

Тя се усмихна и дойде до вратата.

— За режисьор от твоята класа тая сцена е направо ужасна — каза тя, плъзгайки поглед към двора. — Къде е колата ти?

— Дойдох пеша от ферибота.

Очите ѝ се сведоха към коляното му.

Екстазът отстъпи място на объркването му.

— Упражненията ми идват от полза — изрече грубо той.

Тя се обърна към Хуанита и каза:

— Ние ще си поприказваме.

— Няма да ти позволя пак да те разсипе тоя — каза Хуанита.

— Защо ръмжиш като някой доберман?

— Защото имаш нужда от такъв.

— Не, сега в момента нямам. Хеп е извървял дълъг път да дойде да ме види.

Хуанита извъртя поглед към високия таван, сякаш призоваваше провидението да накаже това глупаво великодушие на по-младата ѝ сестра, после се обърна и тръгна надолу по стълбата, където след няколко секунди се чу шум от отваряне и затваряне на врата.

Двамата с Алисия се гледаха през прага на вратата. Той чувстваше, че е безсилен да отмести погледа си от очите ѝ. В тях

винаги се бе спотайвала някаква тайна, улавяна от камерата, и това бе допринасяло още повече за успеха ѝ. А сега тази лазурна бездънност сякаш бе побрала всички тайни на света.

Тя първа сведе поглед. Пое разкривения шоколад от ръката му и каза:

— Да отидем в кабинета.

При предишните им престоявания във вилата често бяха използвали стаята и той се насочи, без да мисли, към голямото кожено кресло, но в последния момент се сети, че то вече не е негово, и предпочете да застане до прозореца. Някакъв скутер пореше водите на езерото и шумът от двигателя приглушено проникваше в стаята. Тя се приближи и застана до него. Близостта ѝ сякаш шибна с камшик всичките му сетива.

— Много си добър с него — каза тя, хвърляйки поглед към бастуна му.

— По-добър, отколкото тогава в калта?

— Толкова ли беше важно за теб да не те видя тъкмо в онзи момент?

Той повдигна уклончиво рамене, после поклати глава.

— Не съм дошъл тук да лъжа — каза той. — Макар че когато си спомня, направо пламвам.

— Какво ще кажеш за начина, по който аз се самоунижавах?

— Това е друго нещо. Не мога да повярвам, че съм те прогонил.

— Но защо го направи?

— По онова време се страхувах за теб, поради Ланг. Но може да е било, защото ме видя в онова състояние. Кой знае?

— Може би е било, защото си бил съвсем наскоро опериран.

— Гласът ѝ се беше смекчил забележимо.

— Така ми се искаше да се върнеш. Господи, как исках да се върнеш, Алисия.

— *Сега съм Алис.*

— Алис — повтори той. — Хуанита ми каза, че си била болна.

— Не съвсем.

— Какво искаше да ми каже тогава?

— Това е все част от същата история като с Алисия и Алис — тя се загледа замислено в малкия и необитаем, обрасъл с борове остров. — Спомняш ли си преди години, когато ти казвах колко е хубаво да

бъдеш само от другата страна на екрана — като Алиса в огледалния свят? И ти ми каза, че само мечти не стигат?

— Бяхме в *Дон* на Бийчкомър.

Споменът за тази толкова далечна вечеря и за преживяното после в мотела *Кауенга Ин* съживи настроението му.

— Да, там беше. Е, след онзи случай във *Вила Пасифика*, когато двамата с Бари отново заживяхме заедно, понякога Алиса има проблеми с това завръщане от другата страна на екрана. Дишах като риба на сухо.

— Невроза?

— Да, тревога, безпокойство и обърканост. По-късно, когато си мислех, че си мъртъв, те зачестиха и не само на снимачната площадка. Страховете ме връхлитаха по всяко време. Докторите се опитаха да ме излекуват от тях, когато отидох в родилната клиника. Не знам точно с какви лекарства ме тъпчеха, но болката ми не намаляваше и в известен смисъл се чувствах дори и по-зле, защото разбрах, че с лекарства няма да мога да се оправя. И точно тогава вдигнах ръце и се оставих да ми вземат бебето.

— Хуанита ми спомена, че Бари те принудил.

— Само защото си мислеше, че така е най-добре за бебето. Затова се съгласих. Хеп, така е най-добре за него — каза тя и пак въздъхна.

Гърлото му беше пресъхнало и той не можа да проговори. Загледа се на свой ред в необитаемия остров.

— Недей да ставаш тъжен — каза тя. — Аз съм далеч по-добре, а и бебето е щастливо. Освен това помисли колко е изгодно това за теб. Невъзможно е да се почувстваш засрамен пред мен.

— Липсваше ми — каза той с нисък и треперещ глас.

Тя пое ръката му и я притисна към гърдите си. Той долови бесните удари на сърцето ѝ.

И с някакъв слаб вик той я прегърна, покривайки шията ѝ с целувки. Тя се бе вкопчила в него с всичките си сили, сякаш да се увери, че наистина е жив. Той я поведе към дивана и я придърпа върху себе си. Тя захвърли халата. Той искаше да я гали, да усети удивителната гладкост и коравина на гърдите ѝ, да почувства под дланите си невероятното кадифе на бедрата ѝ, но вместо това трескаво разкопча джинсите си. Тя се изправи и го възседна. И докато потъваше

в нея, а заедно с него и целият свят, той извика името ѝ: *Алис... о,*
Алис...

Тя лежеше върху него и той се отмести малко да ѝ направи място до себе си на дивана. Той се дръпна назад и се вгледа в нея, сякаш не можеше да повярва в чудото. През последните няколко месеца тя беше единственият и непрекъснат герой на сънищата и мечтите му, но бе недостъпна за него така, както и за милионите си почитатели, които я боготворяха.

— Хеп, престани да се измъчваш. Беше чудесно.

Той леко изсумтя, което на неговия език означаваше лека насмешка.

— Следващия път ще се справим по-добре. Просто не ми се вярваше, че си истинска.

Тя го подръпна за брадата.

— Малко болка ще те убеди ли?

Хеп с усмивка отмести ръката ѝ.

— Искаш ли да знаеш нещо? Ако трябваше да избирам минутата в моя живот... в нашия... то това щеше да бъде току-що преживяната.

— А не когато бяхме...

— Не. Тази минута.

— Тежах ли ти? Да не те заболя кракът?

— Кой ли е разбрал? Това беше като ураган, като земетресение, нещо, което не зависи от мен. Не знам дали изобщо някога ще го изпитаме пак. Сега просто съм щастлив съвсем по човешки.

— Аз също. — Тя прекара ръка по влажното му от потта бедро, ефирна ласка по твърдия зараснал белег. — Кога ще ми разкажеш как се случи всичко това?

— По-късно — каза той, полагайки брадатото си лице между гърдите ѝ. — Нека просто бъдем щастливи.

Те започнаха да се изучават с бавни, нежни движения, и след като проникна в нея, те продължиха да се движат сладострастно чак до края. Когато станаха от леглото, внезапно се сети, че не беше слагал нищо в устата си от сутринта и изпитва вълчи глад. Ниската и мускулеста готвачка имаше почивен ден заедно с мъжа си, който пък

се грижеше за градината и колата, така че Хеп забърка един голям омлет, поръсен обилно със сирене отгоре, докато Алис приготви кафето и сложи масата в кухнята. Бледозлатистите яйца и сиренето имаха блясъка и аромата на най-вкусната храна, която можеше да си спомни, хлябът беше като току-що изскочил от фурната, маслото вълшебно, а кафето — гъсто и силно. За десерт изядоха разтопения шоколад.

Хуанита се показа от стаята си, докато се връщаха на горния етаж.

— Предполагам, че няма да вечеряте — измърмори тя, без да ги гледа.

За негова изненада предишното му добро чувство към нея се бе възвърнало и дори бе усилено от яростната защита, с която бе обградила сестра си; упоритата ѝ съпротива, която бе изпитал толкова болезнено, се оказа последното препятствие пред Алис.

— По-късно пак ще огладнеем — каза той. — Нека се поразходим малко до *Ла Пергола*. — През миналите дни, когато готвачката почиваше, те понякога бяха вечеряли тримата между опушените китайски фенери и лозници на терасата на ресторанта.

— Той работи и през зимата.

— Нямате нужда от мен.

— Хей, Хуанита — каза той. — Я престани да се държиш така.

Зад дебелите ѝ лещи клепачите ѝ се сведоха, но тя смело ги вдигна само след миг.

— Аз не се отказвам от думите си, Хеп, но те не бяха насочени към теб.

— Какво точно си казахте, преди да дойда? — любопитства Алис.

— Това е между двама ни — каза той и прегърна пълното тяло на Хуанита.

Дебели борови цепеници пращяха весело в камината на *Ла Пергола*; те вечеряха задушено телешко и го поляха с бутилка *Требиано*. На връщане Хеп си тананикаше, докато караше по черния криволичещ път към вилата.

— Хеп, Хеп, събуди се... — разтърсваше го тя за рамото.

Той се разбуди, облян в пот.

— Кошмари...

Фосфоресциращите зелени цифри на будилника показваха единадесет часа и тридесет и седем минути. Не беше спал повече от двадесет минути и въпреки това се бе унесъл в някакъв безкраен кошмарен лабиринт.

— Ти викаше — каза тя, като го галеше по рамото.

След няколко секунди той произнесе:

— Тази вечер за пръв път управлявах автомобил, откакто... джипът ми изгоря.

— Съжалявам. Трябваше да съобразя.

— Та как би могла?

— Не е ли време да споделиш?

Той легна на гръб и се загледа в мрака.

— Хеп? — подсети го тя.

— Лунда представлява няколко колиби, измазани с кал и покрити с тръстика, на около тридесет мили от здравния център. — Усещайки лекото треперене, което го обземаше, той възприе онзи лековат тон, с който навремето ѝ разказваше за някой идиотски сценарий. — Никой от Лунда, дори и тези, които вече беряха душа или тежко ранените, не се беше обръщал към нас за помощ.

— Защо?

— Повечето от хората не го правят. В по-голямата част от случаите това се дължи на гордостта. Не обичат да приемат каквото и да било от чужденци. Дори още има хора сред тях, които вярват, че белите искат да ги заробят. Има понякога и езикова бариера. Всеки път, когато заминавах от центъра, посещавах различни области и им разказвах какво сме намислили и докъде сме стигнали. Както си спомняш, когато напуснах Лос Анджелис, бях в много лошо състояние. За да се съвзема, веднага се впуснах в пътувания из околността да привличам нови привърженици за своята кауза. Хората в Лунда говореха френски, така че общуването не представляваше проблем. Когато им разказах за чудната храна, която прави децата им здрави и силни, соево брашно — това е вълшебен източник на протеини, който предпазва от куашиоркор — те се съгласиха да опитат. Почувствах, че

съм извоювал голяма победа. Два дни по-късно натоварих джипа с пълни чували със соево брашно и се върнах. Самото пътуване ми отне доста време и когато трябваше да отпътувам обратно, вече се бе стъмнило. Пътищата са ужасни и никой не кара след мръкнало, така че след като се свързах с Арт по радиостанцията, решихме да прекарам нощта в Лунда.

— Арти ми каза, че в района тогава имало някакви чужденци.

— И аз го знаех, но това нямаше никакво значение. *Чужденец* е дума, с която наричат всеки, който не е роден в селото им. Сега, като се замисля, си спомням, че когато се върнах в Лунда с брашното, местните жители бяха по-словоохотливи, отколкото изискваше случаят. По онова време обаче тази топлина ме накара да си помисля, че най-накрая вече са ни приели между себе си.

Последното изречение го произнесе с горчив глас.

— Ти си бил там само, за да им помогнеш!

— Постави се на тяхно място, любов моя. Ти живееш в Лунда и изведнъж се изтърсва някакъв важен бял, който ще ти подхвърли няколко залъка.

Порой спомени я връхлетяха. Мей Сю и дъщерите ѝ щяха да предпочетат да умрат от глад — или да развият куашиоркор — вместо да посегнат към опечените пуйки, сервирани от благотетелно усмихващите се дами от църквата в Деня на благодарността и Коледа.

— Ти си прав, Хеп. Давай по-нататък.

— Както ти казах, мислех да преспя в селото. Но въпреки горещата благодарност, никой не ми отправи покана да остана в колибата му. В този момент бях длъжен да проумея, че нещо не беше наред. Хората там никога не биха те оставили навън през нощта.

— А ако беше останал да спиш в джипа?

— Не помислих за това. Гората никога не ме е плашила. Все едно че се намираш в някаква катедрала. Дърветата са огромни, а листата към короната се сгъстяват до такава степен, че образуват нещо като покрив. Слънцето прониква едва-едва през тях. Понякога подминаваш някого, шляпащ по пътя, или пък натискащ педалите на някой полуразпаднал се велосипед, но в повечето случаи виждаш цели тълпи от маймуни *червен колобус* да скачат като обезумели от клон на клон, огромни бабуини, а понякога и шимпанзета. През нощта обаче нещата се променят. Тогава луна нямаше, а листата не пропускат звездна

светлина. Никога до този момент не се бях чувствал толкова самотен, откъснат от света и времето, фаровете сякаш дълбаеха дупки в черната стена пред мен. И изведнъж сноповете им осветиха човек, махащ с палец като на автостоп. Такова нещо в Заир трудно можеш да видиш, там колите са малко на брой и всички пътувания се уреждат седмици напред. А и както вече ти казах, никой не пътува нощем. Разбрах, че нещо не е наред, но можеха да минат седмици или месеци, преди да мине някоя кола или камион, които да го качат. Пък и се зарадвах, че видях жив човек. Спрях...

Хеп замълча, докато премине фантомната болка по крака му.

— Как изглеждаше?

— Висок, с прогнили зъби, смееше се за щяло и нещяло със странен, пронизителен смях. Говореше английски много добре. Носеше нещо тежко, обвито в плат местна изработка. Попитах го какво прави по пътя в това време на нощта и отговорът му ми се стори достатъчно правдоподобен. Бил си помислил, че ще успее да се добере до Уеле, едно селце между Лунда и центъра. Задаваше ми въпроси за джипа, колко струва и откъде съм го купил. После ме попита колко може да вдигне максимално. И аз като някакъв идиот настъпих педала на газта да му покажа. Изведнъж отпред се показа дърво, паднало на пътя. На отиване го нямаше там. Настъпих спирачката и му изревах да внимава. Но вместо това той се изправи, опитвайки се да запази равновесие и вдигна вързопа над мен. В същия миг, в който щеше да го стовари върху главата ми, всичко изведнъж ми се проясни. Разбрах, че това беше засада. Хората в Лунда са били изплашени от някого. Трябваше сигурно да умра от страх. Вместо това обаче нещо алено пламна пред очите ми... нещо аленочервено... Пуснах кормилото и го блъснах. От вързопа се изтърси някакъв камък, който се изтърколи зад нас. Той залитна. Джипът се заби в падналото дърво. Пред очите ми притъмня. Когато се съвзех, половин минута по-късно, той се бе проснал върху арматурното табло, в безсъзнание, а може би и мъртъв. От предния капак бе започнал да се просмуква пушек. Нещо остро се беше врязало отзад в коляното ми. По пътя подскачаха лъчи от фенерчета и дочух крясъци.

— На английски ли викаха или на някакъв друг език?

— На английски и суахили. Сигурно бяха кенийци. Двигателят гореше. Бедрото и коляното ми бяха целите в кръв, костите счупени,

сухожилията скъсани, но е вярно и това, че в най-съдбоносните моменти от живота си човек извършва и невъзможни неща. По някакъв начин съм се измъкнал от джипа и запълзях към гората.

— И те повярваха, че онзи човек това си ти?

— Не. Виждаше се ясно, че това е чернокож. Аз не бягах с всичка сила, както би могла да си помислиш, така че когато стигнаха до джипа, не бях се отдалечил много навътре. Чух един от тях да повтаря няколко пъти името на Ланг. Беше много изплашен. Бях сигурен, че ще тръгнат подир мен да си довършат работата, за която очевидно им беше платено...

Без много разкрасяване той й разказа как навлязъл още по-навътре в мрака, като на всяка крачка се сблъсквал с дънер или се препъвал в корени. Далечна експлозия и слаб неразличим блясък му показали, че резервоарът е избухнал. Дробовете му всеки момент щели да се пръснат, но той се опитал да тича. И тогава левият му крак се предал. Но продължил да се влачи напред. След време рухнал и очаквал с ужас лъчът на някое фенерче да го изтръгне от мрака. Но никой не го преследвал. Когато дишането му се нормализирало, дочул далечните крясъци на племе бабуини. Косата му настръхнала. Бабуини. Имало случаи, когато убивали и хора. Адреналинът плъзнал по жилите му, прищпорвайки го напред. В невъзможност да се изправи на крака, той продължил да пълзи сред засипаната с листа земя и прогнила дървесина. Изведнъж дъжд се изсипал от короните на дърветата и Хеп прогизнал целият. Пълзейки през локвите стигнал до някаква скала. Опитал се да я заобиколи, но тя сякаш била като стена; на сутринта видял, че ако бил отишъл само още няколко ярда надясно, щял да се измъкне... Поровил насам-натам за нещо, което да му послужи за оръжие през нощта, напипал някакво парче камък и се притиснал към грапавата, просмукана с влага корава скала. Никакво самовнушение не било способно да прогони обгръщащия го мрак, болката в левия му крак, далечните крясъци на бабуините, близките странни прошумолявания. Цялата нощ прекарал с мисълта, че убийците са по петите му.

— Защо не те преследваха? — запита тя.

— Сигурно са се страхували не по-малко от мен в джунглата. Както разбрах по-късно, решили са да ме заместят с онзи момък за

пред Ланг. В края на краищата никой освен тях не знаеше, че аз съм имал пасажер.

— Ужасно...

— Арт открил обгорялото тяло на седалката на водача. Разбира се, веднага му станало ясно, че това не съм аз. Слава богу, че акълът му сече като бръснач. Хвърлил едно одеяло върху трупа и демонстрирал скръб.

— И после тръгнал да те търси?

— Да. Не пуснал никого в стаята ми под предлог, че можело да избухне чума; в Заир имаше такива случаи.

— А противоречащите си версии по погребението?

— Арт побързал да погребете тялото, преди някой да успее добре да го огледа. При тия обстоятелства не счел за необходимо да извести навреме пресата или семейството ми за точния час на погребението. До този момент аз вече се бях измъкнал извън страната. Той подкупи един пилот с *Чесна*; уреди фалшиви документи и самолетен билет до Швейцария. Така се озовах в Шато Нойшател.

Алис се разплака.

Той я погали по треперещите рамена и каза:

— Това е минало, любов моя. Всичко лошо е вече зад гърба ни.

Следващият му физиотерапевтичен сеанс беше след два дни, в петък, осем сутринта. Колкото и да му се искаше да остане във вилата, съзнаваше ясно, че в никакъв случай не биваше да допуска отсъствие от санаториума. Това би породило безброй въпроси. В четвъртък се върна в Швейцария. Докато се прибираше в Давос с второкласния вагон с дървени седалки, заваял сняг. Другите пътници в купето говореха оживено за снежната покривка в прохода *Стрела*. Следеше как едрите снежинки се удряха в стъклото, залепваха за него и бавно се стапяха. Добре очертаните му вежди се бяха повдигнали, образувайки вдлъбнатини в челото, а сивите му очи бяха малко потъмнели, изражение, което се появяваше по лицето му при решаването на особено трудни проблеми.

Докато беше във вилата, не беше мислил за бъдещето. Но в тези последни няколко часа, докато сменяше три влака, той не можеше да не се тревожи от противоречието между желанието за анонимност на Адам Стивънс и славата на Алисия дел Мар.

По време на вечерята в *Ла Пергола* тя не беше отделяла погледа си от камината и въпреки това един възрастен мъж с моржови мустаци бе дошъл до масата им, за да изрази възхищението си от играта ѝ в *Баобаба*. Тя някак си успя да го убеди, че приликата ѝ с Алисия дел Мар е случайна и че не е кинозвездата, а една обикновена и скучна учителка от Чикаго, Илинойс, на име Хилстар. Но щяха ли другите почитатели да се примирят толкова лесно? И колко време щеше да мине, преди да разпознаят кой се крие зад името Адам Стивънс, който придружаваше Алисия дел Мар?

Хората започнаха да свалят ските и чантите си от багажника, докато влакът бавно навлизаше в гарата на Давос. За да не му се налага да ползва автобуса до Шато Нойшател за терапията, бе наел по-евтина квартира в един спартански пансион срещу училището по ски.

Затътри се към квартирата си през натрупания сняг. В здрача звънтяха звънчетата на шейни. Скиори изпълваха тротоарите и хотел *Централ* блестеше окъпан в светлини. Група жени, навлечени в

пухкави спортни костюми излязоха от хотела, като говореха оживено на висок глас с американски акцент. Един от следващите ги мъже се обърна встрани. С черната си коса и силно, набито тяло, изглеждаше съвсем като ПД. Убеден, че братовчед му е в Давос, Хеп набързо пристъпи във входа на едно чайно заведение. Мъжът хвърли поглед към него.

Мазната черна коса очевидно беше боядисана или пък бе перука, торбичките под очите му се сливаха с бузите, а шията му провисваше под брадичката. Забеляза, че и тялото му беше далеч по-отпуснато от това на ПД. Хеп пристъпи на снежния тротоар с чувството на самоотвращение.

— Ти какво? — изкрещя тя по телефона.

— Уморен съм от тая криеница. Искам да видя татко. — Бе научил за удара, парализирал половината тяло на Дезмънд Кординър. — Прибирам се вкъщи. Това е единственото решение.

— За кой самолет си купил билет? Ще се обадя в Невада. Ланг ще бъде във възторг. Или си забравил, че се е заканил не само на теб, но и на мен, Максим, Бари, ПД и Бет! — Гласът ѝ го прониза.

Той я успокои и се закле да не предприема нищо, докато нямат възможността да го обсъдят лично.

Към края на месеца добросъвестният медицински екип на Шато Нойшател разгледа случая на Адам Стивънс. Въпреки че операциите и физиотерапията не бяха успели да възстановят коляното на пациента до степента на пълна подвижност, той беше атлетичен мъж и бе усвоил до съвършенство боравенето с бастуна. Санаториумът не можеше да направи нищо повече за него.

Той се върна в Беладжио.

Завари Алис настинала с болно гърло. На другия ден следобед реши да я зарадва с някакъв малък подарък и ѝ каза, че ще излезе да се поразходи.

— Почакай ме за секунда. Само да си сложа якето.

— Ами настинката ти? Днес има много лош вятър.

— Ти отиваш в някое туристическо бюро! Искаш да си резервираш билет до Лос Анджелис! — извика тя.

Разгневен от обвиненията, че я лъже, той каза:

— Трябва ли да ми прикачваш пазач всеки път, когато излизам? Или някой ден вече ще можем да си имаме доверие?

Тя си пое рязко дъх и побягна в спалнята.

Хеп навлече скиорското си яке и затръшна входната врата. Боровете се огъваха под напора на вятъра и той застана на първото стъпало, загледан в клоните на дървото. Разбра, че страхът ѝ беше напълно оправдан. В края на краищата, не беше ли ѝ съобщил, че планира да се върне в Лос Анджелис.

Обърна се и се прибра в къщата.

Тя не чу шума от вратата на спалнята. Беше седнала на един стол, гърдите ѝ бурно се вдигаха и спускаха. Рязко вдишваше въздуха и също така рязко го издишваше. Хипервентилацията я мъчеше. Никога до този момент не я беше виждал изпаднала в паника. Хеп се втурна и коленичи пред нея.

Тя го погледна засрамена и ужасена.

— Отивай си.

— Това да не е някоя от кризите ти? — запита той нежно.

— Да.

— Не ме прогонвай, Алис.

Тя притвори очи и се отпусна под ласките му. Когато хипервентилацията накрая отшумя, той ѝ обясни, че е искал да ѝ направи малка изненада, и това е всичко.

— Няма да се върна, Алис, кълна ти се. Но най-добре и за двама ни ще е, ако обмислим какво ще правим по-нататък.

Тя кимна.

— Първо, какво ще правиш с работата си. Трябва да измислим един добър сценарий.

— Ти току-що видя Алисия дел Мар за последен път — каза тя и леко потрепери. — Всичко, което искам, Хеп, е да бъдем заедно.

Следващите два дни прекараха в обмисляне какво да предприемат по-нататък. Тя щеше да се прибере у дома, за да получи последното решение на съда и да уреди финансовите въпроси с бизнес мениджъра си, а той през това време щеше да замине за Скандинавия, тази част от света, където един едър светлокос мъж нямаше да привлича излишно внимание към себе си. Там трябваше да се съберат

и Хуанита щеше да наеме къща или апартамент. На всеки няколко месеца щяха да сменят местожителството си. Що се отнася до външността ѝ, хората обикновено се гордеят с факта, че приличат на някоя знаменитост, и тя нямаше да прави изключение от това правило. За да няма излишни въпроси от журналистическите среди (какво става с...?), те решиха тя периодично да се показва на обществено място като Алисия дел Мар.

Наемът на вилата изтичаше на първи март. Двамата си поплакаха, прегърнаха се и всеки пое по пътя си.

Той смени много влакове и автобуси, докато се добере до Берген. Винаги се бе чувствал като у дома си в Норвегия: норвежците бяха цивилизовани, говореха безупречен английски, а и освен това баба му Джордис Харвард, която им беше оставила наследството си, вложено от тях в *Скитания*, беше от норвежки произход. Намери си временна работа в музея *Хансеатик*, една древна къща от петнадесети век. Освен с колегите си, почтената и прегърбена от годините хазяйка и сервитьорките, които му сервираха в евтината рибарска гостилничка в Бриген, той не разговаряше с никого. Двамата с Алис се бяха разбрали, че телефонни разговори или писма между Бевърли Хилс и Берген могат да възбудят любопитство, така че той четеше американските вестници, за да научи какво прави тя.

Алисия дел Мар се завърна у дома. Така я посрещнаха на летището в Лос Анджелис.

Заглавие под снимка в Лос Анджелис Хералд-Екзаминър, 2 март, 1981

Максим Кординър с развят фрак, под който се показва пурпурната му подплата, се изкачва на лек тръс към сцената. „Благодаря на всички дошли в Академията“ — казва той и после спира, загубил глас. Повдигайки високо над главата си статуетката, той избъбря разтърсен в микрофона: „Това е за моя брат“.

Уошингтън Поуст, 27 март, 1981

Макар и Алисия дел Мар да е в Лос Анджелис, тя не се показва на церемонията по връчването на оскарите. Наблюдателите в Холивуд считат, че тя се тревожи да не би да загуби, което, както вече всички знаем, се случи.

Уийменс Уеър Дейли, 27 март, 1981

Това, че връчването на оскарите е едно разтърсващо преживяване, бива доказвано всеки път, но както никога досега това беше показано в случая с Алисия дел Мар, която не успя да завоюва тазгодишната награда за най-добра женска роля. Макар че тя е великолепна в Баобаба, докладите за нейните непрекъснати отсъствия и забкъснения на снимачната площадка по време на снимките на последния шедьовър на Харвард Кординър загубиха симпатиите на журито в академията.

Чарлз Чаплин в Лос Анджелис Таймс, 8 април, 1981

Когато най-последно беше обявен разводът Кординър/дел Мар, *Тайм* я нарече Алисия дел Мар, преситената секслъвица. По повод на това важно събитие, Бари беше идентифициран като автор на бестселъри, макар че продажбите на *Шпионина* се бяха оказали повече от скромни и книгата не успя да се нареди в нито една класация.

През май, когато повечето плодни дървета на Осло цъфтяха и платноходки пореха водите на сините фиорди, Адам Стивънс и наскоро развелата се Алис Холистър пристигнаха в облъхнатата от пролетта норвежка столица, всеки от различно място. Присъствието им мина незабелязано.

Три дни по-късно Хуанита държеше огромния брачен букет от хиацинти; двойката склучи брак в дома на пенсиониран англикански свещеник. През отворения прозорец се виждаше чудната гледка на фиорда, откъдето идваше острия и солен дъх на вятъра. Розовобузестият разсеян стар свещеник наричаше младоженката Едит, а младоженеца Алан, напевният му английски с акцент беше силен и енергичен, докато произнасяше клетвите, които те повтаряха с пресекнал глас: *С този пръстен аз се оженвам за теб, с моето тяло аз се обричам на теб, а своите добродетели на теб предоставям.*

Въпросните пръстени не бяха много по мярка, но и двата бяха отпреди няколко столетия, изработени от тежко злато, излъскано от стотиците години носене; двамата ги бяха открили в *Каре Бентсен*, най-известният антикварен магазин.

След като бяха обявени за съпруг и съпруга, те се обърнаха и се загледаха един друг, докато накрая бризът развя кичур от косите ѝ и го прилепи за устните му, сякаш да им напомни какво трябваше да направят — той я притисна към себе си и я целуна леко и нежно.

— Алисия, Алисия, Алисия! — крещяха фанатичните ѝ френски почитатели, когато излезе от хотел *Карлтън*, за да посети

прожекцията, извън конкурсната програма на *Баобаб* във филмовия фестивал в Кан.

След завръщането си от Кан двете с Хуанита опаковаха огромна купчина дрехи и кожени палта, докато Хеп събираше в кашони отделните части от древната скандинавска мебел, която бяха купили в Осло. След като качиха багажа си на влака, тримата потеглиха, без да бързат, с ново волво през Норвегия и Швеция за Стокхолм. Наеха един огромен апартамент в една сграда от деветнадесети век с изглед към езерото *Малар*. Следвайки плана си, през януари отново потеглиха, този път към Копенхаген. Откриха една тясна, четириетажна къща близо до парка *Тиволи* — тъй като беше зима, знаменитият парк беше затворен.

Вторият брак на Хеп го бе дарил с щастие много повече, отколкото бе очаквал, и въпреки това, колкото и да беше парадоксално, той изпадаше в клаустрофобия под самоличността на Адам Стивънс (името му бе натрапено от паспортния фалшификатор). Но успяваше да надмогне себе си и рядко изпадаше в униние; уравновесеността му служеше като буфер между сестрите, които въпреки взаимната си обич често проявяваха склонност към дразги. Неукротимата си енергия успяваше донякъде да изразходва чрез часове разходки през покрития със сняг град.

През февруари Алис Стивънс — името, напечатано в новия тъмносин щатски паспорт — отлетя за Ню Йорк да вземе участие в парада с благотворителна цел, наречен *Нощта на звездите*.

Денят, в който Хеп я изпрати на летището *Кастърън*, една събота, беше пронизващо студен, но Хуанита не забелязваше времето. Страстна любителка на покупките, тя рядко пропускаше седмичния пазар в *Израел Пладс*. Тъкмо закопчаваше тежкото си кафяво палто, когато Хеп влезе в коридора, завързвайки вълнения си шал; отиваше на поредния си урок по английски, който преподаваше безплатно на съседските деца.

— Има нещо, за което искам да те питам много отдавна — изрече Хуанита с нисък и много различен от обичайния си глас. — Ти учиш ония деца да четат английски. Има ли някаква надежда за човек като мен?

— Наистина ли искаш да учиш, Хуанита? — запита изненадан той.

— Ако сега не се захвана — измърмори тя, концентрирана върху закопчаването на най-горното си копче, ще изтърва и последния влак.

— Започваме още днес следобед — обеща той.

Природно надарен учител — търпелив, твърд, когато е нужно, ентузиазизиран — той успя да разтопи постоянното унижение на Хуанита относно нейното невежество. Без никакво напрежение тя бързо напредваше и започна да поглъща английските и американски любовни романчета дълго преди Алис да потегли за филмовия фестивал в Дубровник.

Алисия дел Мар се показваше на обществени места не само за прояви в шоубизнеса, но също така и при редица социални мероприятия и всеки път появите ѝ бяха шумно отбелязвани от пресата. Английските вестници представяха принцеса Ана да шепне нещо в ухото ѝ на кралската трибуна в Аскът, *Вог* публикува нейна фотография в синя египетска туника като Клеопатра на годишния бал с маски *Гамбарас* в Пуерто Валарта. Камерите проследиха в едър план дълбокото ѝ деколте на бледосинята рокля, модел на *Валентино*, докато седяше сред почетните гости на един телевизионен рецитал в Белия дом; тя беше там по личната покана на президента и мисис Рейгън.

Винсент Канби написа в *Ню Йорк Таймс*:

Преклонението на публиката пред Алисия дел Мар се корени в същия непреходен интерес, който проявява и към личността на Мерилин Монро. Защо Монро погълна онези хапчета? Защо Дел Мар прекъсна кариерата си, когато беше на върха?

— Ти не си имала криза, откакто се оженихме — каза Хеп. Двамата четяха в леглото.

— И теб те изоставиха кошмарите. Ах, каква перспектива за секс се открива пред нас. — Тя се изкикоти, после изражението на лицето ѝ се промени и тя замислено захапа устната си. — Не съм много сигурна, но ми се струва, че май ще си имаме бебе.

— И аз правя сметки от известно време, любов моя, но не исках да давам словесен израз на надеждите си. Това не е гаранция за

бременност, още повече че...

— Има и други симптоми — прекъсна го тя.

— Например?

— Винаги имам лошо храносмилане; никога не мога да се наспя достатъчно. Така беше и преди.

Той взе книгата от ръцете ѝ и я прегърна.

— Ако това е така, аз съм щастлив — прошепна в ухото ѝ. — Толкова щастлив.

Бременността означаваше промяна в номадския начин на живот, който водеха.

Прекарала детството си без корени, Алис беше обзета от натрапчивата мисъл за постоянен дом. Хеп погледна на факта, че е пренебрегнат, по един много себичен начин и тайничко си замечта детето му да се роди в Америка — надежда, която се боеше да изрази на глас пред Алис, за да не възбуди отново нервните ѝ кризи.

Една вечер, както си вечеряха и обсъждаха дали следващият пункт от маршрута им да не бъде Хелзинки, Хуанита, която рядко се бъркаше в разговорите им, този път изненадващо се намеси.

— Хеп, ако бяхме в Америка, ти можеше да работиш.

— Да се върнем у дома? — Алис изгледа злобно сестра си над кралския супник. — Това е наистина блестяща идея.

— Никой не ни преследва, Алис — изрече спокойно Хуанита. — Ако беше така, щяха да ви открият двамата с Хеп още преди година.

След кратко колебание Алис повдигна рамене.

— Добре, Ланг не е много активен в търсенето на Хеп, но ако се изтърсим на главата му, той със сигурност ще ни открие.

— Хуанита е права, любов моя.

Хеп остави голямата си супена лъжица и загледа въпросително балдъзата си.

— Мислех си колко бързо ме научи да чета — каза тя. — Хеп, много деца израстват с мисълта колко са тъпи, само защото никой не си е направил труда да се заеме с тях.

— Искаш да кажеш да организираме училище за деца на фермерски работници? — запита той.

— Вие двамата да не сте полудели? — изкрещя Алис. — В Калифорния имаме стотици приятели, а милиони ни познават!

— Америка се състои от повече от един щат — каза Хуанита.

Оживеното изражение на Хеп не остана незабелязано за съпругата му.

Въпросът на следващия ден не беше дали да се връщат, а къде.

Накрая се спряха на източната част на Пиемонт, Южна Каролина, щат, където отглеждаха тютюн и където на никой от тримата не им беше стъпвал кракът. Хеп отлетя сам за Щатите, оглеждайки областта в Дърам. Още първата седмица той намери точно онова, което търсеха, на няколко мили извън градчето. Къщата, строена преди около петдесет години притежаваше специфичен стил, стаите бяха просторни и имаше три големи веранди. Вторият етаж запазиха за себе си, нанасяйки норвежката си мебел и удобни, евтини килими и завеси. Стаите от първия етаж, с изключение на голямата и квадратна кухня, в която доминираше тяхната гордост — огромната печка марка *Уулф* — бяха обзаведени с възглавници по пода и рафтове с книги, както и механически много здрави играчки и два компютъра със заложен програми за обучение.

В началото училището им оставаше празно; но на Алис ѝ хрумна нова идея: програма за гледане на деца на цени толкова ниски, колкото да се изплатят готвените ястия.

Само след месец училището им привличаше вече не само деца в предучилищна възраст — приходящи и местни, но също така и поголеми деца и възрастни.

Алис Стивънс проявяваше склонност да се хвали с приликата си с Алисия дел Мар, демонстрирайки цяла кутия с изрезки от вестници с материали за звездата, признавайки, че макар и да изглежда малко глупаво, си е променила първото име така, че да напомня за това на звездата, неин идол. Беше удивително, че никой не поставяше под въпрос самоличността ѝ; но в крайна сметка може би не беше чак толкова странно. Кой би очаквал от една световноизвестна легенда да носи широка рокля за бременни жени, купена от *Сиърс*, да чака на опашката в кварталния универсален магазин, да яде *Голям Мак*, или да вдига картончетата с картинки пред деца от предучилищна възраст?

След кратки родилни болки и без абсолютно всякакви седативи се роди Рос. Силен, пъргав и бърз, на тригодишна възраст вече знаеше азбуката и можеше да чете, като настояваше да играе с по-големите от него деца, защото тези на неговата възраст му бяха безинтересни.

На 17 ноември 1986 година Хеп седеше на масата за закуска с вестника, издание на *Дърам*, изправен върху кутията от мляко пред него. Един абзац от колоната със смъртните случаи привлече вниманието му.

Робърт Ланг, ласвегаският бизнесмен и собственик на хотел „Фабуладор“ в същия град, почина вчера след продължително раково заболяване. Неговият баща беше фигура от подземния свят — Бартоломео Барт Ланцони. Макар и Ланг да избягваше светския живот, той проявяваше огромен интерес към филмовата индустрия. Корпорацията му „Медстар“ продуцира няколко филма, включително и станалия вече класика „Баобаб“, последният режисьорски филм на Харвард Кординър.

Рос разбъркваше овесената каша в чинията си и за да избегне нежелани въпроси, Хеп протегна вестника на Алис, посочвайки ѝ с палец съобщението. Тя го прочете и вдигна поглед към него.

— Мислиш ли, че вече можем да се върнем? — запита той.

На него му беше пределно ясно, разбира се, че без Ланг те вече не бяха застрашени. Искаше да чуе каква ще бъде реакцията ѝ.

Лепкава пот покри тялото ѝ при спомена за изживяната мъка и отчаяна смелост през онова страшно утро в офиса на ПД. Как можеше тя да се изправи лице в лице с Нашата Стара Банда, която я беше отхвърлила като изкупителна жертва и вечен аутсайдер?

Сивите му очи останаха въпросително втренчени в нея. Тя добре съзнаваше с каква страст желаше той да се свърже с останалите членове на семейството си. (Когато Дезмънд Кординър бе починал през лятото на 1983 година, а Розалинд бе претърпяла фаталния сърдечен пристъп през нощта на Празника на благодарността, 1984

година, продължителният скръбен период на Хеп бе станал още по-мъчителен поради невъзможността да присъства на погребенията.)

Ако се върна, може пак да го загубя. Може да загубя и Рос, както загубих и другото си бебе. От това, че страховете ѝ бяха абсурдни и ирационални, те не ставаха по-малко реални и болката отново сграбчи в клещите си гърдите ѝ.

Но само след миг доказа, че Алисия дел Мар е още жива.

— Разбира се, всичко е наред — изрече радостно тя.

БЕВЪРЛИ ХИЛС, 1986

Максим продължи да барабани по стъклената врата.

— Пусни ме! — крещеше той.

Стъкленото крило вляво от него се раздвижи. Алисия стоеше там с едно малко момче, облечено в джинси и със светлоруси коси, падащи на челото му. Максим не обърна внимание на жената и детето. Цялото му съзнание беше обсебено от едрият мъж, чиито сиви очи бяха приковани в него.

Максим свали очилата си. Никога през своя живот не беше изпитвал такова огромно сътресение. Този брадат мъж с дълги крака, обути в кадифени панталони, с навити до лактите ръкави на памучната риза, откриващи силни мускулести ръце, русата коса, потъмняваща към корените, този мъж не можеше да бъде просто по-възрастния му брат, под чието въздействие той беше израсъл. Неговият брат бе купчинка бели кости под един мраморен кръст в градината на малката къща с широка веранда — здравния център на Хеп. Той самият беше избрал мрамора и бе поръчал да гравират простия надпис

ХАРВАРД КОРДИНЪР

роден ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ, 1938

починал ЗАИР, 1980

Като признание за любовта си — и като покаяние — той бе предприел дългото и трудно пътешествие с надгробния кръст, за да види лично как го забиват в богатата на хумус африканска земя.

— Хей... — прошепна той.

— Хей, хей.

Това беше поздравът, с който неизменно се бяха поздравявали, когато се разминаваха в коридорите на началното си училище, и който никога повече след това не бяха използвали.

Хеп закуца напред.

Максим направи стъпка напред. Ръцете на Хеп го обгърнаха и той го прегърна на свой ред, изпитвайки чувството за родова принадлежност — най-първичното чувство — да бъдеш частица от едно общо цяло. Той усети влагата по брадясалата буза на Хеп и собствените му очи също се просълзиха.

— Тате — крещеше възторжено момченцето. — Тате! Това ли е моят чичо?

Останалите в патиото стояха вкаменени като восъчни фигури, втренчили очи в прегърналите се мъже. И изведнъж при детския въпрос и тримата оживяха.

Бет потъна обратно в креслото, притиснала ръка към шията си. Нанесеният по лицето ѝ руж изпъкна като петна по обезкървените ѝ бузи. Притискайки ръка към стомаха си, Бари изтърва лулата си и тя издрънча върху каменните плочи на двора. Шокът от видяното бе толкова внезапен, че се стовари върху него с агонизиращата болка на пробита язва. Как бе могъл братовчед му, когото той бе боготворял и на когото бе завиждал, който го направи рогоносец, да се върне в света на живите? ПД се прекръсти и неясен стон се изтръгна от гърдите му. После отново се прекръсти.

Братята се дръпнаха един от друг, като Хеп изтри с пръсти очите си, а Максим издуха носа си.

— Хеп, ние те мислехме за мъртъв... — прошепна Бет, все още с притисната към шията длан. — Всички си мислеха...

— Не исках да ви причинявам такова сътресение — каза Хеп. — Но така и не можахме да измислим по-лек начин...

— Тате! — Детето тропна с маратонки по каменната плочка.

— Да, Рос, това е чичо ти Максим. Максим, този нетърпелив млад господин е нашият син, Рос. — Той разроши развълнувано косите на момчето. Детето се дръпна ухилено настрани. И в този вълнуващ момент, въпреки бледорусите си коси и сини очи, той силно заприлича на починалия си дядо Дезмънд Кординър.

— Много се радвам да се запозная с теб, Рос. — Все още блед, Максим протегна сериозно ръка и раздруса тази на момчето. — Но се налага да ми окажеш помощ. Никога по-рано не съм имал племенник, така че ми кажи какво трябва да направя.

— Заведи го в *Дисниленд*, глупчо!

Възрастните избухнаха в смях и напрежението спадна.

Хеп обви с ръка талията на Алис и я придърпа към себе си.

— Да ти представя съпругата си, Алис.

— Това вече го разбрах. — Максим я прегърна. — Добре дошла в *добрата* част на рода.

Братовчедите на Хеп го наобиколиха; целувките на Бет оставиха следи от бледото ѝ червило по лицето му; ПД го заудря по гърба, после и той го разцелува; Бари дълго време разтърсва ръката му.

Гласовете им се извисиха.

— Не мога да повярвам, направо не мога да повярвам. Ако бедните леля Розалинд и чичо Дезмънд бяха живи — и Ървинг — да ни видят.

— Та това е чудо, Максим! Истинско чудо!

— Думите са безсилни — чудото става реалност.

Голям бял облак затули слънцето; градината загуби багрите си, а басейнът с форма на сърце се покри от мътна пелена.

— Хайде, Рос, да се прибираме къщи — каза Алис, придружавайки думите си с подбутване по гърба.

— Още не си е изял закуската, Алис — обади се Хеп.

Бари изчака вратата да се плъзне зад тях и запита:

— Трябва ли да използвате псевдоними?

— Ние използвахме — каза Хеп. — Но Алис си е нейното истинско име.

— Алиша — измърмори Бари.

— Бари, винаги е било Алис — каза той. — А Хуанита е нейна кръвна сестра.

— Хуанита е със същото презиме, но родството свършва дотук; тя дойде да работи при нас, когато бяхме във Франция — запротестира Бари. Но после под съчувствения поглед на Хеп той поруменя и избъбри — Алисия... Алис никога не ми каза.

Максим си пое дълбоко дъх, сякаш принуждавайки се да говори.

— Хеп, спри ме, ако греша някъде, но нали времето на завръщането ви беше обусловено от резултата на последния мач: *рак* — *Ланг 1:0*?

Бет, Бари и ПД преглътнаха с голямо усилие, избягвайки да се гледат в очите. Също като Максим всеки един от тях преживяваше отново сцената на предателството, когато Ланг ги беше подплашил да зарежат разследването около смъртта на Хеп.

Хеп приседна върху един от ръждясалите градински столове; болният му крак стърчеше пред него.

— Точно това имахме предвид — каза той, пренебрегвайки внезапната промяна в общото настроение. — Благодарение на смъртта на Ланг успяхме да се съберем тук. — Той накратко им разказа за участието на Ланг в така наречения нещастен случай, как другият човек загинал в джипа и сетне бил заровен като Хеп Кординър, докато той се превърнал в Адам Стивънс. Той потупа изпънатия си крак. — Докато ме шиеха в Швейцария, Алис ме откри.

— И двамата се криехте в Европа? — запита Бет с внимателен и грижовен глас. Ръцете стояха напрегнати в скута ѝ.

— Не, ние се върнахме, преди да се роди Рос. Живеем в Северна Каролина. Част от къщата сме я превърнали в училище за децата на фермерските работници. С всичкото това местене от ферма на ферма те не успяват да получат кой знае какво обучение.

— Наистина перфектно. — Усмивката на Максим бе придобила съвършената пластичност. — Ти, с дълга роба и протегнати ръце призоваваш невръстните деца в скута си.

ПД скочи на крака.

— Затваряй си устата, Максим!

— Това беше един братски дълг — каза Максим. — Аз никога не говоря лошо за мъртвите.

— Наистина една забележителна концепция — изрече извънредно учтиво Бари, докато приготвяше лулата си. — Как стигнахте до тази идея?

— Всъщност идеята беше на Хуанита; тя поддържаше къщата, докато ни нямаше. Навремето двете с Алис не са получили добро образование; по цял ден превивали гръб по нивите на разни богати чорбаджии калифорнийци.

Бари за миг беше изкушен да го опровергае със забележката, че фамилията Лопес водела охолен живот в Ел Пасо, но в последния момент промени решението си.

— Когато се върнахте, не бяхте ли загрижени, че Ланг може да ви открие? Добре знам, че трудно може да се скрие човек със самоличността на Алиси... на Алис.

— Тя навсякъде признаваше, че си приличат — каза Хеп.

Стъклената врата се плъзна встрани и Алис застана на прага.

Беше измила грима на Алисия дел Мар. Със завързана на тила коса, бял гащеризон и маратонки се виждаше ясно, че далеч от кварталите на богатите и известните лесно можеше да мине за неин двойник.

Тя хвърли поглед към Хеп и той се усмихна.

— Ще се радваме много — каза тя, усмихвайки се — да останете с нас на обяд, ако можете, разбира се.

— Това е обяд, който не бих пропуснала за нищо на света — каза Бет, но лицето ѝ остана особено напрегнато и замислено.

Телефоните в къщата още не бяха свързани, така че тя отиде с ПД и Бари до ролса на ПД, който единствен беше с мобифон, да отменят всичките си ангажименти и срещи.

Максим остана в патиото, с праметнати един върху друг костеливи крака, а петата му нервно подскачаше.

— Защо се върна всъщност? — запита той.

— По две причини. Алис иска да продаде къщата. Аз исках да се видя с вас... и другите.

— Ти явно си наясно, че ние знаехме за твоята, а-а, смърт, не беше нещастен случай, но Ланг ни заплаши да се откажем от разследването.

— Да, Алис ми каза. Така че ти и останалите можете повече да не се притеснявате.

— И ти дори веднъж не си ни обвинил? Наистина си предопределен да носиш дълга роба.

— Максим, повярвай ми, в началото бях направо потресен. Всъщност мина повече от година, преди да почна да разсъждавам нормално за теб или другите без всякакви безмилостни закани за разправа. — Той повдигна рамене. — Днес ми е толкова хубаво, че сме заедно.

— Така съм искал Ланг да си получи заслуженото, Хеп. Повярвай ми, бих дал всичко, само и само да мога да го видя изгнил в затвора поне няколко живота подред. Но аз бях такъв пъзльо... такъв страхливец.

Облакът бе отминал и безпощадното декемврийско слънце очертаваше хлътнолото лице на Максим.

— Не мислиш ли, че и аз си имам грехове, Максим? Господи, как ми се искаше да се върна за погребението на татко... и на мама също.

— Тя поне си отиде докато спеше.

Хеп притисна пръсти към челото си, за да прикрие дълбокото изражение на нещастие, изписано върху него.

След минута мълчание Максим каза:

— Значи накрая ти все пак се ожени за Алисия... за Алис. — После въздъхна дълбоко. — Още едно угризение на съвестта. Не бях винаги най-добър към нея. Тя знаеше прекалено много за мен и пак остана почитена докрай. Разказа ли ти... за мен?

— Да — каза Хеп, привеждайки се да стисне ръката на брат си. — Максим, за мен това няма абсолютно никакво значение и никога няма да има... само дето ми е много мъчно, че се е налагало толкова дълго да се криеш.

Едрата чернокожа готвачка, която бяха наели от агенцията за този ден, беше много заета с приготвянето на храната, така че Алис помоли Бет да ѝ помогне със слагането на масата. Докато измъкваха сребърните прибори от рафтовете в стаята на иконома, Алис запита:

— Как е Джонатън?

Ръцете на Бет потръпнаха и в страха си да не изтърве блестящите порцеланови чаши тя ги притисна към гърдите си. Дошъл беше моментът, от който се бе страхувала най-много.

— Той е на училище — изрече студено тя. — И ако си се върнала, за да ми го отнемеш, трябва да знаеш, че ще използвам и последния цент, оставен ми от Ървинг, за да го задържа.

— Бет, когато подписах онзи документ, с който го давах на теб, искаше ми се да умра. Но аз чувствах, че това беше най-правилното решение. И все още го чувствам по същия начин.

Бет погледна бившата си снаха с подозрителен поглед.

Алис блъсна въртящата се врата, водеща към трапезарията.

— Настина ли мислиш, че бих искала да разруша живота му? — запита тя спокойно. — Просто се интересувам какво прави, Бети, и това е всичко.

Бет остави съдовете върху кухненския шкаф.

— Не исках да ти крещя. Но от мига, в който получих писмото ти, започнах да изпитвам ужасен страх.

— Нямаше нужда. Ти си неговата майка.

Алис се усмихваше, ситни бръчици се бяха оформили под сините ѝ очи.

Още докато ядяха пилешката салата и ягодовите торти, Нашата Стара Банда незабелязано и за самите тях се отпусна и се впусна в спомени за детството си, протекло в така наречените *златни години на Холивуд*: партитата с Джуди Гарланд, Боги и Бейби, Едуард Дж. Робинсън, Хари Джеймс и ловджийския му рог; припомниха си вечните интриги в студиото, които навремето са били въпрос на живот и смърт, а сега изглеждаха повече от смешни; митологизираха собствените си лудории и гафове. Рос, напълно отегчен от тях, се оттегли да гледа телевизия в стария кабинет на Бари. Възрастните ръкомахаха над кафетата си, прекъсвайки всяка реплика с думите: *А помниш ли...?* Смехът вече не беше принуден, любезността към Хеп бе отстъпила място на старото отношение, което имаха към него.

Към четири и половина следобед, когато гостите се надигнаха да си тръгват, дълбоката фамилна рана беше почти зараснала.

— Не бях прекарвала така хубаво от детските си години — изрече развълнувано Бет. — Хайде утре всички у нас на вечеря.

Всички хорово изразиха одобрението си.

— Алис, утре двамата с Хеп трябва да доведете и Рос — изрече Бет с еуфорична усмивка. — Страшно ми се иска да го запозная с братовчед му Джонатън.

Хеп изпрати роднините си до колите им. Групата води още петнадесет минути оживен разговор, преди да могат да се разделят до следващия ден, прегръщаха се един друг с топлина, съвсем различна от онова тягостно напрежение между тях само преди няколко часа. Хеп остана на предните стъпала, махайки на колите, които една по една се изтегляха и изчезваха по стръмната криволичеща улица.

Алис не излезе да ги изпрати. Откъм кабинета долитаха фалцетовите гласове, принадлежащи на рисуваните персонажи, но тя не отиде при Рос. Вместо това седна върху дивана и се загледа в здрача, започнал да покрива стените на каньона.

Хеп се върна и приседна в полумрака до нея.

— Съгласна ли си утре да идем на вечеря у Бет? Нали няма да се разстроиш, като видиш Джонатън?

— Ще бъда потресена. Но пък от друга страна, ще бъде още по-лошо, ако не го видя.

— На обяд ти непрекъснато ни наблюдаваше.

— Мислех си за сватбения обяд във *Фабуладор*. Тогава имахте блясъка на богове.

Той се усмихна.

— Не преувеличаваш ли?

— Ни най-малко. Няма друг начин, по който да се опише как блестяхте в очите ми. Твоят баща беше шеф на *Магнъм*, на ПД — известен режисьор, Бари и Бет — студенти от световноизвестен колеж, за Максим да не говорим... Усещах се като някакъв боклук в най-добрата си, червената рокля.

Той се усмихна.

— Каква рокля. Господи, любов моя, каква рокля само беше!

— До този момент не бях имала по-хубав тоалет. Но аз все пак съзнавах, че тя беше най-малко подходяща за носене в компанията на богове. Хеп, през всичките онези години, докато бях женена за Бари, нито за момент не ме напускаше чувството, че съм приета в семейството с изпитателен срок.

— Дори и след като направи главозамайваща кариера?

— Едва днес се почувствах истински Кординър.

— Та ти блестеше много повече от нас всички, взети заедно. — Той се пресегна за ръката ѝ и пръстите им се сплетоха. — Сега, след като Ланг вече го няма, ако искаш, пак можеш да станеш Алисия дел Мар.

— Онова момиче вече го няма. — Алис направи пауза, после добави. — Но не казвам, че от време на време не ми липсва.

— Понякога и аз имам чувството, че ми домъчнява за отишлия си Харвард Кординър, *знаменития режисьор*.

Той се протегна назад за електрическия ключ.

Лампите светнаха и двамата примигаха, после се усмихнаха със задоволство един на друг. И двамата си мислеха за деня, който щеше да последва утрешния, когато щяха да се завърнат към общия си живот, оставяйки след себе си в миналото всичко с изключение на неотделимото — семейните връзки, спомените, старите мечти.

Издание:

Автор: Джаклин Брискин

Заглавие: Мечти само не стигат

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хипнос“

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Стойчо Стойчев

Технически редактор: Т. Мирчева

ISBN: 954-8206-05-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2206>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.